

၇၈၈ ကင်မီလီ

မောင်ထွန်းသူ

Camille

Alexandre Dumas
the younger

ဒုတိယအကြိမ်

ကင်မီလီ

မောင်ထွန်းသူ

Camille

Alexandre Dumas
the younger

၇၀၀၀၀၀၀၀

၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၈၆၂/၁၉၉၉ (၉)]
မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၃၃၂/၂၀၀၀ (၅)]

ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၁၊ ဩဂုတ်
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ။]

မျက်နှာပိုး အုပ်စု
အုပ်စု
တန်ဖိုး

ပန်းချီ စံတို
၅၀၀
၆၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပိုးရိုက်
ပုံနှိပ်သူ
ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆)၊ သင်းလှဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဦးထွန်းလှိုင် (၀၅၄၇ မြဲ)၊ ချစ်စရာ စာပေ
၇၅၊ ဝေပုလ္လ ၂ လမ်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်။

6/4/2002

မောင်ထွန်းသူ
ကင်မီလီ

Camille

Alexandre Dumas
(the younger)

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

[၁]

ကျွန်တော်တို့က ဤဝတ္ထု 'Camille' ကို သူ့မူရင်း အမည်အတိုင်း 'ကင်မီလီ' ဟု ပေးထားပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သူ့မူလ အမည်အတိုင်း ပေးလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။ 'ကင်မီလီ' ဆိုသည်မှာ ပန်းအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင်များနှင့် ဤ ဝတ္ထုကို ရေးသူ စာရေးဆရာတို့၏ အဆိုအရ ကင်မီလီ ဆိုသည်မှာ တရုတ်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံတို့၌ ပေါက်ရောက်သော ဖယောင်းပန်းဟု ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ဤပန်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မတွေ့ဖူးပါ။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း တွေ့ဖူးလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကြားဖူးသူပင် နည်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤပန်း 'ကင်မီလီ' သည် အဖြူရောင်၊ အနီရောင်နှင့် ပန်းရောင် ဟူ၍ အရောင် သုံးမျိုး ရှိပြီး အလွန် ရှားပါး၍ အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သော ပန်းဟု ဆိုပါသည်။ ဈေးကြီးလွန်းသဖြင့် တော်ရုံလူ ဝယ်၍ မပန်နိုင်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဤ ဝတ္ထုထဲမှ မာဂရက် ဂေါတီးယားသည် ကင်မီလီပန်းကို အလွန် မြတ်နိုးသည်။ ကင်မီလီပန်းမှ လွဲ၍ အခြား ဘယ်ပန်းကိုမှ မပန်။ ကင်မီလီ အဖြူ၊ အနီနှင့် ပန်းရောင် သုံးမျိုးစလုံးကို သူ့ရက်နှင့် သူ အလှည့်ကျ ပန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက် ဂေါတီးယားနှင့် ကင်မီလီပန်းသည် ခွဲခြား၍ မရ ဖြစ်လာသည်။ သူမ၏ အလှကိုပင် ကင်မီလီ ပန်းအလှနှင့် နှိုင်းယှဉ် တင်စားလာကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် 'ကင်မီလီ' ဟူသော အမည်ပေါ်

တွင် စွဲလာမိကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထု 'Camille' သည် သူ့မူလ အမည်အတိုင်း 'ကင်မီလီ' ဟု ဖြစ်လာရပါသည်။

[၂]

'ကင်မီလီ' သည် ပြင်သစ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ၁၈၄၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ယနေ့အချိန် အထိ မရိုးနိုင်သော ဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထု အဖြစ်ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားဆဲ ဖြစ်သည်။ စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သော အချိန်မှစ၍ ခေတ် အဆက်ဆက် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ 'ဘက်ဆဲလား' ဟု ခေါ်သော အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်အဖြစ် ရပ်တည်ဆဲ ဖြစ်သည်။ 'ကင်မီလီ' ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စတင် ထုတ်ဝေသော နှစ်မှာ ၁၉၀၂ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ 'ကင်မီလီ' သည် ကမ္ဘာ့ စာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထု ဖြစ်လာခဲ့ ပြန်သည်။ ဘာသာမျိုးစုံသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ နိုင်ငံတိုင်းက နှစ်သက် လက်ခံသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ပြန်လေသည်။

'ကင်မီလီ' ကို ပြဇာတ်အဖြစ် ဖန်တီးကာ ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ စင်တင်ကပြခဲ့ရာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှု ရခဲ့ သည်။ လူကြိုက် အလွန် များသော ပြဇာတ်ဟု အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ပြဇာတ်အသွင်မှ ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းကြပြန် သည့် အခါတွင်လည်း ကမ္ဘာ့ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်များ တသသ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ 'ကင်မီလီ' ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာ၌ အဓိက ဇာတ် ဆောင် နေရာတွင် ကမ္ဘာကျော် မင်းသမီးများကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြ သည်။ ဘန်းဟတ်နှင့် ဂရီတာ ဂါဘိုးတို့သည်လည်း ကင်မီလီ၏ အဓိက ဇာတ်ကောင် အဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည့် အင်မ်ဂျီအင်မ် ကုမ္ပဏီမှ 'ကင်မီလီ' ကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ခဲ့သေးသည်။ သရုပ်ဆောင်များမှာ ကမ္ဘာကျော် မင်းသား ရော ဘတ် တေလာနှင့် မင်းသမီး ဂရီတာ ဂါဘိုးတို့ ဖြစ်သည်။ ဤ 'ကင်မီလီ' ဝတ္ထုကို အခြေခံ၍ ဗားဒီးက 'လာ - ထရားဗွီယားတား' LA TRAVIATA အမည်ရှိ အော်ပရာကဇာတ် ကပြခဲ့သည့် အခါ တွင်လည်း ကမ္ဘာ့ ပရိသတ် နှစ်သက် စွဲလမ်းသော ကဇာတ် တစ်ခု အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ရပြန်လေသည်။

[၃]

‘ကင်မီလီ’ ကို ရေးခဲ့သူမှာ Alexandre Dumas (The Younger) အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (အငယ်) ဖြစ်သည်။ တချို့က သူ့ကို အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (သား) ဟု ဖော်ပြသည်။ အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (အငယ်) မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ် သိကျွမ်းနေကြသော ‘သူရဲကောင်း သုံးယောက်’၊ ‘ရတနာသိုက်’ စသော ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သည့် အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား မဟုတ်။ ဤ ဝတ္ထုကို ရေးသည့် ဒူးမား (အငယ်) မှာ ထိုစာရေးဆရာကြီး အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား၏ သား ဖြစ်သည်။ အဖ၏ အမည်ကို ဆက်၍ ယူထားသဖြင့် အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (အငယ်) ဟု ခေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (အငယ်)ကို ၁၈၂၄ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ် နိုင်ငံ ပါရီမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ၏ မိခင်မှာ စက်ချုပ်သမ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် အဖေ အမေ အမည်မဖော် နိုင်သော ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် သူ့ဘဝကို အစပြုခဲ့ ရ၏။ သူ ကျောင်းသားအရွယ် ရောက်၍ ကျောင်းတက်ချိန် အသက် ခုနစ်နှစ် အရွယ် ရောက်ခါမှ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ တရားဝင် လက် ထပ်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့အဖေ အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမားနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြသည်။ သူ့အဖေသည် သူ့အပေါ်၌ သံယောဇဉ် ကြီးသည် ဟု ဆိုသည်။ စာပေ လောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်သော သူ့သား အတွက် အလွန် ဂုဏ်ယူခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမား (အငယ်) သည် အသက် ဆယ့်ခြောက် နှစ် အရွယ်မှ စ၍ စာပေများကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၈၄၇ ခုနှစ် တွင် ကဗျာစာဆို တစ်ဦး အဖြစ် နာမည်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ် မှာပင် သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ထို စာအုပ်မှာ အောင်မြင်မှုမရ။ ၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင် ‘ကင်မီလီ’ ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ‘ကင်မီလီ’ သည် ချက်ချင်းပင် လူကြိုက် အလွန် များသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

[၄]

‘ကင်မီလီ’ သည် အထိုးအကြိတ် အပစ်အခတ်နှင့် အသတ်အဖြတ် များသော လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်မျိုးတစ်ပုံ နှစ်သက်စရာ ကောင်း

သော အချစ်ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ချစ်စရာ သနားစရာကောင်းသော အချစ်ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု အတွင်း၌ အနိမ့်ကျဆုံးဟု ဆို အပ်သော လူများတွင်လည်း မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထား များ ရှိတတ်ကြောင်းကို ပြသည့် အဖွဲ့အနွဲ့ တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့တိုင် မရိုးနိုင်သော ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ် ပါသည်။ စာဖတ်သူများ အရသာ ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ပါ၏။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်။

[၁]

ဘာသာစကား တစ်ခုကို ကျကျနန အချိန်ယူ၍ လေ့လာ သင်ယူခြင်း မပြုပါဘဲ လျက်နှင့် ထိုဘာသာစကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ ထို့အတူပင် လူတို့၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် သဘောသဘာဝများကို အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ လေ့လာခွင့် မရခဲ့ပါဘဲလျက်နှင့် စရိုက် ပီပြင်၍ အသက်ဝင်သော ဇာတ်ကောင်များကို ဖန်တီးနိုင်ဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင် ဖန်တီးနိုင်လောက်အောင် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သေး သူ မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဖြစ်ပျက်သမျှကို သိရ ကြားရသည့်အတိုင်းသာ တစ်ဆင့် ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခြင်းဖြင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူအား တစ်ခုတော့ဖြင့် တောင်းပန်လိုပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြသည့် အဖြစ်အပျက်သည် တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခုကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဟူသော အချက်ကို ယုံကြည် လက်ခံရန်ပင် ဖြစ် ပါသည်။ ဤ ဖြစ်ရပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသူများ အနက် အဓိက ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးမှတစ်ပါး အခြား ဇာတ်ကောင် အားလုံးသည် ယနေ့ထက်တိုင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေကြပါသည်။ ဤ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် တင်ပြနိုင်အောင် ကျွန်တော့်အား အချက်အလက်များ ရှာဖွေပေးခဲ့ကြသည့် မျက်မြင် သက်သေများ ကိုလည်း ပါရီမြို့ပေါ်တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော် ပြောပြ

သမျှကို မယုံကြည်နိုင်ဟု ဆိုခဲ့ပါမူ မျက်မြက်သက်သေ အားလုံးကို ခေါ်၍ သက်သေထူနိုင်ပါသည်။

ဤ ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းကသာ အသေးစိတ် ပြန်လည် တင်ပြနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သော အခြေအနေ တစ်ရပ်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျေးဇူးမတင်၍ မဖြစ်ပါ။ ကျေးဇူး တင်ရပါလိမ့်မည်။ ယင်းအခြေအနေ တစ်ရပ် ပေါ်မလာခဲ့ပါမူ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံးကို လူအများ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင်ပြနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ဤ ဖြစ်ရပ်ကို သိခွင့် ရလာခဲ့ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

၁၈၄၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အထူးအဆန်း ပစ္စည်းများ လေလံတင် ရောင်းချမည်ဟု ကြော်ငြာထားသော အဝါရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီး တစ်ခုကို လာဖစ်တီ လမ်းထဲ ၌ ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ ပိုင်ရှင် ကွယ်လွန်၍ ပစ္စည်းများကို လေလံတင် ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ပိုင်ရှင် အမည်ကို ဖော်ပြထားသော် လည်း လေလံပွဲကို မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ၅ နာရီအတွင်း အမှတ် ၉၊ ဒီအန်တင်လမ်း၌ ပြုလုပ်မည်ဟု ရေးထားပါသည်။ ကြော်ငြာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် လေလံတင်မည့် ပစ္စည်းများနှင့် အိမ်ခန်းများ ကို မတ်လ ၁၃ ရက်နှင့် ၁၄ ရက်နေ့များတွင် စိတ်ဝင်စားသူတိုင်း လာရောက် ကြည့်ရှုနိုင်ကြောင်း သိရပါသည်။

အထူးအဆန်း ပစ္စည်းများပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကျွန်တော် သည် ဤပွဲကိုတော့ဖြင့် လက်လွတ်ခံ၍ မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ အကယ် ၍ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ မဝယ်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဤ ပွဲမျိုး၌ ကြိုရတတ်သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကိုတော့ လေ့လာခွင့် ရနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အမှတ် ၉၊ ဒီအန်တင်လမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက် သွားပါသည်။

အချိန် စောနေသော်လည်း အမျိုးသား အမျိုးသမီး ဧည့်ပရိသတ် အတော် များများ ရောက်နှင့်နေကြပါပြီ။ အမျိုးသမီးများသည် အကောင်းဆုံးနှင့် အဆန်း ဆုံး အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို သားသားနားနား ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားကြ ပါသည်။ ထည်ဝါ ခုံညားလှသော သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် မြင်းရထားများသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ဆိုက်ရပ်ကာ သခင်မများ ပြန်ရောက်အလာကို ငုံ့လင့်ကြိုဆို

လျက် ရှိနေကြပါသည်။

ဤ အခြေအနေကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဤ အမျိုးသမီးများသည် အထက်လွှာ လူကုန်ထံ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ထိတ်ထိတ်ကြဲများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း အမျိုးသမီးများသည် သူတို့၏ မျက်စိအောက်၌ မြင်တွေ့ နေရသော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ငေးမောရင်း လူကုန်ထံတို့ ပြုနေကျဖြစ် သည့် ဟန်ဆောင်မှုကိုမျှ မပြုနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို အထူး သတိပြု၍ ဂရုတစိုက် လေ့လာမိပါသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမျိုးသမီးများ တအံ့တဩ ဖြစ်နေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မြင်လာရပါသည်။ ထိုအခါကျ မှပင် အမြှောင်မယား တစ်ယောက်၏ နေအိမ် အတွင်း၌ ရောက်နေရသော ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှန်ကိုပါ သတိထားမိလာပါသည်။

အကယ်၍သာ အထက်တန်းလွှာ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးများ စပ်စပ်စုစု နှင့် ကြည့်လို မြင်လိုသော အရာ တစ်ခု ရှိပါသည် ဆိုငြားအံ့။ (ဤနေရာ၌ ယနေ့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီး အားလုံးမှာ အထက်တန်းလွှာများ ဖြစ်ပါသည်။) ထိုအရာသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူတို့၏ မြင်းရထားများနှင့် ရထားချင်း ယှဉ်၍ သွားလာနေသော အမျိုးသမီးများ၊ သူတို့နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ် ၍ သွားလာနေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ ပြဇာတ် ကဇာတ်ရုံများ၌ သူတို့နှင့် တန်းတူရည်တူ သီးသန့်နေရာ ဝယ်ယူကြည့်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ ပါရီမြို့ ၏ လမ်းများပေါ်ဝယ် သူတို့နှင့် အလှချင်း ပြိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ လက်ဝတ်လက်စား စိန်ရွှေရတနာချင်း ပြိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ အရှက် အကြောက် ကင်းမဲ့သည့် လော်လည် ဖောက်ပြားမှုများကို ပြုရာ၌ သူနိုင် ငါ နိုင် အပြိုင်ကျနေကြသော အမျိုးသမီးများ၏ နေအိမ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ အိမ်ပိုင်ရှင်ကတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူမ၏ အိမ်ပေါ်၌ ရောက်နေကြသော အမျိုးကောင်းသမီးကြီးများသည် သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲ အထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရား သည် ဤအိမ်အတွင်းရှိ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အနံ့အသက်များဖြင့် ပြည့်လျှံ နေသည့် လေကို သန့်စင်အောင် လုပ်ထားပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးကြီးများ ကတော့ အိတ်သွန်ဖာမှောက် စပ်စုကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ဆင်ခြေပေးစရာ အချက်အလက်တွေကလည်း တစ်ပုံကြီး

ရှိနေသည်။ အကယ်၍ မေးသူက မေးလာသည် ဆိုပါက ‘ကျွန်မတို့ကတော့ ပစ္စည်းတွေ ရောင်းမယ် ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး’ ဟု အဖြေပေးကြမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ကြော်ငြာကို မြင်ခဲ့သည်။ ဖတ်ခဲ့သည်။ ကြော်ငြာထဲ ပါသည့်အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်မမှန် သိလိုသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းမည့်ရက် မတိုင်မီ ကြိုတင် ကြည့်ပြီး လိုချင်တာကလေးတွေ ရွေးချယ်ထားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ သို့ လာ၍ ယခုလို ကြည့်ကြသည်။

ဤ စကားများထက် ပို၍ သဘာဝ ကျသော စကားများ ရှိနိုင်ပါဦး မည်လား။

အမှန်တော့ အလှအပ ပစ္စည်းများ၏ အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးများ၏ စိတ်ဝယ် ဤအိမ်ပိုင်ရှင် အထက်တန်းစား ကြေးကြီး ပြည် တန်ဆာမ တစ်ဦး၏ ကန်လန်ကာ နောက်ကွယ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြလျက် ရှိကြသည်။ သူမ၏ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို လူပြော သူပြောဖြင့် ကြားခဲ့ရဖူးပြီ။ အသေးစိတ် ထပ်၍သာ ကြားရဦးမည် ဆိုလျှင် အလွန် ထူးဆန်းသော ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းများကို သိလာနိုင်သည်။ သံသယပင် ဖြစ်နေစရာ မလိုဟု ထင်နေကြသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ပြန်တော့လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမည့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဇာတ်လမ်းများသည် နတ်မိမယ်နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ရပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား နတ်မိမယ် သေပြီးမှ ရောင်းချနေသည့် ပစ္စည်းများကိုသာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။ နတ်မိမယ် အသက် ထင်ရှား ရှိနေစဉ်က ဘယ်လို ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချခဲ့သည်ကို သူတို့ သိနိုင်တော့ မည် မဟုတ်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဝယ်ချင်စရာ ကောင်းသည့် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ကတော့ အများကြီး ရှိနေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပါ။ ခမ်းနား ထည်ဝါ လှပါပေသည်။ အလွန် လှပ ခိုင်ခံ့၍ တန်ဖိုး ကြီးလှသော သစ်များနှင့် လုပ်ထားသည့် စားပွဲများ၊ ဗီရိုများ၊ ကြောင်အိမ်များမှာ လက်ရာ ကလည်း သန့်၊ ပုံကလည်း ဆန်းသဖြင့် မက်မောစရာ ကောင်းလှသည်။ တရုတ် ကြွေပန်းအိုးတွေကလည်း ပုံ အမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ လှ ပါပေ ယဉ်ပါပေ ဆန်းပါပေဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။ ခင်းကျင်းထားသည့် ကော်ဇောများ၊ စားပွဲခင်းများ၊ တပ်ထားသည့် ဇာခန်းဆီးများနှင့် လိုက်ကာများ

ကျတော့လည်း တော်ရုံ တန်ရုံ လူတန်းစားများ ဝယ်ယူ သုံးစွဲနိုင်မည့် အမျိုးအစားများ မဟုတ်။ ဘယ်နေရာက ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးသေးသည့် ပစ္စည်းများဟု လုံးဝ မတွေ့ရ။ ပစ္စည်း အားလုံးက အဆမတန် ကြေးထိုက်တန်သည့် ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂုဏ်သရေရှိ ဒေါ်စပ်စုကြီးများ၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ကာ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လှည့်လည် ကြည့်ပါသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် သူတို့သည် ပါရှင်းပြည်လုပ် အဖိုးတန် လိုက်ကာများ ကာရံထားသော အခန်း တစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ အဝင်နှင့် အထွက်တွင် ဆုံမိကြသည်။ သူတို့အားလုံး ပြုံးစနဲ့နဲ့ ဖြစ်လာကြသည်။ ဤ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်မိသည့် အတွက် သူတို့ဘာသာ သူတို့ လိပ်ပြာမသန်သလိုလို၊ ရှက်သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလို ဟန်ပန်အမူအရာများကိုလည်း ဖော်ပြလာကြသည်။ သူတို့၏ မလုံမလဲ မျက်နှာပေးများကြောင့် ဤအခန်းအပေါ်တွင် ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ အခန်းမှာ အလှပြင်ရာ အခန်း ဖြစ်သည်။ သူ့နေရာနှင့် သူ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းများမှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ အမည်ပေါင်း အမျိုးပေါင်း စုံလှသည်။ ဤပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ကွယ်လွန် သွားရှာပြီ ဖြစ်သော အမျိုးသမီး၏ အသုံးအဖြုန်း ကြီးပုံကို ချက်ချင်း သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။

အခန်း၏ တစ်ဖက်သော နံရံတွင် ကပ်၍ ချထားသော စားပွဲကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲ အရွယ်အစားမှာ အနံ သုံးပေ၊ အလျား ခြောက်ပေခန့် ရှိသည်။ ထိုစားပွဲထက်၌ တင်ထားသည့် အလှပြင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များမှာ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်နေကြသည်။ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ စုံလွန်း များလွန်းသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်လောက်ပါပေသည်။ ဤ မိန်းမစားမျိုးသည် ရွှေထည် ငွေထည် မဟုတ်သော ဤပစ္စည်းများကို ဤမျှလောက် များများစားစား လိုအပ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤ အသုံးအဆောင်များသည် ချစ်သူ တစ်ဦးတည်းက တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ချစ်သောသူ တစ်ဦးချင်းစီက အခါအခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို ဝယ်လာပြီး ချစ်သက်လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခုလို အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာခဲ့ဟန် တူပါသည်။

အထက်တန်းစား ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ဦး၏ အလှပြင်ရာ အခန်းကို

ကြည့်ခြင်းသည် ရှက်စရာ အလုပ် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သည် ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းစီ ယူ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေမိပါသည်။ ပစ္စည်းတိုင်းတွင် လက်ဆောင်ပေးသူများ၏ အမည်နာမ အတိုကောက်များနှင့် အမှတ်အသားများ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပစ္စည်း တစ်ခုစီ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆနိုင်လောက် သည့် အကြောင်းခြင်းရာကလေးများ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။

ဘုရားသခင်သည် ဤ အမျိုးသမီးအပေါ်၌ ကရုဏာတရား ထားတော် မူသည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ပြောမိပါသည်။ ဘုရားသခင်သည် ဤ အမျိုးသမီးအား သေခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးရာ၌ အသက် အရွယ် အိုမင်းချိန်ရောက်မှ ခံရစမြဲ ဖြစ်သည့် သာမန် အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အသက်ငယ်ငယ် အလှပန်းပွင့်ဆဲ အချိန်၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ် ချမ်းသာများကို ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ခံစား၍ ကောင်းဆဲ အချိန်တွင် သေခြင်း တည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထက်တန်းစား ပြည့်တန် ဆာမ တစ်ဦးအဖို့ အသက်အရွယ် မအိုမင်းမီ၊ နုပျိုလန်းဆန်းမှုတွေ မပျက်သုဉ်း မီ ယခုလို အရွယ်ကောင်းတုန်း သေရခြင်းသည် ကောင်းသော သေခြင်းဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ဒုစရိုက်မှုများဖြင့် အသက်မွေးလာခဲ့ရသော မိန်းမ တစ်ယောက် အဖို့ အသက်အရွယ် အိုမင်းခါမှ သေရခြင်းသည် ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက် ပို၍ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသော အဖြစ်သည် ဤကမ္ဘာ လောက၌ ရှိနိုင်အံ့ မထင်ပါ။ ဤ မိန်းမစားများသည် အသက်အရွယ် ကြီးလာ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူအများက သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိလည်း မရှိတော့။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမ၏ အသက်နှင့် ကိုယ် တည်မြဲရှင်သန်ရေး ကိစ္စမှ တစ်ပါး အခြားသူများ၏ အရေးကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့။ ထိုအချိန် တွင် သူမ၏ စိတ်၌ ငြိတွယ် စွဲကပ်နေပြီ ဖြစ်သော ထာဝရ နောင်တကလည်း သူမအား ဖိစီး နှိပ်စက်လျက် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

နောင်တမှာလည်း သူ တစ်ချိန်က ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များ ကြောင့် ဖြစ်လာသည့် နောင်တ မဟုတ်။ ကြိုတင်၍ စိတ်ကူး စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း မပြုမိဘဲ စိတ်အလိုလိုက်ကာ အလွဲလွဲအမှားမှား လုပ်မိခဲ့၍ ပျက်ပြား နေရသည့် သူ၏ လက်ရှိဘဝ အတွက် ယူကျုံးမရ တသသ ဖြစ်နေရသော

နောင်တ။ ငွေကို ရေလို သုံးခဲ့မိသဖြင့် အသက်ကြီးလာလေ ဆင်းရဲတွင်း
နက်လေ ဖြစ်နေရသည့် သူ့ဘဝ အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော နောင်တ။

ကျွန်တော် အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကို သိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအဘွားကြီး
သည် တစ်ချိန်သောအခါက အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အသက်ကြီးလာ
တော့ သူ့မှာ ပျော်စရာ နတ္ထိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့တွင် အတိတ်ဘဝ အတိတ်
ကာလ ဆိုသည်မှာ မရှိတော့။ သူမ၏ အတိတ်ဘဝကို သတိရနိုင်ဖို့ အတွက်
ဆက်စပ်ပေးနိုင်သော အရာ ဆို၍ သူ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ချောသလောက် လှ
သလောက် ချောမော လှပသော သမီး တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုသမီး
ကို လူစီဟု အမည်ပေးထားသည်။

အဘွားကြီးသည် လူစီ အပေါ်တွင် သံယောဇဉ် မရှိပါ။ သမီးရယ်လို့
အသိအမှတ်ပြုပုံလည်း မပေါ်ပါ။ အဘွားကြီး အနေဖြင့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့
အိုမင်း ရင့်ရော်လာနေသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ရှင်သန်ဖို့ အရေးတွင်သာ
စိတ်ဝင်စားသည်။

လူစီကတော့ အမေကို ချစ်သည်။ အမေနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အလွန်
ကျိုးနွံသည်။ အမေစကား ဆိုလျှင် မြေဝယ်မကျ နားထောင်သည်။ သူမ၏
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကိုပင် အမေလက် ဝကွက်အပ်ထားသည်။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း
ဆိုသည့် သူမ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စများမှာပင် သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း
မလုပ်။ အမေ ဆန္ဒရှိမှ၊ အမေ သဘောတူမှ၊ အမေ ကျေနပ်မှ လုပ်သည်။
ဤသို့ဖြင့် လူစီ၏ ဘဝမှာ သူ့မိခင် ပြုသမျှ နုရသည့် ဘဝ ဖြစ်လာသည်။

လူစီ၏ အဖြစ်မှာ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် မဟုတ်တော့ပါ။ ဘုရားသခင်
က ပေးအပ်ကောင်း ပေးအပ်ခဲ့မည် ဖြစ်သော အဆိုး အကောင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြား
နိုင်သည့် စိတ်ပင် လူစီတွင် ရှိတော့မည် မထင်ပါ။

နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် မြို့လယ် လမ်းမကြီးများပေါ်၌ သူ့အမေနှင့် တွဲ
၍ လျှောက်သွားနေလေ့ ရှိသော လူစီကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ အစဉ်အမြဲ
လိုလို သတိရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ အလွန် ငယ်သေးသည်။
အဆိုး အကောင်း သိပ်ပြီး ခွဲခြားနိုင်သေးသည့် အရွယ် မဟုတ်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြင့်မားအောင် နေတတ်
သူ တစ်ဦး မဟုတ်။ သို့သော်လည်း မိခင်နှင့် အတူ တွဲပြီး အရှက်ကင်းမဲ့စွာ
ဖြင့် လမ်းတကာ လျှောက်၍ မြူဆွယ်နေသော လူစီတို့ သားအမိကို မြင်တိုင်း
ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်သောစိတ်၊ အော့နလုံးနာသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသည်ကို

ကျွန်တော် သတိရမိပါသည်။ လူစီ၏ မျက်နှာကတော့ ပကတိ ရိုးသား ဖြူစင် လှပါသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော သဘောကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အရိပ်အသွင်များလည်း ထင်ဟပ်နေပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူတစ်ပါး ပြုသမျှ နုရမည့် အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှင့် တူလှပါသည်။

တစ်ရက်တွင်မူ လူစီ၏ ပုံပန်း အသွင်အပြင်သည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အမေ သင်ကြားပြသပေးသော ဒုစရိုက် မှုများသည် သူမထံသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာဟန် တူသည်။ ဘုရားသခင်က လည်း လူစီအား သူ့အမေလက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားဟန် တူသည်။ လူစီအား ဖန်ဆင်းတော်မူစဉ် အခါက မကောင်းမှု ပြုအောင် ဖြား ယောင်း သွေးဆောင်သူများအား ခုခံ တွန်းလှန်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်အင်အား အပြည့်အဝ ရှိသော လူသားတစ်ဦး အဖြစ် ဖန်ဆင်း ပေးသင့်ပါလျက်နှင့် ဖန်ဆင်း မပေးခဲ့သော ဘုရားသခင်သည် အလွန် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသော ဘဝတွင် နစ်မြုပ်သွားရရှာသည့် လူစီအား စောင့်ရှောက် ကယ်တင် ခြင်း အလျှင်းမပြုတော့ဘဲ စွန့်ခွာသွားသည်မှာ သင့်တော်ပါ၏လော။

တစ်နေ့သောအခါတွင် လူစီသည် သူမ၌ သားသမီး ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။ လူစီ အတွက်တော့ဖြင့် သားသမီး ရှိခြင်းသည် အလွန် ဝမ်းသာ စရာ ကောင်းသော ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ သူမအဖို့ စိတ်သက်သာမှု ရစရာ အကြောင်း တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ စောစောပိုင်းက ခံစားလာခဲ့ရသော ဒုက္ခအားလုံးကို သူ မေ့သွားသည်။ လူစီတံသည် သူ့နည်းနှင့် သူ စိတ်ဖြေစရာကလေးများ ရှာဖွေ ဧွေ့ရှိတတ်သဖြင့် ထူးခြား ဆန်းကြယ် လှပါသည်။

လူစီသည် သူ့အမေထံ အပြေးအလွှား သွား၍ သတင်းကောင်းအဖြစ် ပေးရှာသည်။ အမှန်တော့ ဤ ကိစ္စမျိုးကို ပြောရသည်မှာ ရှက်စရာ ကောင်း ပါသည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်၏ သာယာ ကြည်နူးမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော မကောင်းမှုများ အကြောင်းကို ပြောနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဖြစ်မှန်ကို အရှိအတိုင်း ပြောပြနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ ဤ ကိစ္စမျိုးကို ပြောရာ၌ ကိုယ့်နီးစပ်သူချင်း တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ပြောခြင်း သာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောမှလည်း အဖြစ်မှန် အခြေအနေမှန်ကို ဂဃနဏ ခရေစေ တွင်းကျ မသိပါဘဲလျက်နှင့် ဝေဖန်ပြစ်တင် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ကြသော လူများ၏ ဘေးမှ ကင်းဝေးစရာ ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရှက်စရာကောင်းသော ကိစ္စကို သမီး လူစီက သူ့မိခင်အား ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြသည်။ လူစီ၏ အရေးကိစ္စ အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် မိခင်လုပ်သူ၏ သဘောထားကလည်း ရှင်းပါသည်။ လူစီ၏ မိခင်က သူတို့ သားအမိ၏ ဘဝမှာ နှစ်ယောက်တည်း ဝဝလင်လင် လုံလုံလောက်လောက် စားနိုင်သော ဘဝ ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်အတွက်သာ ဆိုလျှင် လုံလောက်တော့မည် မဟုတ်။ ယခုလို ဖအေ မပေါ်ဘဲ မွေးရမည့် ကလေးမျိုးမှာ လုံးဝ တန်ဖိုး ရှိသည် မဟုတ်။ ဤ ကလေးမျိုးကို မွေးနေ ကျွေးနေခြင်းအားဖြင့် တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များ အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်ရုံသာ ရှိမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤကလေးကို အမွေးမခံနိုင်ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အမေ၏ မိတ်ဆွေဟု ဆိုသော ဝမ်းဆွဲဆရာမ တစ်ဦး ရောက်လာပြီး လူစီကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လူစီမူရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲနေရှာသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယခင်ကလိုပင် သွားသွားလာလာ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ယခင်ကနှင့် မတူ။ သူ့ အသားအရေမှာ ယခင်က ထက် ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ချည်ချည်နဲ့နဲ့ ဖြစ်လာသည်။

သုံးလခန့် အကြာတွင် ယောက်ျား တစ်ယောက်က လူစီအား သနားသဖြင့် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပြန်လည် ကျန်းမာလာအောင် ပြုစုကုသပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့ပါ။ နောက်ဆုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဒဏ်သည် လူစီအတွက် အလွန် ပြင်းထန်သည်ဖြစ်ရာ ထိုဒဏ်ကြောင့်ပင် လူစီ သေဆုံးခဲ့ရရှာ၏။ သူ့အမေ အဘွားကြီးကတော့ဖြင့် ယနေ့အထိ အသက်ရှင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး မည်မျှ ကြာကြာ အသက်ရှင်၍ နေဦးမည်နည်း။ ဒါကိုတော့ ဘုရားသခင်သာ သိပါသည်။

ငွေထည်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များကို ကြည့်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် တစ်ချိန်သောအခါက ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားပါသည်။ ဤ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် တွေးတောနေမိသဖြင့် အတော်ကလေး အချိန်ကုန်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အခြား ဧည့်ပရိသတ်များ မရှိတော့ပါ။ အခန်းစောင့်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အခန်းစောင့်သည် တံခါးဝမှ ရပ်ကာ ကျွန်တော်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခု လစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန် တူပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် သောက ရောက်နေရရှာသော အစောင့်ထံသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားပြီး မေးမိသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ အရင်က ဒီအိမ်မှာ နေသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်ကို ခင်ဗျာ သိပါသလား’

‘မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယား’

ကျွန်တော် သူမ၏ နာမည်ကို သိသည်။ လူကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။

‘ဘာဗျ၊ မာဂရက် ဂေါတီးယား သေပြီလား’ ဟု ရေရှတ်လိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု အစောင့်က ဖြေသည်။

‘ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲဗျာ’

‘ကျွန်တော့် စိတ်ထင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဆုံးရှာပါတယ်’

‘ဒါနှင့် နေပါဦး၊ ဒီအခန်းတွေကို ဘာကြောင့် အခုလို ပြနေရတာလဲ’

‘ကြွေးရှင်တွေက ဈေးကောင်း ပိုရအောင်လို့ ပြနေတာပါ။ လူတွေ အနေနှင့် ပစ္စည်းကို ကြိုတင်ပြီး ကြည့်ထားနိုင်ရင် တစ်မျိုး စိတ်ဝင်စားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း လူကြီးမင်း သိတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းကလည်း လူတွေကို ဝယ်ချင်လာအောင် သွေးဆောင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလို ဆိုတော့ မာဂရက် ဂေါတီးယားမှာ အကြွေးတင်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘အထိုက်အလျောက်တော့ တင်နေပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းရတဲ့ ငွေက လုံလောက်ပါ့မလား’

‘အကြွေးဆပ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အပြင် ပိုပါလိမ့်ဦးမယ်’

‘ပိုငွေကို ဘယ်သူက ရမတဲ့လဲ’

‘သူ့ဆွေမျိုးထဲက ရပါလိမ့်မယ်’

‘သူ့မှာ ဆွေမျိုး ညာတိ ရှိလို့လား’

‘ရှိပုံရပါတယ်’

အစောင့်သည် ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းမှုကြောင့် ကျွန်တော့် အပေါ်တွင် သံသယ ရှင်းသွားပုံ ရသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ပြန်အထွက်တွင် တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။

‘သူ့အဖြစ်က သနားစရာပါလား’

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။

‘သူ့သေခြင်းဟာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ သေခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်နေတုန်း မှာသာ မိတ်ဆွေ ရှိတတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်’

ကျွန်တော်သည် မာဂရက် ဂေါတီးယား၏ ကံကြမ္မာကို တွေးကာ သူ့ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

လူအများကတော့ ကျွန်တော့် စကားကြားလျှင် မိုက်မဲခြင်း တစ်ရပ်ဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ ကျွန်တော်သည် မာဂရက် ဂေါတီးယားလို မိန်းမများ အပေါ်၌ အတိုင်းအဆ မရှိ သနားကရုဏာ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သနားကရုဏာ ဖြစ်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ တောင်းပန်စရာ လိုမည် မထင်ပါ။

တစ်နေ့က နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရရှိရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပါရီမြို့တော် ရဲချုပ်ရုံးသို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲချုပ်ရုံး အနီးရှိ လမ်း တစ်လမ်းပေါ်တွင် ရဲသား နှစ်ယောက်က ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ညှပ်၍ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးအား ဘာကြောင့် ဖမ်းလာသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သိသမျှမှာ မိန်းကလေးသည် လသားအရွယ် နို့စို့ ကလေးငယ် တစ်ဦးအား နမ်းရှုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးလျက် ရှိနေပါသည်။ ရဲက ဖမ်းဆီးထားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကလေးငယ်နှင့် ခွဲခွာနေရတော့မည့် အဖြစ်ကို တွေးကာ ပူဆွေး သောက ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ထိုနေ့မှ စ၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အပေါ်၌ အထင်အမြင် သေးဝံ့သော စိတ် မရှိတော့ပါ။

[၂]

လေလံပွဲ ကျင်းပမည့် ရက်မှာ ၁၆ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများကို လေလံ ပစ်မည့် ရက်နှင့် စိတ်ဝင်စားသူများ ကြိုကြိုတင်တင် ကြည့်ရှုလေ့လာဖို့ သတ်မှတ် ပေးထားသည့် ရက်များ အကြားတွင် မာဂရက်၏ အခန်းကို တစ်ရက် ပိတ်ထား သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြားတစ်ရက် ပိတ်ထားခြင်းမှာ လိုက်ကာများ၊ ခန်းဆီးများ နှင့် မလိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဖြုတ်ယူ သိမ်းဆည်းရန် အတွက် ဖြစ်သည်။

မာဂရက် ကွယ်လွန်ချိန်က ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား ရောက်နေပါသည်။ ပါရီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာသေးပါ။ ကျွန်တော် အဝေးသို့ ရောက်နေခိုက်တွင် ပါရီမြို့ပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို လုံးဝ မသိပါ။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှ ရပ်ဝေးသို့ ခေတ္တခဏမျှ ခရီးထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်ခါစ လူတစ်ယောက်အား သူ့မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများက သူ မရှိခိုက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ထူးခြားသည့် သတင်းများကို ဖောက်သည်ချတတ် ကြသည်မှာ ထုံးစံ တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများက ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစုံ ဖောက်သည်ချခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ ဖောက်သည်ချခဲ့သမျှ သတင်း အတိုအထွာများတွင် မာဂရက် ကွယ်လွန် သည့် သတင်းမှာ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် ပါမလာခဲ့ပါ။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ လည်း သဘာဝတော့ ကျပါသည်။

မာဂရက်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ မာဂရက်လို အမျိုးအစား အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်စပ်နေသော သတင်းများသည်

သူတို့ အသက်နှင့် ကိုယ် တည်မြဲနေချိန်တွင် လူတကာ၏ နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်းစား တတ်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းဆိုလျှင် လူအများက အရေးတယူ ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကွယ်လွန်သည့် သတင်းမျိုးကျတော့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်၍ ပြောဆိုမည့်သူ မရှိသလောက်ပင် နည်းပါးသွားတတ်ပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း သူတို့ဘဝသည် နေနှင့် တူသည်။ နေမင်းသည် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ထွက်လာချိန်တွင် လူအများ၏ အရေးတယူပြုမှုကို ခံရ သော်လည်း ဝင်ချိန်ကျတော့ ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်သူပင် မရှိ။ ဤ အဖြစ်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့လို မိန်းမစားမျိုး ကွယ်လွန်ပြီ ဆိုသော သတင်းမျိုး ဆိုလျှင် သူတို့နှင့် အဆက်အဆံ ရှိခဲ့ဖူးသော သူတို့၏ ချစ်သူများ မကြားဘဲ မသိဘဲ နေမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ကြားသိကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ အထူးသဖြင့် အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်ကောင်းတုန်း သေရ ရှာသည် ဟူသော သတင်း ဆိုလျှင် ပို၍ပင် သတိထားမိကြဖို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပါရီတွင် နာမည်ကြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ဖောက်သည် ဖြစ်သော ချစ်သူများသည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ သာမန် မိတ်ဆွေများ အဖြစ်နှင့်လည်း ဆက်ဆံတတ်ကြသော သဘောရှိသည် ဖြစ်ရာ ဤ သတင်း မျိုးကို ကြားလျှင် သူတို့ အချင်းချင်း သေသူနှင့် ပတ်သက်၍ သတိတရ ဖြစ်စရာ အကြောင်းလေးများကို အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ စကားစပ်မိကြ ပါလိမ့်မည်။ သည့်နောက်တော့ဖြင့် သေသူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖို့ပင် သတိရကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူး ခြားခြား မဖြစ်ခဲ့သည့်အလား အသွားမပျက် အစားမပျက် ရှိနေကြလိမ့်မည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် မျက်ရည်သည် အလွန် ရှားပါးသော အရာ တစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ မျက်ရည်ကို အလှုပ်ပယ် မသုံးကြတော့ပါ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နှင့် သုံးနေသည့် သဘော ရှိပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ သနားစရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုး အတွက်တော့ မျက်ရည်တစ်စက် ရဖို့ မလွယ်ပါ။ သားသမီးများ အတွက် မျက်ရည်မစဲ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော မိဘများပင်လျှင် သူတို့ တစ်ချိန်က ပေးခဲ့ရသည့် တန်ဖိုးနှင့် ညီမျှသော မျက်ရည်ကို အစားပြန်ရဖို့ သိပ်ပြီး မမျှော် လင့်နိုင်သော ခေတ်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြောရပါဦးမည်။ မာဂရက် ဂေါတီးယားထံတွင်

ကျွန်တော့်အမည် ရေးထိုးထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။ သူပိုင်ပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်တော်၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုခု တွေ့နိုင်လောက်အောင် လူချင်း အဆက်အစပ် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သို့စဉ်လျက်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ မာဂရက် အတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။ သူ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း သနား ကြင်နာစိတ်သည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာတတ်ပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် သနားစရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်ကို မြင်ရ ကြားရလျှင် သနားကြင်နာစိတ် ဖြစ်လာတတ် သည့် မွေးရာပါ လူ့ပင်ကို သဘာဝ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားလုံး အပြာလေးဖြင့် ဘိုးအစ် ရပ်ကွက်သို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သွားလေ့ ရှိသော မာဂရက်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက မာဂရက်တွင် သူ့လို အမျိုး အစား တခြား မိန်းမများနှင့် မတူသည့် ထူးခြားချက်ကလေး တစ်ချက် ရှိနေ ခြင်းကို ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့မိပါသည်။ ထိုထူးခြားချက်ကလေးမှာလည်း တခြား တော့ မဟုတ်ပါ။ မာဂရက်သည် အခြားသော မိန်းမများထက် သာလွန်သော 'အလှပိုင်ရှင်' ဖြစ်သည် ဟူသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ အမျိုးအစား မိန်းမများသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဘယ်သွားသွား အဖော် တစ်ယောက်တော့ ပါစမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖော်မပါလျှင်ပင် မသွားဝံ့ မလာဝံ့သလို ဖြစ်လျက် ရှိကြပါသည်။ သူတို့နှင့် အတူတူ သွားရမည်ကို လူမြင်မခံဝံ့၍ တွဲမည့်သူ မရှိပါမူ အထီးကျန် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သော စိတ်ဖြင့် အဖော်ရှာတတ်သည်။ နောက်ဆုံး မတတ်သာ လျှင် ကိုယ်ပိုင်ရထားနှင့် ခေါ်နိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာသည့် လူနှင့်ပင် တွဲတတ်ကြသည်။

မာဂရက်ကျတော့ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ အီလီဆီလမ်းထဲသို့ မြင်းရထား ဝင်လာ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်ခုံတွင် အသာအယာကလေး မေးမှီ၍ ထိုင်နေသော မာဂရက်ကို တစ်ယောက်တည်းသာ မြင်ရသည်။ ဆောင်းတွင်း ဆိုလျှင် သားမွေး အနွေးထည်များ ထူထူထဲထဲ ဝတ်ထားတတ်သော်လည်း နွေရာသီ ဆိုလျှင်တော့ ဝတ်စားဆင်ယင်လာပုံမှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ဖြစ် သည်။ သူ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့အသိ မိတ်ဆွေများနှင့် မကြာ မကြာ ဆုံမိတတ်သည်။ ဆုံမိသည့် လူတိုင်းကို နှုတ်ဆက်လေ့ မရှိ။ သူ နှုတ်

ဆက်သင့်သည်ဟု ယူဆသည့်အခါတွင် မသိမသာကလေး ပြီး၍ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ သူမ၏ အပြုံးမှာ တည်ငြိမ် ခုံညားသော အပြုံး၊ ဖြူစင် သန့်ရှင်းသော အပြုံး၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အပြည့်အဝ ရှိသော အပြုံး။ သူမ၏ အပြုံးမှာ ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်။ ခင်စရာလည်း ကောင်းသည်။ လေးစားစရာလည်း ကောင်းသည်။

မာဂရက်သည် တခြား အမျိုးသမီးတွေလို ရွန်ပွိုင့်လမ်းမှ ချင် အီလီဆီလမ်း အထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ မြင်းရထားသည် ဘိုးအစ် ရပ်ကွက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားသည်။ ဘိုးအစ် ရပ်ကွက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မာဂရက်က မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး တစ်နာရီခန့် လမ်းလျှောက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရထားဆီ ပြန်သည်။ သူ့မြင်းရထားသည် ဟိုဝင်သည်ထက် မလုပ်၊ အိမ်သို့ တောက်လျှောက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရဖူးသော ဤမြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဗျက်စိအာရုံ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ယခုတော့ဖြင့် မာဂရက် တစ်ယောက်ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေကျ ရှုခင်းကို မြင်ရ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဤ အသိ ဝင်လာသောအခါ အလွန် လှပသော ပန်းချီကား တစ်ချပ် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးသွားသည့် အခါမျိုးတွင် ခံစားရတတ်သည့် နှမြော တသစိတ်သည် ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

မာဂရက်၏ အလှသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝ ရှိသော အလှ ဖြစ်သည်။ မာဂရက် အလှလို ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော အလှမျိုးကို ဘယ်မှာမှ ရှာတွေ့နိုင်အံ့ မထင်ပါ။ မာဂရက်၏ အရပ်အမောင်းသည် မြင့်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကျတော့ သွယ်လျလျ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အရပ်အမောင်းသည် ခုံညား လှပခြင်း၊ တင့်တယ် ပြေပြစ်ခြင်း တို့နှင့် ပြည့်စုံသည်သာမက အချိုးအစား ကျလွန်းလှပဖြင့် ဘယ်လို အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်လာ ဝတ်လာ ကြည့်လို့ မဝအောင် လှနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသည့် ရွှေလည်တိုင် ကြောကြောထက်မှ သူ့ဦးခေါင်းသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အလှဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်ပါပေသည်။

နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံထက်မှ ကွေးညွတ်လျက် ရှိသော မျက်ခုံးများသည် ဆေးပန်းချီ ခြယ်ထားသည့်နယ် ရှိသည်။ မျက်လုံးများကို ဖြန့်နုးထားသော ကော့ရရော့ မျက်တောင်များ၏ အရိပ်သည် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သက်ဆင်းလျက် ရှိသည်။ စင်းသော နှာတံသည် ချစ်စရာ ပါးစပ်နှင့် အပြေအပြစ် ရှိလှသည်။ နို့နှစ်ရောင် ပြေးနေသော သွားများကို ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည့်

နှစ်လွှာသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် သန္တာရောင် အသွေးနှင့် ဆေးရေးထားသလို ရှိသည်။ နူးညံ့ ချောမွေ့လွန်းလှသော အသားအရေမှာ ထိရက် ကိုင်ရက်စရာပင် မရှိ။

ပိတုန်းရောင်တမျှ နက်မှောင်သော ဆံစသည် သူမ၏ နဖူးထက်ဝယ် အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် ကျနေသည်။ လည်တိုင်ကြောဆီသို့ ဝဲပျံ့၍ ကျနေသော ခွေလျော့လျော့ ဆံစများ နောက်ဘက်ရှိ မဖုံးတုံ့တုံ့ ဖုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်နေသော နားနှစ်ဖက်ဆီမှ တစ်လုံးလျှင် ဖရန့်ငွေ လေးငါးထောင်ခန့် တန်ကြေးရှိသည့် စိန်နှစ်လုံးသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ မာဂရက်၏ အလှသည် 'တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရန်တည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံကလာ သည့်၊ နတ်မိမယ်လေလား' ဟု ထင်မှတ်မှားလောက်ပေသည်။

မာဂရက်တွင် ပန်းချီဆရာကြီး ဗီဒဲ ရေးဆွဲပေးထားသော သူမ၏ ပုံတူ ပန်းချီကား တစ်ကား ရှိသည်။ သူမ၏ အလှကို ခဲဖြင့် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိသူမှာ ဗီဒဲ တစ်ဦးသာလျှင် ရှိရာ ဗီဒဲ၏ လက်ရာသည် မာဂရက်၏ အလှကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့သည်။ မာဂရက် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရက်အနည်း ငယ်မျှ အကြာတွင် ထိုပုံတူ ပန်းချီကားသည် ကျွန်တော့် လက်တွင်းသို့ အမှတ် မထင် ရောက်လာခဲ့သည်။ မာဂရက် အသက်ထင်ရှား ရှိနေစဉ်က သူမအား မကြာခဏ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ကျွန်တော့်မှာ မာဂရက်၏ ပုံတူ ပန်းချီကား အသက်ဝင်ပုံကို ကြည့်ကာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ပန်းချီကား အတွင်း၌ မာဂရက် ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်နေလေသလားဟုပင် ထင်ရလောက် ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်ကို မကြာ မကြာ မြင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပင် မြင်ဖူး မြင်ဖူး အချိန်ကြာလာတော့ မာဂရက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထားနှင့် ဟန်ကလေးများကို အသေးစိတ် မမှတ်နိုင်တော့ပါ။ ယခု သူမ၏ ပုံတူပန်းချီကားကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲ၌ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသော အသေးစိတ် အရာကလေးများသည် ပြန်ပေါ်လာပါသည်။

မာဂရက်သည် ပြဇာတ်နှင့် ကပွဲကို မှန်မှန်သွားတတ်သော အလေ့အထ ရှိသည်။ ပထမဆုံး ညဆိုလျှင် ပွဲပြီးမှ ပြန်လေ့ ရှိ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မာဂရက်သည် ညနေတိုင်းလိုလို ပြဇာတ်ရုံ၌ ဖြစ်စေ၊ ကပွဲရုံ၌ ဖြစ်စေ အချိန် ဖြန်းလေ့ ရှိသော အလေ့အထ ရှိသည်။ ဇာတ်ရုံ၌ မာဂရက် ရှိ မရှိ သိဖို့ကလည်း လွယ်ပါသည်။ သူမအတွက် အမြဲတမ်း ကြိုတင် ဝယ်ယူထားသော မြေညီထပ်

သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲ၌ ပစ္စည်းတင် ခုံရည်ကလေး တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုခုံရည်ကလေးပေါ်၌ မာဂရက် သွားလေရာ ပါတတ်သည့် ပစ္စည်း သုံးလေးမျိုး ရှိ မရှိ ကြည့်ဖို့ လိုသည်။ ဆိုကြပါစို့။ ထိုခုံရည်ကလေးပေါ်၌ ပွဲကြည့်မှန်ကလေး တစ်လက်၊ ချို့ချင် တစ်ထုပ်နှင့် ဖယောင်းပန်း တစ်စည်း တင်ထားပါမှ မာဂရက် ရှိနေပြီဟု အတိအကျ ပြောနိုင်လေသည်။

မာဂရက် ချစ်မြတ်နိုးသော ဖယောင်းပန်းကလည်း အလွန် ဆန်းကြယ်သော သဘာဝ ရှိသည်။ တစ်လတွင် ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် ရှိသည့် အနက်နှစ်ဆယ့်ငါးရက် တိတိ ပန်းအရောင်သည် အဖြူရောင်။ ကျန်ငါးရက်တွင်မူ ပန်း၏ အရောင်သည် အဖြူရောင်မှ အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ အရောင် ပြောင်းသွားသည်ကို မည်သူမှ မသိပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းအရောင် ပြောင်းခြင်းကိုသာ သိသည်။ အရောင် ပြောင်းရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မသိပါ။

မာဂရက်၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် မာဂရက် ရောက်နေကျ ဇာတ်ရုံများသို့ လာနေကျ ပွဲကြည့် ပရိသတ်များသည် ဖယောင်းပန်း၏ အလှကို သတိပြုမိကြသည်နှင့် အမျှ ခွဲခွာ၍ မရနိုင်သော ဖယောင်းပန်းနှင့် မာဂရက်တို့၏ အဖြစ်ကိုလည်း နားလည်လာကြသည်။ ပန်းသည်မကြီး မဒမ် ဘာဂျန်တို့ကတော့ မာဂရက်အား ‘ဖယောင်းပန်း ဧကရီ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုအမည်သည် မာဂရက်၏ အမည် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

ပါရီမြို့ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည့် အမျိုးသမီးများ နည်းတူ မာဂရက်သည်လည်း အထက်တန်းလွှာ လောကမှ နာမည်ကြီးပေ ဆိုသော လူငယ်အချို့နှင့် တွဲသည်။ တွဲရာ၌ လူမသိ သူမသိ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ တွဲခြင်း မဟုတ်၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို မာဂရက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖုံးဖိခြင်း မပြု။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။ မာဂရက်နှင့် တွဲခွင့်ရသည့် လူငယ်များကလည်း သူတို့ မာဂရက်နှင့် ဘယ်လိုနေသည် ဘယ်လိုထိုင်သည် စသည်ဖြင့် ကြွားဝါတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက်သည် သတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်လာသည်။ သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မာဂရက် တစ်ယောက် ဘက်နီးရီးမြို့သို့ အလည်အပတ် ခရီးထွက်ရာမှ အလွန် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည့် နိုင်ငံခြားသားမြို့စား အဘိုးကြီး တစ်ဦးနှင့် နေထိုင်လျက် ရှိသည် ဟူသော သတင်း ထွက်လာသည်။ မြို့စားကြီးက မာဂရက်အား ဘဝဟောင်းမှ ကယ်တင်၍ ဘဝသစ်

ထူထောင်ပေးရန် ကြိုးစားလျက် ရှိရာ မာဂရက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေကျေ နပ်နပ် လက်ခံလျက် ရှိသည်ဟု သတင်းက ဆိုသည်။

ဤ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ကြားရသမျှမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ၁၈၄၂ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာနေသော မာဂရက်အား ဆရာဝန်များက ရေပူစမ်း ရှိရာသို့ သွား၍ အနားယူဖို့ အကြံပေး သဖြင့် မာဂရက်သည် ဘက်နီးရီးသို့ သွားခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မှုကြောင့် ထိုဒေသသို့ လာ၍ အနားယူကြသူများထဲတွင် ယခု ကျွန်တော်တို့ ပြောနေ သော မြို့စားကြီး၏ သမီးလည်း ပါသည်။ မြို့စားကြီး၏ သမီး၌ စွဲကပ်နေသော ရောဂါမှာ မာဂရက်၏ ရောဂါနှင့် အတူတူ ဖြစ်နေရုံမျှမက ရုပ်ချင်းကလည်း ဆင်လွန်းသဖြင့် ညီအစ်မဟုင် ထင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မြို့စားကြီး၏ သမီးမှာ ကုသိုလ်ကံ နည်းသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ မာဂရက် ရောက်သွားပြီး ရက် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။

မြို့စားကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ ခေါင်းချရာ မြေမှ ရုတ်တရက် ခွဲခွာ၍ မသွားနိုင်သဖြင့် ဘက်နီးရီးမှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ တစ်နေ့ သော နံနက်တွင် မြို့စားကြီးနှင့် မာဂရက်တို့ လမ်းကွေ့ တစ်နေရာ၌ အမှတ် မထင် ဆုံမိခဲ့ကြ၏။ မြို့စားကြီး အဖို့တော့ မာဂရက်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့သမီး ကိုယ်ရောင် လာပြသည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် မာဂရက် အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မာဂရက်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေး သည်။ မာဂရက်အား နာမည်ကိုမှ မမေးတော့ဘဲ သူ့သမီးကိုယ်စား ချစ်ခွင့် ပြုဖို့ တောင်းပန်သည်။

ထိုအချိန်က မာဂရက်တွင် အဖော် မရှိ။ သူမနှင့် အတူတူ နေသူ ဆို၍ အိမ်ဖော် တစ်ဦးသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ရာ ပြဿနာ တက်စရာ အကြောင်း မရှိ။ မြို့စားကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို မာဂရက်က အလွယ်တကူ လက်ခံ ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ပြဿနာက သူ့နည်း သူ့ဟန်နှင့် ကြံဖန်ပြီး ပေါ် ပေါက်လာသေးသည်။ ထိုစဉ်က ဘက်နီးရီးမြို့သို့ ရောက်နေသူများထဲတွင် မာဂရက်၏အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသူ တချို့ ပါလေရာ သူတို့က မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယား၏ အခြေအနေမှန်ကို မြို့စားကြီးအား မခွင်းမချန် ပြောပြကြသည်။

ထိုသူများထံမှ ကြားသိရသော သတင်းစကားသည် မြို့စားကြီး အတွက် ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက် တစ်ချက် ဖြစ်ရသည်။ သူ အလွန် သံယောဇဉ်

ကြီးသော၊ ချစ်ခင် တွယ်တာသော၊ သမီးနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်လှသော မာဂရက်သည် အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းကျတော့ နှိုင်းယှဉ်၍မှ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ကွာခြားလျက် ရှိ၏။ မာဂရက်နှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပါမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အသိ နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ မာဂရက်သည် သူ့ အသည်းနှလုံး အတွက် မရှိလျှင် မဖြစ်သော အရာ တစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။ မာဂရက်သာ မရှိလျှင် သူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်ရတော့မည်။ ယူကျုံးမရ နှမြောတသသော စိတ်ဖြင့် မာဂရက်အား အပြစ်တင်နေ၍လည်း မဖြစ်။ ထိုကဲ့သို့ အပြစ်တင်စကား ပြောဖို့လည်း သူ့မှာ အခွင့်အရေး မရှိ။ ဤသို့ဖြင့် မြို့စားကြီးက မာဂရက်အား သူမ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းအား ပြောင်းလဲ ပြုပြင်သွားဖို့ တောင်းပန်သည်။ သူမ၏ ဘဝကိုသာ အကောင်းဘက် ရောက်သွားအောင် ပြုပြင်သွားမည် ဆိုပါက သူမ ဆန္ဒရှိသမျှ ဘာမဆို ဖြစ်စေရပါမည် ဟုလည်း ကတိပေးသည်။ မာဂရက်ကလည်း သဘောတူခဲ့သည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက် ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မာဂရက် ခမျာ အပြင်အထန် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်သည်။ အတိတ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှများကို ပြန်လည် တွေးတောကာ ဝမ်းနည်းတသ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သော စိတ်ကြောင့် ဖျားခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မာဂရက်တွင် ယုံကြည်မှုလေး တစ်ခုတော့ ရှိခဲ့ဟန် တူသည်။ တစ်ချိန်က သူ ပြုမိခဲ့သော ဒုစရိုက်မှုများ အတွက် ရရှိလာသည့် နောင်တနှင့် ဒုစရိုက် အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ပါတော့မည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကြောင့် ဘုရားသခင်က သူ့အား ခွင့်လွှတ်ကာ ယခင်ကလို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အလှမပျက် ပြန်ဖြစ်လာအောင် ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မည် ဟူသော ယုံကြည်ချက် ဖြစ်သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေးသည် သူမ၏ နှလုံးသား အတွင်း၌ ပြန်လည် ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ နွေရာသီ အကုန်တွင် ရေမှန်မှန် ချိုးခြင်း၊ မှန်မှန် အိပ်ခြင်း၊ မှန်မှန် အနားယူခြင်း၊ အချိန်မှန်မှန် လမ်းများများ လျှောက်ပေးခြင်း စသည့် အားထုတ်မှုများကြောင့် မာဂရက်၏ ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ မာဂရက် ပြန်လည် ကျန်းမာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့စားကြီးသည် မာဂရက်အား ပါရီသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မာဂရက်နှင့်အတူ လိုက်လာပြီး ဘက်နီးရီး၌ နေခဲ့စဉ်က ပြုနေကျ အတိုင်း ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

မာဂရက်နှင့် မြို့စားကြီးတို့ နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်၍

ပါရီမြို့၏ အထက်တန်းလွှာ လောကတွင် အတော်ကြီး ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ မည်သည့် အကြောင်းကို အခြေခံ၍ မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလျက် ရှိသည်ကို မည်သူမှ တိတိပပ မသိကြ။ သို့သော်လည်း အလွန် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော မြို့စားကြီးက မာဂရက် အတွက် အနုမြော မရှိဘဲ ရက်ရက်ရောရော သုံးစွဲ၍ အကုန်အကျခံနေသည့် အချက်ကိုမူ သတိပြုမိကြသည်။

ဤနေရာတွင် မာဂရက်၏ စိတ်သဘောထားနှင့် အတန်းအစားကို ချင့်တွက်ကြည့်ရန် လိုပါလိမ့်မည်။ မာဂရက်သည် ဘက်နီးရီးမှာ နေစဉ်တုန်းကတော့ မြို့စားကြီးအား ပေးထားသည့် ကတိကို မဖျက်ဘဲ ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ပါရီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်မူကား ဘဝဟောင်းက အလေ့အထကလေးတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘဝဟောင်းတုန်းက ကြံခဲ့ရသည့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးများကလည်း မာဂရက်၏ နှလုံးသားအား လှုပ်ရှား တက်ကြွအောင် ဖန်တီးနေဟန် တူသည်။ မြို့စားကြီးကလည်း သူမနှင့် အမြဲနေသည် မဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါ သတ်မှတ်ထားသော ရက်များမှသာ လာသည်။ မြို့စားကြီး မရှိချိန်တွင် သူမမှာ အဖော်ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ ပါရီမြို့တွင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန် ခဲယဉ်းသော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပျင်းရိ ခြောက်သွေ့လွန်းသဖြင့် သေဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဤတွင် ဘဝဟောင်းမှ သွေးဆူစရာကလေးများသည် သူမ ဦးနှောက်နှင့် သူမ၏ နှလုံးသား အတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ပြီးတော့လည်း မာဂရက်မှာ ယခုတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်မှ အလျင်အလျင်ကထက် အလှတိုးနေသည်။ အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ် ဆိုတော့ အရွယ်ကောင်းတုန်း။ သူမ၏ ရောဂါကလည်း လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားသေးသည် မဟုတ်။ အိပ်ရာထဲ အမြဲတစေ လှဲနေရမည် ဆိုလျှင် ရောဂါ အကြောင်းသာ တွေးနေမိမည်။

မာဂရက်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူများသည် မာဂရက် ခြေလှမ်းပျက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့စားကြီးနားသို့ သတင်းပို့ကြသည်။ ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထားများကိုပါ ပြုကြသည်။ မြို့စားကြီး မလာသော ရက်များတွင် မာဂရက်၏ အခန်းသို့ မည်သူမည်ဝါ လာသည်၊ လာသူများသည် မာဂရက်နှင့် တစ်ညလုံး နေပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်သည် စသည် စသည်ဖြင့် အတိအကျ ပြောကြသည်။ ဤ သတင်းမျိုး

ကြားရပြန်တော့လည်း မြို့စားကြီးမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရရှာသည်။ မာဂရက်ကို မေးပြန်တော့လည်း မာဂရက်က ဝန်ခံသည်။ သူမနှင့် အဆက်ဖြတ် လိုက်ဖို့ အကြံပေးသည်။ သူမကတော့ဖြင့် မြို့စားကြီး ဖြစ်စေချင်သည့် ပုံစံ အတိုင်း မနေနိုင်ဟု ဆိုသည်။ မြို့စားကြီး ပေးနေသည့် ငွေကြေး အထောက် အပံ့ကိုလည်း သူ မယူချင်။ လူတစ်ဖက်သားအား လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ရယူသလို ဖြစ်နေသော ငွေကို သူ မသတိဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

မြို့စားကြီးသည် မာဂရက်ထံသို့ တစ်ပတ်တိတိ မလာဘဲ နေသည်။ အဘိုးကြီး အနေဖြင့် လုပ်နိုင်သည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့ကျတော့ မြို့စားကြီး ရောက်လာပြီး ယခင်ကလိုပင် သူ့အား လာခွင့်ပြုဖို့ မာဂရက်အား တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ မာဂရက် ဘယ်လိုပဲ နေနေ ကြိုက် သလို နေပါ။ သူ့ကိုတော့ မှန်မှန် တွေ့ခွင့်ပြုပါ။ မာဂရက် မကြိုက်တာ သူ မပြောပါဟု ပြောသည်။

ဤ အခြေအနေသည် မာဂရက် ပါရီသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သုံးလ အကြာတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အခြေအနေ။ လအားဖြင့် တွက်လျှင် ယင်းအခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ၁၈၄၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ သို့မဟုတ် ဒီဇင်ဘာလ။

[၃]

၁၆ ရက်နေ့ တစ်နာရီတွင် ရူဒီအန်တင်လမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ လေလံသမား၏ ကျယ်လောင် စူးရှသော အသံကို အပြင်မှ အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဟန်ဆောင်မှု မျက်နှာပုံးများ တပ်ဆင်ထားသည့် အထက်တန်းလွှာ လောကမှ မျက်နှာကြီး အမျိုးသမီးများသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့သည် ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ပစ္စည်းများကို စိတ်မဝင်စားလေဟန်ဖြင့် ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုနေကြသည်။ အမှန်တော့ ဤ အမျိုးသမီးကြီးများသည် အခါအခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို ဂုတ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ရာ၌လည်း ပြိုင်စံရှားသူများ ဖြစ်သည်။

အက်ဖ် မြို့စားကတော်ကြီးသည် သူမ၏ ရှေ့မှ ကာဆီး ကာဆီး ဖြစ် နေသော ခေတ်သစ် ပြည့်တန်ဆာ လောက၏ ထိပ်တန်း စာရင်းဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ မဒမ် အေအား တံတောင်ဖြင့် တိုက်၍ တွန်းထိုး ဖယ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ တီနယ်မှ အမတ်မင်းသည် ပရိဘောဂ ပစ္စည်း အချို့ကို အမြင့်ဆုံး ဈေးပေး၍ ဝယ်ယူနေသော မဒမ် ဒီအား ငေးမောနေပါသည်။ မဒမ် ဒီသည် မျောက်မွေးရာ၌ ပြိုင်စံရှားလောက်အောင် နာမည်ကြီးနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဝိုင် မြို့စားကြီးသည် မဒမ် အင်မ်နှင့် စကား လက်ဆံ ကျလျက် ရှိသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သူ့အကြောင်းနှင့်သူ နာမည်ကြီးနေသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုင် မြို့စားကြီးသည် အတိုင်းအဆ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ မက်ဒရစ်မြို့သို့ သွား၍နေသည့်အခါ ဤ မြို့စားကြီးသည် ပါရီမြို့သို့ သွားပြီး သူ့ဘဝ သူ ပျက်စီးအောင် လုပ်နေသည် ဟု အထင်ခံရသည်။ ပါရီ၌ နေပြန်တော့လည်း ဤ မြို့စားကြီးသည် မက်ဒရစ် သို့ သွားပြီး သူ့ဘဝ သူ ပျက်ဆီးနေသည်ဟု အစွပ်စွဲခံရပြန်သည်။

မဒမ် အင်မ်ကတော့ စာရေးကောင်းသူ တစ်ဦး အဖြစ် ထင်ရှား ကျော် ကြားနေသော နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤ စာရေးဆရာမ ကြီးသည် သူပြောသလို ရေးပြီး သူရေးသမျှတွင် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် လက်မှတ် ရေးထိုးရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဝိုင် မြို့စားကြီးသည် မဒမ် အင်မ်နှင့် စကားပြောနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကမူ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေ သည့် မဒမ် အင်မ်၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကာ အချင်းချင်းသာ နားလည်နိုင်သော စကားများကို ပြောနေကြပါသည်။

မဒမ် အင်မ်မှာ ချင် အီလီဆီလမ်းမှ နာမည်ကြီး အလှတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သူ့ အဝတ်အစား ဝတ်လျှင် ပန်းရောင်နှင့် အပြာရောင်ကိုသာ အမြဲဝတ်သည်။ တိုနီ ဆိုသူထံမှ ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်းတန် မြင်းနက်ကြီး နှစ်ကောင် ဝယ်၍ ကိုယ်ပိုင် ရထားစီးသူ အဖြစ် လောလောဆယ် လူသိများနေသူ ဖြစ်သည်။

လေလံပွဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသူမှာ မဒမ် အာရ် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ မဒမ် အာရ်မှာလည်း အလွန် လိမ္မာ ပါးနပ်၍ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူ တစ်ဦး အဖြစ် ထင်ရှားနေသူပင် ဖြစ်သည်။ မဒမ် အာရ်သည် သူမ၏ ကိုယ် ပိုင် အစွမ်းအစကို သုံးပြီး ပါရီ အမျိုးသမီးလောကရှိ မိဘ၏ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းများဖြင့် ချမ်းသာလာသူများနှင့် အချစ်ရေးရာ ကိစ္စများဖြင့် ကြွယ်ဝ လာသူများထက် နှစ်ဆ သုံးဆခန့် ပို၍ ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူ တစ်ဦး အဖြစ် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မဒမ် အာရ်သည်လည်း သူ နှစ်သက်ရာ ပစ္စည်း ပစ္စယများ တွေ့လျှင် ဝယ်မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမည်များနှင့် အမှတ်အသားများ ရေးထိုးပေးထားခဲ့သော လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ အကြောင်းသည် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဤ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို ပေးခဲ့သူများသည် ဤ အခန်းတွင်းရှိ လူအုပ်ထဲ၌ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို ပါနေမည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြောလိုသည်မှာ ဤအကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ဤ အခန်းထဲရှိ လူ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြပုံကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ အခန်းထဲ

ရောက်နေကြသူများထဲမှ အများစုသည် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးကို သိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံး အမျိုးသမီးကို သတိတရ ရှိကြတော့ဟန် မတူပါ။ ဟားတိုက် ရယ်မောသံများသည် အခန်းထဲ၌ သောသောညံလျက် ရှိသည်။ လေလံပွဲ ကြီးကြပ်သူများကလည်း ကြေညာစရာ ရှိသမျှကို အသံကုန်ဟစ်၍ ကြေညာလျက် ရှိသည်။ လေလံစားပွဲ ရှေ့မှောက်ရှိ ခုံရည်များပေါ်၌ ထိုင်နေကြသော ကုန်သည်များသည် သူတို့ အလုပ်ကို နားအေးပါးအေး လုပ်လိုကြသဖြင့် ပရိသတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်အောင် ဝင်၍ ထိန်းကြသည်။ ပရိသတ်ကတော့ မငြိမ်ပါ။ အတန်းအစား မျိုးစုံ ပါနေသော လူအုပ် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဆူမြဲတိုင်းသာ ဆူလျက် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆူဆူညံညံ ရှိနေသော လူများကြားဝယ် ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်ပင် လျှောက်သွားနေမိပါသည်။ ကွယ်လွန်သွားသူ အတွက် နာကြည်းသော စိတ်သည် ကျွန်တော့် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိရပါသည်။ တစ်ချိန်က သေသူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အခန်းထဲ၌ သေသူ၏ အကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန် ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် သေသူ၏ ပစ္စည်းများကို တပျော်တပါး ရောင်းချလျက် ရှိကြ၏။ ဝယ်သူများကလည်း သူ့ထက်ငါ ဈေးပြိုင်ပေး၍ တပျော်တပါး အလှအယက် ဝယ်ယူလျက် ရှိကြ၏။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဤလေလံပွဲကို ရောက်လာခြင်းမှာ ပစ္စည်း ဝယ်ဖို့ထက် ပစ္စည်း ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူများကို လေ့လာလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ လေလံပွဲ တာဝန်ခံများ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် ခေါ်ဈေးထက် အဆမတန် ဈေးမြင့်လာလျှင် သူတို့၏ မျက်နှာများသည် သိသိသာသာပင် ဝင်းလက်လာသည်။ ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးဖိထားနိုင်ကြပါ။ အမှန်တော့ ဤသတ္တဝါများသည် ဤ အမျိုးသမီး၌ ပြည့်တန်ဆာ အလုပ်ဖြင့် အလွန် ဝင်ငွေ ကောင်းနေမှန်း သိထားကြသည်။ သေချာပေါက် သိနေသဖြင့် ဤ အမျိုးသမီးထံမှ ရနိုင်သမျှ အကျိုးအမြတ်ရဖို့ သူတို့ အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို ဤ အမျိုးသမီးအား ပြသည်။ မဝယ်ချင် ဝယ်ချင်အောင် မျက်နှာချိုသွေး၍ ဆွယ်သည်။ ဝယ်ပြန်တော့လည်း ဈေးကို အဆမတန် တင်၍ အမြတ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ဤ အမျိုးသမီး မမာမကျန်း ဖြစ်၍ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက် ဖြစ်သွားသည့် အခါ သနားညှာတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တပူပူ တဆူဆူပြု၍ သူတို့ အကြွေးများကို တောင်းခဲ့ကြသည်။ ယခု ဤ အမျိုးသမီး သေဆုံး

သွားပြန်သောအခါတွင်မူကား သူတို့ အကြွေးများ ပြန်လည် ရရှိရေး အတွက် အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ကြီးပမ်းကြပြန်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သေသူပိုင် ပစ္စည်း အားလုံးကို ရောင်းချပြီး ရလာသမျှ ငွေထဲမှ သူတို့ ငွေ အရင်းရော အတိုးပါ တွက်ချက်၍ အလှအယက် ခွဲဝေယူကြပေးဦး တော့မည်။ သူတို့ လုပ်ပုံမှာ အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့လွန်းလှချေသည်။ ကုန်သည်များနှင့် သူခိုး ဓားပြများအား တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ်ဖို့ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည့် ရှေးလူကြီးများ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် သည် မည်မျှလောက် ကြီးမားပါသနည်း။

အဝတ်အထည်များ၊ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများနှင့် စိန်ရွှေရတနာ ပစ္စည်း များသည် အချိန် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ရောင်းချ ပြီးစီးသွားသည်။ ရောင်းပြီးသား ပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော၊ စုံမက်သော ပစ္စည်း တစ်ခုတလေမှ မပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မပျက် လက်မပျက် လေလံပွဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လေလံပစ်သူ ၏ နှုတ်မှ ကြေညာသံ တစ်ခု ထွက်လာသည်။

‘စာအုပ် တစ်အုပ်၊ ချုပ်ထားပုံ သိပ်လှတယ်၊ သိပ်ခိုင်တယ်၊ စာအုပ် အမည်က မာန္တန် လက်စကော့၊ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်မှာ စာရေးထားတယ်၊ ခေါ်ဈေး ဆယ်ဖရန့်’

အားလုံး အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ အသံ တစ်သံ ထွက်လာပါသည်။

‘ဆယ့်နှစ် ဖရန့်’

ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်။

‘ဆယ့်ငါး ဖရန့်’

ပထမဦးဆုံး ဈေးစပေးသူက ချက်ချင်းပင် ‘ဖရန့် သုံးဆယ်’ ဟု ပြန်အော်သည်။ သူ့အော်သံထဲတွင် ယခု သူ ပေးလိုက်သော ငွေ သုံးဆယ်ထက် ပိုပေးမည့် သူ မပေါ်နိုင်တော့ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည့် လေသံပါသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကျဲရတော့မည့် တိုက်ပွဲ တစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှ ‘သုံးဆယ့်ငါး ဖရန့်’ ဟု ထွက်သွား ပါသည်။

‘လေးဆယ်’

‘ငါးဆယ်’

‘ခြောက်ဆယ်’

‘တစ်ရာ’

ပရိသတ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ဆီ သို့ စူးစိုက်နေကြပြီ။ သိပ်ပြီး တန်ဖိုး မရှိသော စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကို ရယူလိုမှ အတွက် ဖရန့်ငွေ တစ်ရာ အထိ ပေးနေခြင်းမှာ တကယ်တော့ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်ဖက်လူသည် ဈေးထပ်တိုးပေးရန် သင့် မသင့် ချိန်ဆနေဟန် ရှိ သည်။ သူ့ဖက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဆက်လက်၍ တိုးပေးနေပါမူ ဘာမဟုတ် သည့် စာအုပ် တစ်အုပ်၏ တန်ဖိုးသည် အမှန်တကယ် တန်သည့် ဈေးထက် ဆယ်ဆခန့် တက်သွားဖို့ ရှိရာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိနိုင်ဟု တွက်မိပုံ ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီ ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် လက်မြောက်လိုက်ပါပြီ ခင်ဗျာ’

ဖရန့်ငွေ တစ်ရာထက် ပိုပေးမည့်သူ မရှိတော့။ စာအုပ်သည် ကျွန်တော် ပိုင် ပစ္စည်း ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

လေလံသမားများအား ကျွန်တော် ပေးရန်ရှိသည့် ငွေကို ပေး၍ ကျွန် တော့် အမည်ကိုပါ ရေးပေးလိုက်ပြီး ကပျာကယာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူများအား စဉ်းစား တွေးတောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ကျွန်တော် ပေးခဲ့မိပြီဟု ထင်ပါသည်။

ဤ စာအုပ်မျိုးသည် သိပ်ပြီး တန်ကြေးရှိသော စာအုပ်မျိုး မဟုတ်။ ဘယ်နေရာမှာ သွားဝယ်ဝယ် အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်။ ဆယ်ဖရန့်ထက် ပိုပေးရမည် မဟုတ်။ အလွန်ဆုံး ပေးရလှ ဆယ်ငါးဖရန့်ထက်တော့ ပိုစရာ မရှိ။ အခုတော့ ဖရန့်တစ်ရာ အထိ ပေး၍ ဝယ်သည်။ စိတ်မှ နဲ့ပါလေစ။ စိတ်မနဲ့၍တော့ ဟုတ်မည် မထင်။ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဘာများပါလိမ့်။ ဤ အတွေး မျိုးသည် သူတို့ ခေါင်းထဲ၌ ဝင်နေကြပါလိမ့်မည်။

နောက် တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော် ဝယ်ထားသည့် စာအုပ်ကို သွားယူခဲ့သည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာတွင် မင်ဖြင့် ရေးထားသော ဝိုင်းစက် လှပသည့် လက်ရေးစာလုံးများ တွေ့ရပါသည်။ ဤစာလုံးများကို စာအုပ်ပေး သူက ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ရေးထားသည့် စာမှာ ‘မြင့်မြတ်သော... .. မာန္တန်မှသည် မာဂရက်’

အောက်မှ ထိုးထားသည့် လက်မှတ်ကတော့ အာမန်း ဒူဗဲလ်။

ဤ စာအုပ်ကို ပေးခဲ့သူသည် 'မြင့်မြတ်သော' ဟူသော စကားကို မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် သုံးခဲ့လေသနည်း။ ဤစာအုပ်ကို လက်ဆောင် ပေးခဲ့သူ အာမန်း ဒူဗဲလ်သည် မာနွန်နှင့် မာဂရက်တို့၏ ဘဝကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ခဲ့ဟန် တူ၏။ အမှန်တော့ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ ဘဝသည် ကြေးစားဘဝ၊ လူ့အဖွဲ့ အစည်းတွင် အလွန် အကျည်းတန်သော ဘဝ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မာနွန် သည် ဘဝ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသလောက် စိတ်နေစိတ်ထားကျတော့ အလွန် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် အာမန်း ဒူဗဲလ်သည် မာဂရက်နှင့် မာနွန်တို့ကို ဘဝချင်းသာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့သည် မဟုတ်။ စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှု အရာတွင်လည်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ကျွန်တော် တွေးလို့ ရသလောက် ဆိုပါက ဤ စာအုပ်ကို ပေးခဲ့သူသည် စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုတွင် မာဂရက်က မာနွန်ထက် နိမ့်ကျမည် မဟုတ်။ တန်းတူရည်တူသော် လည်းကောင်း၊ သာလွန်သည်ဟုသော် လည်းကောင်း ယူဆကာ ဤ အသုံးအနှုန်းကို သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။ အကယ်၍ ဤ စာအုပ်ကို လက်ခံမည့် မာဂရက်သည် မာနွန်လောက်မှ စိတ်နေစိတ်ထား မမြင့်မြတ်ဟု ယူဆပါမူ ဤ စာအုပ်ကို ပေးစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ ဤ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးကိုလည်း ရွေးစရာ အကြောင်းမရှိ။ လက်ခံသူကလည်း လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော် အပြင်သို့ တစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် မတွေးမိတော့ပါ။ ညပိုင်း အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးကျမှပင် စာအုပ်ကို သတိရမိပါတော့သည်။

မာနွန် လက်စကော့ ဝတ္ထုသည် အလွန် သနားစရာ ကောင်းသော ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုဝတ္ထုကို အသေးစိတ်မှ အစ မှတ်မိနေပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်ကို တွေ့လျှင် မာနွန် လက်စကော့ အပေါ်တွင် ထားခဲ့ဖူးသော သနားကြင်နာစိတ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်မိပြန်ပါသည်။ ဖတ်ချင်စိတ်ဖြင့် စာအုပ် ကို ဖွင့်မိပြန်သောအခါ အက်ဘီ ပရီဗော့၏ ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးနောက်သို့ တကောက်ကောက် ပါသွားရပြန်ပါသည်။ ဇာတ်လိုက်၏ စရိုက်မှာ ပီပြင်လွန်း၊ သဘာဝကျလွန်းသဖြင့် သူမကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ သိခဲ့ဖူး သည်ဟု စိတ်ထဲမှ ခံစားရပါသည်။

ဤ ဇာတ်ကောင် မင်းသမီးနှင့် မာဂရက်ကို နှိုင်းယှဉ် တင်စား၍ ကြည့်ခဲ့ဟန် တူသည် ဟူသော အယူအဆ ဝင်လာသောအခါ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ သနားစရာ ကောင်းသော မိန်းကလေး အပေါ်၌ ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

မာနွန်သည် ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သော သဲကန္တာရထဲ၌ သေခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူမ အပေါ်၌ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကိုယ်ရော စိတ်ပါ အပ်နှင်း၍ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရာသော ချစ်သူ၏ လက်တွင်း၌ သေရခြင်း ဖြစ်သည်။ မာနွန် သေသောအခါ မာနွန်၏ ချစ်သူသည် မာနွန်အား မြေမြှုပ် သင်္ကြိုဟ်ခဲ့သည်။ မာနွန်၏ မြေပုံထက်တွင် မျက်ရည်မှီး ဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းခဲ့ရာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အသည်းနှလုံးကို မာနွန်နှင့်အတူ မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ မာနွန်လို အပြစ်မျိုး ကျူးလွန် ခဲ့သော မာဂရက်သည် မာနွန်လိုပင် သူမ၏ ဘဝကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားကောင်း ကြိုးစားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက်တော့ ငွေကြေးများစွာ အကုန် အကျ ခံ၍ ပြုလုပ် ပြင်ဆင်ထားသော လှပ ခမ်းနားသည့် အိပ်ရာထက်၌ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ (ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ မာဂရက်သည် သူမ၏ အတိတ် ဘဝ အိပ်ရာထက်၌ သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။) သို့သော်လည်း မာဂရက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် နေရာမှာ မာနွန် နောက်ဆုံး ခေါင်းချရာ သဲကန္တာရပေါ်မှ မြေလို သန့်စင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှုလည်း မရ၊ ချမ်းမြေ့ သာယာမှု ဆိုသည်မှာလည်း ဝေလာဝေး...။

မာဂရက် မသေဆုံးမီ နောက်ဆုံး အချိန်က သူမ၏ အခြေအနေကို တွေ့ခဲ့ရသော မိတ်ဆွေ တချို့ထံမှ ကြားသိရသည့် အတိုင်း ဆိုလျှင် မမာမကျန်း ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေသည့် နှစ်လအတွင်း မာဂရက် အနီး၌ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ပြုနိုင်လောက်သော မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် တစ်ဦး တလေမျှပင် မရှိခဲ့ပါ။

မာနွန်နှင့် မာဂရက် အကြောင်း စဉ်းစားနေရာမှ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံ သည် သေခြင်းတည်း ဟူသော ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ဦးတည်နေသော လမ်းမကြီး ပေါ်၌ အပြုံးအပျော် မပျက် သီချင်းဆို မပျက် လျှောက်သွားနေကြသူ တချို့ကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ ထိုသူများသည် ဘဝ အကြောင်းကို အလေးအနက် ပြု၍ ဆင်ခြင်သူများ မဟုတ်ပါ။ သာယာမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးရှုနေကြသော ပေါ့ပေါ့တန်တန်သမားများ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုလူတန်းစားမှာ လည်း သနားစရာ သတ္တဝါများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုလူစားများ

အပေါ်၌ မေတ္တာတရား ထားခြင်းသည် မမှန်ကန်ဟု ဆိုပါမူ ၎င်းတို့အား သနားကရုဏာ ထား၍ကော ကောင်းပါမည်လော...။

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့၏ အလင်းရောင်ကို လုံးဝ မမြင်ဖူးသော မျက်မမြင်အား လည်းကောင်း၊ ဩကာသ လောကကြီး အတွင်း၌ သဘာဝ အတိုင်း ရှိနေသော သာယာ နာပျော်ဖွယ်ရာ အသံများကို လုံးဝ မကြားခဲ့ဖူးသော နားပင်းနေသူအား လည်းကောင်း၊ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် စကား တစ်ခွန်း တလေမျှ မပြောနိုင်ခဲ့ဖူးသော အ နေသူအား လည်းကောင်း သနားကရုဏာ ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းမှုကို မသိနိုင်လောက်အောင်၊ ဘုရားသခင်၏ မွန်မြတ်သော တရားဓမ္မများကို မကြားနိုင်လောက်အောင်၊ သစ္စာနှင့် မေတ္တာတရားတို့၏ အနှစ်သာရကို သဘောမပေါက်နိုင်လောက်အောင် အကြင်နာ အသနား ကင်းမဲ့နေသော နှလုံးသားများ၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရား လုံးဝ မရှိသော စိတ်များနှင့် အကောင်း အဆိုးမှ မခွဲခြားနိုင်သည့် အသိဉာဏ်များ ကိုမူ သနားရစကောင်းမှန်း မသိကြပါ။

စာရေးဆရာကြီး ဟူးဂိုးသည် မာရီယွန်ဒီလော်မိုးအား လည်းကောင်း၊ မတ်ဆက်သည် ဘာနီရက်တီအား လည်းကောင်း၊ အလက်ဇန္ဒာ ဒူးမားသည် ဖာနန်ဒီအား လည်းကောင်း သနားစရာ ကောင်းသည့် ပြည့်တန်ဆာ ဇာတ်ကောင် များ အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ကြပါသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အတွေးပညာရှင် စာရေးဆရာများနှင့် ကဗျာဆရာများသည် ပြည့်တန်ဆာများ၏ သနားစရာ ဘဝကို ရေးသား သီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြပါသည်။ တစ်ချိန်သော အခါက ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးသည် ပြည့်တန်ဆာများအား မေတ္တာတရား ရှေ့ထား၍ ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးသော လုပ်ငန်းကိုပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဤအကြောင်းများကို မရေးလိုပါ။ ဤအကြောင်း များကို ရေးဖန်များလျှင် စာဖတ်သူများက ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းဖြင့် အသက် မွေးနေကြသည့် ဒုစရိုက်ကောင်များ အပေါ် သနားကရုဏာ ထားဖို့ ရှေ့နေ လိုက်နေသူဟု အထင်မှားကာ ဤစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ချင်ကြတော့မည် မဟုတ် ပါ။

[၄]

လေလံပွဲသည် နှစ်ရက်မျှ အကြာတွင် ပြီးသွားပါသည်။ လေလံပွဲမှာ စုစုပေါင်း ဖရန်ငွေ တစ်သိန်းခွဲ ရရှိခဲ့သည်။ ရသမျှ ငွေထဲမှ သုံးပုံနှစ်ပုံကို ကြွေးရှင်များ က ခွဲဝေယူကြပြီး ကျန်ငွေကို မာဂရက်၏ ညီမ တစ်ယောက်နှင့် တူမြေး တစ်ယောက်တို့က အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရသည်။

မာဂရက်၏ ရှေ့နေထံမှ ဖရန်ငွေ ငါးသောင်း လာရောက် ထုတ်ယူပါ ဟူသော အကြောင်းကြားစာကို ရသည့်အခါ မာဂရက်၏ ညီမမှာ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့အစ်မ ကွဲကွာသွားခဲ့ သည်မှာ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်မှ ထွက်သွားသည့် အချိန်မှ စ၍ သူ့အစ်မ မာဂရက် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ။ ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်နေမှန်းလည်း မသိ။ ယခုမှပင် သူ့အစ်မ သတင်းကို ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဂရက်၏ ညီမသည် ရှေ့နေထံမှ စာ ရလျှင်ရချင်း ပါရီသို့ လိုက်လာ သည်။ မာဂရက်နှင့် ကောင်းစွာ ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများသည် မာဂရက်၏ ညီမကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ ညီမ ဖြစ်သူ၏ ရုပ်ရည်မှာ မာဂရက်နှင့် တခြားစီ။ အသွေးအမွှေးချင်းက အလွန် ကွာခြားလှ၏။ မာဂရက်၏ ညီမမှာ ကိုယ်လုံး ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဘာ ဗဟုသုတ မှ မရှိသည့် တောသူမလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့ခမျာ သူ့ရွာမှ လွဲ၍ တခြား ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုမှလည်း ရောက်ဖူးသူ မဟုတ်။ ယခုတော့ လည်း တစ်ချက်တည်းနှင့် အတော်အတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့

ရလေပြီ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤမျှလောက် များပြားသော ငွေကို သူ့အစ်မ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရထားသည် ဟူသော အချက်ကိုတော့ သူ မသိ။

မာဂရက်၏ ညီမသည် ကိစ္စပြီးပြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရွာသို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ သူ့အစ်မ သေဆုံးခြင်း အတွက်လည်း အတော်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု သိရပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လျှင် လေးရာခိုင်နှုန်းခွဲတိတိ အတိုးရနိုင်မည့် အရင်း အနှီးကို ရထားသဖြင့် စိတ်တော့ အထိုက်အလျောက် ဖြေသာစရာ ရှိပါသည်။

ဤ အဖြစ်အပျက်မျိုးမှာ ဒုစရိုက်မြို့တော် ဖြစ်သော ပါရီမြို့၌ မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည် ဖြစ်ရာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။ မာဂရက်၏ ဇာတ်လမ်း မှာလည်း သူ့ညီမ ပါရီမှ ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမတင်မှာပင် မေပျောက်သွား ကြပါသည်။ မာဂရက်ကို သနားကရုဏာ ဖြစ်ခဲ့မိသော ကျွန်တော်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့စပြုလာပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စမှာ ပင် မာဂရက်၏ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် သတိတရ ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာရပါသည်။

မာဂရက်၏ အခန်းများတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့သည့်အခါ ‘ငှားရန်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲပြီး သုံးလေးရက်ခန့် အကြာ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့ တံခါး မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာပါသည်။

ကျွန်တော်၏ တပည့် ဖြစ်သူ (သူသည် ကျွန်တော်၏ တံခါးမှူး အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဝေယျာဝစ္စဗဟီရ လုပ်ကိုင်ပေးရသည့် အခိုင်းအစေ အဖြစ် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။) က တံခါးဆီ သွားကြည့် သည်။ ချက်ချင်း သူ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ကတ်ပြား ကလေး တစ်ခု ပါလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကတ်ပြားကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပြီး ကတ်ပြားကို ပေးလိုက်သော လူက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း မှာလိုက်ပါသည်ဟု ပြောပါသည်။

လက်ထဲမှ ကတ်ပြားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘အာမန်း ဒူဗဲလ်’ ဟူသော စာလုံး နှစ်လုံးကို မြင်ရပါသည်။

ဤနာမည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါ လိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်။ ကျွန်တော် လေလံ ပွဲမှ ဖရန်ငွေ တစ်ရာ ပေး၍ ဝယ်လာခဲ့သည့် မာနွန် လက်စကော့ ဝတ္ထု

စာအုပ်၏ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မာဂရက်အား ထိုစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးသူက ကျွန်တော်နှင့် ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရပါသနည်း။ ကျွန်တော့် တပည့်အား ချက်ချင်း သွား၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက် ပါသည်။

အာမန်း ဒူဗဲလ်မှာ အသက် ခပ်ငယ်ငယ် လူရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသားအရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခရီးသွားဝတ်စုံမှာ ရက်အတန် ကြာမျှ မလဲမဖယ်ဘဲ ဝတ်ထားခဲ့ဟန် တူ၏။ ဟောင်းနွမ်းလျက် ရှိပြီ။ သူ့ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများပေါ်၌ ကပ်ငြိနေသည့် ဖုန်များကို သုတ်ဖို့ခါဖို့ပင် အချိန်ရခဲ့ဟန် မတူ။

ဒူဗဲလ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ရှိသည်။ သူ စိတ်ထိခိုက် နေခြင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ် မျှိုသိပ်ခြင်း မပြု။ သူ့ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စ များ ရှိနေသည်ကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော့်အား စကား လှမ်းပြောသည့်အခါ သူ့အသံမှာ သိသိသာသာ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

‘အခုလို ညစ်ပတ် ပေရေနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနှင့် စောစောစီးစီး ရောက်လာတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ ဆိုတာ အဝတ်အစား သားသားနားနား ဝတ်ဖို့လည်း သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်တော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူကြီးမင်းနှင့် မတွေ့မဖြစ်လို့ လာခဲ့တာပါ၊ လူချင်း မတွေ့ရဘဲ လွဲသွားမှာ စိုးတာနှင့် ကျွန်တော် တည်းမယ့် ဟိုတယ်ကိုတောင် မရောက်သေးပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကိုသာ အလျင် ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး ဒီကို တန်းလာခဲ့တာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ လူချင်း မတွေ့လိုက်ရမှာ စိတ်ပူလွန်း အားကြီးတာနှင့် အခုလောက် အချိန်စောပြီး လာရတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က စစ္စတာ ဒူဗဲလ်အား ဆောင်းမီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ဖို့ နေရာ ပေးသည်။ သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူကာ အတန်ကြာမျှ သူ့မျက်နှာကို အုပ်ထားပါသည်။

‘ခင်ဗျားကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒူဗဲလ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကားစသည်။

‘တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည် တစ်ယောက်က အခုလို ပေပေရေရေ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး အစောကြီး ရောက်လာတော့ ဘာများ အရေးကြီးလို့ပါလိမ့်လို့ ခင်ဗျား တွေးနေမှာပဲ။

ကျွန်တော် လာတာဟာ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ’
‘ပြောစရာ ရှိတာသာ ပြောပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ’

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယားရဲ့ လေလံပွဲကို ရောက်ခဲ့တယ်နော်’
အခိုက်အတန့်မျှ တည်ငြိမ်စပြုနေသော သူ့စိတ်သည် ပြန်လည် လှုပ်ရှား လာပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မမြင်သာအောင် သူ့လက်နှင့် ကာထားပါသည်။

‘ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး အတော် ထူးဆန်းတဲ့ လူလို့ ထင်မှာပဲ။ ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ပေါက်ပေါက် လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်မှာပေါ့ပေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို အခုလောက် သည်းခံပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် နားထောင်ဖော်ရတာကိုပဲ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ကျေးဇူး တင်လှပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်’
ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေပါသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောစရာ ရှိတာသာ ပြောပါ။ ကျွန်တော် ကူညီလို့ ခင်ဗျား အခု ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဟာ နည်းနည်းလေး သက်သာသွားမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ကူညီပါမယ်။ ဘာအကူအညီလဲ ဆိုတာသာ မြန်မြန် ပြောပါ။ ကဲ ကျွန်တော်က ဘာကူညီရမှာလဲ။ ခင်ဗျားကိုသာ ကူညီခွင့် ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အများကြီး စိတ်ချမ်းသာမှာပါ’

ဒူဗဲလ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေပုံမှာ သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ တောင်းသမျှ အကူအညီကို ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

‘မာဂရက်ရဲ့ လေလံပွဲမှာ ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်သွားခဲ့တယ်နော်’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စာအုပ် တစ်အုပ်ပါ’
‘မာနွန် လက်စကော့ စာအုပ် မဟုတ်လား’
‘မှန်ပါတယ်’

‘အဲဒီစာအုပ် ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်နော်’
‘ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်’

ဤ စကားကို ကြားခါမှပင် သူ့ စိတ်မှာ အတော်ကြီး ပေါ့ပါးသွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။ ဤ စာအုပ်ကို သိမ်းထားခြင်းသည် သူ့အား အကူအညီပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပုံ ရနေပါသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ စာအုပ်ကို သွားယူပြီး သူ့အား ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒူဗဲလ်သည် စာအုပ်၏ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်တရ ရေးထိုးထားသော စာကြောင်းများကို ကြည့်ပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်ပါပဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းသား စာရွက်များကို လှန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ဒီ စာအုပ်ပါပဲ’ ဟု မြည်တမ်းပြန်သည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် စာရွက်များပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ စာအုပ်ပေါ်သို့ ငုံ့နေသော သူ့ခေါင်းသည် ပြန်မော့လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ငိုကြွေးလျက် ရှိနေပါပြီ။

‘ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား သိပ်ပြီး တန်ဖိုးထားပါသလား ခင်ဗျာ’
သူ့ မေးခွန်းက ဆန်းနေသည်။

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုမေးတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ပေးဖို့ တောင်းချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သိချင်နေတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက် ရှိတယ်၊ မေးခွင့်ပြုပါ။ မာဂရက် ဂေါတီးယားကို ဒီစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ လူဟာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီစာအုပ်ဟာ အခုအချိန်က စပြီး ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ် ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ပြန်ယူသွားပါတော့၊ စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့’

ဒူဗဲလ်သည် ပြောရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေဟန် တူသည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် ခင်ဗျား ဝယ်ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ ပေးမှ သင့်မလားလို့’ ဟု ဆိုသည်။

‘မလိုပါဘူး၊ မေတ္တာလက်ဆောင် အဖြစ် ပေးခွင့်ပြုပါ။ ဒီလို လေလံပွဲမျိုးမှာ စာအုပ် ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးက ဈေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပေးခဲ့ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

‘ခင်ဗျား ဖရန်. တစ်ရာတောင် ပေးခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော် မျက်နှာထားရ ခက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ရာ ပေးခဲ့ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သိခဲ့တာလဲ’

‘လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လေလံတင်တော့မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ပါရီကို လေလံပွဲအမီ ရောက်အောင်လာဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ ကနေ့ မနက်ကပဲ ရောက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူ တစ်ချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခု ကိုတော့ အမှတ်တရ ယူထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ဆိုတော့ ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေလံပွဲ ကြီးကြပ်သူဆီ အပြေးအလွှား သွားခဲ့ရပါတယ်၊ သူ့ဆီက လေလံတင် ပစ္စည်းစာရင်းနှင့် ဝယ်သွားသူတွေရဲ့ စာရင်းကို တောင်းကြည့် လိုက်တော့ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား ဝယ်သွားကြောင်း သိရပါတယ်၊ ဒါနှင့်ပဲ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားဆီက တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြန်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီကို လာခဲ့ရတာပဲ၊ လာသာ လာရတယ်၊ အားကတော့ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီစာအုပ် ကို ဖရန့် တစ်ရာတောင် ပေးဝယ်သွားတယ် ဆိုတော့ ခင်ဗျားအနေနှင့် ဒီစာအုပ် ကို အမြတ်တနိုး သိမ်းထားချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဝယ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ် လို့ ကျွန်တော် တွက်မိခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို တွက်မိပြန်တော့ ငါ ပြန်ဝယ်လို့ ရပါ့မလား ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပြီး သောက သိပ်ရောက်ခဲ့ရပါတယ်’

သူ့လေသံကို နားထောင်ပြီး သူ့အရိပ်အကဲကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်တို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အခြေအနေသည် သူ နှင့် မာဂရက်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အထင် ရောက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ မာဂရက်နှင့် အတွင်းကျကျ ခင်မင်ခဲ့ ၍သာလျှင် ဤ စာအုပ်ကို ဈေး မတန်တဆ ပေးပြီး ဝယ်သွားခြင်း ဖြစ်မည် ဟုလည်း ကောက်ချက် ချနေပုံရသည်။ သူ၏ သံသယ ပြေသွားစေရန် ကျွန်တော် က ရှင်းပြရပါသည်။

‘ကျွန်တော် မဒမ် ဂေါတီးယားကို မြင်ဖူးရဲ့ပဲ ရှိပါတယ်၊ လူငယ် တစ်ယောက် အနေနှင့် မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ယောက်ကို မြင်ရင် တွေ့ရင် စိတ်ဝင်စားတတ်တာဟာ သဘာဝပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ မာဂရက်လို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် သေတယ် ဆိုတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ပစ္စည်းတွေ လေလံပစ်တော့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုလောက်တော့ အမှတ်တရ ဝယ်ထားမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ရှိ

ထားတယ်၊ ဒီစိတ်ကူးကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ဈေးအမြင့်ဆုံး ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့မိတာပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလည်း နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဈေးအပြိုင်ပေးကြပြီ ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ကလေးက ဝင်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းမာတယ် ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ အပြိုင် ဖြစ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော့် ဘက်က သိပ်ပြီး လျှော့မပေးချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သူက လိုက်လုတဲ့ သဘောမျိုး ရှိလာနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ထပ် ပြောပါရစေ၊ ဒီစာအုပ်ဟာ ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စာအုပ် ဖြစ်သွားပါပြီ။ စာအုပ်ကို လက်ခံဖို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကို လေလံပစ်နေတဲ့ လူလို သဘောထားပြီး ငွေပေးဖို့ စကား ပြောမနေပါ နှင့်တော့၊ အခုအချိန်က စပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ်နှင့် ဆက်ဆံသွားကြရအောင်ပါ’

အာမန်း၏ လက်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲဆုပ်လာသည်။ ‘ကောင်း ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျား စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်သက် မမေ့ တော့ပါဘူး’ ဟုလည်း ပြောသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော့်တွင် မာဂရက်နှင့် ပတ်သက်၍ အာမန်းအား မေးချင်သည့် မေးခွန်းတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ မာနွန် လက်စ ကော့ စာအုပ်ထဲ၌ အမှတ်တရ ရေးထားသည့် စာလုံးများသည် မည်သည်ကို ရည်ညွှန်းပါသနည်း။ သူ ရပ်ဝေးသို့ ဘာကြောင့် ခရီးထွက်သွားရပါသနည်း။ သူ ခရီးထွက်ရာ၌ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသများ အထိ ရောက်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော် ဝယ်ယူလာသည့် စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် လိုချင်နေရပါသနည်း။ သိလိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းသဖြင့် ဤမေးခွန်းများသည် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ၌ တန်းစီ၍ ပေါ်လာနေပါသည်။ သို့သော်လည်း မေးဖို့ သင့်မသင့် ချိန်ဆနေ ရသည်။ အကယ်၍ မေးလိုသည်ရှိသော် စောစောက သူ ပေးသော စာအုပ်ဖိုး ဖရန့်ငွေ တစ်ရာကို ငြင်းပယ်ခြင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများနှင့် သက်ဆိုင်နေသော ဤ မေးခွန်းများကို မေးနိုင်ခွင့် ရအောင် ပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်။

အာမန်းသည် ကျွန်တော်၏ အတွေးကို ရိပ်စားမိဟန် တူ၏။ သူကပင် စ၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား စာအုပ်ကိုတော့ ဖတ်ပြီးရောပေါ့’

‘ဖတ်ပြီးပြီ၊ တစ်အုပ်လုံးပဲ ဖတ်လိုက်တယ်’

‘စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးထားခဲ့တဲ့ စာကြောင်း နှစ်ကြောင်းအပေါ် မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင်ပါသလဲ’

‘ခင်ဗျား စာအုပ် ပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သာမန်ရိုးရိုး အမျိုးအစား ထဲက အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာနှစ်ကြောင်းဟာ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တဲ့ စာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ခင်ဗျား တွေးတာ မမှားပါဘူး၊ အမျိုးသမီးဟာ နတ်မိမယ် တစ်ပါးပါ။ ဒီစာလေးကို ခင်ဗျား ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ’

အာမန်းက ကျွန်တော့်အား စာတစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ စာမှာ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖွင့်ဖတ်ထားခြင်း ခံရဟန် တူသည်။ ကြေမ္မဟောင်း နွမ်းလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် စာကို ဖွင့်ဖတ်ပါသည်။

မာဂရက် ချစ်သော အာမန်း

မာဂရက် မောင့်စာကို ရပါတယ်။ မောင် ကျွန်မအပေါ်မှာ အခင် မပျက်သေးဘူးနော်။ ဒီအတွက် ဘုရားသခင်ကို မာဂရက် ကျေးဇူး တင်ရတော့မှာပဲ။ ဟုတ်တယ် အချစ်ရေ၊ မာဂရက် ဖျားနေတယ်။ မာဂရက်မှာ စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါဟာ ဘယ်တော့မှ သက်သာရာ ရမယ့် ရောဂါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင် မာဂရက် အပေါ် အခုအချိန် ထိ စိတ်ဝင်စားနေတုန်း ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့လေ လောလောဆယ် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကတော့ သက်သာသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ မာဂရက် လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာ နေရတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ မောင့်စာကို မာဂရက် အခုနကပဲ ရတယ်။ သနား ကြင်နာမှုတွေ အပြည့်အဝ ပါတဲ့ ဒီလိုစာမျိုးကို ဖတ်နိုင်ဖို့ အတွက် မာဂရက် အသက် ရှင်နေချင်ပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆန္ဒဟာ ပြည့်ဝမယ် မထင်တော့ပါဘူး။ မောင် ရေးလိုက်တဲ့ စကားလုံးလေးတွေဟာ မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်း နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မောင်ကို မာဂရက် တွေ့နိုင်မယ်

မထင်တော့ဘူး။ မာဂရက်ဟာ သေခြင်း ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်နှင့် အလွန် နီးကပ်လာပါပြီ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာမှပဲ မောင်ကလည်း မာဂရက်နှင့် မိုင် ပေါင်း များစွာ ဝေးကွာတဲ့ နေရာမှာ ရောက်နေရတယ်နော်။ အချစ်ရေ မောင့်ရဲ့ မာဂရက်ဟာ အလျင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ အလျင် က မောင် တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မာဂရက်နှင့် မတူတော့အောင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခု မာဂရက်ကို မောင် မမြင်ရတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မောင့် မျက်စိထဲမှာ အလျင် တစ်ချိန်က မောင် မြင်ဖူး သိဖူး တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မာဂရက်ကိုပဲ သိနေတာဟာ မောင့်အဖို့ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ မောင်က မာဂရက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေပြန်ပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မောင်ရယ်။ မာဂရက် မောင့်ကို အသည်းနှလုံးထဲကပါ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ မာဂရက် စိတ်ကို မောင် ထိခိုက် နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ မောင် မာဂရက်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတဲ့ အရာတွေပဲလို့ နားလည်ထားပါတယ် မောင်ရယ်။ အခု ဆိုရင် မာဂရက် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ တစ်လ ရှိသွားပြီ။ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့၊ သတိရလွန်းလို့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မာဂရက်ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်း တင်နေပါတယ်။ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းခွဲသွားကြတဲ့ အချိန်က စပြီး မာ ဂရက်ရဲ့ လက်တွေ့က စာတစ်လုံးမှ မရေးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား တော့မယ့် အချိန်ထိ မာဂရက်ရဲ့ အဖြစ်ကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါမယ်။ တကယ်လို့များ မောင်ဟာ မာဂရက် အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတုန်းပဲ ဆိုရင်တော့ အချစ်ရယ်... အချစ် ပါရီကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဂျူလီ ခူးပရက်နှင့် သွားတွေ့ပါ။ မာဂရက်ရဲ့ မှတ်တမ်းကို သူ ပေးပါ လိမ့်မယ်။ အဲဒီ မှတ်တမ်းကို ကြည့်လိုက်ရင် မောင်နှင့် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို အမှန်အတိုင်း တွေ့ ရပါလိမ့်မယ်။ ဂျူလီဟာ မာဂရက် အပေါ်မှာ အလွန် ကောင်းရှာပါ တယ်။ သူနှင့် မာဂရက် ဆုံမိကြပြီ ဆိုရင် မောင်အကြောင်းကိုပဲ ပြောမိကြပါတယ်။ အခု မောင့်စာ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာလည်း မာဂရက် အနားမှာ ဂျူလီ ရှိနေပါတယ်။ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အချစ်ရဲ့ စာကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ကြရပါတယ်။

တကယ်လို့သာ မောင့်ဆီက စာမရဘူး ဆိုရင်လည်း မာဂရက် အနေနှင့် မောင် ပြင်သစ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မာဂရက်ရဲ့ မှတ်တမ်း စာရွက်တွေကို မောင့်လက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးဖို့ ဂျူလီကို မှာထားခဲ့မှာပါ။ ဒီမှတ်တမ်းအတွက်တော့ဖြင့် မာဂရက်ကို ကျေးဇူးတင်မနေပါနှင့်။ မာဂရက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝတုန်းက သာသာယာယာ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နှင့် နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကလေးတွေကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ပြန်တွေးရတဲ့ အလုပ်ဟာ မာဂရက်အဖို့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ် အချစ်ရယ်။ တကယ်လို့ ဒီမှတ်တမ်းကို မောင် ဖတ်မိရင် အတိတ်က မာဂရက် ပြုမားမိတဲ့ အမှားတွေ အတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းလေးတွေ တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့။ မာဂရက် အဖို့တော့ ဒီမှတ်တမ်းကို ဖတ်လိုက်ရင် စိတ်ရဲ့ အေးငြိမ်း သက်သာမှုကို ရခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မာဂရက်လေ... မာဂရက် မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို မောင့်အတွက် အမှတ်တရ ထားခဲ့ချင်မိတယ်။ ပစ္စည်းကို မြင်တိုင်း မာဂရက်ကို သတိရနေအောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ်... မာဂရက် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို သူတို့က သိမ်းထားကြပြီ။ မာဂရက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။

မာဂရက် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ မောင် နားလည်ရဲ့လား ဟင်။ မာဂရက်ဟာလေ မကြာခင် သေရတော့မှာပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ နားထဲကို အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်သွားနေတဲ့ ခြေသံဟာ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေပါတယ်။ သူဟာ မာဂရက်ရဲ့ ကြွေးရှင်တွေက အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မပျောက်အောင် ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ အစောင့်ပေါ့ အချစ်ရယ်။ အိုလေ၊ တကယ်တော့ မာဂရက် မသေဘူး ဆိုရင်လည်း မာဂရက်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကျန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ အဆုံးသတ်ချိန် အထိတော့ သူတို့ စောင့်ကြကောင်းပါရဲ့။ ဘဝလမ်းဆုံးခရီးကို မာဂရက် မရောက်သေးခင်တော့ဖြင့် မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းကြဦးမယ် မထင်ပါဘူး အချစ်ရယ်.....။

အို ယောက်ျားတွေဟာ အသနား အကြင်နာ ကင်းမဲ့လွန်းကြပါတယ်။ ဒီလို ပြောလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ အမှန်တော့ မာဂရက်ရဲ့

ဘဝကို ပြုပြင် ဖန်တီးပေးနေတာဟာ ဘုရားသခင်ပါ။

အချစ်ရေ၊ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လေလံတင်ပွဲကိုတော့ အချစ်
ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မာဂရက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောအားဖြင့်
အမှတ်တရ ပစ္စည်း တစ်ခုခုကိုလည်း ဝယ်ထားနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။
မာဂရက်ကတော့ မောင့်အတွက် ပစ္စည်း တစ်ခုခု ထားခဲ့လို့ မဖြစ်လော့
ဘူး။ ထားခဲ့မယ် ဆိုပြန်ရင်လည်း မောင့်ကို ပစ္စည်းခိုးမှုနှင့် သူတို့က
ဒုက္ခပေးကြမှာ သေချာတယ်။

မာဂရက် စွန့်ခွာသွားရတော့မယ့် ဘဝဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ
အဖြစ်ပါပဲလား အချစ်ရယ်။

မာဂရက် မသေခင် ဘုရားသခင်က မောင်နှင့် ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခွင့်ပေးမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်
မလဲနော်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလား
အလာဟာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်။ စာ
ရှည်ရှည် မရေးကောင်းလားလို့ မာဂရက်ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနှင့်
နော်။ မာဂရက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်း
သွားအောင် ကုသပေးပါမယ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မာဂရက်ရဲ့ သွေးကို
ဖောက်ယူနေကြတဲ့ အတွက် မာဂရက်ရဲ့ လက်က စာမရေးနိုင်လော့
ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေကြပါပြီ။

မောင်ရဲ့ အချစ်
မာဂရက် ဂေါတီးယား

နောက်ဆုံး စာနှစ်လုံးမှာ ပီပီသသ မရှိပါ။ ကျွန်တော်က စာကို အာမန်း
အား ပြန်လေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဤစာကို ဖတ်နေခိုက်တွင် အာမန်းကလည်း
သူ့စိတ်နှင့် ဤစာကို နောက်တစ်ကြိမ် လိုက်ဖတ်နေဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်
ကမ်းပေးသည့် စာကို လှမ်းယူရင်း ပြောပါသည်။

‘ဒီလို စာမျိုးကို အမြှောင်မယား ကြေးစား တစ်ယောက်က ရေးခဲ့ပါ
တယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မလဲ’

သူသည် လက်ထဲက စာကို အတန်ကြာမျှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။
ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သူ မမြင်လိုက်ရဘဲ သေသွားရတဲ့ အဖြစ်ရယ်၊

ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မြင်ရ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါ လား ဆိုတဲ့ အသိရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကိုယ့်အစ်မရင်း တစ် ယောက်တောင်မှ မပြုနိုင်တဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေ ပြုသွားတာရယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါတယ်၊ သူ့ကို အခုလို အထီးကျန် ဘဝမျိုးနှင့် သေအောင် ပြုမိခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ် မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ရေးရင်း ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်ရင်း တတမ်းတတနှင့် သေရရှာတာပါ’

ဤ စကားများကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရင်းမှာပင် အာမန်းသည် သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

‘ဒီလို မိန်းမစား တစ်ယောက် အတွက် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ပူဆွေးသောက ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင်ရင် လူတွေကတော့ ကျပ်မပြည့်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို အကောင်စားပါလားလို့ ထင်ကြမှာပဲ၊ တချို့ကတော့ အရူး တစ်ယောက်လိုတောင်မှ ထင်ချင် ထင်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ အမှန်တော့ ဒီ မိန်းမကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် မှာ ဘယ်လောက်အထိ ရက်စက်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုးရွား ယုတ်မာခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်မတန် ကောင်းခဲ့တယ်၊ အနွံတာ ခံခဲ့ရှာတယ်၊ သူက ပြောခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ တဲ့၊ အမှန်က ဒီစကား ပြောရမယ့် လူက ကျွန်တော်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်း ပန်ရမယ့် လူက ကျွန်တော်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ရမယ့် လူက သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ ပေးခဲ့တဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုနှင့် လုံးဝ ထိုက်တန်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ပြီး တစ်နာရီလောက်သာ ငိုခွင့်ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆယ်ခါပြန် သေဖို့လည်း မကြောက်ပါဘူး’

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု၏ အတိမ်အနက်နှင့် အတိုင်းအတာကို နားမလည်သူ တစ်ဦးသည် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်မှု တစ်ခုကို ငြိမ်းအေးအောင် လုပ်ပေးဖို့ မလွယ်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဤ လူငယ်အပေါ် ကိုယ်ချင်း စာ တရား ထားကာ သနားမိပါသည်။ သူ၏ ပူဆွေးသောကကို ကျွန်တော့်လို လူစိမ်း တစ်ယောက် ရှေ့၌ မဖုံးမကွယ် ဖော်ပြနေခြင်းကြောင့် ပို၍ ကရုဏာ

ဖြစ်မိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်၏ နှုတ်မှ အားပေးစကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောနိုင်လျှင် အကျိုးမဲ့စရာ မရှိ။ အထိုက်အလျောက်တော့ သူ့စိတ် သက်သာရာ ရနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု တွေးမိသဖြင့် အားပေးစကား ပြောမိပါသည်။

‘ခင်ဗျားမှာ မိဘ မရှိဘူးလား၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း ကော မရှိဘူးလား၊ မျှော်လင့်ချက် ထားပါ၊ သူတို့နှင့် သွားတွေ့ပါ၊ သူတို့အနေနှင့် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကို ပြေပျောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို သနားရုံပဲ ရှိတယ်၊ သက်သာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အာမန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ ‘မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်အောင် ဒုက္ခလာပေးနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန် တော်ရဲ့ သောကဟာ ခင်ဗျားအဖို့ ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနှင့် ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုကို ယူလာပြီး မလုပ်သင့်တာ လုပ်နေမိတာပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူး၊ အကောက်လွဲနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့် ရှိနေပါတယ်၊ ယုံပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာက တခြား မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုလောက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေတာကို သက်သာအောင် လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ အတွက်ပါ။ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ ခင်ဗျားမှာသာ အကူအညီ လိုတယ် ဆိုရင် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီသွားမှာပါ။ ကျွန်တော့် တစ်ဦးတည်း သာ မကပါဘူး၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ အကူအညီကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ယူပေးဖို့ အသင့်ပါ။ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို သာ ကူညီရမယ် ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ကူညီသွားပါမယ်’

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သောက အားကြီး တော့ အသိတရား ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲ မှာ ခဏတော့ နေခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်စတွေ ခြောက်သွားချိန် အထိ ဆိုပါတော့၊ မျက်ရည်မခြောက်ခင် လမ်းပေါ် ရောက်သွား ရင် မကောင်းဘူး၊ လမ်းမပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ လူတွေက ကျွန်တော့် အသက် ကျွန်တော့် အရွယ်နှင့် ငိုနေတာ မြင်ရင် အထူးအဆန်းလို့ ထင်ကြမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ခင်ဗျားဆီက စာအုပ် ရတာနှင့်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

‘အထူးတလည် စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ခင်ဗျား အခု ခံစားနေရတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကျွန် တော့်ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သလိုပါပဲ၊ ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားနေမယ့် အစား ဖွင့်ထုတ်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိပါ သည်။

‘ခင်ဗျား ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကနေ့တော့ဖြင့် ဘာမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ခံစားနေရတာက များလွန်းနေပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြပါမယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်မှ သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ဒီ မိန်းမ အပေါ်မှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲအောင် ဘယ်လောက် အထိ ရက်ရက် စက်စက် လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်၊ အခု လောလောဆယ်...’

သူသည် စကားကို မဆက်ဘဲ မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်ပြီး သူ့ မျက်နှာသူ မှန်ထဲသို့ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော့်ကို အလွန် အဆင်ခြင် အစဉ်းစား ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလားလို့ မထင်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခွင့်တော့ ပြုပါ၊ နောက်တစ်ခေါက် ဆို ရင် ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်မှာပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ အကြည့်မှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပါသည်။ သူ့ကို တရင်းတနီး ဖက်၍ အားပေး စကား ဆိုချင်မိလောက်အောင်ပင် သူ့အပေါ် သနားစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန် တော့်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာပြန်ပါသည်။ မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် မြင်သွားကြောင်း သိသော အခါ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီကို အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်၊ လာသာ လာခဲ့ပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်ကိုလည်း တင်းပါ’ ဟု ကျွန်တော်က အားပေးစကား ပြောမိပါသည်။

‘ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဝှတ်ဘိုင်’ ဟု သူက နှုတ်ဆက်ပါသည်။

သူသည် မျက်ရည်စများ ကျမလာအောင် ထိန်းချုပ်ကာ အခန်းထဲမှ ကသုတ်ကရက် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်ပါ။ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ သူ သွားရာသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးဝမှ ရပ်စောင့်နေသော

မြင်းရထားပေါ် တက်သွားသည်။ ရထားပေါ်ရောက်၍ ထိုင်ခုံပေါ် မထိုင်မီသေး
ခင် အတွင်းမှာပင် သူ့မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်ကို
မြင်လိုက်ရပါသည်။

[၅]

အာမန်း အကြောင်းကို နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မကြား မသိရတော့ဘဲ အချိန်ကုန်သွားခဲ့သော်လည်း ထိုရက်များ အတွင်းတွင် မာဂရက်၏ အကြောင်းကိုတော့ အဆက်မပြတ် ဆိုသလို ကြားလာရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်ကို သိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သိခဲ့သည် ဆိုရာ၌ လူချင်း စကားပြောဖူးသည် အထိ ရင်းနှီး သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ သွားလာနေသည်ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပြီး သိခဲ့ရသည် တစ်ဖက်သတ် အသိမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် အမြင် အကြားနှင့် သိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင်ဖူးပါသည်။ နာမည်ကြီးသော မိန်းမချော တစ်ဦး အဖြစ် ထင်ရှားသူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် မကြာ မကြာ ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို သိခြင်းမှာ ဤ အဆင့်ထက် မပိုပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် လေလံပွဲသို့ ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ မာဂရက် ၏ အမည်သည် ကျွန်တော့်နားတွင် မကြာခဏ ကြားလာရပါသည်။ ပြီးခဲ့သော အခန်းတွင် ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် အခြေအနေနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို သိလာရသော အခါတွင်မူ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် မာဂရက် အမည်နှင့်အတူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ် တစ်ခု တွဲလျက် ရှိနေသည် ဟူသော အသိ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယင်းအသိကြောင့် မာဂရက် အကြောင်း တိုး၍ သိချင်သော စိတ်သည် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဤ စိတ်ကြောင့်ပင်လျှင် ယခင် ယခင် အချိန် များက မာဂရက် အကြောင်း စကားစပ်၍ မပြောခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ

သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံမိလျှင် ကျွန်တော်က စ၍ မာဂရက် အကြောင်း မေးမိလာသည်။

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိတယ် မဟုတ်လား၊’

‘ဖယောင်းပန်း ဧကရီလို နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ပြောတာ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ပြောတာပါ’

‘ဟာ၊ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့၊ ဘယ် မသိဘဲ နေပါ့မလဲဗျာ’

ဤ အဖြေ စကားမျိုးနှင့်အတူ အပြုံးကလေး တစ်ခု ပါလာတတ်သည်။ ထို အပြုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကလေး ရှိနေမှန်း ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

‘ခင်ဗျား သိတယ် ဆိုရင် သူ့အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ၊ သူဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ’

‘သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ’

‘ဒါပဲလားဗျာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး မသိတော့ဘူးလား၊’

‘အင်း တခြား မိန်းမတွေနှင့် ယှဉ်လိုက်ရင် သူက အသိဉာဏ် အဆင့် အတန်း ပိုမြင့်တယ်၊ ပြီးတော့ အသည်းနှလုံးလည်း ပိုရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်’

‘သူ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ အခု ခင်ဗျား ပြောတာထက် ပိုပြီး ထူးခြားတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ မရှိတော့ဘူးလား၊’

‘မာဂရက်ဟာ ဂျီ ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်ဗျာ’

‘နောက်ကောဗျာ’

‘သူဟာ ဟိုမြို့စားကြီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားဗျ’

‘သူ အဲဒီမြို့စားကြီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယား ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊’

‘ဒါကတော့ လူအများက ပြောနေကြတာပဲ၊ သိရသလောက်တော့ဖြင့် မြို့စားကြီးက သူ့ကို ငွေတွေ အများကြီး ပေးခဲ့တာ အမှန်ပဲ’

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများထံမှ သိရသမျှမှာ ဤပုံစံ အတိုင်းချည်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ ကျွန်တော် သိလိုသည်မှာ ဤ အပိုင်း မဟုတ်။ မာဂရက်နှင့် အာမန်းတို့ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ကြသလား၊ ရှိလျှင် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး အထိ ရှိခဲ့

သနည်း။

တစ်နေ့တွင် နာမည်ကြီးသော အမျိုးသမီးများနှင့် အမြဲတစေ တွဲတတ်သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံမိသည်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း မေးနေကျ မေးခွန်းကို မေးပါသည်။

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယားကို သိသလား’

‘ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့ဗျာ’

ပေးလိုက်သည့် အဖြေကလည်း ကျွန်တော် ရနေကျ အဖြေပင် ဖြစ်သည်။

‘သူဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ’

‘မဆိုးပါဘူး၊ သဘောသကာယ ကောင်းသားပဲ၊ သူ သေတဲ့ သတင်းကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော်တောင် အတော့်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိသေးတယ်’

‘သူ့မှာ အာမန်း ဒူးဗဲလ် ဆိုတဲ့ ရည်းစား တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို’

‘အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူပုံ ခပ်ချောချော မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီကိစ္စကတော့ အမှန်ပဲဗျာ’

‘အာမန်း ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျာ၊ ဘယ်ကလဲ’

‘ဒီငနဲက သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ ငွေကလေး မဖြစ်စလောက်နှင့် မာဂရက်ကို လိုက်တာပါ။ နောက်တော့ သူပဲ ပြေးရတာပဲ၊ လူတွေ ပြောကြတာတော့ ဒီငနဲက မာဂရက် အတွက် အတော် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့သေးသတဲ့’

‘မာဂရက်ကကော’

‘သူတို့ ပြောကြတာကတော့ မာဂရက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အာမန်းကို အတော်ကလေး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက ချစ်တယ် ဆိုတာဟာ ပြောရတော့ ခက်သားပဲ၊ သူတို့ဆီက သူတို့ မပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းခံနေလို့ ဘယ်မှာလာပြီး အကျိုးရှိနိုင်မှာလဲ’

‘နောက်တော့ အာမန်း ဘာဖြစ်သွားသတဲ့လဲ၊ ခင်ဗျား သူ့သတင်းကြားမိသေးလား’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပဲ သိရတာ၊ သူ မာဂရက်နှင့် အတူ တောပိုင်း သွားပြီး ငါးလ ခြောက်လလောက် နေခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်း မာဂရက် ပါရီ ပြန်လာတော့ သူလည်း ပျောက်သွားတာပဲ’

‘အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျား သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးလား’

‘လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူးဗျ’

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အာမန်းနှင့် နောက်ထပ် မတွေ့တော့ပါ။ မာဂရက် ကွယ်လွန်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ ချစ်သူတစ်ဦး ဆုံးရှုံးရခြင်း ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်တော့ဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့ ဖြစ်တတ်ကြသည်မှာ လူတို့၏ သဘာဝ တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို အချိန်ကြာလာတော့လည်း အာမန်းသည် လူ့လောကထဲ၌ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော မာဂရက်အား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်ထံ တစ်ခေါက် ထပ်၍ လာခဲ့ပါဦးမည်ဟု ပြောသွားခဲ့၏။ ယခုတော့ ထိုကတိကို သူ မေ့သွား ပြီ ထင်သည်။

အာမန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော် ပြန်လည် မြင်ယောင်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခဲ့စဉ်က သူ့ပုံပန်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မျိုး မဟုတ်။ နှလုံး ကြေကွဲလောက်အောင်ပင် ဝမ်းနည်း ထိခိုက်လျက် ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည် သူ့အား ရုတ်တရက် မမာမကျန်း ဖြစ်စေနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်နိုင်၏။ ဤအတွေး ဝင်လာသော အခါ အာမန်း အတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ အာမန်း တစ်ယောက် နေထိုင်မှ ကောင်းပါလေစ။ သူ ပေးထားခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာခြင်းသည် ဖျားနာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝင် စားမှုသည် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သော စိတ်ဝင်စားမှုမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အသေအချာ ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းမှာ မာဂရက်နှင့် ယှက်နှွယ်နေသော သူ၏ အချစ်ပုံပြင်ကို သိလိုသော စိတ်ဆန္ဒမှ မြစ်ဖျားခဲလာ၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အာမန်း ၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု နောက်ဘက်တွင် သနားစရာ ကောင်းလှသော အချစ် ပုံပြင် တစ်ခုသည် ရှိကောင်း ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ထိုပုံပြင်ကို သိလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုကြောင့် ဘာသတင်းမှ မကြားရဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသော အာမန်း အတွက် စိုးရိမ်မကင်းခြင်း ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ထံ ဒုဗဲလ် ရောက်မလာသောအခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို သွားတွေ့ရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က မရမနေ ရှာဖွေ၍ လာတွေ့ရသနည်း ဟူသော အချက် တစ်ချက်

ကို စဉ်းစားစရာ ရှိလာပြန်သည်။ သည့်အတွက်တော့ ပူစရာ မရှိပါ။ အကြောင်း ပြစ်ရာတွေ ရှာလို့ ရနိုင်သည်။

တကယ် သွားတော့မည်ဟု စီစဉ်လိုက်သော အခါ အာမန်း၏ နေရပ် လိပ်စာကို မသိ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေထံ စုံစမ်းပြန်တော့ လည်း သိသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ကျွန်တော် ရူးဒီအန်တင်လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မာဂရက်၏ တံခါးမှူး သည် အာမန်း တစ်ယောက် ဘယ်မှာ နေထိုင်လျက် ရှိနေသည်ကို သိကောင်း သိလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း မာဂရက်၏ တံခါးမှူး မရှိတော့ပါ။ သူ့နေရာတွင် တံခါးမှူး အသစ် တစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ တံခါးမှူး အသစ်မှာလည်း အာမန်းနှင့် ပတ်သက် ၍ များများစားစား မသိ။ ကျွန်တော် သိထားသလောက်ထက် ပိုမသိ။ မတတ် သာသည့် အဆုံးတွင် မဒမ် ဂေါတီးယားအား မည်သည့် သုသာန်၌ မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်ကို မေးမြန်း စုံစမ်းမိပါသည်။ မာဂရက် ခေါင်းချရာ သုသာန်မှာ မွန်မာထရီ သုသာန် ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။

ဧပြီလ ဆိုတော့ ရာသီဥတုက သာတောင့် သာယာ ရှိသည်။ မြေပုံများ ကို ကြည့်ရသည်မှာ အထီးကျန် နိုင်လှမည် မထင်ပါ။ မြေပုံများကို ကြည့်ပြီး စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အတွေးများလည်း ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆောင်း ရာသီ ဆိုလျှင်တော့ သုသာန်ထဲတွင် သာတောင့်သာယာ အခြေအနေမျိုး မရှိနိုင်။ ယခုလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့၊ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ခြေခင်း လက်ခင်း သာယာနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် မြေပုံများကို ကြည့်ပြီး သေခြင်းတရား အကြောင်းကိုပင် တွေးမိစရာ မရှိဟု ထင်ပါသည်။ ‘မာဂရက်ရဲ့ မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ရရင် အာမန်းဟာ အခုအချိန်ထိ သူ့ ချစ်သူအတွက် ပူဆွေးနေတုန်း ပဲလား ဆိုတာ သိချင်သိရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့လည်း အာမန်း တစ်ယောက် အခု ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတောင် သိချင် သိလာရမှာ’ ဟု ကျွန်တော် တွေးလာမိပါသည်။

ကျွန်တော် သုသာန်စောင့်ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့က မာဂရက် ဂေါတီးယား အမည်ရှိ အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား ဤ သုသာန်တွင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါသလား စုံစမ်းပါသည်။ သုသာန်စောင့်သည် လူသေ မှတ်ပုံတင် စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှော ရှာဖွေပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂:၀၀ နာရီက ကျွန်တော် ပြောသည့် အမည်နှင့် အမျိုးသမီးကို

ဤ သုသာန်၌ မြေမြုပ်သင်္ကြံဟ်ခဲပါသည်ဟု အဖြေပေးသည်။

ကျွန်တော်က မြေပုံနေရာကို ညွှန်ပြပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရပြန်ပါသည်။
‘သေသူများ၏ မြို့တော်’ မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ‘ရှင်သူများ၏ မြို့တော်’
လိုပင် ရပ်ကွက်တွေ၊ လမ်းတွေနှင့်ပင် ဖြစ်ရာ လမ်းညွှန်သူ မပါဘဲနှင့် ကိုယ်
သွားချင်သော မြေပုံဆီ ရောက်ဖို့ မလွယ်ပါ။ သုသာန်စောင့်က ဥယျာဉ်မှူး
တစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောသည်။ သူ
စကား မဆုံးခင်မှာပင် ဥယျာဉ်မှူးက ‘သိတယ်၊ သိတယ်၊ အဲဒီ မြေပုံကို
ကျုပ်သိတယ်’ ဟု ကြားဖြတ်ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်ဘက်
လှည့်ကြည့်ပြီး ‘အဲဒီမြေပုံက ရှာလို့ မခက်ပါဘူးဗျ၊ လွယ်လွယ် ကလေးပါ’
ဟု ဆိုပါသည်။

‘ရှာလို့ မခက်တာ ဘာကြောင့်လဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဒီမြေပုံပေါ်မှာ ထားတဲ့ ပန်းက တခြား ပန်းတွေထက် ထူးခြားနေ
တော့ ရှာရလွယ်တာပေါ့ဗျ’

‘ခင်ဗျားက အဲဒီ မြေပုံကို ကြည့်ပေးနေရတဲ့ လူပေါ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သေသွားတဲ့ လူရဲ့ မြေပုံကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်
ပေးတဲ့ နေရာမှာတော့ဖြင့် ဒီလူငယ်ဟာ တော်တော် ထူးခြားတယ်၊ တခြား
လူတွေ ဆိုရင် ဒီလောက်ကို ဂရုစိုက်ဘူး၊ တခြားလူတွေ အားလုံး သူ့လို
သာ ဂရုစိုက်ကြမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ’

ကျွန်တော်တို့သည် သုသာန် အတွင်းလမ်းများ တစ်လျှောက် ဟိုဝင်
သည်ကွေ့ဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။ တစ်နေရာရောက်သော် ဥယျာဉ်မှူးက
ရှေ့မှ ရပ်လိုက်ပြီး ‘ဒီဟာပါပဲဗျာ’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့် ရှေ့မှောက်တွင် ပန်းမွှေ့ရာ ခင်းထားသော မြေ တစ်ကွက်
ရှိပါသည်။ သေသူ၏ မြေပုံပေါ်တွင် အမှတ်တရ ဖြစ်လျှင် ပြီးရော ဟူသော
သဘောမျိုးဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တော်အောင် လျော်အောင် ချထားခြင်းမျိုး
မဟုတ်။ သေသေသပ်သပ် လှလှပပ ရှိသည်။ မာဂရက်၏ အုတ်ဂူမှာ ခပ်မြင့်
မြင့် ဖြစ်သည်။ မြေပြင် အထက်သို့ ထိုးထွက်ကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်
ရှိသည်။ အုတ်ဂူအတွက် အပိုင်ဝယ်ထားသော မြေကို သံဆူးကြိုးဖြင့် ပတ်ပတ်
လည် ကာရံထားပါသည်။ မြေအပြင် တစ်ပြင်လုံးမှာ အဖြူရောင် ဖယောင်းပန်း
များဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပါသည်။

‘ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘယ်လို သဘောရသလဲ’ ဟု ဥယျာဉ်မှူး

က ပြောပါသည်။

‘သိပ်လှတာပဲ’

‘တစ်ပွင့်ညှိုးရင် တစ်ပွင့် အစားလဲပေးပါလို့ မှာထားတယ်’

‘ခင်ဗျားကို မှာတဲ့လူက ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘လူငယ် တစ်ယောက်ပဲဗျ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီကို ရောက်လာတုန်းက ဆိုရင် အတော့်ကို ငိုတာပဲ။ သနားစရာတော့ အကောင်းသား၊ ကျုပ်ထင်တာ တော့ အမျိုးသမီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ ပြောကြတာဖြင့် အမျိုးသမီးက အတော် သဘောကောင်းသတဲ့၊ ပြီးတော့ လှလည်း အလွန်လှ ဆိုပဲ။ ခင်ဗျားကော သူနှင့် သိတယ် မဟုတ်လား’

‘သိတယ်’

‘တခြားလူတွေ သိသလိုပဲ သိခဲ့တာ ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

ဥယျာဉ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောရင်း ပြုံးပြသည်။ သူ့ အပြုံးမှာ မလို တမာပြုံး။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူနှင့် စကားတောင် တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူး ဘူး’

‘ဒါနှင့်တောင်မှ ခင်ဗျား လာတယ်နော်၊ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အခုလို သတိတရ လာတယ် ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့။ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မြေပုံကို လူများများ လာကြည့်လည်း သုသာန်မှာ တာဝန်မကြီးလှပါဘူး’

‘တခြားလူတွေကော လာကြသေးသလား’

‘ဟိုလူငယ် တစ်ယောက်က လွဲလို့ တစ်ယောက်မှ မလာပါဘူးဗျာ၊ သူတောင်မှ တစ်ကြိမ်ပဲ လာတာပါ’

‘တစ်ကြိမ်ပဲ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘နောက်ထပ် တစ်ခါမှ မလာဘူး ဆိုပါတော့’

‘မလာဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်ရင် တော့ လာလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောသလို ဆိုရင် သူ ခရီးထွက်သွားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူ ဘယ်သွားတယ် ဆိုတာကော ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

‘ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သူ မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ ညီမနှင့် တွေ့ဖို့ သွားတယ် ထင်တယ်’

‘အဲဒီမှာ ဘာများ လုပ်စရာ ရှိလို့တဲ့လဲ’

‘မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး သူကြိုက်တဲ့ နေရာ တစ်နေရာမှာ မြှုပ်ချင်လို့ သဘောတူညီချက် သွားတောင်းမယ် ပြောတာပဲ’

‘သူက ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ မထားချင်ရတာလဲ’

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သေသွားတဲ့ လူနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက ဆန်းသားကလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒါမျိုးတွေကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနှင့် ကြုံနေရတာပဲ၊ အမှန်တော့ ဒီမြေက ငါးနှစ်အတွက် ဝယ်ထားတဲ့ မြေ ဆိုတော့ ငါးနှစ်ပြည့်ရင် သက်တမ်းကုန်တာပေါ့၊ လူငယ်က ရာသက်ပန် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ မြေကို လိုချင်တာ၊ ပြီးတော့ မြေကိုလည်း ဒီထက် ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း ရှိစေချင်တယ်တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ အကွက်သစ်ကတော့ ဒီ နေရာထက် ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့’

‘အကွက်သစ် ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလိမ့်’

‘ဟိုး ဘယ်ဘက်မှာ မြေကွက်ကြီး တစ်ကွက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ခွဲပြီး ရောင်းနေတာပဲ၊ သုသာန်တွေကို အခုလိုပုံမျိုးသာ လျှောက်လုပ်နေကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သုသာန်နှင့် တူတဲ့ သုသာန် ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး၊ အမှန်တော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေအောင် လုပ်ပေးသင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီးကို ရှိနေသေးတာပဲ၊ လူတွေဟာ အတော် ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အတော် ခွကျတာပဲ’

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာက ဘာပါလိမ့်’

‘ကျုပ် ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ၊ တချို့ လူတွေဟာ သင်္ချိုင်းမြေပေါ် ရောက်လာတဲ့ အထိ မာန်မာနကို မချကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မာန်မာနကို ဒီနေရာထိ ယူလာကြတယ်၊ အခုပဲ ကြည့်၊ ဟောဒီ မဒမ် ဂေါတီးယား ဆိုပါတော့၊ သူ နေရတာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ၊ ကျုပ် အခုလို ပြောတာတော့ ခွင့်လွှတ် ပါဗျာ၊ အခုဆို သူ့ ခမျာ သေရှာပြီ၊ ဘယ်လောက် သနားဖို့ ကောင်းသလဲ၊ သူ့ ခမျာ မြေကြီးထဲ ရောက်နေပြီ၊ သူ့ကို မြင်ချင် တွေ့ချင်ပေမယ့် မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ကို မကောင်း ပြောနေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး၊ ပြော နေတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ သူ ကြားဦးမှာတဲ့လား၊ ကျုပ်တို့က နေ့စဉ်

နေ့တိုင်း မြေပုံ အားလုံးကို ရေလောင်းပေးနေတာပဲ။ အားလုံး အတူတူပဲ။ တစ်ဦးထက် တစ်ဦး ပိုပြီး ထူးတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံဘေးမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေက မဒမ် ဂေါတီးယားဟာ ဘယ်လို အတန်းအစားမျိုး ဆိုတာလည်း သိရော ဘာပြောတယ် ထင်လဲ။ သူတို့က မြေပုံကို ဒီနေရာက တခြားကို ရွှေ့ပေးပါလို့ ပြောကြတယ်။ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးရဲ့ မြေပုံနှင့် သူတို့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ မြေပုံကို နီးနီးကပ်ကပ် မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့။ သူ့မြေပုံကို တခြား မြေပုံတွေနှင့် ဝေးရာမှာ တသီးတခြား ထားသင့်ပါတယ်တဲ့။ ဆင်းရဲသားတွေ မြှုပ်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ ပေးသင့်ပါတယ်တဲ့။ အခုလို အဖြစ်မျိုးများ ခင်ဗျား ကြားခဲ့ဖူးသလားဟင်။ တကယ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဒီလို အစားတွေကို ရွံတယ်။ သူဌေး ဆိုတဲ့ လူချမ်းသာတွေ လုပ်ပုံကို ပြောရဦးမယ်။ သူတို့က ဆွေမျိုးတွေရဲ့ မြေပုံကို တစ်နှစ်မှာ လေးကြိမ် လာကြည့်တယ်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပန်းတွေ ဝယ် လာတယ်။ အမှတ်တရ ဆိုပြီး မြေပုံပေါ် တင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ပရိယာယ် မာယာ အမျိုးမျိုးနှင့် ငိုဟန်ဆောင်ကြတယ်။ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို စိတ်ထိခိုက်သလိုလိုနှင့် ညာတာပဲ ဆိုပါတော့။ ပြီးတော့ သူတို့ မျက်လုံးတွေ ထဲက မျက်ရည် တစ်စက်မှ မကျဘဲနှင့် မြေပုံ ကျောက်တိုင်ပေါ်မှာ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ရေးကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ လာတဲ့အတွက် အနီးအနားက မြေပုံတွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေကြရတော့ဘူး။ ပြဿနာ တွေ တက်လာရော၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ယုံချင်လည်းယုံ မယုံချင်လည်း နေပါ။ ကျုပ် မဒမ် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိလည်း မသိခဲ့ဘူး။ သိဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ လူတောင်မှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ သူ ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သနားစရာကောင်း တဲ့ မဒမ် ဂေါတီးယားကို ကျုပ် ခင်တယ်။ ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့မြေပုံ ကို တခြား မြေပုံတွေထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်။ သူ့မြေပုံပေါ်မှာ ခင်းရမယ့် ဖယောင်းပန်း ဆိုရင် အလှဆုံး ဈေးအကြီးဆုံးမှ ရွေးဝယ်တယ်။ သူဟာ ကျုပ် အခင်ဆုံး အချစ်ဆုံး အသုဘ တစ်ခုလို့ ပြောချင် ပြောနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျုပ်တို့ တာဝန်က မြေကြီးထဲ ရောက်နေတဲ့ လူသေတွေကို ချစ်ရမယ့် တာဝန်ပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ သူတို့ ဝေယျာဝစ္စနှင့် အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဆိုတော့ တခြား လူတွေကို ချစ်နေဖို့ အချိန်လည်း မရှိပါ ဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်ကတော့ ဥယျာဉ်မှူးအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိပါသည်။ အမှန်တော့ သူသည် သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ ခံစားချက် အပြည့်နှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ နားမလည်နိုင်စရာ မရှိပါ။ သူ ပြော သမျှ မှန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားရပါသည်။ သူက တော့ သူ၏ အမြင်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဒီမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူတွေက ပြောကြတယ်၊ ဒီ မိန်းကလေး ကို လိုက်ရင်းနှင့် ဘဝပျက်သွားတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲတဲ့၊ သူ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းပြီး သူ့ကို အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ဆိုတာလည်း ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေး အခုလို ဖြစ်သွားတဲ့ အချိန် ကျတော့ သူ့ကို သတိရတဲ့ အနေနှင့် သူ့အတွက် ပန်းကလေး တစ်ပွင့်တောင် အမှတ်တရ လာပို့တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ အဲဒီအဖြစ်ကို ကျုပ် တွေးမိတဲ့ အခါမှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိတယ်၊ လူတွေရဲ့ သဘာဝဟာ ထူးဆန်း လှပါကလားလို့ တွေးမိတယ်၊ မိန်းကလေးအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မိန်းကလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံကတော့ မဆိုးလှပါဘူး၊ သူ့ မှာ သီးသန့် မြေပုံကလေးနှင့် နေရရှာသားပဲ၊ တကယ်လို့ သူ့ကို သတိတရ ဖြစ်တဲ့လူ တစ်ဦးတလေ ပေါ်လာတယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီလူဟာ တခြား လူ တွေ အတွက်ပါ ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူလိုပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ မဒမ် ဂေါတီးယားလို သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ သူ့အသက် သူ့အရွယ်လောက်တွေပဲ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကျတော့ အခြေအနေမဲ့ လူသေတွေ မြှုပ်တဲ့နေရာမှာ သောကောရောကော မြှုပ်ပစ်လိုက် တာပဲ၊ သူတို့ အလောင်းတွေ တွင်းထဲကျသွားတဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရရင် ကျုပ် အသည်းနှလုံးတွေ ပဲ့ကျသွားသလို ခံစားရတယ်၊ သူတို့လို မိန်းကလေး တွေ သေပြီ ဆိုရင် သူတို့ အကြောင်း စဉ်းစားမယ့်လူ တွေးတောမယ့်လူဟာ လုံးဝကို မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အထူးသဖြင့်တော့ အခု ခေတ်လို နှလုံးသား နည်းနည်း လောက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ ခေတ်မျိုးမှာ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အခု အခြေအနေထက် ကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုလည်း မျှော်လင့်လို့မှ မရတာ၊ ကျုပ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မှာကလည်း သမီးချောလေး တစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ အခုမှ အသက် နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ် သမီးလေး အသက်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဒီသုသာန်ကို ရောက်လာ

ပလား ဆိုမှဖြင့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်သမီးလေးကို သတိရတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူချမ်းသာရဲ့ သမီးလား။ သူတောင်းစားမလေးလားလို့ အတန်းအစား မခွဲတော့ဘူး။ ဘယ်လို အတန်းအစားက လာတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ တန်းတူပဲ ထားလိုက်တယ်။ ကျုပ် လေ့ရှည်နေလိုက်တာ လူကြီးမင်းရဲ့ အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ။ ခင်ဗျား ဒီကို လာတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ဖို့ လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်ကို တာဝန် ပေးလိုက်တာက မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံကို ပြဖို့ပဲ။ သူ့မြေပုံကိုလည်း အခု ခင်ဗျား ရောက်နေပြီ။ ကဲ နောက်ထပ် ခင်ဗျား အတွက် ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိသေးသလဲ ပြောပေတော့’

‘ခင်ဗျား အာမန်း ဒူဗဲလ်ရဲ့ လိပ်စာ မသိဘူးလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးပါသည်။

‘သိပါတယ်။ သူ အခု လမ်းမှာ နေတယ်။ မြေပုံပေါ်မှာ ခင်ဗျား မြင်နေရတဲ့ ပန်းတွေ ဝယ်ဖို့ ငွေလိုလာရင် အဲဒီလိပ်စာကိုပဲ ကျုပ် သွားပြီး ငွေယူရတာ။ အဲဒီကို ရောက်သွားရင် အာမန်းနှင့်တော့ တွေ့နိုင်ဖို့ နီးစပ်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ပန်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော မြေပုံကို တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ မြေကြီးထဲသို့ ထိုးဝင်လှမတတ် ရှိနေသော ပန်းများ အလှသည် မြေကြီးနှင့် လိုက်ဖက် ညီလှပါပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော စိတ်ဖြင့် မြေပုံ အနီးမှ ခွာခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျား မွန်စီယာ ဒူဗဲလ်ကို သွားတွေ့မှာလား’

ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော ဥယျာဉ်မှူးက မေးသည်။

‘သွားတွေ့မယ်’

‘သွားတွေ့မယ် ဆိုရင် အခုလောလောဆယ်တော့ တွေ့မယ် မထင်ဘူး။ သူ ခရီး ထွက်သွားရာက ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး။ အဲဒါတော့ ကျုပ် အသေအချာ ပြောနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ ပါရီ ပြန်ရောက်ရင် ဒီကို ချက်ချင်း ရောက်လာမှာ’

‘သူ မာဂရက်ကို မေ့သွားပြီလို့ ခင်ဗျား မထင်မိဘူးလား’

‘သူ မမေ့ဘူး ဆိုတာ ကျုပ် အသေအချာ ပြောရဲပါတယ်။ မဒမ်

ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံကို ရွှေ့ချင်နေတာကလည်း သူ့မှာ အကြောင်း ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ တခြား အကြောင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့အနေနှင့် မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ချင်နေပုံ ရတယ်’

‘ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားက အဲသလို ထင်ရတာလဲ’

‘သူက သုသာန်ကို ရောက်လာတော့ သူ့ပါးစပ်က ပထမဦးဆုံး ပြောတဲ့ စကားဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်ခွင့်ရနိုင်ပါ့မလဲ တဲ့။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ အလောင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်နိုင်ဖို့ ဆိုတာက မြေပုံကို နေရာရွှေ့မှ သာ ဖြစ်တော့မှာ။ တခြား ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြည့်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့ သုသာန်ရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ မြေပုံကို တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ရွှေ့ချင်တယ် ဆိုရင် သေသူရဲ့ ဆွေမျိုးထဲက တစ်ဦးဦးက သဘောတူ ခွင့်ပြုချက် ပေးရတယ်။ ခွင့်ပြုချက် ရပြီ ဆိုတော့မှ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်ရဲ့ ခွင့်ပြုမိန့်နှင့် ရွှေ့ရမယ်။ အဲ ရွှေ့ပြီ ဆိုတဲ့ အခါမှာ ခေါင်းထဲက အလောင်းဟာ သေသူ ဟုတ် မဟုတ်၊ မှန် မမှန် စစ်ဆေး ကြည့်ရပြီး အတည်ပြုချက် ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မွန်စီယာ ဒူဗဲလ်ဟာ မဒမ် ဂေါတီးယားရဲ့ ညီမဆီ သွားတာပေါ့။ အဲဒီက ပြန်ရောက်ရင် ကော သူ ဘယ်သွားမလဲ၊ သူ ပထမဆုံး လာရမယ့် နေရာက ဒီနေရာက ကျုပ်ဆီပဲ လာရမှာ’

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် နှစ်ဦးသား သုသာန် တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ အကြွေအနည်းငယ်မျှကို ဥယျာဉ်မှူး လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ သူ ပေးသော လိပ်စာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အာမန်းမှာ ယခုအချိန်အထိ ပြန်မရောက်သေး။ ခရီးမှ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ထံ လာခဲ့ဖို့နှင့် အကယ်၍ သူ မလာနိုင်ပါက ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာတွေ့နိုင်မည့် လိပ်စာ ပို့ပေးဖို့ မှာထားခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဒူဗဲလ်ထံမှ စာ တစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူ ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်အောင် ခရီး ပန်းလာသဖြင့် သူ့ထံ လာစေလိုကြောင်း ရေးထားပါသည်။

[၆]

အာမန်းကို အိပ်ရာထက်တွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့လက်မှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူလျက် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား ဖျားနေပြီ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိပါသည်။

‘မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ခရီးပန်းလွန်းလို့ ပန်းဖျားဖျားတဲ့ သဘောပါ’

‘မာဂရက်ရဲ့ ညီမနှင့် တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်သလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား လိုချင်တာကော ရခဲ့ရဲ့လား’

‘ရခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးသွားတာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကများ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကိစ္စနှင့် သွားတယ် ဆိုတာတောင် ခင်ဗျားက သိနေတာကိုး’

‘သုသာန်က ဥယျာဉ်မှူး ပြောလိုက်လို့ သိတာပါ’

‘ခင်ဗျား သူ့အုတ်ဂူကို မြင်ခဲ့ရပြီနော်’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဝံ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ မေးလိုက် သည့်အသံမှာ တုန်ယင် လှိုက်လှဲလွန်းလှသည်။ သူ့စိတ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်ကလိုပင် ထိခိုက်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်သည်ထက် ထိခိုက်စေမည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို မပြောဘဲ နေခြင်းက သူ့အတွက် ပိုကောင်းလိမ့်မည် ဟု ထင်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့အမေးကိုတော့ ကျွန်တော် မဖြေ၍

မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

‘ဥယျာဉ်မှူးကတော့ သူ့မြေပုံကို ဂရုတစိုက် ရှိပါတယ်နော်’ ဟု မေးသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် သူ့ပါးပြင် နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာနေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ မမြင်စေချင်သော အရာကို မမြင်လေဟန် ဆောင်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ကြိုးစားပါသည်။

‘ခင်ဗျား ခရီးသွားတာ သုံးပတ်တောင် ကြာတယ်နော်’

အာမန်းက သူ့မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် မသိအောင် သုတ်လိုက်ပြီး အဖြေပေးသည်။

‘သုံးပတ်တိတိပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ခရီးက အတော် ဝေးသလား’

‘မဝေးလှပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် တောက်လျှောက် ခရီး သွားနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက် ဖျားနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သင့်တာ ကြာပြီ၊ ဖျားနေလို့ မပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအဖျား ဝင်လာလိုက်တော့ ဟိုကိုတောင်မှ မနည်းအားခဲပြီး သွားခဲ့ရတယ်၊ အခန်းထဲက မထွက်နိုင် ဖြစ်နေတာ အကြာကြီးပဲ’

‘ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးခင် ပြန်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက် နေပြန်ရင်လည်း အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော် သေမှာ’

‘ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါတွေ ပြန်မစဉ်းစားပါနှင့်တော့၊ ခင်ဗျား အခု ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းတွေကလည်း ပစ်ထားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး လာကြမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကသာ ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် အမြဲ လာကြည့်မှာပါ’

‘နောက် နှစ်နာရီလောက် ကြာရင် ကျွန်တော် အပြင် သွားစရာ ရှိနေတယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မလိမ္မာရာ ကျတော့မှာပဲ၊ သွားဖို့ မသင့်သေးဘူး ဆိုတာ သိသင့်ပါတယ်’

‘မသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရမှာပဲ’

‘ဒီလောက်တောင် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေရအောင် ဘာကိစ္စမို့လဲဗျာ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ရဲအရာရှိဆီ သွားဖို့ ကိစ္စ တစ်ခု ရှိနေတယ်’

‘ဒီကိစ္စမျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့လောက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလို့ မရဘူးလား၊ အကူအညီ တောင်းရင် ရမှာပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သွားမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော့် အတွက်တော့ဖြင့် ဒီကိစ္စ လုပ်ရရင် ပိုပြီး နေကောင်းသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ သူ သေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရကတည်းက ကျွန်တော် မအိပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အခု သူ့အုတ်ဂူကို မြင်ရတော့ ပိုပြီးတောင်မှ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားတုန်းက အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ လှကလည်း အင်မတန်မှ လှတဲ့ အရွယ်၊ သူ သေပြီ ဆိုတာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ သူ သေသွားပြီ ဆိုတာ လက်ခံနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး သတိပေးနေရတယ်၊ ကျွန်တော် အလွန် ချစ်၊ အလွန် မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင်က ဘယ်လိုများ ပြုထားသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်၊ သူ့အလောင်းကို ကြည့်ခွင့် ရလိုက်ရင် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာကို မြင်ရမှာပဲ၊ အဲဒီ အနိဋ္ဌာရုံကို မြင်လိုက်ရရင် ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ ပရိဒေဝဓီးဟာ လုံးဝ ငြိမ်းမသွားသည့်တိုင်အောင် အထိုက်အလျောက်တော့ သက်သာသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမိတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ သိပ်ပြီး တာဝန် မကြီးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နှင့် အဖော် လိုက်စေချင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား လုပ်မယ့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ညီမက ဘာပြောသေးလဲ’

‘ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ လူစိမ်း တစ်ယောက်က သူ့အစ်မ မာဂရက် အတွက် မြေကွက် တစ်ကွက် သီးသန့် ဝယ်ပြီး အုတ်ဂူကို ရွှေ့ထားချင်တယ် ဆိုတော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ကျွန်တော့် ဆန္ဒလည်း သိရော၊ သဘောတူ ခွင့်ပြုကြောင်း လက်မှတ်ကို ချက်ချင်း ထိုးပေးပါတယ်’

‘ကျွန်တော့် စကားတော့ နားထောင်စေချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုံးဝ နေကောင်းသွားပြီ ဆိုမှ ဒီကိစ္စတွေကို လုပ်ပါ’

‘ကျွန်တော့်အဖို့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့ဗျာ၊ မကြောက်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ထိန်းနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်တော့မယ်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို မြန်မြန် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ရင်

ကျွန်တော် ရူးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို မြန်မြန် မြင်ရမှ ဖြစ်မှာ၊ သူ့ကို မမြင်သေးသမျှ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘယ်နည်း နှင့်မှ ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ ယုံပါတော့၊ အခု ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါကိုက ရေငတ်သလို တောင်းဆိုနေတဲ့ တောင့်တချက် တစ်ခု ဖြစ်နေဟန် တူပါတယ်၊ အခု ဆိုရင် အိပ်မပျော်တဲ့ ညပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ၊ စိတ်ချောက်ချားမှုရဲ့ ဒဏ်ကို ခံရတဲ့ အချိန်ကာလဟာလည်း မနည်း တော့ဘူး၊ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကို မြင်ပြီး သတိသံဝေဂ တရား ရတာနှင့် တောထွက် ရဟန်းဘဝ ရောက်သွားရတဲ့ မွန်စီယာ ဒီရန်စ်လို ရဟန်းဘဝ ရောက်ဖို့ ဇာတာမျိုး ကျွန်တော့်မှာ ပါလာတယ် ဆိုရင်လည်း မာဂရက်ရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ပြီးမှ သူတော်စင် ရဟန်းဘဝ ကူးရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား သဘောအတိုင်းသာ လုပ်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျား ဂျူလီ ဒူးပရက်နှင့်ကော တွေ့ပြီးပြီလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ သွား တွေ့ခဲ့တယ်’

‘မာဂရက်က ခင်ဗျား အတွက် ပေးထားခဲ့မယ် ဆိုတဲ့ စာရွက်စာတမ်း တွေကော ဂျူလီက ပေးလိုက်ရဲ့လား’

အာမန်းက သူ့ခေါင်းအုံး အောက်မှ စက္ကူလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်သွင်းထားလိုက်သည်။

‘ဒီစာရွက်တွေထဲမှာ ရေးထားခဲ့သမျှကို အလွတ်လောက် နီးပါး ရနေပါ ပြီ’ ဟု အာမန်းက ပြောသည်။ ‘သုံးပတ်တိတိ ကျွန်တော် ဒီစာတွေကို ဖတ် ခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်း ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ခဲ့မိတယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ပေးဖတ်ပါမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ အချိန် စောနေပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်အခြေအနေ အခုထက် ပို တည်ငြိမ် လာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့၊ ဒီဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်တွေဟာ အချစ်ရဲ့ သိမ်မွေ့ နက်နဲမှု တွေကို ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်လာအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့် မယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီစေချင် တယ်’

‘ဘာပါလိမ့်’

‘ခင်ဗျား မြင်းရထား အောက်မှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှိပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ယူပြီး စာတိုက်မှာ ကျွန်တော့် နာမည်နှင့် စာတွေ ရောက် မရောက် မေးပေးစမ်းပါ။ ကျွန်တော့် အဖေနှင့် ညီမက ပါရီလိပ်စာနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွားတာက အရေးကြီး ဆိုတော့ မထွက်ခင် သူတို့ဆီ သွားပြီး နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျား စာတိုက်က ပြန်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် နှင့် အတူတူ ရဲစခန်းသွားပြီး မနက်ဖြန် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စအတွက် အစီအစဉ် လုပ်ကြရအောင်’

အာမန်းက သူ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ဂျင်းဂျက်ရူဆိုး လမ်းဘက် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဒူဗဲလ် နာမည်နှင့် စာနှစ်စောင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် စာနှစ်စောင်ကို ယူပြီး ပြန်လာ သော အခါ အာမန်းမှာ အဝတ်အစားများ လဲဖယ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင် သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော် ကမ်းပေးသော စာများကို လှမ်းယူရင်း အာမန်းက ‘ကျေးဇူး ပါပဲဗျာ’ ဟု ပြောသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာများကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက် ပြီး ‘ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ‘ကျွန်တော့် အဖေနှင့် ညီမဆီက စာတွေပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာသံမှ မကြားတာ ကြာတော့လည်း သူတို့ စိတ်ပူကြတာပေါ့လေ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

သူသည် စာများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အသေးစိတ်တော့ မဖတ်။ ဖတ်နေ ဤလည်း အချိန်ရမည် မဟုတ်။ စာတစ်စောင်လျှင် စာရွက် လေးရွက် ရှိသည်။ သူသည် စာနှစ်စောင်လုံးကို သဘောလောက် သိရုံ လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ခေါက် ကာ သိမ်းလိုက်သည်။ ‘ကဲ လာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်၊ ဒီစာတွေတော့ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ပြန်စာရေးတော့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းသို့ သွားကြပါသည်။ ရဲစခန်းတွင် အာမန်းက မာဂရက်၏ ညီမထံမှ ရလာသော ခွင့်ပြုစာကို ပေးသည်။ ရဲစခန်းမှ သူ့သန် စောင့်ထံ ပေးရမည့် စာ တစ်စောင်ကို ပြန်ပေးသည်။ မာဂရက်၏ မြေပုံ နေရာ ရွှေ့ရဖို့ ကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီတွင် ဆောင်ရွက်ရန် ချိန်းလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန် အစီအစဉ် အတွက် ကျွန်တော်နှင့် အာမန်း ညှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်က အာမန်းထံသို့ ဆယ်နာရီ မထိုးခင် တစ်နာရီ ခန့် စောရောက်ရမည်။ ပြီးတော့မှ သူနှင့် ကျွန်တော် သူ့သန်သို့ အတူတူ

သွားကြမည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ မာဂရက်၏အလောင်း ရွှေ့ပြောင်းရေး ကိစ္စမှာ အလွန် ထူးဆန်းသော ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ် မပျော်ပါ။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ၌ အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ကျွန်တော့်အတွေးသည် အာမန်းထံ ရောက်သွားနေသည်။ ဤညသည် အာမန်း အဖို့ အလွန် ကုန်နိုင်ခဲ့သော ရှည်လျားသည့် ညတစ်ည ဖြစ်နေလိမ့်မည် ထင်၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ကိုးနာရီတိတိ ကျွန်တော် သူ့အခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့မျက်နှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိနေသော်လည်း စိတ်ကတော့ တည်ငြိမ်ဟန် ပေါက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးသည်။ သူ့အခန်းထဲမှ ဖယောင်းတိုင်များ မီးစာကုန် ဆီခန်း ဖြစ်နေသည်ကို ထောက်လျှင် သူ မနေ့ည က တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းမှ ထွက်မလာမီ အာမန်းသည် သူ့ဖခင်ထံ လိပ်တပ်ထားသည့် အလွန် ထူသော စာအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို ယူလာသည်။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး ဤ စာရေးခြင်း ဖြင့် အချိန် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ပါ။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ မွန်မာထရီ သုသာန်သို့ ရောက် သွားကြပါသည်။ ရဲအရာရှိမှာ ရောက်နှင့်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မာဂရက်၏ အုတ်ဂူရှိရာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပင် လျှောက်လာခဲ့ ကြပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ရဲအရာရှိ။ အလယ်မှ အာမန်း။ ကျွန်တော်က အာမန်း၏ နောက်မှ ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှ ခွာ၍ လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အာမန်း၏ လက်များသည် အကြောဆွဲနေသည့် အလား တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စိုးရိမ်မကင်းသော စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့် အကြည့်တွင် ဖော်ပြလျက် ရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြပါသည်။ သုသာန်စောင့်၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာကတည်းက ယခုအချိန်ထိ နှစ်ယောက်သား စကား တစ်လုံးမှ မပြောမိကြပါ။

မာဂရက်၏ မြေပုံသို့ ရောက်ခါနီးတွင် အာမန်းသည် သူ့မျက်နှာပေါ် မှ ရွေးသီး ရွေးပေါက်များကို ရပ်၍ သုတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ ရွေးသုတ်နေခိုက် အခွင့်ကောင်းယူ၍ အသက်ကို ဝအောင် ရှူနေမိပါသည်။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ကျွန်တော့် ရင်မှာ တင်းကျပ်ကာ အသက်ရှူ၍ မဝသလို ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မာဂရက်၏ ဂူသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဥယျာဉ်မှုးသည် ဂူပေါ်မှ ပန်းအိုးများကို ဖယ်ထားနှင့်ပြီ။ သံဆူးကြီး အကာအရံကိုလည်း ဖြုတ် ထားနှင့်ပြီ။ တွင်းတူးသမား နှစ်ယောက်ကလည်း မြေပုံကို တူးနေကြပြီ။

အာမန်းသည် သစ်ပင် တစ်ပင်တွင် မှီ၍ ရပ်ကာ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘဝ ဖြစ်စဉ်များသည် သူ့မျက်လုံးများ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားနေကြဟန် တူ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မှုန်မှိုင်း ရီဝေလျက် ရှိကြပေသည်။ ထိုခဏတွင် ပေါက်ချွန်းနှင့် ကျောက်တုံး ထိခိုက်မိသော အသံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသော အာမန်းသည် ကျင်စက်နှင့် အတိုခံလိုက်ရသည့်အလား ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ လက်တစ် ဖက်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ လက်ကို လှမ်း၍ ဖမ်းဆုပ်လိုက် သည့် အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ပင် နာကျင်သွားပါသည်။

တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်သည် ဂေါ်ပြား တစ်လက်ကို ယူ၍ တွင်း ထဲမှ မြေကြီးများကို ကော်ထုတ်သည်။ မြေကြီးများ ကုန်သွားသောအခါ ခေါင်း ပေါ်၌ ပုံထားသော ကျောက်ခဲများ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ထိုကျောက်ခဲများ ကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကောက်ယူကာ တွင်းပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်နေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အာမန်း၏ အပြုအမူကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့်နေမိသည်။ အာမန်းတစ်ယောက် စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန် ထန် ခံရပါမူ မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။ သို့သော်လည်း သူ၏ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သလောက် မဆိုးပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ တွင်းတူးသမား၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံး အစုံမှာ ပြူးတူးပြတ် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူ့ရူး တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ နှင့် တူနေပါသည်။ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသော သူ့ပါးနစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်း များသည် အလွန် ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ခံနေရကြောင်း အထင် အရှား ဖော်ပြနေကြပါသည်။

ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါ။ အဆင်ခြင် အစဉ်း စား မရှိဘဲ လိုက်လာခဲ့မိသည့် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်၍ မဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မြေကြီးထဲမှ ခေါင်း ပေါ်လာပါသည်။ ရဲအရာရှိက

တွင်းတူးသမားများအား လှမ်း၍ ‘အဖုံး ဖွင့်လိုက်ကြတော့ကွာ’ ဟု ပြောပါသည်။ တွင်းတူးသမားများ အဖို့တော့ လူသေ အလောင်း တစ်လောင်း ထည့်ထားသည့် ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်ရခြင်းသည် အထူးအဆန်း အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်။ သူတို့ လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဆုတ်ဆိုင်ခြင်း မရှိ။ ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ဖို့ ချက်ချင်းပင် စီစဉ်ကြလေသည်။

ခေါင်းမှာ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်း ဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမားများသည် ခေါင်းအဖုံးပေါ်မှ ဝက်အူများကို ဖြုတ်ကြသည်။ မြေကြီးအစိုဓာတ်၏ အငွေ့နှင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ထိတွေ့နေခဲ့ရသဖြင့် ဝက်အူများမှာ သံချေးတက်ကာ ကျပ်လျက် ရှိသည်။ အတော်ကလေး အားစိုက်၍ ဖွင့်မှ ခေါင်းဖုံး ပွင့်ပါသည်။ အဖုံး ပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထဲမှ အလောင်းစိမ် ဆေးနံ့နှင့် အပုပ်နံ့ ရောနေသော အနံ့ဆိုးသည် ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

‘ဘုရား ဘုရား’

အာမန်း၏ နှုတ်မှ ဘုရားတသံသည် တတွတ်တွတ် ပေါ်လာသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ စောစောကထက် တိုး၍ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်လာသည်။

တွေ့နေကျ မြင်နေကျမို့ အရံအရှာ အကြောက်အလန့် နည်းနေပြီ ဖြစ်သော တွင်းတူးသမားများပင်လျှင် ဆိုးရွားသော အနံ့ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာလာကြပါသည်။

မသင်္ဂြိုဟ်မိကတည်းက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပတ်၍ ကျပ်စည်းသလို စည်းထားခဲ့သော အလောင်းထုပ်သည် အဝတ်ဖြူစသည် အလောင်းပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ရှိနေသေးသော်လည်း တစ်ဖက်သော အပိုင်းမှာမူ ဆွေးရိစုတ်ပြတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယခု အချိန်ထိ အရာမပျက် ကျန်ရှိနေသော ခြေထောက် တစ်ဖက်သည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်ထွက်လျက် ရှိသည်။

မြင်တွေ့နေရသည့် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းနှင့် ပုပ်ဟောင် စူးရှသော အနံ့အသက်တို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သတိလစ်ပြီး လဲပြိုကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဤ အကြောင်းကို ယခု ပြန်လည် ရေးသားနေခိုက်မှာပင် ထိုစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော့် မျက်စိအာရုံတွင် မြင်ယောင်လာပါသေးသည်။

‘မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကြကွာ’ ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။ တွင်းတူးသမား တစ်ဦး၏ လက်တစ်ဖက်သည် အလောင်းပေါ်မှ အဝတ်ဖြူစကြီးကို

ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ မာဂရက်၏ မျက်နှာသည် ဖွေးခနဲ ပေါ်လာပါသည်။

မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထိတ်လန့်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ မျက်စိများ မရှိတော့ပါ။ မျက်စိနှစ်လုံး နေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက် သာ ရှိနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း အစအနပင် မကျန်တော့ပါ။ ပျောက် ကွယ် သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသော သွားတွေကတော့ အဖွေးသား ကျန်နေပါသေးသည်။ ရှည်လျား ခြောက်သွေ့ပြီး မည်းနက်နေသော ဆံပင်များသည် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကာ ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေသော ပါးနှစ်ဖက် ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိနေပါသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသော မျက်နှာအလှကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိပါသည်။

အာမန်း၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးသည် အလောင်းပေါ်၌ စူးစိုက် ငေးမောလျက် ရှိသည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ တအား ကြိတ်၍ ဖိကိုက်ထားသည်။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံးမှာ သံကြိုးများနှင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ် စည်းနှောင်ခြင်း ခံထားရသည့်နှယ် တင်းကျပ်လျက် ရှိသည်။ ချာချာ လည်အောင် မူးနောက် ရီဝေလျက် ရှိသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြာဝေလျက် ရှိသဖြင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိ။ နားနှစ်ဖက်စလုံးမှ လေများ တဟူးဟူး ထွက်နေသဖြင့် ဘာသံကိုမှလည်း မကြားရ။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အိတ်ထဲ၌ အသင့်ဆောင်လာခဲ့သော ရှူဆေးပုလင်းကို ကသောကမျော ထုတ် ယူ၍ အားပါးတရ ရှူရှိုက် နေဖို့မှ လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ သတိမရတော့။

မည်သည့် အရာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဤ တဒဂ်အတွင်းမှာပင် ရဲအရာရှိက ဒုဗဲလ်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘မာဂရက်ရဲ့ အလောင်း မှန်တယ် မဟုတ်လား’
‘မှန်ပါတယ်’

အာမန်း၏ အသံမှာ အိပ်ရာမှ ကယောင်ချောက်ချား နိုးလာသူ တစ် ယောက်၏ အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အဖုံး ပြန်ပိတ်ပြီး ယူသွားကြပေတော့’ ဟု ရဲအရာရှိက တွင်းတူးသမားများကို ပြောသည်။

တွင်းတူးသမားများသည် အဝတ်ဖြူစနှင့် အလောင်း မျက်နှာကို ပြန်
ဖုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်ချက် မ ယူလိုက်ပြီး
နေရာသစ်သို့ သယ်ယူသွားကြသည်။

အာမန်းသည် စောစောက သူ ရပ်နေသော နေရာ၌ မတုန်မလှုပ်
မရွေ့မလျား ရပ်လျက်ပင် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဟောင်းလောင်း
ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တွင်းပေါ်၌ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ စောစောက
သူ မြင်ခဲ့ရသော လူသေ၏ မျက်နှာလိုပင် ဖြူဖွေးလျက် ရှိသည်။ သူ့ကို
ကြည့်ရသည်မှာ ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်နှင့် တူနေပေသည်။

စောစောက မြင်တွေ့လိုက်ရသော အနိဋ္ဌာရုံကြောင့် သူ့စိတ်တွင် ပြင်း
ထန်စွာ ခံစားနေရကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိသည်။ သူ့အား ဤအတိုင်း
ကြည့်နေ၍ မဖြစ်။ ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားမှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။
ကျွန်တော် ရဲအရာရှိ အပါးသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ‘သူ ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေဖို့
လိုပါသေးသလား’ ဟု မေးကာ အာမန်းအား ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

‘မလိုတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဒီနေရာက မြန်မြန် ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံ မရဘူး’ ဟု ရဲအရာရှိက ဖြေသည်။

ကျွန်တော်က အာမန်း၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ‘ကဲ လာဗျာ၊ သွားကြစို့ရဲ့’
ဟု ခေါ်သည်။ အာမန်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ
သည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပုံမရ။ နှုတ်မှလည်း ‘ဘာလဲဗျ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘အလုပ် ပြီးသွားပြီလေ၊ ပြီးရင် ပြန်ကြမပေါ့၊ ခင်ဗျား မျက်နှာ တစ်ခု
လုံးလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အအေးမိနေပြီ၊ ကနေ့ စိတ်လှုပ်ရှားရတာက
ခင်ဗျား အတွက် များလွန်း ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆက်နေဖို့
မသင့်တော့ဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကဲ သွားကြစို့’ ဟု
ပါးစပ်က အဖြေပေးသော်လည်း လူကတော့ မတုန်မလှုပ်၊ နေရာမှပင် မရွေ့။

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကလေး
ငယ် တစ်ယောက်သဖွယ် ကျွန်တော် ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ပါးစပ်
မှလည်း ‘ခင်ဗျား သူ့မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား’ ဟု
ထပ်ခါတလဲလဲ မေးလာသည်။

အာမန်းသည် ခြေလှမ်းကိုမှ မှန်အောင် မလှမ်းနိုင်။ တောင်တစ်လှမ်း
မြောက်တစ်လှမ်းနှင့် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ လူကလည်း ဒယီးဒယိုင်

ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့နှင့် ပြိုလဲလုမတတ် ဖြစ်နေသည်။ မေးချင်းရိုက်သံ တဆတ်ဆတ် ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သူ့လက်များမှာလည်း သွေးတစ်စက်မျှပင် မရှိတော့ သည့် အလား အေးစက်လျက် ရှိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ အဖြေမရ။ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို သူ မကြားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤအခိုက် တွင် သူသည် သူ့စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို အစိုးရဟန် မရှိ။ ကျွန်တော် ဆွဲလာသည့် အတိုင်း ဟိုယိုင် သည်ယိမ်း ဖြစ်ကာ ပါလာသည်။

မြင်းရထား တစ်စီး တံခါးဝမှာ အသင့် ရှိနေသည်။ အချိန်မီ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရထားပေါ် ဆွဲတင်ပေးသည်။ ထိုင်ခုံတွင် နေရာချပေးသည်။ ထိုင်မိခါမှပင် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် စောစောကထက် တိုး၍ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ အကြောများ ဆွဲသလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်လက်ကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားပဲ၊ ကျွန်တော် ငိုလိုက်ချင်တယ်၊ ငိုချလိုက်ချင်တယ်’ ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့ရင်မှာ လှိုင်းထနေသည့်နှယ် နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မျက်ရည် တစ်စက် မှ မထွက်။ ကျွန်တော်က ရှူဆေးဘူးကို ပေး၍ ရှူခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်ရောက်သောအခါ အာမန်း၏ အခြေအနေမှာ စောစောကလောက် မဆိုး တော့ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့တပည့်၏ အကူအညီဖြင့် အာမန်းအား အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသွားစေရန် မီးဖိုပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ထံ အပြေးအလွှား လာခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရသော ဆရာဝန်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတူ အာမန်း အိမ်သို့ ကသော ကမျော လိုက်လာသည်။

အာမန်းမှာ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တောင်စဉ်ရေမရ စကားများ ကို ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ သူ ပြောနေသမျှ စကားများတွင် မာဂရက် ဟု သော စကား တစ်လုံးသာလျှင် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရသည်။

‘အခြေအနေ ကောင်းပါရဲ့လား ဒေါက်တာ’

ကျွန်တော်က အာမန်းအား စစ်ဆေးနေသော ဆရာဝန်အား မေးပါသည်။

‘သူ့ရောဂါက ဦးနှောက်ရောဂါ မဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီရောဂါ မဟုတ်တာ အလွန် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ အဲဒီ ရောဂါသာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဟာ ရူးတောင်သွားနိုင်တယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ကိုယ်မှာ အဖျားရောဂါ ဝင်လာတယ်၊ အဲဒီ အဖျားရောဂါက သူ့စိတ်မှာ စွဲကပ်စပြုနေတဲ့ စိတ်ရောဂါကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ နောက် တစ်လ ဆိုရင် သက်သာသွားနိုင် တဲ့ အခြေအနေတော့ ရှိပါတယ်၊ သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး’

[၇]

အာမန်း၌ စွဲကပ်နေသော အဖျားမျိုးတွင် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောနိုင်သော အချက် တစ်ချက် ရှိသည်။ ဤ အဖျားမျိုး စွဲကပ်ပြီ ဆိုလျှင် ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ချက်ချင်း သေနိုင်သည်။ အကယ်၍ မသေပါကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် သက်သာလာနိုင်သော သဘောရှိ၏။ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ အာမန်းသည် အဖျား ရောဂါမှ သက်သာပြီး နာလန်ထလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် တို့မှာ အလွန်အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့လည်း သူ အဖျားရောဂါနှင့် အိပ်ရာပေါ် လဲနေသည့် အချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဘေးမှ ခွာသည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။

နေ့ဦးပေါက် ရာသီသည် သူ၏ သာယာ လှပမှုကို ပန်းများ၊ သစ်ရွက် များ၊ ကျေးငှက်များ၊ ဩကာသ လောကကြီး အတွင်း၌ သဘာဝ အလျောက် ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေသော အသံများမှ တစ်ဆင့် အစွမ်းကုန် ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အဖို့တော့ ပြတင်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် ဥယျာဉ်ထဲ၌ ရှိနေသော သဘာဝ အလှများကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား တိုးတက် ကောင်းမွန်လာခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ စိတ်ချ ရသော အဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်က သူ့အား အိပ်ရာပေါ်မှ ထခွင့်ပြုခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက် အနီး၌ ထိုင်၍ စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ အများ

အားဖြင့် နေ့ခင်း မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ နှစ်နာရီ အထိ အချိန်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံမိကြသော အချိန် ဖြစ်ပေသည်။

သူနှင့် စကားပြောနေကြသည့် အချိန်များတွင် မာဂရက် အကြောင်းကို မပြောမိအောင် ကျွန်တော် သတိထားပါသည်။ အကယ်၍ မာဂရက် အကြောင်း စကားစပ်မိကြပါက မီးခဲပြာဖုံး ဖြစ်စပြုနေသော ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာကာ နာလန်ထစ လူမမာ၏ စိတ်ကို နောက်တစ်ဖန် ဒုက္ခပေးပြန်ဦးတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အာမန်းသည် မာဂရက် အကြောင်းကို သူကပင် စတင်၍ ပြောလေ့ရှိပြီး ပြောသည့်အခါများတွင်လည်း ယခင်ကလို မျက်ရည် အဖြိုင်ဖြိုင် ကျ၍ ပြောခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ အပြုံးမပျက် ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ၏ စိတ်အခြေအနေမှာလည်း ယခင်ကထက် တိုးတက် ခိုင်မာလာပြီဟု ယုံကြည် စိတ်ချနိုင်သော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာ ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အာမန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက် တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အခေါက် သုသာန်သို့ ရောက်ပြီး ဆိုးရွားလှ သော အနိဗ္ဗာရုံများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် စွဲကပ်ခဲ့သော အဖျားရောဂါသည် သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ပရိဒေဝမီးကို အနိုင်ယူ ငြိမ်းသတ် ပေးခဲ့ပုံ ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက် သေဆုံးရခြင်း အပေါ်၌ ယခင်က အမြင်မျိုး လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ မှန်ကန်သော အမြင်ကို လက်ခံလာနိုင်သည့် သဘော ဖြစ်လာပုံရလေသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် ပေါ်ရိုးပေါ်စဉ် အတိုင်း သူ့စိတ်အာရုံ၌ ပေါ်လာတတ်သော်လည်း ယခင်ကလို ပေါ်လာသည့် အာရုံနောက်သို့ ဝမ်းနည်း တသသော စိတ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ့စိတ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် သဘောလည်း ရှိလာသည်။ အထူးသဖြင့် မာဂရက်၏ အကြောင်း ပြန်ပြောင်း သတိရသည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ဖွယ်ရာ အပိုင်းကို လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သာယာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသည့် အပိုင်းများကိုသာ စဉ်းစားခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်သူ ဖြေသိမ့်သည့် သဘောလည်း ရှိလာလေသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဖျားရောဂါ၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကြောင့် များစွာ အားနည်း လျက် ရှိသော်လည်း သူ့ ပတ်ဝန်းကျင် နွေဦးပေါက် ရာသီ၏ သာယာ တင့် တယ်မှုများသည် သူ့စိတ်ကို ပျော်ရွှင် ကြည်နူးလာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သဖြင့်

သူ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေသည် လန်းဆန်း ကြည်လင်မှု ဘက်သို့ ဦးတည် နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ အပြင်းအထန် ဖျားနေစဉ် အတွင်း သူ့ဖခင်နှင့် ညီမတို့ထံ အကြောင်းကြားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း အမြဲတစေ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်း ဆန်ခဲ့၏။ ယခု သူ့ နေကောင်းလာ၍ သားအဖချင်း ဆုံမိကြမည် ဆိုပါက သူ့သား၌ အသက် အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည် ဟူသော အချက်ကို သတိပြုမိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် အာမန်းတို့သည် ထိုင်နေကျနေရာ ဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်နား၌ ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး ပြောလျက် ရှိကြသည်။ စကားလက်ဆုံကျနေသဖြင့် လူချင်း ခွဲနေကျ အချိန်ကိုပင် သတိမပြုမိကြပါ။ ရာသီဥတုကလည်း အံ့မခန်း ဖြစ်လောက်အောင်ပင် ကြည်လင် သာယာနေသည်။ နေမင်းသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ငုပ်လျှိုးစ ပြုနေသည်။ နေဝင်ချိန်တွင် တောက်ပနေသော တိမ်များ အရောင်သည် ထူးထူးခြားခြား လှပလျက် ရှိသည်။ ပါရီလို မြို့ကြီးပေါ်၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော ကျွန်တော်တို့ စိတ်သည် ပါရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တ ခဏမျှ မေ့သွားကြပါသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင် သဘာဝ လောက၏ လှပ သာယာမှုတွင် နစ်မြောကာ ကမ္ဘာလောက ကြီးနှင့်ပင် တဒင်္ဂမျှ အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောလက်စ စကားများတွင်သာ နှစ်ဝင်လျက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အနှောင့်အယှက် ဆို၍ ရံဖန်ရံခါ လမ်းမပေါ်၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လှုပ်လျက် ရှိသော ကားသံများသာလျှင် ရှိပါသည်။

‘နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ အခုလို အချိန်အခါ ရာသီမျိုးပေါ့၊ နေ့ကလည်း ကနေ့လို ပဲ၊ အင်မတန်မှ သာတောင့်သာယာ ရှိနေတဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့ရဲ့ တစ်ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို စတွေ့ခဲ့ရတယ်’ ဟု အာမန်းက ပြောသည်။ သူ ပြောနေပုံမှာ ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောနေခြင်းနှင့် မတူ။ သူ့အတွေးနှင့် သူ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘ခင်ဗျားနှင့်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို အစ အဆုံး ပြောပြ ရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးရင် တောင် ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ လူတွေကတော့ ယုံချင်မှ ယုံကြဲမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရေးမယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်

ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ’

‘နောက်ကျမှ ပြောပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့ မပြောပါနှင့်ဦး၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကျန်းမာသေးတာမှ မဟုတ်တာ’

ကျွန်တော်က သာသာယာယာ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပင် ပြန်ပြောပါသည်။

‘ဒီညနေခင်းဟာ သာသာယာယာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်အဆင်ပြေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်က ပုံစံနှင့် တိုင်းပေးထားတဲ့ ကြက်ပေါင်ကလေး စားသောက်ပြီးပြီ’ ဟု ပြောရင်းက ကျွန်တော့်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ‘ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ အဖျားလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ အခုပဲ ပြောပြချင် တယ်’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ပြောပြချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတယ် ဆိုရင်လည်း ပြောပြပေါ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်’

ယခု ကျွန်တော် ရေးသား တင်ပြသွားမည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ အာမန်း က ကျွန်တော့်အား ပြောပြသွားသည့်အတိုင်း ပြန်လည် ရေးသား တင်ပြထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ဤဇာတ်လမ်း ကို ပြန်လည် ရေးသား တင်ပြရာ၌ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများကိုပင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲခြင်း မပြုပါ။ သူ ပြောပြသည့် အတိုင်း၊ သူ့လေသံ အတိုင်း၊ သူ့ အသုံးအနှုန်း အတိုင်း ရေးသားထားပါသည်။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေကလည်း ဒီကနေ့ ညနေလိုပဲ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန် အာရ်နှင့်အတူ တောပိုင်းသွားပြီး တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့တယ်။ ညနေခင်းကျတော့ နှစ်ယောက်သား ပါရီကို ပြန်လာခဲ့ ကြတယ်။ ပါရီ ပြန်ရောက်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါနှင့်ပဲ နှစ်ယောက်သား ပဒေသာ ကပွဲကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ကပွဲ တစ်ဝက်လောက် အရောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဇာတ်ရုံ အပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ထွက်အလာမှာ လူသွား စကြို တစ်နေရာ ရောက်တော့ အရပ်မြင့်မြင့်

အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်
ချင်းက အဲဒီ အမျိုးသမီးဘက် လှည့်ပြီး ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်တာကို
လည်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

‘မင်း ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေတာလဲ’လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။
‘မာဂရက် ဂေါတီးယားလေကွာ’ လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

‘သူ့ရုပ်က ပြောင်းသွားသလိုပဲ၊ ငါတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး’ လို့
ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ဒီစကား ပြောတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ
သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် လှုပ်ရှားနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား
နားလည်မှာပါ။

‘သူ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ ကြာပြီကွ၊ ဒီအမျိုးသမီး အဖြစ်ကလည်း
သနားစရာပါကွာ၊ အသက်ရှည်မယ့် လက္ခဏာ မရှိပါဘူး’

ဒီစကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် မမေ့သေးဘူး။ မနေ့ကမှ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့သလိုပဲ။ သေသေချာချာ မှတ်မိနေတယ်။

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြရတော့မှာပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကျွန်
တော့် ရင်ဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့ရ မြင်ရတိုင်း သိပ်ပြီး ထိခိုက် လှုပ်ရှားခဲ့ရ
တယ်။ အဲသလို ဖြစ်နေတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့
မသိဘူး၊ သူ့ကို မြင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်ခနဲ နေအောင်
လှုပ်ရှားသွားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးသားကလည်း အပြင်းအထန် ခုန်လာ
တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နားလည်နေတာကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့
ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်တော့်ကို မာဂရက် အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့်
ချစ်လာအောင် တွန်းပို့နေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်
ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်ပြီး မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် အတိအကျ ပြောနိုင်တာ တစ်ခုက သူဟာ ကျွန်
တော်ရဲ့ စိတ်ကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
အများစုကလည်း ဒီအချက်ကို သတိထားမိကြတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖမ်းစား
နေတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိရတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
တွေက လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ သရော်ကြတယ်။ ဝိုင်းပြီး ပြက်ရယ်ပြုကြတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပထမဆုံး စပြီး တွေ့တာက ဘော်စီး ရပ်ကွက်ထဲ
က ဆူဆီ ဆိုင်ရှေ့မှာ။ အမိုးဖွင့် ကိုယ်ပိုင် မြင်းရထား တစ်စီး အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ
လာရပ်ပြီး အဖြူရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်

ဆင်းလာတယ်။ သူ ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ အခါမှာ သူ့ရဲ့အလှကို အံ့ဩချီးမွမ်းနေကြတဲ့ တီးတိုးသံတွေက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကတည်းက သူ ဆိုင်ထဲက ပြန်အထွက်မှာ သူ့ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာ တစ်နေရာ ရွေးပြီး အဲဒီနေရာကပဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်စောင့်နေမိတယ် ဆိုပါတော့။ ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေက နေပြီး ဆိုင်ထဲမှာ သူ ဝယ်ချင်တဲ့ ပစ္စည်း ရှာဖွေ ရွေးချယ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် အသေအချာ မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်သွားချင်တဲ့ စိတ်တော့ ဖြစ်မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မလိုက်ဝံ့ဘူး။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားရင် သူ့အနေနှင့် ဘာမှ မသိရင်တော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ ဝင်လာတယ် ဆိုတာကို သူ ရိပ်မိပြီး စိတ်ခုသွားမှဖြင့်...။ အဲဒီ အတွေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။ သူ စိတ်ခုသွားမှာကိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်မိတာ အမှန်ပဲ။

သူ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားပုံကဖြင့် အံ့မခန်းပါပဲ။ သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတယ်။ အင်မတန်မှလည်း ခေတ်မီတယ်။ ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် လှနေတဲ့ ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုမျိုးပဲ။ မြက်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းလို့။ လက်မှာလည်း လက်ကောက်ကလေး တစ်ဖက်ပဲ ဝတ်ထားတယ်။ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကလည်း သူ့အသားအရေနှင့် သိပ်ပြီး ပန်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ရဲ့ ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုဟာ အမျိုးသမီးတွေ အတွက် ထူးထူးခြားခြား အတုယူထိုက်တဲ့ ဖက်ရှင် အဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်။

သူ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး မြင်းရထားပေါ် တက်သွားတယ်။ မြင်းရထားကလည်း ချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားတယ်။ ဆိုင်ထဲက အရောင်းသမား တစ်ယောက်ကတော့ ဆိုင်တံခါးဝက ရပ်ပြီး သူ့ဖောက်သည်ရဲ့ လှပ ခံ့ညားလွန်းတဲ့ မြင်းရထားကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရောင်းသမား ရှိရာကို ကပျာကယာ သွားပြီး အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ကို မေးမိရော ဆိုပါတော့။

‘မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယားလို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ လို့ ဆိုင်သမားက ပြန်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူ့လိပ်စာကို သိချင်လွန်းလို့ မေးချင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိပါရဲ့။ မမေးဝံ့တာနှင့်ပဲ မမေးတော့ဘဲ အသာ လစ်လာခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနေ့က ကြိုလိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ပျောက်မသွားဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်လေရာ ရာ နေရာတိုင်းမှာ အဝတ်အစား အဖြူရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမလှကလေးကို အမြဲတမ်း သတိပြုပြီး မျက်စိရှာခဲ့မိတယ်။

နောက်ရက် အနည်းငယ် ကြာတော့ ကိုမီး ဇာတ်ရုံမှာ ဇာတ်တစ်ခု တင်တာနှင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ ဇာတ်ရုံမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံး မြင်ရတဲ့ လူကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင် တစ်ခုထဲ မှာ ရှိနေတဲ့ မာဂရက် ဂေါတီးယားပေါ့။

ကျွန်တော်နှင့် ပွဲကို အတူတူလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကတော့ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလေတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်တို့ပြီး ‘ဟိုမိန်းမလှလေးကို ကြည့်စမ်း’ လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ မာဂရက်ဟာ သူ့ရဲ့ ပွဲကြည့် မျက်မှန်ကို ကျွန်တော် တို့ဘက် လှည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို မြင်သွားပါလေရော။ မြင်လည်း မြင်ရော ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ပြုံးပြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီ လာဖို့ အမူအရာ ပြုပြီး ခေါ်တယ်။

သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ငါ သွားပြီး နေကောင်း ရဲ့လား ဆိုတဲ့ စကားလောက်တော့ ပြောဦးမှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ငါ ကြာကြာ မနေပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူငယ်ချင်း လုပ်တဲ့ကောင် အတွက် အတော် ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ကိုယ့်နှုတ်တောင်မှ ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ‘မင်းတော့ ဟန်ကျတာပဲ’ လို့ ပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။

‘ဘာကြောင့်လဲကွ’
‘ဟိုအမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ရမှာမို့ ဟန်ကျတယ် ပြောတာပါကွာ’
‘ဘာလဲ၊ မင်းက အမျိုးသမီးကို သဘောကျနေလို့လား’
‘မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်မိတယ်။ ရက်လည်း ရက်သွား တယ်။ တကယ်တော့ သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြေရမှန်း မသိ တာ အမှန်ပဲ။ ဒါနှင့်ပဲ ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်မိတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ကွာ ငါ သူနှင့်တော့ သိပ်ပြီး သိချင်နေတယ်’ လို့။

‘ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခါတည်း ငါနှင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ငါ မင့်ကို အသိဖွဲ့ ပေးမယ်’

‘သူ့ကို အလျင် မေးပါဦးကွာ’

‘အမယ်လေးကွာ၊ သူနှင့် အသိဖြစ်ဖို့ ကိစ္စများ ဒီလောက် ရေးကြီးခွင် ကျယ် လုပ်နေဖို့ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ လာစမ်းပါ’

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ဒီလို ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ခံစားချက်နှင့် မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမစား တစ်ယောက် ဖြစ် နေမှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီး အယ်လ်ဖရက်စီကား ရဲ့ ‘အင်မ် ရော်ချင်း’ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်လို အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးမှာ ကျွန်တော် ကြောက် လာတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားဟာ တစ်ညနေခင်းမှာ အင်မတန်မှ လှတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို တွေ့ရသတဲ့။ တွေ့တော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်တဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာပေါ့။ တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိပြီ ဆိုတော့လည်း သူ့အနေနှင့် အမျိုးသမီးနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေမိတော့တာပေါ့။ သူ့အနေနှင့် ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ လက်ကလေးကိုသာ နမ်းခွင့်ရခဲ့ရင် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးတောင် ဝင်လာခဲ့သတဲ့။ အဲသလောက်အထိ သူ့အချစ်က ကြီးမားတာ။ သူ့အနေနှင့် သူ ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ မိန်းမ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးထားသလဲ ဆိုရင် ရွံစက်စင်မှာ စိုးလို့ အမျိုးသမီးက သူ့ဂါဝန်ကို မ လိုက်တဲ့အခါ ပေါ်လာတဲ့ ခြေသလုံးသားလေးတွေကိုတောင်မှ မကြည့်ဝံ့ မကြည့်ရက်တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့။ ဒါနှင့်ပဲ သူ့ခမျာ ဒီအမျိုးသမီး ရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်လိုများ ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်ရပါမလဲလို့ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ် လို့ ကောင်းနေတုန်း ဖြုန်းဆို လမ်းအကွေ့ ထောင့်ချိုး တစ်နေရာ ရောက်တော့ သူ့ရှေ့က သွားနေတဲ့ အမျိုးသမီးက ရပ်ပြီး တစ်ညတာ မယား အဖြစ်နှင့် ပေါင်းသင်းချင်တယ် ဆိုရင် သူ့အိမ်ကို လိုက်အိပ်ဖို့ ခေါ်သတဲ့။ အဲဒီကျတော့မှပဲ အမျိုးသားခမျာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲလှတဲ့ စိတ်နှင့် သူ့အိမ်သူ ပြန်လာခဲ့ရသတဲ့။

ကျွန်တော် အဲဒီ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြန်တွေးပြီး သတိတရ ဖြစ်နေ မိတယ်။ ဒီအမျိုးသမီး အတွက် ကျွန်တော် ခံစားရမယ့် စိတ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာ ကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူက လွယ်လင့်တကူနှင့် လက်ခံပြီး ကျွန်တော် ရချင်နေတဲ့ အရာကို ရက်ရက်ရောရောနှင့် ချက်ချင်း ပေးလိုက်မှာ စိုးရိမ်လာမိပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အညှာ လွယ်တာ

မျိုးကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ ကလည်း အဲသလိုမျိုး ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်။ တစ်ခါတလေ တော်တော် ခွကျတယ်။ လက်တွေ့ထက် စိတ်ကူးကို ပိုပြီး ဦးစားပေးချင်ကြတယ်။ အာရုံငါးပါးရဲ့ အရသာကို လက်တွေ့ ခံစားတာထက် စိတ်ကူးနှင့် ခံစားရတာက ပိုပြီး အရသာ ထူးသလို ဖြစ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အင်မတန်မှ ပြောင်မြောက်တဲ့ ကဗျာတွေ ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အလိုဆန္ဒထက် စိတ်ပိုင်းက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု အပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ ဆန္ဒကို ပိုပြီး ဦးစား ပေးချင်ကြတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ဆီ လာပြီး ‘ခင်ဗျား ဒီမိန်းမ ကို ကနေ့တစ်ည ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးရင် မနက်ဖြန် ကျတော့ အသတ်ခံရမယ်’ ပြောတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် လက်ခံမိချင် လက်ခံမိမှာပဲ။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ‘ခင်ဗျား ဒေါ်လာ ငါးဆယ် ပေးရင် ဒီမိန်းမရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်’ လို့ လာပြောတယ် ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး၊ ငြင်းမိမှာ။ ငြင်းမိရုံမကသေးဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးကို အိပ်ရာက နိုးလာလို့ မတွေ့ရ မမြင်ရ ဖြစ်သွားတော့ စိတ် ထိခိုက်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို ငိုမိချင် ငိုမိမှာ။

တစ်ဖက်က အဲသလို စိတ်မျိုး ပေါ်နေပေမယ့် တစ်ဖက်မှာလည်း သူနှင့် သိချင် ခင်ချင်တဲ့စိတ်က အပြင်းအထန် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စကို ပိုင်ပိုင် နိုင် နိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် လူကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ဇွတ်ပြောရတယ်။ အလျင်ဆုံး သူ့ကို အသိပေးပြီး သူ သဘောတူမှ ကျွန်တော် နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါလို့။ သူငယ်ချင်း ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း လူသွား စင်္ကြံပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလား နေမိတယ်။ လျှောက်နေရင်းနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ ‘သူက ငါ့ကို မိတ် ဖွဲ့ဖို့ ခေါ်ခိုင်းရင် ငါ့မျက်နှာ ဘယ်လို ထားရင် ကောင်းမလဲ၊ သူနှင့်ပဲ တည့် တည့်ကြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်နှာကို တစ်ဖက် လွှဲထားရမလား၊ သူနှင့် တွေ့ကြုံပြီ ဆိုရင် ငါ ဘာပြောရမလဲ’ ကျွန်တော်ဟာ သူနှင့် စကားပြောဖို့ အတွက် စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေမိသေးတယ်။

ခဏကြာတော့ သူငယ်ချင်းလုပ်တဲ့ကောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ‘ဟေ့ ကောင် လာ၊ သူ တို့ကို မျှော်လှုနေမယ်’ လို့ ပြောတယ်။

‘သူတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။
 ‘မိန်းမဖော် တစ်ယောက် ပါသေးတယ်ကွ’

‘ယောက်ျားတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးနော်’

‘မရှိပါဘူးကွ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သွားမယ်၊ လာ’

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ဇာတ်ရုံ တံခါးပေါက်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

‘အဲဒီလမ်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။

‘ငါတို့ အပြင်ထွက်ပြီး သူ့အတွက် သကြားလုံး ဝယ်ရဦးမယ်၊ သူ မှာလိုက်တယ်ကွ’

နှစ်ယောက်သား ဇာတ်ရုံ လမ်းကြားထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြ တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ခင်းကျင်း ပြသထားသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးကို တစ်ခုမကျန် ဝယ်သွားချင်တဲ့ စိတ်တောင် ပေါ်နေမိတယ်။ သူ့အတွက် ဘယ်လို သကြားလုံးမျိုး ဝယ်ရမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ လျှောက်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကြည့်တာ အဖတ်တင်တာပဲ။ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကတော့ စပျစ်သီး ချိုချည် တစ်ပေါင်ထုပ် တစ်ထုပ် ဝယ်လိုက်တယ်။

‘ဒီချိုချည်မျိုး သူ ကြိုက်ပါ့မလား’

‘သူ အကြိုက်ဆုံးက ဒါပဲ၊ တခြား ချိုချည်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊ လူတိုင်း သိနေတာပဲ’

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ‘ငါ အခု မင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမယ့် အမျိုးသမီးက ဘယ်လို အမျိုးအစားထဲက လဲ ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းသမီး တစ်ပါးလို့များ ယောင်ပြီး စိတ်မကူး လေနှင့် ကိုယ့်လူ၊ အထက်တန်းလွှာ ကြေးစား တစ်ယောက် ခင်ဗျ၊ ကြေးကြီးကြီး ပေးမှ ရတဲ့ ကြေးစား တစ်ယောက် သိရဲ့လား၊ ရှက်မနေစမ်းပါနှင့်ကွာ၊ မင်း ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသမျှ ပြောချလိုက်စမ်းပါ’

‘အင်း အင်း’

ကျွန်တော် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတယ်။ အလိုက်သင့် ဘာ ပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ စိတ်ထဲကလည်း သူ့နောက် ကပ်လိုက်သွားနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ ‘မင်းရဲ့ စွဲလမ်း တပ်မက်မှုကို အမြန်ဆုံး ပျောက်သွားအောင် လုပ်တော့’ လို့။

ကျွန်တော် သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မာဂရက် ဟာ အားရပါးရ ရယ်နေတဲ့ အချိန်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မာဂရက် ဝမ်းနည်းနေ တာကိုပဲ မြင်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက သူနှင့် ကျွန်

တော့ကို အသိဖွဲ့ပေးတယ်။ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး နူးနူးညှဲညှဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ 'ကျွန်မအတွက် ချိုချင်ကော' တဲ့။

‘ဒီမှာလေ’

ကျွန်တော့် လက်ထဲက ချိုချင်ထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း သူက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ မျက်လွှာ ချထားလိုက်တယ်။ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးလည်း နီရဲနေပြီ။

သူက သူ့ဘေးက အဖော်ဘက် ကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်။ ပြောပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် ရယ်စရာ သတ္တဝါ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ စိတ်မသာယာမှု တိုးလာတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အလွန် မြတ်နိုး တွယ်တာနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ရေးလိုက်တဲ့ သူ့စာတွေ မှန်သမျှ ကျွန်တော့်အဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့စာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဟဒယရွှင်ဆေး တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် ဝင့်လည်ပါပကောလား။ အခု ကျွန်တော် အသရော်ခံနေရပြီ။ ဟိုအမျိုးသမီး ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှု ဝေဒနာမျိုးကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ ခံစားနေရပြီ။

မာဂရက်ကတော့ စပျစ်သီးချိုချင် စားနေလေရဲ့။ ကျွန်တော့်များ အသက် ရှိတယ်မှ ထင်ရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ အဖက် မလုပ် တော့ဘူး။ သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း ကျွန်တော် အခုလို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ငေါင်ပြီး ရပ်နေတာကို သဘောမကျဘူး။ ဝင်ပြီး စကား ကြောင်း ပေးတယ်။

‘ဒီမှာ မာဂရက်၊ ဒူဗဲလ် အခုလို စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေတာ အံ့ဩမနေနှင့်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလှက သူ့ကို လွှမ်းမိုးလွန်း အားကြီးနေတော့ ပြောစရာ စကားကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေလို့ပါ’

‘ရှင် ပြောသလို ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ရှင်သူငယ်ချင်းက ရှင် တစ် ယောက်တည်း ဒီကို လာရင် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် အဖော် လိုက်လာတာနှင့် တူပါတယ်’

ကျွန်တော် ဝင်မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

‘ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်နှင့် အဖော် လိုက်လာတာ

ဆိုရင် စောစောကတည်းက ခင်ဗျားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အန်းနက်ကို အပူကပ်ခဲ ပါ့မလား’

‘အခု စကားဟာ ထမင်းရှည်ပူ လျှာလွဲ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’
မာဂရက်လို မိန်းမမျိုးရဲ့ အထာကို မသိရင် သူတို့ပြောင်တာ လှောင်တာ စနေတာကို ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူတို့ကလည်း သူတို့နှင့် အလျင့်အလျင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူကို ပထမဆုံး စတွေ့ရင် မသိမသာ တစ်မျိုး၊ သိသိသာသာ တစ်မျိုး စချင်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို တုံ့ပြန်ဖို့ ဆို တာကလည်း လူစိမ်းတစ်ယောက် အဖို့ အလွန် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စ။ သူတို့ အမြဲတစေ ဆက်ဆံဖူးနေတဲ့ လူမျိုးမှ ဖြစ်မှာ။

သူတို့နှင့် အပြိုင်အဆိုင် စကားနိုင်လုဖို့ ဆိုတာက အတွေ့အကြုံ များဖို့ လိုတာ အမှန်ပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ ပါးနပ် လိမ္မာရုံနှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန် တော့်လို လူမျိုးကတော့ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုး ရဖို့ အခွင့်အလမ်း သင့်ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း မာဂရက် အပေါ်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်ကူး နှင့် မြင်ခဲ့တဲ့ အမြင်က တစ်မျိုး၊ အခု လက်တွေ့ သိလိုက်ရတာက တစ်မျိုး ဆိုတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ သူ ပြောင်နောက်နေသမျှကို ပျော်စေ ပြက်စေ သဘောမျိုး မထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ပြောနေသမျှကို လုံးဝ ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ထိန်းချုပ်ပြီး သူ့ကို ပြော လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ မြင်နေတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ၊ နောက်ထပ် အခုလို ဆုံတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်’

ကျွန်တော်က သူ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အပြင် မရောက်မီကလေးမှာ ပဲ သူ့ရဲ့ တတိယ အကြိမ်မြောက် ရယ်သံကို ကြားရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်ကို မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတဲ့ လူရှိရင် အဲဒီလူတော့ မလွယ်ကြော ပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ထိုင်ခုံ ရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ် က ကားလိပ်တင်ဖို့ အချက်ပေးနေပြီ။ အန်းနက်လည်း ပြန်လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ဘေးက သူ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

‘မင်း လုပ်သွားတဲ့ အချိုးက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ သူတို့က မင်းကို အရူးလို့ ထင်ကြမှာပေါ့ကွ’

အန်းနက်က ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချရင်းက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်စကား ပြောတယ်။

‘ငါ ထွက်လာတော့ မာဂရက်က ဘာပြောသေးသလဲ’

‘သူကလား၊ ရယ်တာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဒီလို ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အခွင့်အရေး လမ်းဆုံး ရောက်သွားပြီလို့တော့ မတွက်ပါနှင့်ဦး၊ ငါ မင့်ကို တစ်ခုတော့ သတိ ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားနှင့်ကွ၊ သူတို့အဖို့ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုတာကို နားလည်တဲ့ အတန်းအစား မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သူ့လိုဟာမျိုးကို သွားပြီး အလေးအနက် ထားလိုက်ရင် ခွေးတွေကို ရေ မွေး ပေးသလို ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ခွေးတွေ ရေမွေး ရရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အနံ့က ဆိုးလိုက်တာ ဆိုပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ့အဖို့တော့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ထိခိုက်မှု မရှိတဲ့ လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ငါ ဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ထပ် တွေ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ သူနှင့် လူချင်းမသိခင်တုန်းက ငါ သဘောကျခဲ့ပေမယ့် အခု သူ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်း သိလာတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ’

‘အေး မင်း အပြောနှင့်အဟော ညီပါစေကွာ၊ တစ်နေ့ကျမှ မာဂရက်ရဲ့ ပွဲကြည့်ဆောင် နောက်နားမှာ ထိုင်ပြီး တူငူ တိုင်ငိုင် ဖြစ်နေတာမျိုး မမြင်ပါ ရစေနှင့်၊ မာဂရက်ကို လိုက်နေရတာနှင့်ပဲ မင်းဘဝတော့ ပျက်စီးနေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးလည်း မကြားရပါစေနှင့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်း ပြောတာ သိပ် မှန်တယ်၊ သူက မျိုးရိုး ဇာတိ မှန်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ဟေ့၊ သူ့ကိုသာ ရမယ် ဆိုရင်တော့ အင်မတန် လှပြီး အင်မတန် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အတွဲ တစ်ယောက် ရတာမို့ ကျေနပ်စရာတော့ ကောင်းမှာပဲ’

ဇာတ်ခုံပေါ်က ကားလိပ်တင်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလည်း ငြိမ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘာတွေ ကလို့ ဘာတွေ ပြ နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သိနေတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံး တွေဟာ အချိန်ရှိသမျှ စောစောက ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တဲ့ ပွဲကြည့်ဆောင် ဘက်ကိုပဲ ရောက်နေတယ်။ သူ့ ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲကို ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်

ပြီး တစ်ယောက် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေတာကိုလည်း သတိထားနေမိတယ်။

ကျွန်တော် မာဂရက် အကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားပေမယ့် မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှု တစ်မျိုး ပူးကပ်နေပြန်ပြီ။ စောစောက အဖြစ်ကို ပြန်တွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ စော်ကားမှုကို ခံရသလိုပဲ။ သူ့ရဲ့ စော်ကားမှုကို ကျွန်တော် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ရှင်းဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေသမျှ ငွေကို ရေလို သုံးပြီး လိုက်မယ် ဆိုရင် သူ့ကို ရမှာပဲ။ စောစောက ကျွန်တော် ခွာခဲ့ရတဲ့ နေရာကို အချိန်မရွေး ဝင်လိုဝင် ထွက်လိုထွက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးလည်း ရလာမှာ သေချာတယ်။

ပွဲမပြီးသေးခင်မှာပဲ မာဂရက်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေဟာ ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းက လစ်တော့မလို့လား’

အန်းနက်က မေးတယ်။

‘အေး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မေးလိုက်ရင်းက သူ့ မျက်စိဟာ မာဂရက်တို့ဘက် ရောက်သွားတယ်။

ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ မာဂရက်တို့ မရှိတော့ဘူး။

‘သွား သွား၊ ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ကံအကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်ပါစေ’
ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

လှေကား အဆင်းမှာ အဝတ်ချင်း ထိမိ ခတ်မိသံတွေ၊ စကားပြောသံ တွေကို ကြားလာရတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ဟာ လူရွယ် နှစ်ယောက်နှင့် တွဲပြီး ဖြတ်သွားတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ဇာတ်ရုံ ထွက်ပေါက်မှာ သူတို့ လူစုကို ဧည့်ကြို တစ်ယောက်က ကြိုနေတာ တွေ့ရတယ်။

‘ရထားသမားကို သွားပြောပေးပါ၊ အင်ဂျလာ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့က စောင့်လို့၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီကို ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့မယ်လို့’

မာဂရက်က ဧည့်ကြိုကို လှမ်းပြောတယ်။

မိနစ် အနည်းငယ်လောက် ကြာတော့ စားသောက်ဆိုင် ပြတင်းပေါက် မှာ ရပ်နေတဲ့ မာဂရက်ကို ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်ကနေပြီး မြင်ရတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာ ဖယောင်းပန်းစည်း ကိုင်လို့။ ရွက်ဖတ်တွေကို တစ်ဖတ်ချင်းစီ

ခွာပြီး လမ်းမပေါ် ကြံချနေတယ်။ စောစောက သူနှင့် ပါသွားတဲ့ လူရွယ် နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က သူ့နားနား ကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ပြောနေတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ တည်းခိုရိပ်သာ ပထမထပ်မှာ ကျွန်တော် နေရာယူလိုက်ပြီး မာဂရက်တို့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စောင့်ကြည့် နေတယ်။ မနက် တစ်နာရီ ထိုးတော့ မာဂရက်နှင့် သူ့အဖော် သုံးယောက်ဟာ မြင်းရထားပေါ် တက်သွားကြတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် မြင်းရထား တစ်စီး ငှားပြီး သူတို့နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ မြင်းရထားဟာ အမှတ် ၉ အန်တင်လမ်းမှာ ရပ်တယ်။ မာဂရက် တစ်ယောက်တည်း ရထားပေါ်က ဆင်း လာပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ပါပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်း သာစရာပဲ။

အဲဒီနေ့က စပြီး ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ကို ဇာတ်ရုံမှာ တွေ့တဲ့အခါ တွေ့တယ်။ ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့အခါ တွေ့တယ်။ သူ့အထာ ကို သိလာတော့လည်း သူ့ကို မကြာခဏ မြင်ခွင့် ရလာတာပေါ့။ သူ့ပုံပန်း ကတော့ အလျင်ကလိုပဲ မပြောင်းဘူး။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ခံစားမှုကလည်း အလျင်က အတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းလေးမှ ပြောင်းမသွား ဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆယ့်ငါးရက်လောက် လုံးဝ မမြင်ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန်နှင့် တွေ့တော့ စုံစမ်းကြည့် တယ်။

‘အမျိုးသမီးက သနားစရာပါကွာ၊ သူ ဖျားနေပြန်ပြီ’ လို့ ပြောတယ်။
‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

‘အဆုတ်ရောဂါပေါ့ကွာ၊ သူ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလည်း သူ့ရောဂါကို သက်သာစေနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အခုဆို အိပ်ရာပေါ် လဲပြန်ပြီ’ နှလုံးသားရဲ့ ခံစားမှုဟာ အတော့်ကို ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ ဒီသတင်း ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းဘူး။ ဝမ်းတောင် သာသလိုလိုပဲ။

ကျွန်တော် နေ့တိုင်း သူ့အိမ်ကို သွားပြီး သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးတယ်။ တစ်ရက်မှ အပျက်မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ လာမေးတဲ့ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ လုံးဝ မပြောခဲ့ဘူး။ လိပ်စာလည်း မပေးခဲ့ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ

သူ့ အတော်အတန် သက်သာလာလို့ အနားယူဖို့ ဘက်နီးရီးမြို့ကို ထွက်သွားကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်တွေဟာ ကုန်လာခဲ့တယ်။ မာဂရက်နှင့် ဘဝ တစ်ကွေ့မှာ တဒင်္ဂ ဆုံလိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးဟာ ကြာလာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှိန်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်တယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း ချစ်သူတွေ ထည်လဲနှင့် တွဲပြီး ပျော်ခဲ့တယ်။ ဝါသနာပါရာကလေးတွေ လျှောက်လုပ်တယ်။ အလုပ် လုပ်တယ်။ အဲသလို ကိုယ် လုပ်စရာ ရှိတာလေးတွေ လုပ်ကိုင်နေရတော့ တခြား အတွေးတွေ ဝင်မလာတော့ဘူး။ မာဂရက်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိတော့ ရမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် အပေါ်မှာ တပ်မက် စွဲလမ်းမှုဟာ အသက်အရွယ် အလွန်ငယ်သေးတဲ့ လူငယ်တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ သဘာဝ တစ်ခုပဲလို့ နားလည်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရူးတုန်း မိုက်တုန်း အရွယ်က ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုလို့ပဲ မြင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်ကို အမြဲတစေ တသသ ဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း အကျိုးထူးစရာ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို မြင်ချင်ပေမယ့် မြင်မှ မမြင်ရတော့တာ။ ပြီးတော့လည်း စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့တဲ့ အတိုင်း ပဒေသာ ကဇာတ်ရုံ လူသွားစင်္ကြံမှာ သူ ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းတောင်မှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ရုပ်ဟာ ပြောင်းနေတယ်။ အလှကတော့ အခုထိ မပျက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မမြင်ရတာ နှစ်နှစ်တောင်မှ ရှိခဲ့ပြီ။ ကြာလှပါပကောလား။ ငါ သူ့ကို မမှတ်မိတော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ အဲသလိုပဲ တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှန်းလည်း သိလိုက်ရော ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ ခုန်လာရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စတင် မြင်တွေ့ရပြီးတဲ့နောက် ကုန်လွန်သွားခဲ့ရတဲ့ နှစ်နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလရယ်၊ အဲဒီ နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း လူချင်း ကွဲကွာသွားလို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ရတာတွေရယ်၊ အားလုံးဟာ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါပြီ ပျောက်ကွယ်သွားရတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေလိုပဲ ပျောက်သွားရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တသသ ဖြစ်လာတာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲသလို ဖြစ်ရပြန်တာဟာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကြောင့်ပဲ။ သူ့ကြောင့်... သူ့ကြောင့်...။

[၈]

ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ (သူ့အကြောင်းကို တောက်လျှောက် ပြောလာခဲ့သော အာမန်းသည် ခဏမျှသာ နားသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။) ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲ ဆိုတာ သိလာရတယ်။ ချစ်နေတာ သေချာရဲ့လားလို့ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သေချာနေတာ တွေ့ရတယ်။ သေချာမှန်းလည်း သိရော၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို မာဂရက်နှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒနှင့် စကားပြောချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ပြန်ပြီး ပေါ်လာပြန်ပါရော။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မမြင်ရ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်အထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေလောက်အောင် စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာကို သူ မြင်စေချင်တယ်၊ သိစေချင်တယ်၊ နားလည်စေချင်တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ သူ လိုချင်တဲ့ အရာ တစ်ခုကို ရဖို့အတွက် အကြောင်းပြစရာတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ။ သူ လိုချင်တာ ရဖို့အတွက် အသုံးပြုစရာ နည်းလမ်းတွေကကော ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ။

ကျွန်တော် စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာ ရပ်မနေနိုင်တော့ဘူး။ အထူးတန်းက ကျွန်တော့် ထိုင်ခုံရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ မာဂရက် တစ်ယောက် ဘယ်နားက ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာ ရှာမိတယ်။ သူဟာ မြေညီထပ်က သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့။ ကျွန်တော် စောစောက ပြောပြခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ သူ့ရုပ်သွင်ဟာ သိသိသာသာကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင် လောကကို မထိမဲ့မြင် ပြုခဲ့တဲ့ အပြုံးမျိုးကိုလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းဖျား

ပေါ်မှာ မမြင်ရတော့ဘူး။ သူဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ။ အခုအချိန် ထိလည်း ခံစားနေရတုန်းပဲ။ ဧပြီလထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ ဆောင်းတွင်းမှာသာ ဝတ်လှေ့ရိတ်တဲ့ သားမွှေး အနွေးထည်တွေကို မချွတ်နိုင်သေးဘူး။ အခုထိ ဝတ်ထားရတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဆွဲဆောင်မှု ရှိခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မြင်ပုံမရဘူး။ သူ ပွဲကြည့် မျက်မှန်နှင့် တစ်ခါ ထပ်ကြည့်နေပြန်တယ်။ သူ့လက္ခဏာက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေဟန်လည်း တူရဲ့။ သူ့မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြီး ချထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ထပ်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ အပြုံးက နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အပြုံး၊ တစ်ဖက်သားကို အသိအမှတ် ပြုတဲ့ အပြုံး၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေသာ ပြုံးတတ်တဲ့ ချစ်စရာ အပြုံး။ ဒီ အပြုံးပန်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်တော့်ဆီက ဦးခေါင်း တစ်ချက် ညွတ်ပြရုံကလေး ညွတ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကလေးကို ရယူလိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်နှင့် သူ လိုချင်တာ မပေးမိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပေမယ့် ကျွန်တော်က သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိလေဟန် မျက်နှာပေးမျိုး လုပ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလို လုပ်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ ပိုပြီး မရေမရာ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ သူ့ မျက်နှာဟာ တခြားဘက် လှည့်သွားရော။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ကာ တင်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်ဟာ ဒီဇာတ်ရုံမှာ မကြာခဏ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ဘာတွေ ပြလို့ ဘာတွေ ကနေတယ် ဆိုတာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလေ့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပဲ ကပြနေသမျှ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အာရုံစိုက်လို့ မရပါဘူး။ အခုဆို အချိန်ရှိသမျှ မာဂရက် အပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိမသွားအောင် သတိထားတယ်။

မာဂရက်ဟာ တစ်ဖက် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် တစ်ချိန်က သိခဲ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာလည်း

တစ်ချိန်က နာမည်ကြီး ကြေးစား တစ်ယောက်ပဲ။ ကြေးစားဘဝက နေပြီး ဇာတ်စင်ပေါ် တက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ယောက်ျား တစ်ယောက် အကူအညီနှင့် ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ဖက်ရှင် လောကထဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် အရောင်းအဝယ် လောကထဲ ဝင်လာပြီး အခုတော့ အမျိုးသမီး ဦးထုပ်တွေ ချုပ်လုပ်ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားနိုင်လို့ အတော် ဟန်ကျနေပြီ။

အဲဒီ အမျိုးသမီးနှင့်သာ ဆက်မိရင်တော့ ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် တွေ့နိုင်စရာ လမ်း ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ထွက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပဲ။ အဲသလို တွေးမိနေတုန်းမှာ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်တက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်က လက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အမျိုးသမီးက သူ့နေရာကို လာဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တော့တာပဲ။

အမျိုးသမီး နာမည်က ပရူးဒင့်စ် ဒူလာနွိုင်းတဲ့။ (ဦးထုပ် အရောင်းဆိုင် ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဆိုင်ရင်တော့ သူ့နာမည်ဟာ အတော် ထူးခြားတဲ့ နာမည်) သူဟာ အသက် လေးဆယ်ရွယ် ဖက်တီးမကြီးတွေထဲမှာ တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အရွယ်မျိုးကျတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ပြောစရာ ရှိလာရင် ဟန်မဆောင်ဘူး။ ပရိယာယ် မလုပ်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို သိချင်ရင် သိချင်တယ်လို့သာ တိုက်ရိုက် ပြော။ ပရိယာယ်တွေ သုံးပြီး ရှည်ဝေးအောင် လုပ်မနေနှင့်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံ ရင် ဒီအထာကို သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးက မာဂရက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ဒီအခါအခွင့် ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ‘ခင်ဗျား ကြည့်နေတာ ဘယ်သူလဲ’ လို့ မေးလိုက်တော့...

‘မာဂရက် ဂေါတီးယားလေ’

‘ဪ ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား’

‘အိုး ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်၊ သိတာပေါ့၊ သူက ကျွန်မ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်’

‘ဪ ခင်ဗျားက အန်တင်လမ်းမှာ နေတာလား’

‘အမှတ် ၇ ဟာ ကျွန်မအိမ်ပေါ့၊ မာဂရက်ရဲ့ အလှပြင် အခန်းနှင့် ကျွန်မ အိမ် ပြတင်းပေါက်ဟာ တန်းနေတာပဲ’

‘သူတို့ ပြောနေသံ ကြားရတာဖြင့် အတော့်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့

အမျိုးသမီး ဆိုပါလား’

‘ရှင် သူ့ကို မသိဘူးလား’

‘မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သူနှင့် သိပ်သိချင်တယ်’

‘သူ့ကို ကျွန်မတို့ဆီ လာထိုင်ဖို့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

‘မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာက သူနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသွား

အောင် အသိဖွဲ့ပေးစေချင်တာ’

‘ဪ သိပြီ၊ ရှင်က သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးချင်နေတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒါကတော့ အတော်ကို ခက်လိမ့်မယ်’

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခု သူ မြို့စားအိုကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ခံ ဘဝ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီ ဘဲအိုကြီး ကလည်း သိပ်ပြီး မနာလို ဝန်တိုစိတ် များတာပဲ’

‘အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ခံနေရတဲ့ အမျိုးသမီး ဆိုရင် ပိုပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတတ်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူကတော့ အကာအကွယ်ခံ ဘဝပဲ၊ အဘိုးကြီးကလည်း သနားစရာကြီးပါ၊ သူ့ခမ္ဘာ မာဂရက်ကို ပေးကျွေးနေရပေမယ့် စိတ်အေးရတယ် လို့ မရှိပါဘူး၊ မနာလို ဝန်တိုစိတ်နှင့် အမြဲတမ်း ပူပန်သောက ရောက်နေရတာပဲ’
ပရူးဒင့်စံက မာဂရက်နှင့် မြို့စားကြီးတို့ ဘက်နီးရီးမြို့မှာ ဆုံမိခဲ့ကြပုံကို ပြောပြတယ်။

‘အခု ခင်ဗျား ပြောသလို ဆိုရင် အဘိုးကြီး ရှိနေလို့ ပွဲကြည့်တာတောင် အဖော် မရှာတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်နေရတယ် ဆိုပါတော့’
‘ဒါပေါ့’

‘ဒီလိုဆို သူ အိမ်ပြန်တော့ သူ့ကို ဘယ်သူ လိုက်ပို့မလဲ’

‘အဘိုးကြီး ပို့မှာပေါ့’

‘အဘိုးကြီးက သူ့ကို လာခေါ်ပါ့မလား’

‘ခဏနေရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘အနီ ခင်ဗျားမှာကော ကနေ့ည အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ့် အဖော် ရှိရဲ့လား’

‘တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး’

‘ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ချင်တယ် ဆိုရင်ကော’

‘ရှင့်မှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ပါလာတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ခင်ဗျားကို အိမ် ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့’

‘ရှင့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘သဘောကောင်း မနောကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ခင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူကလည်း ခင်ဗျားနှင့်သာ တွဲရရင် ဝမ်းသာမှာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ။ အခု ပြနေတဲ့ အခန်း ပြီးရင် သွားကြတာပေါ့။ ဒီအခန်းဟာ နောက်ဆုံး အခန်းပဲ’

‘ပျော်စရာကြီးပဲ။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို သူငယ်ချင်းဆီ ပြောပြောလိုက်ဦးမယ်’

‘ဒီလိုဆို သွားလေ’

ကျွန်တော် သွားတော့မလို့ ပြင်နေခိုက်မှာပဲ ပရူးဒင့်စံက ထပ်ပြောတယ်။

‘ဟော တွေ့လား။ မာဂရက် အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီ’

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသက် ခုနစ်ဆယ် အရွယ်လောက် ရှိတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ နောက်နားမှာ ကပ်ထိုင်နေတာ မြင်ရတယ်။ သူ့လက်ထဲက ချို့ချည် တစ်ထုပ်ကို မာဂရက်ဆီ လှမ်းပေးနေတယ်။ မာဂရက်က ချက်ချင်း ချို့ချည်ထုပ်ကို ဖောက်တယ်။ ပြီးတော့ ပရူးဒင့်စံဘက်ကို ချို့ချည်ထုပ် မြှောက်ပြပြီး ‘ယူဦးမလား’ လို့ အမူအရာနှင့် မေးတယ်။

‘မယူတော့ဘူး’ လို့ ပရူးဒင့်စံက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ပြန်လုပ်ပြတယ်။

မာဂရက်က သူ့ချို့ချည်ထုပ်ကို ပြန်သိမ်းပြီး မြို့စားကြီးကို စကား ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော် ဒီဟာတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြနေတော့ ခင်ဗျားက ထင်မှာပဲ။ ‘ဒီလူ့နှယ် ကလေးဆန်လိုက်လေခြင်း’ လို့။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်နှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အခုမှ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်တွေလိုပဲ။ အမြဲတမ်း သစ်လွင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အသေးစိတ် ပြောပြနေမိတာပါ။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဂျက်စတန်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်လာခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူကလည်း အစီအစဉ်ကို သဘောတူတယ်။ နှစ်ယောက်သား မဒမ် ပရူးဒင့်စံ

ဒုဗ္ဗာနိုင်းဆီ သွားဖို့ အထူးတန်းက ထွက်အလာမှာ အိမ်ပြန်ဖို့ ထွက်လာတဲ့ မာဂရက်တို့ စုံတွဲနှင့် တံခါးဝမှာ ဆုံမိကြတယ်။ သူတို့ သွားသာအောင် ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဘေးဖယ် ရပ်နေလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ အဘိုးကြီး နေရာကို ရချင်လွန်းလို့ အသက် ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးချင်လည်း ကြီးပါစေတော့လို့ တွေးနေမိတယ်။

လမ်းမပေါ် ရောက်တော့ အဘိုးကြီးက မာဂရက်လက်ကို ဆွဲပြီး မြင်း နှစ်ကောင်တပ် အမိုးဖွင့် ရထားပေါ် တင်ပေးတယ်။ မြင်းရထားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ မောင်းတယ်။

ပြဇာတ်လည်း ပြီးရော ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် မြင်းရထား တစ်စီး ငှားပြီး အမှတ် ၇ အန်တင်လမ်းကို လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်တံခါးဝ ရောက် တော့ ပရူးဒင့်စ်က သူ့ရဲ့ဆိုင်ခန်းကို ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောနေတာနှင့် ဝင်ကြည့်ကြ သေးတယ်။ သူကတော့ သူ့ဆိုင်အတွက် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်နှင့် တစ်စ ထက် တစ်စ နီးနီးလာပြီလို့ တွေးလိုက်ရင် သိပ်ပြီး သာယာ ကြည်နူးမိတယ်။ ကျွန်တော်က ပရူးဒင့်စ်ဘက် လှည့်ပြီး မာဂရက် အကြောင်း စကားစပ်မိဖို့ ကြိုးစားတယ်။

‘မြို့စားကြီးက ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’ လို့ မေးမိတယ်။

‘အို မဟုတ်ပါဘူး၊ မာဂရက် တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ခမျာ အတော် ပျင်းရှာမှာပဲ’ လို့ ဂျက်စတန်က ဝင်ပြောတယ်။

‘ညပိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူတူ စကားစမြည် ပြောရင်း အချိန်ကုန်ကြတာပဲ၊ သူ အပြင်က ပြန်ရောက်လာရင် ကျွန်မကို ခေါ်တော့တာပဲ၊ ညဆိုရင် သူ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ မနက် နှစ်နာရီ မထိုးခင် အိပ်ရာမဝင်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ အချိန်ထက် စောပြီး မအိပ်နိုင်ရှာဘူး’

‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

‘သူ့ရင်ဘတ်မှာ ရောဂါ ရှိနေတယ်၊ ဒီရောဂါကြောင့် အမြဲတမ်းလိုလို ပျားနေတာပဲ’

‘ညပိုင်း အဲသလို အချိန်မျိုးမှာ သူ့ဘေးမှာ ချစ်သူ တစ်ဦးတလေမှ မရှိဘူးလား’

‘ကျွန်မ သူနှင့် စကားစမြည် ပြောပြီး ပြန်လာတဲ့ အချိန်ထိတော့ တစ်ယောက်မှ မမြင်မိပါဘူး။ ကျွန်မ ပြန်လာတဲ့ အခါမှာတော့ လာ မလာ မသိဘူးပေါ့။ ညဦးပိုင်း စောစော ဆိုရင်တော့ အင်န် နယ်စားလေး ရောက်နေ တတ်တယ်။ သူ ရောက်လာတတ်တဲ့ အချိန်က ည ဆယ့်တစ်နာရီ၊ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ မာဂရက်ကို ရဖို့ နီးစပ်ပြီ ထင်တာပေါ့လေ။ မာဂရက်ဆီကို စိန်ထည် ပစ္စည်း လက်ဆောင်လေး ဘာလေးလည်း မကြာခဏ ပို့ပေးတတ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က သူ့ကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ သူ့ဆိုရင် ကြည့်လို့ကို မရဘူး။ ဒါကတော့ မာဂရက် မှားတာပါ။ ဟိုလူက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ လူ၊ ကျွန်မက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ ပြောပေမယ့် မရဘူး။ ကလေးမရယ်။ ဒီလူဟာ မင်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ လို့ နား ချပေးမယ့်လည်း အပိုပဲ။ မာဂရက်ဟာ ကျွန်မ ပြောရင် နားထောင်တာ များပေ မယ့် ဒီကိစ္စမှာတော့ ခါးခါးသီးသီးပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး။ မာဂရက်က ဒီလူဟာ သုံးလို့ မရတဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်မို့ သူ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ မာဂရက် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဒီလူဟာ လူညံ့ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူမျိုးနှင့် ဆိုရင် မာဂရက်မှာ မနစ်နာနိုင်ဘူး။ အဆင့်အတန်း မြင့် မြင့် နေရမှာ၊ မြို့စားကြီး ဆိုတာက အသက် ကြီးလှပြီ၊ တစ်နေ့ သေမှာ၊ အဘိုးကြီးတွေဟာ အတ္တသမားတွေချည်းပဲ။ အဘိုးကြီး ဆွေမျိုးတွေကလည်း မာဂရက် အပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေရမလား ဆိုပြီး အမြဲတမ်း တဆူဆူ တပူပူ လုပ်နေကြတာ၊ ဒီနှစ်ချက်တည်းနှင့်ပဲ အဘိုးကြီး သေရင် မာဂရက် အတွက် ဘာမှ ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တွက်လို့ ရနိုင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ မာဂရက် အတွက် ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာနှင့် အကြံပေးတာပါ။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ မြို့စားကြီး သေသွားရင် နယ်စားကြီးကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်’

ပရူးဒင်စ်က ခဏမျှ စကားစဖြတ်ပြီး နားနေတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော ပြန်တယ်။

‘ဒီလို ပုံစံမျိုးနှင့် နေရတာဟာ ပျော်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် ကြိုခဲ့ရတာ၊ မြို့စားကြီး ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် မာဂရက်ကို သမီးလို့ ခေါ်တယ်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက် စောင့်ရှောက်နေသလို လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတယ်။ မာဂရက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတယ် လို့ကို မရှိတော့ဘူး။ ကြာလာလေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေပဲ။ အခု အချိန်

လောက် ဆိုရင် မြို့စားကြီးရဲ့ တပည့် တစ်ယောက်ဟာ လမ်းမပေါ်က နေပြီး
မာဂရက် အိမ်ထဲက ဘယ်သူ ထွက်လာသလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပြီပေါ့။
အထူးသဖြင့်တော့ အိမ်ထဲ ဘယ်သူ ဝင်သလဲ ဆိုတာကို ချောင်းဖို့က ပို
အရေးကြီးတယ်’

‘အင်း မာဂရက် အဖြစ်က သနားစရာပါလား’ လို့ ဂျက်စတန်က
ပြောပြီး စန္ဒရာဒုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် စန္ဒရာဒုံကို တို့နေရင်းက
‘ကျွန်တော်က အခုလောက် အဖြစ်ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
ထင်ပါရဲ့၊ အခု နောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ မာဂရက်ဟာ အလျင်ကလို ရွှင်ရွှင်
လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ မရှိတော့ဘူး’လို့ ထပ်ပြောတယ်။

‘၅။... ၅။’

ပရူးဒင်စ်က နားတစ်ချက် စွင့်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြတယ်။
ဂျက်စတန်က စန္ဒရာဒုံကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။

‘သူ ကျွန်မကို ခေါ်နေပြီ ထင်တယ်’

ကျွန်တော်တို့လည်း နားစွင့်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ ခေါ်သံ ကြားတယ်။

‘ပရူးဒင်စ်’

‘ကဲ ရှင်တို့ သွားကြမှ ဖြစ်တော့မယ်’

မဒမ် ဒူဗာနိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကို နှင်ပြီ။

‘ဪ ခင်ဗျား ဧည့်ဝတ်ပြုပုံက တစ်မျိုးပါလား’ လို့ ဂျက်စတန်က
ရယ်ပြီး ပြောတယ်။ ‘ကျုပ်တို့ သွားချင်တဲ့ အချိန်ကျမှ သွားမယ်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ’

‘ကျွန်မ မာဂရက်ဆီ သွားတော့မှာ’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီက စောင့်မယ်လေ’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒီလို ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပါ ခင်ဗျားနှင့် လိုက်မယ်’

‘အဲဒါက ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်သေးတယ်’

‘ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် သိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီ အလည်သွားနိုင်
တဲ့ အခွင့် ရှိနေတာပဲ’ ဂျက်စတန်က ဇွတ်ပြောနေတယ်။

‘ရှင်နှင့် သိပေမယ့် အာမန်းနှင့်ကျတော့ သိတာမှ မဟုတ်တာ’

‘ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ’

‘မဖြစ်နိုင်တာရှင်’

မာဂရက်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ ပရူးဒင့်စ်က သူ့အလှပြင်ခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် သွားတယ်။ သူ တံခါး ဖွင့်နေတုန်း ကျွန်တော်နှင့် ဂျက်စတန်က မာဂရက် မမြင်အောင် သူ့နောက်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ရပ်နေကြတယ်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို အော်ခေါ်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက် ရှိပြီ’
သူ့ပြတင်းပေါက် တံခါးကနေပြီး လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ မာဂရက် အသံက စိတ်မရှည်သလိုပဲ။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’
‘ကျွန်မဘက်ကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး ကူးလာခဲ့စမ်းပါ’
‘ဘာဖြစ်လို့တုံး’
‘ကျွန်မဆီမှာ အင်န် နယ်စား ရောက်နေတယ်။ သူ စကား ပြောတာ နားထောင်ရင်း ပျင်းလို့ သေရတော့မယ်’
‘အခု လာလို့ မဖြစ်ဘူး’
‘ဘာများ ဖြစ်နေလို့ မလာနိုင်တာလဲ’
‘ကျွန်မဆီမှာ နှင်လို့ မရတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိနေလို့’
‘ကျွန်မ အပြင်သွားစရာ ရှိတယ်လို့ သူတို့ကို ပြောပေါ့’
‘ပြောပြီးပြီ၊ မရဘူး’
‘ဒီလို ဆိုရင် သူတို့ကို ထားပစ်ခဲ့ပေါ့၊ ရှင် အပြင် ထွက်သွားရင် သူ တို့လည်း ပြန်မှာပေါ့’
‘မဖြစ်ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ် ကြမှာ’

‘သူတို့က ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ’
‘သူတို့က ရှင့်ကို တွေ့ချင်နေတယ်’
‘သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’
‘ဂျက်စတန် ဆိုတဲ့ လူကိုတော့ ရှင် သိတယ် မဟုတ်လား’
‘အင်း သိတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က’
‘အာမန်း ဒူဗဲလ်တဲ့၊ သူ့ကိုတော့ ရှင် မသိပါဘူး’
‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါတော့၊ နယ်စားထက်တော့ သူတို့က ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မ စောင့်နေမှာနော်၊ မြန်မြန်သာ လာခဲ့ကြပါ’

မာဂရက်က သူ့ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်သွားတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ကလည်း

သူ့တံခါး သူ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို မှတ်မိတဲ့ မာဂရက် ဟာ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုတော့ မေ့သွားပြီ။

‘ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ရင် သူ ပျော်မှာပါ’လို့ ဂျက်စတန်က ပြော တယ်။

‘ပျော်တယ် ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကား’ ဦးထုပ် ဆောင်းရင်း ခြုံစောင် ကို ခြုံရင်းနှင့် ပရူးဒင့်စ်က မကျေနပ်သံနှင့် ပြန်ပြောတယ်။

‘သူ ရှင်တို့ကို ခေါ်တာက ဟိုနယ်စားကို နှင်ထုတ်ချင်လို့ သိရဲ့လား၊ ရှင်တို့ အဆင်ပြေအောင်တော့ ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံကြပါ။ ကျွန်မ မာဂရက် အကြောင်း သိတယ်၊ ဖြစ်လာသမျှ အားလုံးကို ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်ချည်း ပုံချမှာ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပရူးဒင့်စ် နောက်က ကပ်ပြီး လှေကား အတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ အခုကိစ္စဟာ ကျွန်တော့် ဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေမယ့် ကိစ္စ တစ်ခုလို့ ထင်နေမိတယ်။ ဟို တစ်ချိန် ကိုမိကွက် အော်ပရာ ဇာတ်ရုံထဲမှာ အန်းနက် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းကထက် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ခန်း တံခါးဝကို ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးခုန် ပြင်းထန်လွန်း အားကြီးနေလို့ ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မတွေးနိုင်တော့ဘူး။

အိမ်ခန်းထဲက စန္ဒရားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရတယ်။ ပရူးဒင့်စ် က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုလည်း ဆွဲလိုက်ရော စန္ဒရားတီးသံလည်း ရပ်သွားရော။ မိန်းမ တစ်ယောက် တံခါး လာဖွင့်ပေးတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်က အစေခံနှင့် မတူဘူး။ အဖော်နှင့် တူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက် သွားတော့ ဆောင်းမီးဖိုဘေးမှာ မှီပြီး ရပ်နေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ မာဂရက်ကတော့ စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်လို့။ သူ့လက်ချောင်းတွေက စန္ဒရားခုံပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဂီတသင်္ကေတ စာအုပ်ပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ရွှေ လျားနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေတဲ့ မြင်ကွင်းကဖြင့် တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာပါ။ အမျိုးသားကလည်း ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး တက်တက် ကြွကြွ မရှိဘူး။ အိမ်ရှင်က သူ့ကို မလိုလားမှန်း သိနေလို့ စိတ်ပျက် စိတ် ညစ် စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ ပုံမျိုးနှင့်။ အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ဧည့်သည် အပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်ကုန်ခန်းနေတဲ့ လက္ခဏာမျိုးနှင့်။ ပရူးဒင့်စ် အသံ လည်း ကြားလိုက်ရော မာဂရက်ဟာ စန္ဒရားခုံက ထလာတယ်။ ပြီးတော့ အလွန် ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် မဒမ် ဒူဗားရှန်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်

ကင်မီလီ

တော်တို့ သုံးယောက်ဆီကို လျှောက်လာနေရင်းက လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
'လာကြပါရှင်၊ ကျွန်မ ခရီးဦးကြို ပြုပါတယ်'

[၉]

‘မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ ဂျက်စတန်’ မာဂရက်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ‘ကျွန်မ ရှင်နှင့် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မ ပဒေသာ ကပွဲရုံမှာ ရှိနေတုန်းက လာပြီး နှုတ်ဆက်ဖော်တောင် မရဘူး’

‘မာဂရက် အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ မလာတာပါ’

‘ကျွန်မ မိတ်ဆွေ ဆိုရင် အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအဖို့ ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အာမန်း ဒုဗဲလ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါ ရစေလား’

‘သူနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဖွဲ့ပေးရမယ့် တာဝန်က ပရူးဒင်စ်ရဲ့ တာဝန်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့’ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ပြီး ဝင်ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်က ခင်ဗျားနှင့် မိတ်ဆက်ခဲ့ဖူးပြီးပါပြီ’

မာဂရက်ရဲ့ လှပတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာပါ လိမ့်လို့ ပြန်လှန် စဉ်းစားနေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ ဖော်ပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလို့ ရပုံ မပေါ်ဘူး။

ကျွန်တော်က အစပြန်ဖော် ပေးလိုက်တယ်။

‘မဒမ် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်ကို သတိမရဘဲ ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောခွင့်ပြုပါတော့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်က မအူမလည် နှင့် စကားတောင် အဆင်ပြေအောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ မဒမ်လည်း ကျွန်တော်

လုပ်ပုံ မဟုတ်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကိုမိကွက် အော်ပရာ ဇာတ်ရုံထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ကြုံခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဟာ အန်းနက် ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနှင့်...'

'အို ကျွန်မ မှတ်မိပြီ' ကျွန်တော့် စကားမဆုံးမီ မာဂရက်က အပြုံးကလေး နှင့် ဝင်ပြောတယ်။ 'အဲဒီတုန်းက ရှင်က အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ပြောင်ချင် နောက်ချင်တဲ့ ဝါသနာကြောင့်ပါ။ အခုထိလည်း ဒီ ဝါ သနာကတော့ မပျောက်သေးဘူး။ အလျင်ကနှင့် စာရင်တော့ နည်းနည်း ထိန်းလို့ ရလာပါပြီ။ နေရာတိုင်း လူတိုင်းကို မစတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ နော်'

သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ဆန့်တန်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အသာ အယာ ဆွဲယူပြီး သူ့လက်ခုံကို နှုတ်ဆက်တဲ့ အနမ်း ပေးလိုက်ပါတယ်။

'ကျွန်မ ပြောတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မမှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့် တစ်ခု စွဲနေတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အသိဖြစ်ရတဲ့ လူ ဆိုရင် မခံချင်လောက်အောင် ကို စချင် ပြောင်ချင်တတ်တယ်။ အလွန် ဆိုးတဲ့ အကျင့်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆရာဝန် ကတော့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအကျင့် စွဲနေတာဟာ အမြဲတမ်း နာဖျား မကျန်း ဖြစ်ပြီး စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေလို့တဲ့။ ကျွန်မ ဆရာဝန် ပြောတာကို ယုံပါနော်'

'အခု မြင်ရတာတော့ နေကောင်းနေသားပဲ'

'အို ကျွန်မ သိပ်ပြီ နေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီပြီ'

'ကျွန်တော် ကြားပါတယ်'

'ရှင့်ကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ'

'လူတိုင်း သိနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အိမ်ကို လာလာပြီး ခင်ဗျား အကြောင်း အမြဲ စုံစမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျား နေကောင်း လာပြီ ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်'

'ရှင့်လိပ်စာ ကတ်ပြားတော့ ကျွန်မ မရပါလား'

'ကျွန်တော်ကမှ မပေးခဲ့တာ၊ ဘယ်ရမှာလဲ'

'ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်မ ဖျားပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေတုန်း နာမည် မပြောဘဲ နှင့် နေ့စဉ် လာ လာ မေးတယ် ဆိုတဲ့ လူဆိုတာ ရှင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ'

'ရှင်ဟာ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်း စာတတ် အလိုက်သိ တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။ နယ်စားလေးကိုတော့ ပြောရဦးမှာပဲ။ ရှင်

ကျွန်မ အပေါ်မှာ ဒီလို စေတနာမျိုး ထားကြောင်း လက်တွေ့ပြခဲ့ဖူးပါသလား'

မိန်းမ တစ်ယောက်က ယောက်ျား တစ်ယောက် အပေါ်မှာ အထင် အမြင် ကြီးလာရင် ကြည့်တတ်တဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး နယ်စားဘက်ကို လှည့်မေးတယ်။

'ငါ မင်းနှင့် သိတာ နှစ်လပဲ ရှိသေးတာပဲ' လို့ နယ်စားက အဖြေပေး တယ်။

'ဒီက လူကြီးမင်းကတော့ ကျွန်မနှင့် သိတာ ငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှင်ကတော့ ဘယ်တော့ စကားပြောပြော အဖိုးမတန်တဲ့ စကားမျိုးပဲ ပြောတတ် တယ်'

မိန်းမတွေရဲ့ သဘာဝဟာ အလွန် နားလည်ရ ခက်ပါတယ်။ မလိုရင် မလိုသလို ပြောတတ် လုပ်တတ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ အထင် အမြင် မကြီးတဲ့ ယောက်ျားများ အပေါ်မှာ ဆိုရင် အကြင်နာတရား မထားဘဲ ဆက်ဆံချင်တတ်ကြတယ်။ နယ်စားခမျာမှာတော့ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲနေတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ကိုက်ထားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ကျွန် တော် ဖြစ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ မာဂရက်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေဟန် တူပါရဲ့။ အခုလို မာဂရက်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းနှင့် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချတဲ့ စကားမျိုး ပြောလိုက်တော့ သူ စိတ်ထိခိုက်ပေမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် အခုလို မျက်နှာစိမ်း နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ အပြောခံရတာ ပိုပြီး ခံရခက်မှာပေါ့။

'ကျွန်တော် ဝင်လာစက ခင်ဗျား စန္ဒရား တီးနေတယ်နော်' ကျွန်တော် က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ 'ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားမယ် ဆိုရင် စန္ဒရား ဆက်တီးပါလား'

'အို' မာဂရက်က ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်ဖို့ လက်ပြပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်။ 'ကျွန်မရဲ့ ဂီတ အရည်အသွေးကို ဂျက်စတန် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း နယ်စားနှင့် နေနေရတဲ့ အချိန်မှာသာ ကျွန်မ ဂီတက သာယာတာ၊ ရှင်တို့ကိုတော့ ဒီလို နားမချမ်းသာစရာ အဖြစ်မျိုးကို မပေးရက်ပါဘူးရှင်'

'ဒီလိုဟာကျပြန်တော့လည်း မင်းက ငါ့ကို ဦးစားပေးဖို့ သတိရသားပဲ အင်နံ နယ်စားက သရော်တော်တော် ငေါ့တော့တော့ လေသံအပြည့်နှင့် ပြော တယ်။

‘ဒီ ဦးစားပေးမှုကြောင့် ကျွန်မအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မျှော်လင့်ချက် ထား
မနေနှင့်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဦးစားပေးတာက ဒီဟာ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိမှာ’
နယ်စားကြီးခမျာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ရှာဘူး။ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်
မာဂရက်ကိုသာ ကြည့်နေတယ်။

‘ကဲပါ၊ ဒီမှာ ပရူးဒင့်စ်၊ ကျွန်မ ခိုင်းထားတာတွေ လုပ်ပြီးပြီလား’
‘ပြီးခဲ့ပြီ’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စကို နောက်တော့မှ ပြောပြပေတော့၊ ပြီးပြတ်
အောင်တော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာ၊ ရှင်နှင့် ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို မပြောရသေးခင်
ပြန်မသွား နှင့်ဦးနော်’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီ’ လို့ ကျွန်တော်
ပြောလိုက်တယ်။ ‘ဒုတိယအကြိမ် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခွင့် ရပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်
အဖြစ်က ခွတီးခွကျပါပဲလား၊ လာပြီး အနှောင့်အယှက် လုပ်သလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ၊
ကျွန်တော်နှင့် ဂျက်စတန်တို့ ပြန်ဖို့ အချိန်တော်နေပြီ’

‘ရှင်တို့ ပြန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောနေတာက ရှင်တို့ကို ရည်ရွယ်
ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို နေစေချင်ပါသေးတယ်’

နယ်စားက သူ့အိတ်ထဲက အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်တယ်။
‘ငါ ကလပ်ကို သွားဖို့ အချိန်တော်ပြီ’ လို့ ပြောတယ်။ မာဂရက်က တစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘူး။ နယ်စားက သူ မှီရပ်နေတဲ့ နံရံက ခွာလိုက်ပြီး ‘သွားတော့မယ်’
လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

မာဂရက်က ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ပြီး ‘သွားတော့မလို့လား’ လို့
မေးတယ်။ သူ မေးတာ မတော်မေး... မေးတာ။

‘အေး သွားတော့မယ်၊ ငါ မင်းကို ငြီးငွေ့သွားအောင် လုပ်မိသွားမှာ
စိုးလို့’

‘ကနေ့ ရှင် ကျွန်မကို ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သွားအောင် လုပ်တာက တခြား
နေ့တွေက လုပ်ခဲ့တာနှင့် အတိုင်းအဆ အညီအမျှပဲ ရှိပါတယ်၊ မပိုပါဘူး၊
ကျွန်မ ရှင်နှင့် ဘယ်တော့ တွေ့ရဦးမလဲ’

‘မင်း ခွင့်ပြုတဲ့ နေ့ပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားပေတော့’

လုပ်ပုံက ရက်စက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပဲ။ နယ်စား
ဟာ အတော့်ကို လူကြီး လူကောင်း ပီသပါတယ်။ အတော်လည်း သည်းခံနိုင်စွမ်း

ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူဟာ စိတ်မပျဲတပါနှင့် ကမ်းပေးတဲ့ မာဂရက် လက်ကို တစ်ချက် နမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို မသိမသာကလေး ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ အသာပဲ ထွက်သွားရှာတယ်။

ဆင်ဝင်ကို ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့ အချိန်မှာ နယ်စားက ပရူးဒင့်စ်ကို တစ် ချက် လှမ်းကြည့်တော့ ပရူးဒင့်စ်က ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြတယ်။ ‘ရှင် ဘာများ ထပ်ပြီး မျှော်လင့်ချင်သေးတုံး၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးနေတာပဲ’ လို့ ပါးစပ်က မပြောသော်လည်း ပြောသလိုပါပဲ။

‘နာနင်နီ ရေ’ မာဂရက်က သူ့အိမ်ဖော်ကို လှမ်းခေါ်နေတယ်။ ‘နယ်စား ကို အိမ်ရှေ့တံခါး အထိ မီးလိုက်ပြပေးပါ’

တံခါးဖွင့်သံ၊ ပြီးတော့ ပိတ်သံ ကျွန်တော်တို့ နားဆီ ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဘက် ပြန်လှည့်လာတဲ့ မာဂရက်က ‘တော်ပါသေး ရဲ့၊ ပြန်သွားပြီ၊ အမယ်လေး တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲ’ လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောတယ်။

ပရူးဒင့်စ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ လေသံနှင့် ဝင်ပြောတယ်။ ‘သူငယ် ချင်းရယ် မင်း လုပ်ပုံကဖြင့် သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ သူဟာ မင့်အပေါ်မှာ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိတယ်၊ ဒီဆောင်းမီးဖိုစင်ပေါ်က နာရီကို ကြည့်စမ်း၊ သူ ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်၊ အနည်းဆုံး ဖရန့်ငွေ သုံးထောင် လောက် တန်မယ်’

မာဂရက်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားတယ်။ စန္ဒရာခုံမှာ ဝင် ထိုင်ရင်းက ‘ပရူးဒင့်စ်ရယ် ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ ပေးသမျှ လက်ဆောင် တွေဟာ သူ့စကား နားထောင်ရတာနှင့်ပဲ ကျေနပ်ပြီ၊ သူ့စကား နားထောင် ရတာ ဘယ်လောက်များ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ် မှတ်လဲ၊ မင်း မသိပါ ဘူး၊ ကိုယ် ထင်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဆီ အလည်လာရဖို့ အတွက် သူ ပေးရတဲ့ ဈေးဟာ မကြီးပါဘူး၊ ဈေးတောင် ပေါ့ပါသေးတယ်’

‘သူ့ခမျာ မင့်ကို ချစ်နေတာပဲ၊ အဲဒါတော့ ထောက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ကိုယ့်ကို ချစ်နေပါတယ် ဆိုတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ စကားကို စိတ်မပျက် လက်မပျက်သာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေရမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ညစာတောင် စားဖို့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

မာဂရက်ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဟာ စန္ဒရာခုံ ပေါ်မှာ ရွရွကလေး လှုပ်ရှား ပြေးလွှားနေတယ်။ စန္ဒရာခုံကို မထိခလုတ်

ထိခလုတ် တို့ထိနေရာက ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

‘ရှင် ဘာကြိုက်လဲ၊ ကျွန်မတော့ မြူးမြူးကြွကြွကလေး တီးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

‘ငါကတော့ ကြက်ပေါင်ပဲ ကိုက်ချင်တယ်’ လို့ ပရူးဒင့်စံက ပြောတယ်။
‘ညလယ်စာလေးများ စားကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ညလယ်စာကို အပြင်ထွက်ပြီး စားကြတာပေါ့’ လို့ ဂျက်စတန်က ထောက်ခံတယ်။

‘အပြင် မထွက်ပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ စားကြတာပေါ့’

သူက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်တယ်။ နာနင်နီ ရောက်လာတယ်။

‘ကျွန်မတို့ အတွက် ညလယ်စာ လုပ်ပေးပါဦး’

‘ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ရှင် ကြိုက်တာသာ လုပ်ခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်လုပ် မြန်မြန်’

နာနင်နီ ပြန်ထွက်သွားတယ်။

‘ပျော်စရာကြီးပဲဟေ့’ မာဂရက်ဟာ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်နေရာက ခုန်ထလိုက်တယ်။ ‘တို့များ ညလယ်စာ စားရတော့မယ်၊ ဟိုနယ်စား ငပေါနှင့် ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းသလဲ၊ အခုမှပဲ လွတ်တော့ ကျွတ်တော့တယ်’

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သူ့ကို ကြာကြာ မြင်ရလေလေ သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ ကြီးမားလာလေပဲ။ သူဟာ ထူးထူးခြားခြားကို လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သေးသွယ်တဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် ချစ်စရာ အင်မတန် ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အလှမှာ နှစ်မျောနေမိခဲ့ပါတယ်။

မာဂရက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေရသမျှကို တစ်ဖက်သား နားလည်အောင် ပြောပြဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သူ့ဘဝအတွက် သာယာ ကြည်နူးတဲ့ စိတ်နှင့် သူ့အလှအတွက် ချီးမွမ်း အံ့ဩတဲ့ စိတ်ဟာ ပေါင်းစပ်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါတယ်။ စောစောက ပြန်သွားတဲ့ နယ်စားဟာ အလွန် ချမ်းသာတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ ပါရီမြို့ရဲ့ အထက်တန်းလွှာ လောကမှာ အင်မတန်မှ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားနေသူ တစ်ယောက်ပါ။ မာဂရက်ကို ရဖို့အတွက် ငွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် သုံးမယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားသူ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စား

ဘူး။ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အချက် တစ်ချက်ပါ။ ဒီအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့်ပဲ သူ့အတိတ်က ဘယ်လို အပြစ်မျိုးတွေပဲ ကျူးလွန်ခဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် မျက်စိမှာတော့ဖြင့် မာဂရက်ဟာ အပြစ်ကင်းစင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။

မာဂရက်ကို မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် သူ့မှာ ရိုးသား၊ ဖြောင့်မတ်တဲ့ သဘော သဘာဝကလေး တစ်ခုတော့ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ လူတကာနှင့် ဆက်ဆံရတဲ့ မကောင်းမှုနှင့် အသက်မွေးနေရ ပေမယ့် အခု အချိန်ထိ သန့်စင်တဲ့ သဘောကလေးဟာ ရှိနေလျက်ပဲ။ သူ့ရဲ့ ဖြောင့်စင်း တောင့်တင်းတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထား၊ နှင်းဆီရောင် ပြေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မျက်လုံးအစုံ။ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အလှဟာ မပျက်သေးဘူး။ ချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှတုန်းပဲ။

မာဂရက်မှာ မာနနှင့် လွတ်လပ်မှုဟာ အခု အချိန်ထိ ရှိနေတုန်းပဲ။ ဒီစိတ်ခံစားမှု နှစ်မျိုးဟာ အရှက်နှင့် အကြောက်ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှု နှစ်ခုနှင့် အတူတူပဲ။ အထူးသဖြင့် မာနနှင့် လွတ်လပ်မှုကို နာကြည်းအောင် အလုပ်ခံရရင် အရှက်နှင့် အကြောက် ဆိုတာ ရှိလာစမြဲပါ။ ကျွန်တော် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောမိဘူး။ အတွေး ရေလျှင်ကြောမှာ မျောပါနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေဟာ နှလုံးသားထဲကို စီးဝင်သွားပြီး နှလုံးသားက တစ်ဆင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးများဆီ ရောက်သွားဟန် တူပါရဲ့။

မာဂရက်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ရုတ်တရက် မေးလိုက်တယ်။
'ကျွန်မ ဖျားနေတုန်းက လာ လာပြီး မေးနေတာ ရှင်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား'
'ဟုတ်ပါတယ်'

'ရှင်ရဲ့ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်မှုကို ဖော်ပြနေတဲ့ အပြုအမူ တစ်ခုလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး'

'ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီ မကြာ မကြာ လာလည်ခွင့် ပြုပါလား'

'ရှင် လာချင်သလောက်သာ လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ညနေပိုင်း ငါးနာရီက ခြောက်နာရီ တစ်ချိန်၊ ညပိုင်း ဆယ့်တစ်နာရီက ဆယ့်နှစ်နာရီ တစ်ချိန်၊ ဒီအချိန်တွေဟာ ရှင် လာနိုင်တဲ့ အချိန်တွေပါ။ ကဲပါ ဂျက်စဟန် ရယ်၊ ဗာဆီးလ် ဧည့်ခံပွဲ သီချင်း တီးပြစမ်းပါ'

‘ဘာကြောင့် အဲဒီသီချင်း တီးခိုင်းရတာလဲ’

‘ကျွန်မ ကြိုက်လို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီ သီချင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မတီးတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘ခင်ဗျား မတီးတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာ ဘယ်အပိုဒ်လဲ’

‘တတိယပိုဒ်၊ ရှုပ်သံနှင့် တီးရတဲ့ အပိုဒ်ဟာလေ’

ဂျက်စတန်က စန္ဒရားခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ တင်ထားတဲ့ သင်္ကေတ စာအုပ်မှာ ပါတဲ့ ဝိဘာရဲ့ အံ့မခန်း ဂီတသံစဉ်ကို စတီးတယ်။

မာဂရက်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို စန္ဒရားပေါ်မှာ တင်ထားပြီး ဂျက်စတန် တီးသွားပုံကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး လိုက်ဆိုတယ်။ ဂျက်စတန်ရဲ့ တီးကွက်က သူ ကောင်းကောင်း မရတဲ့ အပိုဒ်လည်း ရောက်ရော သူ့အသံဟာ ပိုပြီး ကျယ်လာတယ်။ လက်ချောင်းကလေးတွေကလည်း စည်းလိုက်လာတယ်။

‘ဒို၊ ရေ၊ မိ၊ ဒို၊ ရေဖာ၊ မိ၊ ရေ၊ အဲ အဲဒီ ဟာပဲ၊ ကျွန်မ မတီးတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ ထပ်တီးပါဦး’

ဂျက်စတန်က တစ်ကျော့ ထပ်တီးပြတယ်။ ပြီးလည်း ပြီးရော မာဂရက်က ပြောတယ်။

‘ကျွန်မ တီးကြည့်စမ်းမယ်’

သူ ဝင်ထိုင်ပြီး တီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရတဲ့ အပိုဒ် ရောက်တော့ လည်နေပြန်ပါရော။

‘ကဲ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအပိုဒ် ရောက်ရင် လွဲရော’
မာဂရက် ပြောနေပုံနှင့် ပြုမူနေပုံတွေဟာ တကယ့် ကလေး တစ်ယောက် လိုပဲ။

‘ကျွန်မ ပြောတာ ရှင် ယုံပါ့မလား မသိဘူး၊ တစ်ခါတလေများ မနက်တိုင်း နှစ်နာရီလောက် ဒီအပိုဒ်နှင့် အချိန်ကုန်ရတယ်၊ မရဘူး’

သူ ထပ်တီးပြန်တယ်။ မထူးပါဘူး၊ အလျင်အတိုင်းပဲ။ မှားပြန်တာပဲ။

‘အလကားပဲ၊ ဝိဘာရော၊ ဂီတ သင်္ကေတတွေရော၊ စန္ဒရားရော၊ အားလုံး တစ်ခုမှ အသုံးမကျဘူး’ မာဂရက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သင်္ကေတ စာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ‘ရှုပ်သံ ရှစ်သံကို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ဆက်တိုက် တီးသွားဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မလွယ်ဘူး’ ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကို ပိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ဘက် လှည့်

ကြည့်တယ်။ သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ဟာ ဒေါသ အရှိန်ကြောင့် သွေးရောင် လျှမ်းပြီး နီရဲနေပြီ။ ပြီးတော့ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလာတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းဟာ မသိမသာကလေး ပွင့်လာတယ်။

မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး သူ့ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေတဲ့ ပရူးဒင့်စံက မာဂရက်ကို လှမ်းပြောတယ်။

‘ကဲပါ၊ လာစမ်းပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် စိတ်ကူးတည့်ရာတွေ ထလုပ်၊ အဆင်မပြေတော့ စိတ်တွေတို၊ ဒေါသတွေ ကြီး၊ ရောဂါထဦးတော့မယ်။ သက်သက် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတာပဲ၊ ညလယ်စာ လာစားလှည့်တော့၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံး အလုပ်ပဲ၊ ကိုယ်တော့ ဆာလွန်းလို့ သေတော့မယ်’

မာဂရက်ဟာ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို တစ်ချက် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး စန္ဒရားခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အောက်တန်းကျကျ ခပ်ညှည့် သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးသာသာ ညည်းရင်းနှင့် စန္ဒရား တီးတယ်။ ဒီသီချင်း ကျတော့ အခက်အခဲ ဘာမှ မရှိဘူး။ အထစ်အငေါ့ လုံးဝ မရှိဘူး။ မမှားဘူး။ အဆင်ကို ပြေလို့။ ဂျက်စတန်ကလည်း ဒီသီချင်းကိုရနေတော့ ဘေးက လိုက်ဆိုတယ်။ စုံတွဲသီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုနေကြသလိုပဲ။

‘လူတွေ နားထောင်လို့ မသင့်တဲ့ သီချင်းမျိုးကို မဆိုပါနှင့်လား’ ကျွန်တော်က မာဂရက်ကို အေးအေးသာသာ နားဝင်အောင် ပြောတယ်။

‘ရှင်ဟာလေ သိပ်ပြောတတ်တာပဲ’ မာဂရက်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် လှမ်းပြောပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းလိုက်တယ်။

‘ကိုယ့်အတွက် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအတွက် ပြောတာပါ’

‘ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ကျွန်မ ဒီသီချင်းကို ဆိုနေရတာ ကြာပါပြီ ရှင်’

ဒီစကားလုံးတွေဟာ သူ့နှုတ်ဖျားက ထွက်မလာပေမဲ့ သူ့အမူအရာက ပြောနေတယ်။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာပဲ နာနင်နီ ရောက်လာတယ်။

‘ညလယ်စာ ပြင်ပြီးပြီလား’တဲ့။ မာဂရက်က ဆီးမေးတယ်။

‘အခုပဲ ပြီးပါတော့မယ်၊ ခဏကလေး စောင့်ပါဦး’

‘အိမ်ထဲ လျှောက်မကြည့်ရသေးဘူးနော်၊ လာ ကျွန်မ လိုက်ပြမယ်’ ပရူးဒင့်စံက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်။

ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဧည့်ခန်းရဲ့ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းကဖြင့်

ရင်သပ် ရှုမော အံ့ဩလောက်ပါပေရဲ့။ မာဂရက်က ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့ နှင့် လိုက်လာတယ်။ ခဏနေတော့ ဂျက်စတန်ကို ခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ ညလယ်စာ ပြင်ပြီးပြီလား သွားကြည့်မလို့တဲ့။

စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို မြင်တော့ ပရူးဒင့်စ်က 'ဟောတော့ ဒီအရုပ်ကလေး ရှိနေမှန်း ကိုယ်မသိဘူး၊ လှလိုက်တာ' လို့ လှမ်းပြောတယ်။

'ဘယ်အရုပ်လဲ'

'ငှက်လှောင်ချိုင့်ကလေး ကိုင်ထားတဲ့ သိုးကျောင်းသား ရုပ်တုကလေး လေ'

'ရှင် ကြိုက်ရင် ယူသွားလေ'

'ကိုယ် မယူရက်ပါဘူးကွာ'

'မယူချင်နေပေါ့၊ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာတော့ အဲဒီအရုပ်ဟာ လှကို မလှဘူး၊ ကျွန်မကတော့ အိမ်ဖော်ကို ပေးပစ်မှာပဲ၊ ရှင် သဘောကျရင်တော့ ယူသာသွား'

ပရူးဒင့်စ်ကတော့ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်အပေါ်မှာပဲ အာရုံက ရှိနေတယ်။ ပေးပုံပေးနည်းကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အရုပ်ကလေးကို ကောက်ပြီး တစ်နေရာမှာ တင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မာဂရက်ရဲ့ အလှပြင် ခန်းထဲ ခေါ်သွားပြန်တယ်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ တစ်ဖက်တစ်ချက် ယှဉ်ပြီး ချိတ်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကား နှစ်ချပ်ကို ပြတယ်။

'ဟိုဘက်ပုံက ဂျီ နယ်စားရဲ့ ပုံပေါ့၊ သူဟာ မာဂရက်ကို သိပ်ချစ် သိပ်မြတ်နိုးခဲ့တာ၊ ပါရီကို ခေါ်လာတာ သူပဲပေါ့၊ မင်း သူ့ကို မသိဘူးလားဟင်'

'မသိပါဘူး၊ ဒီဘက်က ပုံကတော့ ဘယ်သူလဲ' တစ်ဖက်က ပုံကို ညွှန်ပြပြီး ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။

'အဲဒီပုံက အယ်လ် နယ်စားလေးရဲ့ ပုံပေါ့၊ သူ့ခမျာကတော့ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်သွားရရှာတယ်၊ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး'

'ဘာပြုလို့လဲ'

'သူ့ခမျာ စီးပွားပျက်ပြီး လူလုံးမလှ ဖြစ်သွားရရှာတယ်၊ သူလည်း မာဂရက်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ'

'မာဂရက်ကကော သူ့ကို ပြန်ချစ်ရဲ့လား'

'မာဂရက်ဟာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတယ်၊ သူ့စိတ်သဘော အမှန်ကို

ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ နယ်စားလေး အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတဲ့ ညက ဆိုရင် သူဟာ ပွဲကြည့်မပျက်ခဲ့ဘူး၊ သွားနေကျအတိုင်း ကပွဲကို သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်စားလေး သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုခဲ့ရှာတယ်’

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေတုန်းမှာပဲ နာနင်နီ ရောက်လာပြီး ညလယ်စာ စားဖို့ ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်သွားတော့ မာဂရက်က နံရံမှာ မှီပြီး ကပ်ရပ်နေတယ်။ ဂျက်စတန်ကတော့ မာဂရက်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး တိုးတိုးသာသာကလေး ပြောနေတယ်။

‘ရှင် ရူးနေပြီ’ လို့ မာဂရက်က အဖြေပေးနေတယ်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး ဆိုတာ ရှင် သိနေသားနှင့်၊ ကျွန်မ ဒီကို ရောက်နေတာ နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ၊ အခုအချိန်ကျခါမှ ကျွန်မလို မိန်းမစားမျိုးကို ရှင်က ချစ်လှချည်ရဲ့လို့ ဖြစ်တာကတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မလို အစား မျိုးက တွေ့တွေ့ချင်း ချစ်ပါမှ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မချစ်ခဲ့ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ချစ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ကဲလေ ညလယ်စာ စားကြပါစို့ရဲ့’

မာဂရက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဂျက်စတန်ရဲ့ လက်တွင်းက အသာ အယာ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်တယ်။ ဂျက်စတန်ကို သူ့ ညာဘက်မှာ နေရာပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ။ ပြီးတော့ နာနင်နီကို ခေါ်ပြီး မှာတယ်။ ‘ရှင် မထိုင်ခင် မီးဖိုထဲက လူစုကို သွားပြော ထားစမ်းပါ၊ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါး ပွင့်မပေးရဘူးလို့’

မာဂရက်က အမိန့်ကို ထုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ဟာ မနက် တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်ကြမောကြ စားကြသောက် ကြနှင့် ညလယ်စာ စားပွဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲဟာ အတိုင်းအဆ မရှိလောက်အောင်ပါပဲ။ ရယ်စရာ အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ကြ တာလည်း စုံလို့ပဲ။ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် စကားလုံးတွေ သုံးလိုက်ကြတာလည်း အလျှံပယ်။ ဒီလောက် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျပြီး ယုတ်ညံ့ တဲ့ စကားလုံးတွေကို နာနင်နီ၊ ပရူးဒင့်စ်နှင့် မာဂရက် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးသုံးဦးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ပြောခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ကလည်း သိပ် သဘောကျတယ်။ သူတို့

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောကြတယ်။ ဂျက်စတန်ကတော့ မြူးရွင်နေတာပဲ။ သူဟာ အလွန် ပေါင်းသင်းလို့ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ် ဆို တော့ လူငယ်ပီပီ အကျင့်တန်တဲ့ စရိုက်ကလေးတွေက ရှိတယ်။ အခုလို ပွဲမျိုးကျတော့ ဒီအကျင့်ဆိုးတွေဟာ ပေါ်လာတာပေါ့။

တဒဂ်တော့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေသွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားနှင့် ကျွန်တော့် အတွေး တွေကို မျက်စိအောက်က မြင်ကွင်း အပေါ်မှာ ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်အောင် ထိန်း ပါတယ်။ ညလယ်စာစားပွဲဟာ ပါဝင်အပ်တဲ့ ပျော်ပွဲ တစ်ခုမို့ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့် စိတ် အာရုံဟာ ဆူဆူညည်ည အသံတွေဆီက ဆုတ်ခွာလာနေတာ သတိပြုမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် အရက်ဖန်ခွက်ဟာ လျော့တယ်ကို မရှိဘူး။ အသက် နှစ်ဆယ်ရွယ် မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ယောက် အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်၊ အောက်တန်းစား တစ်ယောက်လို ယုတ်ညံ့ သိမ်ဖျင်းတဲ့ စကားတွေ ပြော၊ မကြားဝံ့ မနာသာ ကောင်းလောက်အောင် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ ပြက်လုံးတွေ ကြားလိုက်ရင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကို ကြည့် ပြီး နှမြောတဲ့စိတ်၊ ဝမ်းနည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာ နေပါတယ်။

ဒီအပြောမျိုးနှင့် ဒီအသောက်အစားမျိုးတွေကို တခြားလူတွေ လုပ်နေ တာဟာ မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကြောင့် ဒါမှမဟုတ် မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ထင်မိပါတယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးတွေကို မာဂရက် လုပ်နေတာကတော့ သူ့ရောဂါ နှင့် သူ့ဘဝကို မေ့ပျောက်နေနိုင်ဖို့ အတွက် မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

ရှမ်ပိန် တစ်ခွက် ဝင်သွားတိုင်း သူ့ပါးနှစ်ဖက်ဟာ သိသိသာသာ အရောင် ပြောင်းလာတယ်။ အရောင်က ကောင်းတဲ့ အရောင်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ နာဖျား မကျန်း ဖြစ်တဲ့အခါ ပေါ်လာတတ်တဲ့ အရောင်အသွေး။ ချောင်းကလည်း ဆိုးလာတယ်။ ညလယ်စာ စားစ အချိန်တုန်းက တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ဆိုးတဲ့ ချောင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆက်မပြတ် ဖြစ်လာတယ်။ ပိုပြီးတော့ လည်း ပြင်းထန်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ချောင်းဆိုးတာ ပြင်းထန်လွန်းလို့ သူ့ ခေါင်းကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မှေးမှီထားရတဲ့ အဖြစ် ရောက်လာတယ်။

ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ရင်ဘတ် သူ ဖိထားရတဲ့ အခြေ အနေကို ဆိုက်လာရပါတယ်။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဒီအနေအထားမျိုး လုပ်နေတာဟာ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်နေတာနှင့် အတူတူပဲလို့ တွေးလိုက်မိတဲ့အခါ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ သောက အရှိန် တက်ပြီး ညှိုးနွမ်းလာရပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး စိုးရိမ် ပူပန်နေတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ညလယ်စာ စားပြီးခါနီးမှာ မာဂရက်ဟာ အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုး လာတယ်။ စောစောကထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်ရုံ မကဘူး၊ အဆက်မပြတ် မရပ်မနား ဆိုးလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ချောင်းဆိုးက ပြင်းထန်လွန်းတော့ သူ့ရင်ဘတ်ဟာ နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားမလားလို့တောင် ထင်ရပါတယ်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးရောင် မရှိတော့ဘူး။ ဖြူဖွေးနေတာပဲ။ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာက ပြင်းထန်လွန်းတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ပြီး မှေးမှိတ်ထားရ တယ်။ သူ့ ပါးစပ်ကိုလည်း လက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည်နှင့် ပိတ်ထားရတယ်။ လက်သုတ်ပဝါမှာလည်း သွေးစ သွေးနတွေနှင့်။ မာဂရက်က ထိုင်နေရာက ဖျတ်ခနဲ ထပြီး အလှပြင်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။

‘မာဂရက် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဂျက်စတန်က မေးတယ်။

‘သူ ရယ်တာ များသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သွေးအန်တာ၊ ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့စဉ်ဖြစ်နေကျပါ။ နောက် တစ်မိနစ်လောက်ဆို ပြန်ထွက်လာ မှာပါ။ သူ့ဘာသာသူ လွတ်ထားလိုက်ပါ။ အခုလို ဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ သူ တစ် ယောက်တည်း နေရတာကို သူ သဘောကျတယ်’

ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ထိုင်မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ မာ ဂရက် အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပူပန်သောက စိတ်ကြောင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ် လာရပါတယ်။ ပရူးဒင့်စ်နှင့် နာနင်နီတို့က အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် စိုးရိမ် တကြီးနှင့် မသွားဖို့ ဇွတ်တားမြစ်နေတဲ့ ကြားကပဲ မာဂရက် နောက်ကို လိုက်သွားမိခဲ့ပါတယ်။

[၁၀]

မာဂရက် ပြေးဝင်သွားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်လေး တစ်တိုင်ပဲ ထွန်းညှိထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ ဆိုဖာ တစ်ခုပေါ်မှာ အရုပ်ကြီးပြတ်လှဲနေရှာတယ်။ အဝတ်အစားတွေလည်း မလဲမဖယ်ရသေးဘူး။ လက်တစ်ဖက်က နှလုံးသားရှိရာ ဘက်ဘက် ရင်အုံပေါ်မှာ တင်လို့။ တစ်ဖက်ကတော့ ဆိုဖာ ဘေးမှာ တွဲလောင်းကျနေတယ်။ အနားက စားပွဲပေါ်မှာတော့ ရေတစ်ဝက် ထည့်ထားတဲ့ ဇလုံတစ်လုံး တင်ထားတယ်။ ရေကတော့ သွေးစက်တွေ ကျထားလို့ နီရဲနေတာပဲ။

မျက်နှာက အလွန်ကို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီး ပါးစပ်ကိုလည်း မစေ့နိုင်ဘူး။ မာဂရက်ဟာ အသက်မှန်မှန် ရှုနိုင်ဖို့အတွက် မနည်းကြီး အားယူ ကြိုးစားနေရှာတယ်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ဟာ လှိုင်းထနေသလိုပဲ။ သက်ပြင်း တစ်ချက် ထုတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ နည်းနည်းကလေး အသက်ရှူချောင်သွားပုံ ရပါရဲ့။ အဲဒီ အချိန်မျိုးမှာတော့ အခိုက်အတန့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွားတယ်။ သူကတော့ မလှုပ်မယှက်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဆိုဖာပေါ် ကျနေတဲ့ လက်ကို အသာအယာ ဆွဲကိုင်လိုက်တယ်။

‘ဪ ဂုဏ်လား’ သူက မချီတရီ အပြုံးနှင့် မေးတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူ့အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်နေလေတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသွေးအရောင်ပါ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲနေဟန် တူပါရဲ့။ သူ

က မေးတယ်။

‘ရှင်လည်း နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်’

‘ကိုယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာက မင်းပါ၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရတာ သိပ်ဆိုးသလား၊ သိပ်ပြီး အခံရခက်သလား’

‘မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ’

ချောင်းဆိုးရလွန်းလို့ ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေရင်းက ပြန်ဖြေတယ်။ ‘ကျွန်မအဖို့တော့ အလေ့အကျင့် ရနေပါပြီ၊ အခံရခက်လောက်အောင် မဖြစ်တော့ပါဘူး’

‘မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်နေတာပဲ’ ကျွန်တော့်အသံဟာ တုန်ယင် နေတယ်။ ‘ကိုယ်သာ မင်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးသာ ဖြစ်မယ် ဆိုရင် အခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘေးဖြစ်အောင် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ တားမိမှာပဲ’

‘ကျွန်မအတွက် အစိုးရိမ်ကြီးပြီး ဒုက္ခမရှာချင်ပါနှင့်ရှင်’ သူ့ လေသံက ကျွန်တော် သူ့အတွက် သောက ဖြစ်နေတာကို မကြိုက်သလိုပဲ။ ‘ရှင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တခြားလူတွေက ကျွန်မအတွက် သိပ်ပြီး မပူကြပါဘူး၊ ဘယ်ပူမှာ လဲ၊ သူတို့က ကျွန်မရဲ့ ရောဂါ အခြေအနေကို သိနေကြတာပဲ၊ ကျွန်မ ချောင်းဆိုးလာရင် ဘာမှ လုပ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပဲ ဆိုဖာပေါ် မှီနေရာက ထရပ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို မှန်တင်ခုံပေါ် ရွှေတင်လိုက်တယ်။ သူ့ မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ အသေအချာ ကြည့်တယ်။

‘ကျွန်မ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေတာပဲနော်’ မသေမသပ် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ပြုပြင်ရင်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင် ဖြီးနေရင်းက ပြောနေသေးတယ်။ ‘ကဲ လာလေ ညလယ်စာ အပြီးသတ်ကြရအောင်၊ ဘယ်လိုလဲ ရှင် မလိုက်တော့ဘူးလား’ တဲ့။

ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာက မထဘူး။ ကျောက်ရုပ်လိုပဲ ငြိမ်ဆိတ်နေ မိတယ်။

ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသမျှ အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် ဆိုတာ သူ နားလည်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးပြီး ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။

‘ကဲပါ လာပါတော့၊ သွားကြပါစို့’

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းနှင့် ခပ်ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်ပေါက် နှစ်ပေါက်ဟာ သူ့ လက်ခုံပေါ် ကျသွားတယ်။

‘အို ဘာပြုလို့လဲ၊ ရှင်ဟာ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ’ ပြောပြောဆိုဆို ပဲ သူ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ‘ရှင် ငိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ’

‘မင့် မျက်စိထဲမှာတော့ ကိုယ်ဟာ လူပေါတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေ မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက ကိုယ် မြင်ခဲ့ရတဲ့ မင်းရဲ့ အဖြစ်ဟာ ကိုယ့်ကို အတော် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်စေခဲ့ပါတယ်’

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မဟာ အိပ်နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မပျော်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ပျော်အောင် အခုလို လုပ်နေရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ကျွန်မလို မိန်းကလေးမျိုးအဖို့ ဒီလို ပစ်စလက်ခတ်နေ တော့ကော ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ၊ တန်ဖိုးရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်ဘူးလားဟင် ကျွန်မ ပြောတာ၊ ဆရာဝန်တွေက ပြောကြတယ်၊ ကျွန်မ အန်နေတဲ့ သွေးတွေ ဟာ ကျွန်မ လည်ချောင်းထဲက ထွက်တာပါတဲ့၊ ကျွန်မကလည်း သူတို့ပြောတဲ့ စကားကို ယုံကြည်လေဟန် ဆောင်ထားရတယ်၊ သူတို့အတွက် ကျွန်မ လုပ်ပေး နိုင်တာက ဒါပဲ ရှိတော့ ဒါကိုပဲ လုပ်ပေးရတော့တာပေါ့’

‘ကိုယ် ပြောတာ နားထောင်ပါဦး မာဂရက်ရယ်’ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့တဲ့အတွက် ပြောမိပါတယ်။ ‘မင်း ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို ဘယ်လို တန်ခိုးသတ္တိ စွမ်းအားမျိုးနှင့် ချုပ်ကိုင်ထားတယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ် မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် အချိန်မှာတော့ ဖြင့် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်က လွဲပြီး ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူဟာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ မင်းအပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စား မှုဟာ အတိုင်းအစ မသိလောက်အောင်ကို ကြီးမားလှပါတယ်၊ ဒီစိတ်ဟာ မင်းနှင့် စတင်တွေ့စ အချိန်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ စိတ်ပါ၊ ကနေ့အချိန် ထိ မပျက်သေးပါဘူး၊ အခု မင်းအတွက် ပူပန် ကြောင့်ကြနေရတဲ့ စိတ်မျိုးဟာ ကိုယ့်နှမ အရင်းအပေါ်မှာတောင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ယုံပါ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဂရု စိုက်ပါလို့ ပြောပါရစေ၊ အခု နေသလို ပစ်စလက်ခတ် အနေအထိုင်မျိုးလည်း

မနေပါတော့နှင့်လို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါရစေ'

'ကျွန်မကိုယ်သာ ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပြီး တယုတယ လုပ်နေမယ် ဆိုရင် ကျွန်မ သေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ တစ်လျှောက်လုံး မမာမကျန်း ဖြစ်ပြီး နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝပါ။ ရှင်က ပြောတယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါတဲ့၊ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် သာသာ ယာယာ နေရတဲ့ မိန်းမတွေအဖို့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုတစိုက် လုပ်ရတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့လို ဟာမျိုးတွေကျတော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ချစ်လှပါတယ်၊ မက်မောလှပါတယ် ဆိုတဲ့ ယောကျ်ားတွေရဲ့ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် သူတို့ရဲ့ ကာမဆန္ဒ အလိုကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ တန်ဖိုး ရှိနေပေမယ့် မဖြည့်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျတော့ အသုံးဝင်တော့တာ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ကို စွန့်ခွာသွားကြတာပါပဲ၊ လှည့်ကြည့်ဖော်တောင် ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာသာ အထီးကျန် ဘဝနှင့် ရှည်လျားတဲ့ ညတွေ၊ ရှည်လျားတဲ့ ရက်တွေ ကုန်လွန်ရတာပါ။ ကျွန်မ ဆိုရင် ဒီရောဂါကြောင့် နှစ်လတိတိ အိပ်ရာပေါ် လဲနေခဲ့တယ်၊ အိပ်ရာထဲ လဲစတုန်းက လာတဲ့လူ အနည်းအကျဉ်း ရှိခဲ့ပေမယ့် တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်လည်း ကြာရော တစ်ယောက်မှ မလာတော့ဘူး'

'ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ လူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ' ကျွန်တော်ကလည်း အလျှော့မပေးဘူး၊ ရင်ထဲ ရှိသမျှ ဆက်ပြောတာပဲ။ 'ဒါပေမဲ့ မင်းကသာ ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် မင့်ကို အစ်ကို တစ်ယောက်က နှမလေး တစ်ယောက်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းအနားက တစ်ဖပါးမှ မခွာပါဘူး၊ မင်း ကျန်းမာလာတဲ့ အချိန်ကျတော့ မင်း အခု သွားနေတဲ့ ဘဝဟောင်းကို ပြန်သွားချင်လည်း သွားပါ၊ ဒါကတော့ မင်းဆန္ဒ ရှိတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံပြီး နားနားနေနေ နေလိုက်ရမယ် ဆိုရင် မင်းဟာ အေးဆေး သာယာတဲ့ ဘဝကို တွယ်တာလာမှာပါ၊ အဲဒီဘဝဟာ မင်းအတွက် ပိုပြီး ပျော်ရွှင် သာယာစရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝပါ၊ မင်းရဲ့ အလှကိုလည်း မပျက်မစီးအောင် ကာကွယ်ပေးမယ့် ဘဝပါ'

'ကနေ့တစ်ညတော့ဖြင့် ရှင် အဲသလိုပဲ တွေးမှာပေါ့၊ အဲသလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ အရက်က ရှင့်ကို ကျွန်မဘဝ အတွက် ဝမ်းနည်းအောင် စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ထားတာကိုး၊ ဒီ အတွေးအခေါ်တွေက အိပ်မက်လိုပါပဲ၊ အိပ်ရာက

နိုးတော့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ စိတ်ရှည်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူးရှင်’

‘ကိုယ် ပြောပါရစေဦး မာဂရက်ရယ်၊ မင်း နှစ်လတိတိ ဖျားနေခဲ့တုန်းက ကိုယ် နေ့စဉ်လာပြီး မေးခဲ့ဖူးတယ်၊ နှစ်လ လုံးလုံး တစ်ရက်မှ မပျက်ခဲ့ဘူး’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အောက်မှာတင် မေးပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မဆီအထိ ဘာကြောင့် မလာသလဲ’

‘အဲဒီအချိန်က ကိုယ် မင်းနှင့် သိမှ မသိကြသေးတာ’

‘ကျွန်မလို အတန်းအစား မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ သိမှ မသိမှ ခင်မှ မခင်မှ ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ လိုသလားရှင်’

‘ကိုယ့်အဖို့တော့ လိုတယ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ ကိုယ့် သဘောထားဟာ ဒီအတိုင်းပဲ’

‘ဒီလိုဆိုတော့ ရှင် ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်မယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်မနားမှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း နေရမယ် ဆိုလည်း နေမယ်ပေါ့’
‘နေမယ်’

‘တစ်ညလုံး ဆိုရင်ကော’

‘ကိုယ့်အပေါ်မှာ မင်း ငြီးငွေ့ မသွားသေးဘူး ဆိုတဲ့ အချိန်ထိ နေမယ်၊ နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလပဲ ဖြစ်ဖြစ်’

‘အဲဒီစိတ်မျိုးကို ရှင် ဘယ်လို ခေါ်မလဲ’

‘မေတ္တာပေါ့’

‘ရှင် ပြောတဲ့ မေတ္တာက ဘယ်က ဖြစ်လာတာလဲ’

‘မင်းအပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ ကရုဏာက လာတာပေါ့’

‘ဒီလို ဆိုတော့ ဘာများ ထူးလို့လဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောလိုက်ရောပေါ့ရှင်၊ တည့်တည့် ပြောတာမှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်ဦးမယ်’

‘မင်း ပြောသလိုလည်း ပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့သော အခါကျမှ ပြောရမယ့် စကား ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကနေ့တော့ ကိုယ် မပြောချင်သေးဘူး’

‘ဘယ်တော့မှ မပြောဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အကြောင်းနှစ်ခု ရှိနေတဲ့ အထဲက တစ်ခု သော အကြောင်းကြောင့်ပေါ့’

‘ဘာအကြောင်းတွေလဲ’

‘ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မက ရှင့်အချစ်ကို လက်မခံဘူး။ ရှင့် ကျွန်မကို မုန်းသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မက လက်ခံတယ် ဆိုပါစို့၊ ရှင့်မှာ အင်မတန် မှ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဇနီးအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေရမယ်၊ မိန်းမလုပ်တဲ့ လူက စိတ်မတည်မငြိမ်နှင့် အမြဲတမ်း ဖျား၊ ပျော်စရာ ဆိုတာကလည်း မရှိ၊ သွေးကလည်း အနံ့၊ သူ့အတွက်က တစ်ပတ်ကို ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင်လောက် သုံးနိုင်မှ ဖြစ်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးနှင့် ရာသက်ပန် နေဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးဟာ အခုလက်ရှိ လူချမ်းသာ မြို့စား အဘိုးကြီးလို လူမျိုးနှင့်ပဲ ကိုက်ပါတယ်၊ ရှင့်လို လူငယ် တစ်ယောက် အဖို့တော့ ဘဝပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေလည်း ကျွန်မ ကြံခဲ့ရပေါင်း များပါပြီ၊ ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့ အနားက တစ်ဖဝါး မခွာချင်ပါဘူး ဆိုပြီး လစ်ပြေးကုန်တဲ့ ချစ်သူတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်တော့ ပါဘူး’

ကျွန်တော် သူ့ကို အဖြေမပေးဘူး။ သူ ပြောသမျှကိုပဲ နားထောင်နေမိ တယ်။ သူ့ရဲ့ပွင့်လင်းမှုဟာ ကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝ တစ်ခုကို အရှိအတိုင်း ပြောပြနေတဲ့ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက် တစ်မျိုးပါပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ဘဝဟာ ‘ရွှေကန့်လန့်ကာကြီး’ ဖုံးကာထားတဲ့ ဘဝပါ။ အခုတော့ဖြင့် သူ ပြောပြလို့ ရွှေကန့်လန့်ကာရဲ့ အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ အလင်းရောင် တချို့ကို ဖောက်ထွင်း ပြီး မြင်လာနေရပါတယ်။ သူ့ဘဝဟာ အလွန် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝ။ ဒီဘဝမျိုးမှာ ကျင့်လည် ကျက်စား နေရပြန်တော့လည်း အခိုက်အတန့် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် စားလိုက် သောက်လိုက်၊ ပျော်လိုက် ပါးလိုက် လုပ်ရပေမှာပေါ့။ သူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့မှုကို နားလည်လာရပြန်တော့ လည်း ကျွန်တော့်မှာ တစ်မျိုး စိတ်ထိခိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

‘ကဲ လာပါ’ မာဂရက်က ခေါ်ပြန်တယ်။ ‘ကျွန်မတို့ ကလေးပေါက်စ တွေ စကားပြောသလို အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဟာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာပဲ၊ ရှင့်လက် ပေး၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားခန်း ပြန်သွားကြစို့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အခုလို အကြာကြီး ပျောက်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာတော့ သူတို့သိမှာ

မဟုတ်ပါဘူး’

‘မင်း သွားချင် သွားတော့၊ ကိုယ်တော့ ဒီမှာ နေခဲ့ဦးမယ်’

‘ဘာပြုလို့ နေခဲ့မှာလဲလို့’

‘မင်း ပျော်နေတာ မြင်ရရင် ကိုယ် စိတ်ထိခိုက်ရတယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေတော့မယ်’

‘ကိုယ် စကား တစ်ခွန်းပြောပါရစေ မာဂရက်ရယ်၊ အခု ကိုယ် ပြောမယ့် စကားမျိုးတွေကို မင်း မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကိုယ် ယုံကြည် ပါတယ်၊ သံသယ မရှိပါဘူး၊ မင်း နားမှာ ကြားရဖန် များခဲ့တဲ့ စကားမျိုးကို အခု တစ်ခါ ထပ်ကြားရရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မင်း ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကိုယ် သိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောစရာ ရှိသမျှကိုတော့ အခု တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ချင်လို့ပါ၊ သည်းခံပြီး နားထောင်ဖို့ တောင်းပန်ပါ ရစေ၊ ကိုယ့်အနေနှင့် ဒီစကားကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါလည်း မပြောချင်လို့ပါ’

‘ဒီလိုဆို အဲဒီစကားက’

မာဂရက်က ချိုမြတဲ့ အပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့အပြုံး ဟာ ဘာမှ မသိ နားမလည်တဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားမျိုးကို နားထောင်ရတော့မယ့် အချိန်အခါမျိုးမှာ ဖော်ပြနေတတ်တဲ့ မိခင် ရဲ့ အပြုံးမျိုး။

‘ကိုယ် ပြောမယ် မာဂရက်၊ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ ကိုယ် မသိဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို စတွေ့တဲ့ အချိန်က စပြီး မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲ ဝင်လာပြီး နေရာ တစ်နေရာ ယူထားပြီလို့ တွေးမိခဲ့တယ်၊ ဒီ အတွေးမျိုး မရှိသင့်ဘူးထင်လို့ ကိုယ်ကြိုးစားပြီး ဖျောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး၊ ပျောက်သွားအောင် ကြိုးစားလေလေ တဝဲလည်လည်နှင့် ပြန်ပေါ်လာလေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို မမြင်မတွေ့ဘဲ နေခဲ့ရတာ နှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ မင်းအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ကိုယ့် သဘောထားဟာ ပြောင်းသွားလောက် ပြီလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကနေ့ မင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်အထင်ဟာ မှားနေပြီ ဆိုတာ သိရပါတယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကို အလျင်ကထက် တိုးပြီး ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်နေပြီ ဆိုတာ သိလာရပါတယ်၊ အခုဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်ကို လာလည်ခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းနှင့် သိခွင့် မင်းနှင့် စကားပြောခွင့် ရခဲ့တယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ မင်းဘဝရဲ့ ထူးခြားမှုကလေးတွေကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက်ခွင့် ရလာခဲ့တယ်၊

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် မင်းရဲ့ဘဝကို နားလည်လာခါမှပဲ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ အတွက် လိုအပ်ချက် တစ်ခု ဖြစ်လာပြီ ဆိုတာ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ် လို့ ရလာခဲ့ပါတယ်။ မင့်အနေနှင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ ပြန်ပြီး မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကိုယ် ရူးရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်’

‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင်ဟာ အလွန် မိုက်မဲတဲ့ သတ္တဝါ တစ်ယောက်ပါ လားလို့ ဆိုရတော့မှာပဲ။ ကျွန်မ တစ်ချိန်က ဒီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ရင် ရှင် သိပ်ချမ်းသာမှ ဖြစ်မယ်လို့၊ အခုလည်းပဲ ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီစကားပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ ဘာ့ကြောင့် ဒီစကား ပြောရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ရှင်းပြ မယ်။ ကျွန်မရဲ့ အသုံးစရိတ်ဟာ တစ်လကို ဖရန့်ငွေ ခြောက်ထောင် ခုနစ် ထောင် ရှိတယ်။ အဲသလောက်မှ မသုံးရရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအချက်ကို ရှင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မကြောင့် ရှင်ဟာ ခဏကလေးနှင့် ဘဝပျက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလို မိန်းမစားနှင့် နေရင် ရှင်မိဘ ဆွေမျိုးသားချင်း အားလုံးက ရှင်ကို ပိုင်းပယ် ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေအဖြစ် နေကြတာ အကောင်းဆုံးပါ။ မိတ်ဆွေဆိုလည်း တကယ့် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း အဖြစ်ပေါ့။ ဒီထက် ပိုဖို့ ဆိုတာကတော့ နှစ်ဦးစလုံး မစဉ်းစားကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ရှင် လာချင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဆီ လာပြီး ကျွန်မနှင့် တွေ့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော၊ ရယ်စရာရှိတာ ရယ်၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက် မှာပါ။ ကျွန်မရဲ့ တန်ဖိုးကို သိပ်ပြီး မမြင့်ချင်ပါနှင့်လား။ ကျွန်မဟာ သိပ်ပြီး အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသား ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ပါ။ ရှင်က ရှင်ကို ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရချင်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မက ရှင်ကို ပြန်ပြီး ချစ်စေချင်နေတယ်။ ရှင်ဟာ ငယ်ရွယ်လှပါသေးတယ်။ အလွန် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ အရွယ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ကမ္ဘာလို အလွန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကမ္ဘာမျိုးထဲမှာ လာနေလို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင် ချစ်တဲ့သူ တွေ့ရင် လက်ထပ်လိုက်ပါ။ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်မ ရှင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနေတာပါ’

‘ဒီနှစ်ယောက်က ဒီမှာလာပြီး ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ’ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်တဲ့ အသံက ပရူးဒင့်စံရဲ့ အသံ။ သူ အသံမပေး ဘာ မပေးနှင့် ဘယ်အချိန်က ဝင်လာမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဆံပင်တွေကလည်း ဖရိုဖရဲ၊ အဝတ်အစား တွေကလည်း တွန့်လိပ် ကြေမွနေတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ ဂျက်စတန်ရဲ့ ခြေရာ လက်ရာတွေပေါ့။

‘ကျွန်မတို့ အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ဆွေးနွေးနေကြတယ်’ မာဂရက်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်နှင့်ဦး၊ ကျွန်မတို့ အခုပဲ လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပါလေတော်၊ ကောင်းပါလေ၊ ပြောစရာ ကျန်နေသေးရင်လည်း ပြောကြဦးပေါ့’ ပရူးဒင်စ် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်ပစ်ခဲ့ တယ်။ သူ ပြောသွားတဲ့ လေသံက ငေါ့တော့တော့နှင့်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတယ် ဆိုတာ သိသလိုလို။

‘ကဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှု ရပြီနော်’ မာဂရက်က သူ ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။ ‘ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ရဘူး ဟုတ် လား’

‘ကိုယ် ဝေးရာကိုပဲ ပြေးတော့မယ်’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလားရှင်’

ကျွန်တော် နှုတ်ကျသွားပြီ။ ပြန်ဆုတ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဆုတ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားတော့ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ကျွန်တော် အကဲခတ်လို ရနေပြီ။ ကနေ့ည ကြိုခဲ့ရတဲ့ သာယာ ကြည်နူးစရာတွေ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ စရာတွေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆို ဆွေးနွေးမှုတွေ၊ ပြည့်တန်ဆာလောက ရဲ့ သဘာဝ သရုပ်တွေ၊ သူ့ ရောဂါရဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်မှုတွေ...။ ဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းစပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်လောက် အောင် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ စိတ်ဟာ မာဂရက် ရင်မှာ ကိန်းအောင်းလာဟန် တူပါတယ်။ ကျွန်တော် စပြီး ပြောနေစဉ်က စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ အမူအရာဟာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာတယ်။ စောစောတုန်းက ကျွန်တော် သူ့အပေါ် မလွမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ဖြင့် သူကပဲ လက်မြောက် အရှုံးပေး ရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာပါတယ်။

‘ရှင် ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ တကယ့်ကို အလေးအနက် ထားပြီး ပြောနေတာလား’ လို့ မေးတယ်။

‘အလေးအနက် ပြောတာပေါ့’

‘အလေးအနက် ထားတယ် ဆိုရင် ဘာကြောင့် ရှင် စောစောက မပြောခဲ့တာလဲ’

‘ကိုယ် ဘယ်အချိန်မှာ ပြောဖို့ အခွင့်ရခဲ့လို့လဲ’

‘ကိုမိကွက် ဇာတ်ရုံမှာ မိတ်ဆက်ပေးလို့ လူချင်း သိခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက် တစ်ရက်မှာ ပြောမယ်ဆို ပြောနိုင်တာပဲ’

‘အဲဒီနေ့က ကိုယ် လာပြောရင်လည်း မင်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တောင် ဆက်ဆံမယ် မထင်ဘူး’

‘ဘာကြောင့်’

‘မင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ညက ကိုယ့် အပြုအမူဟာ မင်းမျက်စိထဲမှာ အထင်အမြင် ကြီးစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိခဲ့တာ’

‘ကဲလေ၊ ရှင်ပြောတာ မှန်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲသလို တွေးမိ တာတောင်မှ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်နေတာပဲလား’

‘ချစ်နေတာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ဒါက သိပ်ကြီးတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မ ဆီ လာပြီး အတူတူ အိပ်တာလောက်ကတော့ ခက်ခဲတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေကြတာပဲ’

‘မင်း မှားနေပြီ၊ အဲဒီညက ဇာတ်ရုံက အပြန်မှာ ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း မသိဘူး’

‘အဲဒီညက ကိုယ် အင်ဂျလာ စားသောက်ဆိုင် တံခါးဝနားမှာ မှောင် ရိပ်ခိုပြီး မင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ မင်းမိတ်ဆွေ သုံးယောက်နှင့် အတူပြန် တော့ မြင်းရထားနောက်က ကိုယ် နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်၊ မင်း အိမ်ရောက်ဟော့ မြင်းရထားပေါ်က မင်းတစ်ယောက်တည်း ဆင်းတာ ကိုယ် မြင်လိုက်ရတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်တော့လည်း မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အဖော် မပါဘူး၊ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ’

မာဂရက်က ထပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တယ်။

‘မင်း ဘာကို ရယ်တာလဲ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ပြောစမ်းပါ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းအနေနှင့် ကိုယ့်ကို အခု အချိန်ထိ ရယ်စရာ လျှောင်စရာ သတ္တဝါ တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတုန်းပဲလား’

‘ရှင် စိတ်မဆိုးနှင့်နော်’

‘ကိုယ်က ဘာ စိတ်ဆိုးစရာ ရှိလဲ’

‘အဲဒီညက အိမ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားရတာဟာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်း ရှိတယ်’

‘အကြောင်းက ဘာလဲ’

‘အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲရှင်’

ခဲလိုက်ရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ပြင်းထန်လှပါတယ်။ မာဂရက်က ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲကို ဓားမြှောင် တစ်ချောင်း ထိုးစိုက်လိုက်တာထက်တောင် ခံရချက် ပြင်းပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် သူ့ဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း နှုတ်ဆက်စကား တစ်လုံး ထွက်သွား ပါတယ်။ ‘ကိုယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ သွားတော့မယ်’

‘ကျွန်မ ထင်သားပဲ၊ ရှင် စိတ်ဆိုးမှာပဲလို့၊ ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ မကြိုက်တဲ့ အကြောင်း သိရရင် ဒေါသကြီးတတ်တာ သဘာဝပဲနော်’

‘ကိုယ် သစ္စာဆိုပြီး ပြောဝံ့ပါတယ်’ မခံချင်စိတ်နှင့် ကျွန်တော် ပြောမိ တယ်။ သူ့အတွက်နှင့် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ရတယ် ဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံချင်ဘူး။ ‘ကိုယ် ရဲရဲကြီး ပြောဝံ့ပါတယ်၊ ကိုယ် ဒေါသ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ဦးဦးက မင်းကို စောင့်မျှော်နေတယ် ဆိုတာဟာ မင်းဘဝရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ။ အင်မတန် သဘာဝကျပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း အခုပဲ သွားမယ်၊ သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ’

‘ရှင်မှာလည်း စောင့်မျှော်နေတဲ့လူ ရှိနေတာပဲလား’

‘မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရလိမ့်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း သွားတော့ပေါ့’

‘မင်းက ငါ့ကို နှင်တာလား’

‘နည်းနည်းကလေးမှ မဟုတ်ရပါဘူးရှင်’

‘ဘာကြောင့်များ ငါ့အပေါ်မှာ မင်း ဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲ’

‘ကျွန်မက ဘယ်လိုများ ရက်စက်ခဲ့မိပါလိမ့် ရှင်’

‘အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မကို အသင့်စောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တာဟာ ရက်စက်တာပဲပေါ့’

‘ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲဝင်သွားတာ မြင်တာနှင့် ရှင် သိပ် ဝမ်းသာသွားတယ် ဆိုတဲ့ စကားကျတော့ ကျွန်မ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလို တွေးရတာလဲ၊ မမှန်နိုင်တဲ့ အတွေးပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှန် အခြေအနေမှန်ကို သိအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မိ

တာပဲ၊ ရှင့်အပေါ် ရက်စက်ချင်လို့မှ မဟုတ်တာ’

‘လူတွေဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာ တစ်ခုကို ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်အထင်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သာယာ ကြည်နူးနေကြတယ်၊ အဲဒါကို မသိချင်ယောင်ဆောင် ပြီး လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ သာယာ ကြည်နူးမှုလေးဟာ ပျက်မသွားနိုင် ဘူး၊ အဲသလို ဆိုရင် တစ်ဖက်သားကို ပျော်ရွှင်နေအောင် လုပ်ပေးရာ မရောက် ဘူးလား’

‘ဒါကတော့ ရှင့်အတွေး ရှင့်အထင် ရှင့်အယူအဆပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခုပေးပါရစေ၊ ရှင့် ကျွန်မကို ဘာထင်နေပါသလဲ၊ ကျွန်မဟာ ရွှေ မင်းသမီးလေး မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင် စားသောက် နေတဲ့ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်အကြောင်းကိုလည်း အခု အချိန်ထိ ရေရေရာရာ ဘာမှ သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာပဲ လုပ်လုပ် ရှင့်ကို အသိပေးနေစရာလည်း မလိုဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်သမျှအတွက် ရှင့်မှာလည်း ဘာ တာဝန်မှ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆိုကြပါစို့၊ တကယ်လို့များ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မဟာ ရှင့်မယား ဖြစ်ခဲ့ရင် ရှင့်အပြင် ကျွန်မနှင့် ချစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှင် သိမှာပဲ၊ သိရင် ရှင် မနာလို ဖြစ်တော့ မယ်၊ အဲဒီစိတ် အမြဲတမ်း ရှိနေမယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေ သွားကြမလဲ၊ ရှင့်လို လူမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့သေးဘူး’

‘မင်း တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူတွေက မင်းကို တကယ် မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန် နှင့် ချစ်ကြတာ မဟုတ်တော့ မနာလိုစိတ် မရှိဘူးပေါ့၊ သူတို့ အချစ်က ကိုယ့် အချစ်မျိုးမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ပြောင်ပြောင်ပဲ ထပ်မေးမယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ် ချစ်နေတာလား’

‘တကယ်ကို ချစ်တာ’

‘ဘယ်အချိန်လောက်က စပြီး ချစ်လာတာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က မင်း ဆူဆီဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ မြင်လိုက် ရတဲ့ နေ့ကတည်းက ချစ်လာတာပဲ’

‘ရှင် အခုပြောခဲ့တဲ့ အချစ်မျိုးဟာ သိပ်ပြီး မွန်မြတ်တယ် ဆိုတာ ရှင် သိတယ်နော်၊ ဒီလိုဆိုရင် အင်မတန် မွန်မြတ်လှတဲ့ ရှင့်အချစ်အတွက် ကျွန်မက ဘာပြန်ပေးရမလဲ’

‘ကိုယ့်အပေါ်မှာ နည်းနည်းလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချစ်စေချင်တယ်’ ကျွန်

တော်ကတော့ မလျှော့ဘူး။ ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တာ ပြောတာပဲ။ ဒီစကား ပြောနေ တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုန်နေပါတယ်လို့ ပြောရင် လွန်လေခြင်းလို့ ဆိုကြမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ပိုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ မာဂရက် ရဲ့ အပြုံးဟာ ကျွန်တော့်ကို သရော်ချင်တဲ့ အပြုံးပါ။ ကျွန်တော် ဘာတွေပဲ ပြောပြော သူ့မျက်နှာက လှောင်ချင် ပြောင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ဖုံးမထားခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာရော၊ ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ စကားတွေ အပေါ်မှာပါ အလေးအနက် ထားလာတဲ့ သဘော ပြ လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ခံစားရသလို ဝေမျှပြီး ခံစားလာတဲ့ အရိပ်အယောင် ကို ပြလာပါတယ်။ ဇွဲကောင်းကောင်း၊ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သည်းခံပြီး စောင့်လာ ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အဖြေကို ရဖို့ နီးလာပြီလို့ ထင်မိ ပါတယ်။

‘ရှင် ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ မြို့စားကြီးက ရှိနေသေးတယ်’

‘ဘယ် မြို့စားကြီးလဲ’

‘ကျွန်မရဲ့ မနာလို ဝန်တိုစိတ် အားကြီးတဲ့ မြို့စား အဘိုးကြီးပေါ့’

‘ကိုယ်တို့အကြောင်း သူ မသိနိုင်ပါဘူး’

‘တကယ်လို့ သိသွားရင်ကော’

‘သူ မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ’

‘ဟင့်အင်း ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကျွန်မကို ခွာသွားမှာပဲ၊ သူ ခွာသွားရင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ’

‘မင်း လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကနေ့ည ဆိုရင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ အတွက် မင်း စွန့်စားလိုက် တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ရှင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိလဲ’

‘ကနေ့ည အိမ်ထဲကို ဘယ်လို လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အဝင်မခံရဘူးလို့ မင်း အမိန့်ပေးခဲ့တာ ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ’

‘ရှင်ထင်တာ မှားတော့ မမှားပါဘူး၊ ဒါက ကျွန်မ စိတ်ထဲမှ အင်မတန် မှ အရေးကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက် လုပ်တာပဲ’

‘မင်းအဖို့ သိပ်ပြီး တန်ဖိုးမထားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက်တောင်

မှ မြို့စားကြီးကို ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ နေရဲသေးတာပဲ။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မင်း သူ့ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်’

‘ကျွန်မကို အဲသလိုတော့ မပြောပါနှင့်၊ ကျွန်မ ကနေ့ည လူတစ်ယောက် မှ အလာ မခံတာဟာ ရှင့်အတွက်၊ အို မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှင်နှင့် ရှင့်မိတ်ဆွေ အတွက် စိတ်အေးနားအေး နေနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ’

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်နား တိုးကပ်လာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရစ်သိုင်းပြီး သိမ်းဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ဟာ ပျော့ပျော့ခွဲခွဲကလေးရယ်။ သိပ်လည်း မလေးဘူး။ တကယ့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး။

‘ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မင်း သိစေချင်တယ်’ ကျွန်တော့် အသံက တိုးတိုးညင်းညင်း...။

‘တကယ် ပြောတာနော်’

‘ကိုယ် ကျိန်ဝံ့ပါတယ်ကွယ်’

‘ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်မကို ရှင် ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်၊ ကျွန်မ ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်မ ခိုင်းတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ဘာထင်မြင်ချက်မှ မပေးဘဲ ဘာတစ်ခုမှ မမေးဘဲ လုပ်ပါ့မယ် ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ တကယ်လို့ အဲဒီ ကတိကို ရှင် ပေးမယ် ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင် လိုချင်တဲ့ အဖြေ ပေးနိုင်မယ် ထင်တယ်’

‘မင့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ မင်း ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ’

‘ကျွန်မ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားချင်တာ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ ကြိုက်ရာကို ကျွန်မ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိရမယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ အသေးစိတ် ရှင့်ကို မပြောပြဘဲနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာကို ပြောတာနော်၊ ကျွန်မလေ သက်တူ ရွယ်တူ ချစ်တဲ့သူ လူငယ် တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်မ ချစ်သူဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ရဘူး၊ ကျွန်မ အပေါ်မှာ ယုံကြည် စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့အခါမှာ ရပိုင်ခွင့် တစ်ရပ် အနေနှင့် မချစ်ရဘူး၊ အဲဒီ အရည်အချင်းမျိုးတွေနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ လူကို ကျွန်မ ရှာခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ယောက်ျားတွေဟာ အတော် ခက်တယ်၊ သူတို့ လိုချင်တာ ရဖို့အတွက် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်ပြီး ရအောင် ယူတတ်ကြတယ်၊ ရပြီ ဆိုပြန်တော့လည်း မကျေနပ်ချင်ကြဘူး၊ သူတို့ ရလာတဲ့

မိန်းမတွေရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝကိုရော၊ အတိတ် ဘဝကိုရော၊ အနာဂတ် ဘဝကိုပါ အပိုင်စီး ထားချင်ကြတယ်။ သူတို့နှင့် အတွေ့အထိ များလာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ မိန်းမရဲ့ ဘဝကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်ပြီး စိုးမိုး ခြယ်လှယ်ချင်ကြတာပဲ။ သူ့ မိန်းမကို စေသည်ကျွန် ထွန်သည်နွား ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူတို့ လိုချင်တာ မှန်သမျှ ပေးနေပြန်တော့လည်း ကျေနပ် တင်းတိမ်တယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ရ လေလိုလေ ဆိုတာမျိုး လုပ်လာကြတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ အခု ချစ်သူ အသစ် တစ်ယောက် ရှာတော့မယ် ဆိုရင် ကျွန်မ ချစ်သူမှာ အလွန် ရှားပါးတဲ့ အရည်အသွေး သုံးမျိုးတော့ ရှိမှ ဖြစ်မှာ။ အဲဒီ အရည်အသွေး သုံးမျိုးကတော့ သူဟာ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျိုးနွံရမယ်၊ ပြီးတော့ လိမ္မာ ပါးနပ်ရမယ်’

‘မင်း လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်’

‘ကျွန်မတို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

‘ဘယ်တော့ ကြည့်မှာလဲ’

‘နောက်ကျတော့မှ’

‘အခု ချက်ချင်း ဘာပြုလို့ မကြည့်တာလဲ’

‘ဘာပြုလို့ ဆိုတော့’ မာဂရက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော့် လက်ထဲက အသာအယာ ရုန်းထွက်သွားပြီး ဖယောင်းပန်း တစ်စည်းထဲက အနီရောင် ဖယောင်းပန်း တစ်ပွင့်ကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အင်္ကျီ ကြယ်သီးပေါက်မှာ ထိုးပေးရင်း ‘လူတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတည်ပြု ထားတဲ့ သဘောတူညီချက်တွေကို လက်မှတ်ထိုးတဲ့ နေ့မှာ ဘယ် တော့မှ အကောင်အထည် ပေါ်မအောင် မဖော်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကြောင့်’ လို့ ပြောပါတယ်။

‘မင်းနှင့် ကိုယ်နှင့် ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့ရဦးမလဲ’ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်းဆွဲထားပြီး မေးမိတယ်။

‘အခု ကျွန်မ ပေးလိုက်တဲ့ ဖယောင်းပန်းကလေး အရောင် ပြောင်းသွား တဲ့ နေ့ကျတော့ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့’

‘မင်း ပေးထားတဲ့ ပန်းကလေးက ဘယ်တော့ အရောင် ပြောင်းမှာလဲ’

‘မနက်ဖြန်ည ဆယ့်တစ်နာရီနှင့် ဆယ့်နှစ်နာရီကြား၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီ လား’

‘မင့်ဆီက ထပ်ပြီး အကြောင်းကြားမှာကို စောင့်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

‘အခု ကျွန်မတို့ အချိန်းအချက် လုပ်ထားတာကို ရှင့်သူငယ်ချင်းနှင့် ပရူးဒင့်စ်တို့ မသိပါစေနှင့်၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောပါနှင့်’

‘ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်’

‘ကဲ ကျွန်မကို နမ်း၊ ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းကို သွားကြမယ်’

သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံဟာ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ခွာသွားတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း သီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုလို့။ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။

တစ်ဖက်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ခဏရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးကလေး ပြောပြန်တယ်။

‘လူချင်း သိတာ မကြာသေးဘဲနှင့် ရှင့်အချစ်ကို လက်ခံတဲ့ အတွက် ရှင့်စိတ်ထဲမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြရမလားဟင်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့...’ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့နှလုံးသား တည့်တည့်အပေါ်မှာ ဖိကပ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ နှလုံးခုန်သံဟာ မြန်လွန်းရုံတင်မကဘူး၊ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်လွန်းလှပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။ ‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ သူများတွေလို အသက်ရှည်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပါ’

‘ဒီလို စကားမျိုး ကိုယ့်ကို မပြောပါနှင့်လို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်’

‘အို ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်ဘာသာရှင် ပျော်အောင် နေပါ’ သူက ပြောရင်းနှင့် ရယ်လိုက်သေးတယ်။ ‘ကျွန်မ လူ့ပြည်မှာ နေရမယ့် အချိန်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တိုတို ရှင် ကျွန်မကို မုန်းသွားတဲ့ နေ့အထိတော့ အသက်ရှင်နေဦးမှာပါ’

ပြောလည်း ပြီးရော သီချင်းတအေးအေးနှင့် ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက် သွားတယ်။

‘နာနင်နီ ဘယ်ရောက်သွားလဲ’ ဂျက်စတန်နှင့် ပရူးဒင့်စ်တို့ နှစ်ယောက် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတယ်။

‘သူ မင်းအခန်းထဲ ဝင်ပြီး အိပ်နေတယ်၊ မင်းအိပ်ရာဝင်တဲ့ အချိန်ထိ သူ စောင့်နေမှာပေါ့’ လို့ ပရူးဒင့်စ်က ဖြေတယ်။

‘သူ့ခမျာလည်း သနားပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို သတ်နေ တာပဲ၊ ကဲလေ၊ အားလုံး လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြဖို့ အချိန်တော်ပြီ ထင်တယ်’

ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ ဂျက်စတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဟာ မာဂရက် အိမ်ထဲက ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မာဂရက်က ကျွန်တော့် လက်ကို

ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်သေးတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ကတော့ မာဂရက်နှင့် အတူပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

လမ်းမပေါ်လည်း ရောက်ရော ဂျက်စတန်က မေးတယ်။

‘မင်း မာဂရက်ကို ဘယ်လို မြင်သလဲ’

‘ငါ့အဖို့တော့ မာဂရက်ဟာ နတ်မိမယ် တစ်ပါးပါပဲ။ ငါ သူ့ကို သိပ် ချစ်နေမိပြီ’

‘အေး ငါလည်း တွေးမိပါတယ်၊ မင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ပြောခဲ့ပြီ ဆိုပါတော့’

‘မင်း ပြောတာကို သူက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လက်ခံပြီး ကတိပေးလိုက် ပြီလား’

‘လက်မခံဘူး၊ ယုံလည်း မယုံဘူး’

‘အေးကွ၊ သူက ပရူးဒင့်စ်နှင့် မတူဘူး၊ တစ်ဘာသာပဲ’

‘ပရူးဒင့်စ်ကတော့ မင့်ကို ကတိပေးလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့’

‘မင့်ပါးစပ် ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သာ နေပေတော့ သူငယ်ချင်းရေ၊ ပရူးဒင့်စ် လည်း သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ အခုအချိန်ထိ တစ်ဝက်လောက် အကောင်း ကျန်ပါသေးတယ်’

[၁၁]

ဤနေရာ ရောက်မှပင် အာမန်း တစ်ထောက် နားသည်။

‘တစ်ဆိတ်လောက် ပြတင်းပေါက် တံခါး ပိတ်ပေးပါလား၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း ချမ်းလာလို့၊ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ အိပ်ရာထဲ ဝင်နေလိုက်ဦးမှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟုလည်း ပြောသည်။

ကျွန်တော် ထသွားပြီး ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ပိတ်ပေးသည်။ ယခု အချိန်အထိ အားနည်းနေဆဲ ဖြစ်နေသော အာမန်းသည် အပေါ်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲသည်။ သူ့ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ် အသာအယာ မှိုပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဆက်တိုက် စကား ပြောလာခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းသတိရပြီး စိတ်ခံစားမှု များလွန်းခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း အတော်ကလေး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သွားဟန် တူပါသည်။

‘ခင်ဗျား စကား ပြောတာ များသွားပြီ၊ တစ်ရေးလောက် အိပ်ပြီး အနားယူ လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ဘက် ခဏ ပြန်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်အပျက် နောက်ဆက်တွဲကို တခြားနေ့ကျမှ ဆက်ပြောပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့သွားပြီ ထင်ပါရဲ့’

‘ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားထောင်လို့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အခုပဲ ဆက်ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြန်သွားလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြန်ရင်လည်း အိပ်ပျော်မှာ

မဟုတ်ဘူး’

အဲဒီညက ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့... (သူ ဆက်ပြောပြန်သည်။ သူ့စိတ်အာရုံဝယ် အဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် အသေးစိတ်ပင် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာဟန် ရှိသည်။ သူ့စိတ်တွင် အားလုံးသော အဖြစ်အပျက်များသည် အသစ် ပြန်ဖြစ်လာပုံလည်း ရသည်။) အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ တစ်နေ့အတွင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ စွန့်စားခန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်ပေါ်လာနေတယ်။ သူနှင့် တွေ့ခဲ့ရတာ၊ သူနှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်ခွင့် ရခဲ့တာ၊ ပြီးတော့... သူ ပေးလိုက်တဲ့ ကတိ။ အားလုံးဟာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပါတယ်။ ဖြစ်သွားပုံကလည်း အင်မတန် မြန်ဆန်ရုံမကဘူး၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေမို့ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိပါဘူး။ ကနေ့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာများလားလို့ တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိတယ်။ တစ်ခုတော့ဖြင့် စဉ်းစားစရာ ရှိတယ်။ ‘မနက်ဖြန်ညကျ ရင် ကျွန်မနှင့် တွေ့ကြရအောင်’ ဆိုတဲ့ ကတိစကားမျိုးဟာ မာဂရက်လို မိန်းကလေးမျိုး ပါးစပ်က အမြဲတစေ ထွက်နေကျ စကားမျိုးပါ။ အခု ကျွန်တော်နှင့်ကျမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောတဲ့ စကားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အဖို့ ပြောရတဲ့ အကြိမ်တွေ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များလွန်းလို့ ရိုးတောင် နေလောက်ပါပြီ။ အခုလည်း ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးလိုက် ပြန်ပြီ။ သူ ပေးတဲ့ ကတိအတိုင်း တည်မှာတဲ့လား။

အဲဒီလို အတွေးမျိုး ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ဝင်လာမေယ့် မာဂရက် အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ စိတ်က အားကြီးနေလို့လား မသိဘူး။ နည်းနည်းကလေးမှ သံသယစိတ် ဝင်မလာဘူး။ သူနှင့် ဘဝတူ ဖြစ်တဲ့ တခြား မိန်းမတွေနှင့် မာဂရက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဖို့ ကျတော့လည်း နည်းနည်းကလေးမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မာဂရက်ဟာ သူ့လို အမျိုးအစား တခြား မိန်းမတွေနှင့် လုံးဝ မတူဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်။ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေမှာ ဘဝင်မြင့် ရောဂါလို့ ခေါ်ရမလား မသိတဲ့ မာန်ကလေး တစ်ခု ရှိတတ်ကြတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်

လာရင် ကိုယ့်အထင် ကိုယ့်အတွေးဟာ မလွဲနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ မာန်ပေါ့။ အဲဒီ မာန်ကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မာဂရက် အပေါ်မှာ ထင်မြင် ထားတဲ့ အထင်အမြင်ဟာ မလွဲနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်နိုင်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရပ် တွေ အများကြီး ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မာဂရက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ သတင်းတွေ အရဆိုရင် မာဂရက်ရဲ့ အချစ်ဟာ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို ရနိုင်တဲ့ အချစ်မျိုး၊ အပေါစား အချစ်မျိုး ပါ။ အပြောင်းအလဲ အင်မတန် မြန်တတ်တဲ့ သူ့စိတ်ကြောင့် ရေရှည် တည်တံ့ နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သူ ချစ်ပါတယ် ဆိုတာ ဟာ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံမှာလဲ။

တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မာဂရက်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စိတ်နေစိတ် ထား တစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိထားမိပြန်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲ ဆိုတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် လက်ခံတတ်တဲ့ သဘောထား သူ့မှာ မရှိတဲ့ အချက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နယ်စားကို ကြည့်၊ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီနယ်စားဟာ သူ့ကို ကပ်နေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ လက်မခံဘူး။ ဘာကြောင့် လက်မခံ တာလဲ။ ဒီတစ်ချက်ဟာ သိပ်ပြီး စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ။ တချို့ကတော့ ပြောကောင်း ပြောကြလိမ့်မယ်။ ‘နယ်စားရဲ့ ရုပ်ရည်၊ အနေ အထိုင်၊ အပြောအဆိုတွေဟာ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်မှု မရှိတဲ့ အတွက် သူ လက်မခံတာပါ’ လို့။ ပြီးတော့ သူ့ကို မြို့စားကြီးက တိတ်တိတ်ပုန်း မယား အဖြစ် ထားပြီး မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ဖြစ်အောင် ထောက်ပံ့ နေတာပဲ။ သူ့အနေနှင့် ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်ကို သဘော ကျကျ မကျကျ လက်ခံရမယ့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတော့ သူ စိတ်တိုင်းကျတဲ့ လူကိုသာ ရွေးပြီး လက်ခံနိုင်တဲ့ အခွင့် အလမ်းက ပွင့်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နယ်စားလို လူကို ငြင်းနေတာပေါ့လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုကြလိမ့်မယ်။

ဒီလို ဆိုရင် မာဂရက်ဟာ ဂျက်စတန်ကို ဘာကြောင့် မရွေးရသလဲ။ ဂျက်စတန်ဟာ ချမ်းသာတယ်၊ အသက် ငယ်တယ်၊ လူပုံကလည်း ချောချောနှင့် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတယ်။ သို့ပေမဲ့ သူ ဂျက်စတန် အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ဘာကြောင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ရွေးရတာလဲ။

ကျွန်တော်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ကြတုန်းကတည်းက ကျွန်တော်ရဲ့ ပြော
ဟန် ဆိုဟန်၊ ပြုမူဟန်တွေဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ ထူးခြားနေလို့လား။ သူ့စိတ်ကို
ဆွဲဆောင်နေလို့လား။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချစ်ရေးဆိုပြီး တစ်နှစ်လောက် ကြာအောင် ကျားကုတ်
ကျားခဲ ပိုးပန်းနေရတာထက် တဒင်္ဂ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နီးစပ် သာယာမှုက
အရေး အကြီးဆုံးပဲ ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်များနေသလား။ ကျွန်တော်တို့ ည
လယ်စာ စားနေကြတုန်းက သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သူဟာ ကျွန်တော်
ပဲ။ သူ အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတော့ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး ဝင်သွားခဲ့တယ်။
ကျွန်တော် သူ့လက်ကို နမ်းရင်း မျက်ရည်ကျသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
ကျွန်တော် သူ့ အပေါ်မှာ ထားမိခဲ့တဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် ကရုဏာကို ပုံးဖိ
မျိုသိပ်ထားလို့ မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီ တဒင်္ဂ အခြေအနေနှင့် ဟိုတစ်ချိန် သူ ဖျားလို့
အိပ်ရာပေါ် နှစ်လတိတိ လဲနေတုန်းက တစ်ရက်မပျက် သွားမေးခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်
ကို ပေါင်းစပ် စဉ်းစားလိုက်ရင် သူများနှင့် မတူလောက်အောင် ထူးခြားနေတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြုအမူကို သူ အသိအမှတ် ပြုခဲ့မိပုံတော့ ပေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ခန့်မှန်း တွက်ချက်မှု အားလုံးဟာ မမှန်နိုင်စရာ မရှိဘူးလို့
ကျွန်တော် တွက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန် ပြောရရင် သူ ကျွန်တော့်ရဲ့
အချစ်ကို ဘယ်လို အကြောင်းတွေကြောင့် လက်ခံ လက်ခံ သေချာတာ တစ်ခု
ကတော့ ရှိနေပြီ။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သူ့ချစ်ဦးသူ
အဖြစ် လက်ခံဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

အခုဆို ကျွန်တော်က မာဂရက်ကို ချစ်တယ်။ မာဂရက်ကလည်း လက်ခံ
တယ်။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက် မာဂရက်ဆီမှာ ထပ်ပြီး ပြောနေစရာ တောင်းခံ
နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် ဆန္ဒကတော့ ပြည့်သွားပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ ‘မျှော်လင့်ချက် ဆိတ်သုဉ်းတဲ့ အချစ်’
များ ဖြစ်နေမလား။ ဒီလို စဉ်းစားမိလိုက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့် သံသယဟာ
ကြီးထွားလာတယ်။ တစ်ညလုံး ကျွန်တော် မျက်စိကျယ်နေတယ်။ မိုးသာ
စင်စင် လင်းရော တစ်မှေးမှ အိပ်လို့ မရဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝေဖန်လို့ မရတော့ဘူး။ ပူပန် ကြောင့်ကြမှုတွေက
ဖိစီးလွန်းလာတော့ လူဟာ အရူး တစ်ယောက်လို ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလို မိန်းမစား
မျိုး တစ်ယောက်ကို အပိုင် သိမ်းပိုက် ယူထားနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး
ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူးလို့ ထင်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလို မိန်းမသားမျိုး

တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်နိုင်လောက်အောင် ရုပ်မချောဘူး၊ မချမ်းသာဘူး၊ ခံခံ
ညားညား မရှိဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိဘူး စသည်ဖြင့် ထင်လာတယ်။ အဲသလို
တွေးရင်းကပဲ မခံချင်တဲ့ မာနက တစ်ဖက်က ဝင်လာပြန်တယ်။

ဒီအတွေးတွေနှင့် လုံးချာလည်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ အထဲမှာ စိုးရိမ်မှု တစ်ခု
က ဝင်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အချစ်ဟာ
တာရှည် ခံပါ့မလား။ အင်မတန် တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပဲ
ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာလား။ ဒီလို ဆိုရင်တော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် စောစောစီးစီး လမ်းခွဲကြရမယ့် အတူတူ ဘာထူးဦးမှာလဲ။ အခု
ကတည်းက ခွဲလိုက်ကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ သူ ချိန်းလိုက်တဲ့ ရက်မှာ
ကျွန်တော် မသွားတော့ဘဲ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်မယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့
စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေကို ရေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သူ့ကို အဆက်
ဖြတ်လိုက်မယ်။

အဲဒီလို တွေးနေရာက နေပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အကန့်အသတ်
မရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အတိုင်းအဆ မရှိတဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ ရှင်သန်ကြီးထွား
လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်တို့ရဲ့ အနာဂတ် ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်ထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး မက်ကြည့်တယ်။ သူ အကျင့်စာရိတ္တ ပြန်ကောင်း
လာဖို့နှင့် ပြန်လည် ကျန်းမာလာဖို့ တာဝန်ဟာ ကျွန်တော့် တာဝန်။ ဒီတာဝန်ကို
ကျွန်တော် မယူလို့ မဖြစ်ဘူး။ ယူကို ယူရမယ့် တာဝန်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်
ဘဝကို သူ့ဘဝနှင့် ပေါင်းစပ်ပေးရမယ်။ သူ့အချစ်ကလည်း ကျွန်တော့် ဘဝကို
တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စိုပြည် သာယာ ပျော်ရွှင်လာအောင် ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်။

အဲဒီည ကျွန်တော့် နှလုံးသားက နေပြီး ဦးနှောက်ထဲကို ရောက်
ရောက် လာနေတဲ့ အတွေးပေါင်းဟာ ထောင်သောင်း မကဘူး။ ဒါတွေကိုသာ
ပြန်ပြောပြနေမယ် ဆိုရင် ဆုံးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တိုတိုနှင့် လိုရင်း ပြောရမယ်
ဆိုရင်တော့ အတွေးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ဟာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်
သွားမှပဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားတာ။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်တော့
မနက်ခင်း မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။

ကျွန်တော် နိုးလာတော့ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ရာသီဥတုကဖြင့်
သာယာပါပေ။ ကျွန်တော့် ဘဝကလည်း ထူးထူးခြားခြားကို သာယာနေပါတယ်။
ကျွန်တော့် ဘဝ အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အလားအလာကောင်းတွေကလည်း
ပြည့်လျှံနေတာပဲ။ အဲဒီနေ့ကလောက် သာယာတဲ့ ဘဝမျိုး၊ အလားအလာကောင်း

တွေ ပေါများတဲ့ ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ ညက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကလည်း အစီအရီ ပေါ်လာနေတယ်။ ကနေ့ တွေ့ရတော့မယ့် ညရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်မိတယ်။ အချိန်တွေ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်သွားတာနှင့် အမျှ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေရတဲ့ အချစ်စိတ်နှင့် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုတွေကြောင့် ခုန်ပေါက် မြူးကြွနေရပါတယ်။ ချိုမြတဲ့ အပူချိန်ဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေပါတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခင် ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲ အလှအယက် တိုးဝင် နှောင့်ယှက်ခဲ့တဲ့ အတွေးတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ 'ဆု'ကိုသာ မြင်နေတယ်။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ တစ်နေ့လုံး မာဂရက်နှင့် ဆုံတွေ့ကြရမယ့် အချိန်ကိုသာ တွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ထဲ အောင်းနေဖို့ ဆိုတာ အလွန် မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော့် အခန်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုတွေကို လက်ခံထားနိုင်လောက်အောင် မကျယ်ဝန်းပါဘူး။ အလွန်ကို ကျဉ်းမြောင်း နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ သာယာမှုကို အပြည့်အဝ ဖော်ပြနိုင်ဖို့ အတွက် ဩကာသ လောကကြီးရဲ့ အကူအညီကို ရဖို့ လိုနေပါတယ်။

ကျွန်တော် အပြင် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအန်တင်လမ်းကို ဖြတ်လိုက်တော့ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းရထား အိမ်ရှေ့ တံခါးဝမှာ ရပ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ ခင်စရာ ချစ်စရာ လူတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ချစ်ခြင်း ဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်မှာ မေတ္တာပန်း ပွင့်လန်းစေနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိနေပါက လား။

မာလီ လမ်းကနေ ရွန်းပွိုင့်လမ်း အထိ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်နာရီလောက် အချိန် ဖြန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေတဲ့ မြင်းရထား တစ်စီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေမဲ့ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းရထားမှန်း စိတ်ထဲက သိလိုက်တယ်။ မြင်းရထားဟာ ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာ အရောက်မှာ ရပ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ လမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတဲ့ လူစုထဲက

လူငယ် တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မြင်းရထားဆီ သွားတာလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ မြင်းရထားထဲက မာဂရက်နှင့် စကားပြောနေကြတာလည်း မြင်ရတယ်။ ကြာတော့ မကြာဘူး၊ ခဏလေးပါ။ နောက်ပြီးတော့ လူငယ်က သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီ ပြန်သွားတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းရထားကလည်း ဆက်မောင်းသွားတယ်။

စကားရပ်ပြောနေကြတဲ့ လူစုနား ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ စောစောက မာဂရက်ဆီ သွားပြီး စကားပြောခဲ့တဲ့ လူငယ်ဟာ ဂျီနယ်စား ဖြစ်နေမှန်း သိရတယ်။ သူ့ပုံကို ဟိုညက မာဂရက်အိမ်မှာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရဖူးတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ ပရူးဒင့်စိကလည်း ဒီလူဟာ မာဂရက်ကို ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် ကူညီပေးခဲ့တဲ့ လူလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညက မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့် မရတဲ့ လူဟာ သူပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ အဲဒီညက သူ ဘာကြောင့် ဧည့်သည်လက်မခံရသလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မာဂရက်က မြင်းရထား ရပ်ပြီး ရှင်းပြခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ ကနေညလည်း ဘယ်ဧည့်သည်ကိုမှ လက်မခံနိုင်သေးဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပါ ရှင်းပြသွားပြီလို့ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် အဲဒီနေ့က တစ်နေ့လုံး ဘယ်လို အချိန် ဖြန့်ခွဲမိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ လမ်း လျှောက်တယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်တယ်၊ စကား ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူတွေနှင့် တွေ့ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို အဲဒီည ဆယ်နာရီလည်း ထိုးရော သတိ မရတော့ဘူး၊ မှတ်လည်း မမှတ်မိတော့ဘူး။

ကျွန်တော် မှတ်မိတာကတော့ဖြင့် အိမ်လည်း ပြန်ရောက်ရော ရေချိုး၊ ခေါင်းဖြိုး၊ အဝတ်လဲ အစရှိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလုပ်ပြင်တဲ့ အလုပ်နှင့်ပဲ သုံးနာရီလောက် အချိန်ကုန်သွားတယ်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၊ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဂနာငြိမ်တယ်လို့ မရှိဘူး။ နာရီကြည့်မိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ တစ်ရာထက် နည်းမယ် မထင်ဘူး။ နာရီနှစ်လုံးက တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး တစ်စက္ကန့်တောင်မှ မလွဲဘူး။ ကိုက်နေတာပဲ။

တိုင်ကပ်နာရီက ဆယ်နာရီလည်း ခွဲရော သွားဖို့ အချိန်တော်ပြီလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် နေတာက ပရောဗင့်စ် လမ်းထဲမှာ။ ကျွန်တော် နေတဲ့ လမ်းထဲက ထွက်ပြီး ပထမ မောင့်ဘလန့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်တယ်။ ပြီးတော့ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးတယ်။ လူဝီလီ ဂရင်းလမ်းနှင့် ပို့မဟွန်လမ်း

နှစ်လမ်းကိုလည်း ဖြတ်မိရော အန်တင်လမ်းဘက် ရောက်ကရော။ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ခန်း ပြတင်းပေါက်တွေဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင် တလက်လက် ကို မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့က နေပြီး လူခေါ် ခေါင်းလောင်း တီးတယ်။ အိမ်စောင့်နှင့် တွေ့တော့ မာဂရက် ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ မေးတယ်။ အိမ်စောင့်က မာဂရက်ဟာ ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးခင် ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြန် မရောက်တတ်ဘူးတဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပြီးလို့ ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက် ရှိမှ ရောက်လာတတ်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်လက်က နာရီ ကြည့် လိုက်တော့ စောနေသေးတာ တွေ့ရတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ပထမ စိတ်ကူးခဲ့တာက ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်လာဖို့။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်သာ လျှောက်လာရင် အချိန်နှင့် ကိုက်ပြီး ရောက်မှာ။ အခုတော့ ပရောဗင့်စ်လမ်းက အန်တင်လမ်း အထိ ငါးမိနစ်တည်းနှင့် ရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့မိတာ ကိုး။ သိပ်စောနေတာပေါ့။

ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်မှာပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိတယ်။ ဆိုင်တွေလည်း ပိတ်ကုန်ပြီ။ ညဘက်ပိုင်း ဒီလို အချိန်မျိုး ဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ မရှိတော့ဘူး။ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေတာပဲ။ နာရီဝက် လောက် ကြာတော့ မာဂရက် ပြန်ရောက်လာတယ်။ မြင်းရထားပေါ်က အဆင်း မှာ မာဂရက်ဟာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပြီး ကြည့်နေသေးတယ်။ သူ ကြည့်နေပုံက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေသလိုပဲ။ မြင်းရထားကတော့ ဆက် ထွက်သွားပြီ။ မြင်းစောင်းက ဒီအိမ်မှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြား တစ်နေရာ မှာ။ မာဂရက်က အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး လူခေါ် ခေါင်းလောင်း တီးမယ်လည်း လုပ်ရော ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွားတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း စကား တစ်ခွန်း ထွက်သွားတယ်။

‘မင်္ဂလာ ရှိသော ညနေခင်းပါ’

‘အို ရှင် ရှင်ပါလား’

သူ့အသံက ကျွန်တော့်အတွက် အားတက်စရာတော့ အကောင်းသား။ ကျွန်တော့်ကို မြင်ရတာ ဝမ်းသာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ ရှိတယ်။

‘ကနေ့ည မင်းနှင့် လာတွေ့ဖို့ ကိုယ့်ကို ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်’

ဒီစကားဟာ ကနေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး တည်ဆောက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်အောင်

လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်နေ့လုံး ရှိနေခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက် အား လုံးဟာ တစ်ချိတ်တည်းနှင့် အစအနတောင် ရှာလို့ မရအောင် ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့အထာကို ကောင်းကောင်း နားလည်နေပါပြီ။ သူ့အပြု အမူနှင့် သူ့သဘောထားတွေကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံမိကြတုန်းကလို သူ့အပါးက ခွာပြီး ထွက်မသွားတော့ဘူး။ သူနှင့် အတူ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ နာနင်နီက အဆင်သင့် ဆီးကြိုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

‘ပရူးဒင်စ် ပြန်ရောက်ပြီလား’ လို့ မာဂရက်က မေးတယ်။

‘မရောက်သေးဘူး’ တဲ့။

‘သူ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မနှင့် တွေ့ဖို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဟိုဧည့် ခန်းထဲက မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းထားလိုက်တော့၊ ကျွန်မနှင့် တွေ့ချင်လို့ လာတဲ့ လူ ရှိရင် ကျွန်မ အခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ ပြော၊ ကနေည ပြန်လာချင်မှ လာမယ်လို့သာ ပြောပါ’

သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လုပ်စရာ ရှိနေသလိုပဲ။ သူ သဘောမကျတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံလည်း ပေါက်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရ မှန်းလည်း မသိ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။ ယောင်တီးယောင်န ဖြစ်နေမိတယ်။ မာဂရက်ကတော့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်မှာ မတ် တတ်။

‘လာလေ’ တဲ့။ သူက ခေါ်တယ်။

သူ့ခေါင်းက ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းမီးဖိုဘေးမှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အခုဆို နွေဦးတောင် ပေါက်လာပြီ။ မီးဖိုကို အဆက်မပြတ် သုံးနေတုန်းပဲ။

‘ကျွန်မအတွက် ဘာသတင်းထူးများ ရခဲ့သေးလဲ’

‘ဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ် ကနေည မှင့်ဆီကို မလာသင့်ဘူး’

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘မင့်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ရွှင့်ရွှင်လန်းလန်း မရှိလှဘူး၊ ကိုယ် လာတာ အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ’

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နည်းနည်း နေမကောင်းသလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ တစ်နေ့လုံး မအီမသာ ဖြစ်နေတယ်။ အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံး ကိုက်လိုက်တာလည်း အံ့ခဲနေတာပဲ’

‘မင်း စောစော အိပ်ရာဝင်နိုင်အောင် ကိုယ်ပြန်ရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အို ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ နေပါ။ ကျွန်မ အိပ်ချင်လို့ကတော့ ရှင် ရှိနေလည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး’

အဲဒီတုန်းမှာပဲ အပြင်က ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက် ပေါ်လာတယ်။

‘တံခါးသွားဖွင့်ပေးမယ့် လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးနှင့် တူပါရဲ့၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်’

မာဂရက်ဟာ ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထပြီး ‘ခဏနေဦးနော်’ လို့ ထပ်ပြောတယ်။ သူဟာ အခန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အပြင်တံခါးဆီ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ငြိမ်ပြီး နားစွင့်နေမိတယ်။

သူ တံခါးဖွင့်ပေးလို့ အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ လူဟာ ထမင်းစားခန်းထဲ အထိ ဝင်လာတယ်။ စကားပြောသံလည်း ကြားလိုက်ရော သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ သူဟာ အင်န် နယ်စားပဲ။

‘ကနေ့ည ဘယ်လို နေသေးလဲ’

‘သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူး’

မာဂရက်ရဲ့ ပြန်ဖြေသံက ခြောက်သွေ့သွေ့...။

‘ငါ လာတာ မင့်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီလား’

‘ဆိုပါတော့’

‘မင်း ငါ့ အပေါ် ဆက်ဆံတာ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ မင်းကိုများ မကြည့်မလင် ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိသလား၊ ပြောစမ်းပါဦး မာဂရက်ရယ်’

‘ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မ အခု ဖျားနေတယ်။ ကျွန်မ အိပ်မှ ဖြစ်မှာ၊ ရှင့်အဖို့လည်း စောစော ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရှင် ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်နေသလဲ၊ ကျွန်မကို ရှင်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယား ဖြစ်စေချင်နေတယ်... ဟုတ်စ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို အဖြေပေးခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာ မကတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခလာပေးသလို ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ နားလည် စေချင်တယ်၊ တခြား တစ်နေရာရာ သွားပြီး ရှင် ဖြစ်စေချင်သလို လက်ခံမယ့် တစ်ယောက် ရှာကြည့်ပါ၊ ကနေ့ ရှင့်ကို နောက်ဆုံး အကြိမ် အနေနှင့် ထပ်

ပြောပါရစေ၊ ကျွန်မ ရှင်နှင့် ဆက်ဆံစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူး...၊ ကိစ္စ ပြတ်သွားပြီ၊ ကဲ ကြွပေတော့၊ အဆင်သင့်ပဲ၊ နာနင်နီလည်း ရောက်လာပြီ၊ တံခါးအထိ သူ လိုက်ပို့ ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်္ဂလာရှိသော ညပါ’

သူ ပြောချင်တာတွေလည်း ပြောပြီးရော မာဂရက်ဟာ နောက်ထပ် စကား တစ်လုံးမှ မပြောတော့ဘူး။ နယ်စားလေးရဲ့ ပါးစပ်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် မပီမသ ထွက်လာနေတဲ့ စကားသံကို လုံးဝ နားမထောင်တော့ဘူး။ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။ ခဏ နေတော့ နာနင်နီ ရောက်လာတယ်။

မာဂရက်က ဒေါသတကြီးနှင့် ဆီးပြောတယ်။

‘နောက်ကို အဲဒီ အရူး လာရင် အိမ်ထဲ အဝင်မခံနှင့်တော့၊ နားလည်လား၊ သူ လာမေးရင် ကျွန်မ အိမ်မှာ မရှိဘူးလို့ ပြော၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်မက မတွေ့ချင်ဘူးလို့ မှာထားတယ်လို့ ပြော၊ ဒါပဲ၊ သူ့လို လူစားတွေဟာ ကျွန်မဆီက ဒါ တစ်ခုပဲ ရဖို့ မျှော်လင့်ကြတာ၊ သူတို့ လိုချင်တာ ရဖို့အတွက် ကျွန်မဆီ အမြဲ လာကြ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးကြနှင့် စိတ်ကုန်စရာ သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလူတွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်၊ အော့ နှလုံး နာတယ်၊ သူတို့ကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ စက်ဆုပ် ရွံရှာစရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ထဲကို ဝင်လာဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ လူတွေကတော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာတင် ကိစ္စပြီးတယ် ထင်ကြတယ်၊ အမှန် ကတော့ သူတို့ ထင်ထားသလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာ မာန်မာနနှင့် အလိုဆန္ဒရဲ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ဘဝ ပျက်သထက် ပျက်နေ တာ ကျတော့ ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများထက် သာအောင် ဝတ်ချင် စားချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ သူများထက် သာအောင် ကိုယ်ပိုင် မြင်းရထားလေး စီးပြီး သွားချင် လာချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ သူများထက် သာအောင် စိန်တွေ ရွှေတွေ ဝတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ ဒီဆန္ဒတွေက ကျွန်မတို့ ဘဝကို နစ်သည်ထက် နစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ၊ ဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်ဖို့အတွက် ကျွန်မတို့ရဲ့ နှလုံးသား ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလှတွေကို နည်းနည်းချင်းစီ ဖဲ့သုံးသွားနေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ သနားစရာလို့ မမြင်ကြဘူး၊ အသိအမှတ် လည်း မပြုကြဘူး၊ သူတို့ ပေးထားတဲ့ တန်ဖိုးထက် အဆပေါင်းများများ ကျွန်မတို့ဆီက ပြန်ရဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလယ်မှာ ကျွန်မတို့ ဘဝဟာ နစ်မြုပ်နေရတယ်၊ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့များ ကျွန်မ

တို့ ဘဝဟာ သာယာစရာ ကောင်းတယ် မထင်လိုက်နှင့်၊ အဲသလို ထင်ရင် အကြီးအကျယ် မှားခြင်းပဲ၊ လူတွေက ကျွန်မတို့ကို အင်မတန်မှ ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင် တစ်ကောင်လို မြင်ကြတယ်၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ ခွေးလေ ခွေးလွင့် တစ်ကောင်လို သဘောထားကြတယ်၊ နောက်ဆုံး တခြား လူတွေကို လည်း ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီး၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်လည်း ပျက်စီး နစ်မွန်းအောင် ဖျက်ဆီးပြီး အားရတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ လမ်းဘေးက မြောင်းထဲ ကျသေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို သေရမှာ၊ ဘယ်မှာများ ကောင်းတဲ့ အကွက် ရှိလို့လဲ ဟင်'

'တော်ပါတော့၊ ဒီလောက် ပြောရရင် ကျေနပ်ရောပေါ့၊ စိတ်ကို လျှော့ လိုက်ပါတော့၊ ကနေ့ည ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေပုံ ရတယ်' လို့ နာနင်နီက ဖျောင်းဖျစကား ဆိုတယ်။

'ဒီဟာ ဝတ်ထားရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာ' မာဂရက်က အတွင်းခံ ဘော်လီအင်္ကျီ ဖြတ်ရင်း လှမ်းပြောတယ်။ 'ကျွန်မကို ညဝတ်အင်္ကျီ ယူပေးစမ်း ပါ၊ ပရူးဒင့်စ်ကော အခုထိ မရောက်သေးဘူးလား'

'အခုထိ မရောက်သေးဘူး၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ လွတ်လိုက်ပါ မယ်'

မာဂရက်ဟာ သူ့ခါးက အဝတ်တွေကို ချွတ်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်နေ ရင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်တဲ့ လေသံနှင့် သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

'သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်လို့ ကျွန်မဆီက အကူအညီ လိုပြီ ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်နေရာ ရောက်နေနေ မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာပြီး အပူကပ်တတ်တယ်၊ ကျွန်မ အလှည့်ကျတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မသိတတ်ဘူး၊ ဒီလို လူစားနှင့် ပေါင်းရ သင်းရတာလည်း စိတ်ကုန်စရာပဲ၊ အဖြေကို ကျွန်မ စောင့်နေလိမ့် မယ် ဆိုတာ သူ သိပါတယ်၊ ကျွန်မ သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း သူ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလို နားလည်လျက်နှင့်တောင်မှ ကျွန်မအတွက် နည်းနည်း ကလေးမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူး၊ သူ့ သဘောနှင့် သူ သွားချင်ရာ သွားပြီး လုပ် ချင်ရာ လုပ်နေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ'

'သူလည်း ဟိုမှာ စောင့်နေရလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ လာတော့ လာမှာပါ'

'ကျွန်မတို့ အရက် သောက်ကြရအောင်'

'ကျွန်မကတော့ မသောက်စေချင်ဘူး၊ အရက်က ရှင်နှင့် တည့်တာမှ မဟုတ်တာ' လို့ နာနင်နီက တားတယ်။

‘မကောင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ ယူသာ ယူခဲ့ပါ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် နည်းနည်း နှင့် ကြက်သား နည်းနည်းလည်း ယူခဲ့၊ စားစရာ တစ်ခုခုတော့ မြန်မြန်သာ ယူခဲ့စမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ဆာလှပြီ’

မျက်စိအောက်မှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောပြဖို့ လိုဦးမလား။ ခင်ဗျားလည်း တွေးကြည့်လိုက်ရင် သိနိုင်လောက်ပါတယ်ဗျာ။

‘ရှင်ပါ ကျွန်မနှင့် အတူ ညလယ်စာ စားရမယ်နော် ဟုတ်လား’ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ ‘အခု လောလောဆယ်တော့ စာအုပ် တစ်အုပ် ယူပြီး ဖတ်နေလိုက်ဦး၊ ကျွန်မ မှန်တင်ခုံရှေ့ ခဏ ထိုင်လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး စကားပြောနေရာက ဖယောင်းတိုင်ခုံကလေး ပေါ်မှာ အသင့် စိုက်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ အိပ်ရာ ခုတင်ခြေရင်းက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

မာဂရက်ရဲ့ သနားစရာ ဘဝကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ သူ့ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထားနေတဲ့ အချစ်ဟာ သာမန် အချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကြီးမား နက်ရှိုင်းတဲ့၊ သနား ကရုဏာ ဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာ ရောယှက်နေပါတယ်။ သနား ကရုဏာ အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပေါက်ဖွား တည်ဆောက်လာရတဲ့ အချစ်ပါ။ သူ့အပေါ်မှာ သနား ကြင်နာတဲ့ စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဟာ လှုပ်ရှားနေဆဲပဲ။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေရင်းကပဲ သူ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း၊ ဆုံစည်းလာရတဲ့ အဖြစ်တွေကို အဆက်မပြတ် တွေးနေမိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ပရူးဒင့်စ် တစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဩ၊ ရှင်က ဒီရောက်နေသကိုး၊ မာဂရက်ကော ဘယ်မှာလဲ’
‘အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ’

‘ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ်၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ကျွန်မ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ သူက ရှင်ကို ဆွဲဆောင်မှု သိပ်ရှိတဲ့ လူချော တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒါ ရှင် သိရဲ့လား’

‘မသိဘူး’
‘သူက မပြောဘူးလား’
‘လေသံတောင်မှ မဟာဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ’
 ‘ကျွန်တော် အလည်လာတာပါ’
 ‘အခုလို ညသန်းခေါင်မှာ အလည်လာတယ်၊ ဟုတ်စ’
 ‘ညသန်းခေါင်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ အလည်
 မလာရဘူးလို့ ပညတ်ချက် ရှိနေလို့လား’
 ‘တကယ့် ဟာသပါပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး လိုလိုချင်ချင် ရှိပုံ မရပါဘူး၊
 ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ သိပ်ကြည်မယ့် လက္ခဏာ မရှိပါဘူး’

‘အဲမယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ကြည့်လာမှာပါ’

‘ခင်ဗျား အဲသလိုပဲ ထင်သလား’

‘ကျွန်မမှာ သူ့အတွက် သတင်းကောင်း တစ်ခု ပါလာတယ်ရှင်၊ သိလား’

‘သတင်းက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်
 အကြောင်း ပြောဖူးသလား’

‘မနေ့ညက ရှင်နှင့် ရှင်သူငယ်ချင်းလည်း ပြန်သွားရော ပြောတာပဲ၊
 စကားမစပ် မေးဦးမယ်၊ ရှင် သူငယ်ချင်း နာမည်က ဘယ်သူ...တဲ့၊ ဂျက်စတန်
 ဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂျက်စတန်’

ကျွန်တော် ပရူးဒင်စ်ရဲ့ အမေးကို ဖြေရင်းက မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊
 ပြုံးမိတယ်။ မနေ့ညက ဂျက်စတန် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ သတိရလို့ ပြုံးမိ
 တာပါ။ ဂျက်စတန်ရဲ့ ပြောပုံအရ ဆိုရင် သူနှင့် ပရူးဒင်စ်တို့ဟာ အတော်ကြီး
 ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ ပရူးဒင်စ်ကလည်း သူ့ကို စွဲပုံပေါ်သလိုလိုပဲ။ အခု လက်တွေ့
 ကြားနေရတာဖြင့် ပရူးဒင်စ်က သူ့နာမည်တောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး။

‘ရှင် သူငယ်ချင်းက သဘောကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးဘူး၊ သူက ဘာလုပ်လဲ’

‘တစ်နှစ်ကို ဖရန်ဇွေ နှစ်သောင်း ငါးထောင် ပုံမှန် ဝင်ငွေ ရှိတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်ပဲ’

‘အို ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လားရှင်၊ ကဲလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ရှင်
 အကြောင်း ဆက်ရအောင်၊ မာဂရက်က ရှင် အကြောင်းတွေ မေးတယ်၊ စုံနေ
 တာပဲ၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ရှင် အဆက်အသွယ်
 လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ အတိုချုပ် ပြောရရင်တော့ ရှင်နှင့်
 ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ အကုန် မေးတာ၊ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ သိသမျှ

အားလုံး ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ နိဂုံးချုပ်ကျတော့ ရှင်ဟာ လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပရူးဒင့်စ်ရယ်။ မနေ့ညက မာဂရက်ကို ခင်ဗျား ပြောစရာ တစ်ခု ရှိနေတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ ဟင်’

‘ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုနယ်စား သူ့ဆီ မလာအောင် ဘယ် လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ တိုင်ပင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကနေ့ ပြောရမယ့် ကိစ္စကတော့ အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်မ သူ့အတွက် အဖြေ ရလာခဲ့ပြီ’

အဲဒီတုန်းမှာပဲ အလှပြင်ခန်းထဲက မာဂရက် ပြန်ထွက်လာတယ်။ အဝတ် အစားတွေ လဲလာပြီ။ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ ကြည်ကြည် လင်လင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ မျက်နှာဟာ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက် နှာပါ။ ခြေထောက်မှာလည်း ညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန် စီးလို့။ ခြေသည်းတွေလည်း ဆေးဆိုး လာခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။

ပရူးဒင့်စ်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ‘ကဲ ဆိုပါဦး၊ ရှင် မြို့စားကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’ တဲ့။

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ်’

‘သူက ရှင့်ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘သူက ပေးလိုက်တယ်လေ’

‘ဘယ်လောက် ပေးလိုက်လဲ’

‘ခြောက်ထောင်’

‘အခု တစ်ခါတည်း ယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ယူခဲ့တယ်’

‘သူ့ပုံပန်းကရော ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်သက်သာပုံ ပေါ်ရဲ့လား’

‘မပေါ်ဘူး’

‘သူ့ခမျာလည်း သနားစရာပါပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တဲ့ လေသံဟာ စိတ်မပါ တပါ လေသံမျိုးပါ။ မပြောချင် ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်ရတဲ့ အသံမျိုးပါ။ ပြီးတော့ ပရူးဒင့်စ် လက်ထဲက ဖရန့်ငွေ ခြောက်ထောင်ကို လှမ်းယူတယ်။

‘အခု ရလာတာ အချိန်အတော်ပဲ၊ ရှင့်မှာကော ငွေအသုံး လိုနေတယ် မဟုတ်လား’

‘မင်း အသိဆုံးပဲ မာဂရက်ရယ်။ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆိုရင် ၁၅ ရက် ဖြစ်တော့မှာ၊ ဖရန့်ငွေ သုံးလေးရာလောက်သာ ချေးထားနိုင်မယ်

ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် သိပ်အဆင်ပြေသွားမှာပဲ’

‘မနက်ဖြန် ကျရင် ပေးမယ်လေ၊ အခု အကြွေလဲဖို့ မလွယ်တော့ဘူး’

‘မေ့တော့ မေ့မသွားပါနှင့်နော်’

‘မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ မမေ့ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မတို့နှင့် ညလယ်စာ မစားတော့ဘူးလား’

‘မစားတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ချားလ် စောင့်နေလိမ့်မယ်’

‘ရှင့်မလည်းပဲ ဒီချားလ်ကို ခွာမချနိုင်သေးဘူးလား’

‘သူငယ်ချင်းရေ၊ ခွာမချနိုင်သေးဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အခုအချိန်ထိ အရူးအမူး ဖြစ်တုန်းပဲ၊ ကဲ ကိုယ် သွားမယ် မာဂရက်၊ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်၊ ဝှတ်ဘိုင် အာမန်း’

ပရူးဒင်စ် ခူဗာရှိုင်း ပြန်သွားတယ်။

မာဂရက်ဟာ ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးရဲ့ အံ့ဆွဲကို ‘ဖွင့်ပြီး လက်ထဲက ငွေစက္ကူတွေကို ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်မ အိပ်ရာ ဝင်တော့မယ် ဆိုရင် ရှင် သဘောတူနိုင်ပါ့မလား’ ခုတင်ဆီ သွားနေရာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးစေနှင့် မေးတယ်။

‘ခွင့်ပြုနိုင်ရုံ သဘောတူနိုင်ရုံတင် မကပါဘူး၊ စောစော အိပ်ဖို့ မင့်ကို တောင်းပန်မလို့ ကိုယ် စိတ်ကူးထားမိတယ်’

သူက အိပ်ရာပုံးကို ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်လိုက်တယ်။

‘ကဲ လာ၊ ရှင် ကျွန်မ ဘေးမှာ လာထိုင်၊ ကျွန်မတို့ စကားပြောရအောင်’

ပရူးဒင်စ် ပြောသွားတဲ့ စကားဟာ မှန်ပါတယ်။ သူ ယူလာတဲ့ အဖြေဟာ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ အခုဆို မာဂရက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ရွှင်လို့ ပြုံးလို့။

‘စောစောက ကျွန်မ ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောမိ ဆိုမိတာတွေကို ရှင် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်...နော်’ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

‘ကိုယ် မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း အသင့်ပါပဲ’

‘ပြီးတော့ ကျွန်မကို ချစ်တယ် နော်’

‘အရူးအမူးပါပဲကွယ်’

‘ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ မကောင်းမှုတွေနှင့် ပြည့်နေတဲ့ ဘဝပါ၊ ဒါလည်းပဲ

ရှင် ချစ်တုန်းပဲလား’

‘ချစ်တုန်းပါပဲ’

‘တကယ်လား၊ ရှင် ကျိန်ဝံ့တယ်နော်’

‘တကယ်ပါ အချစ်ရယ်’ ကျွန်တော့်အသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်း။

အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို နာနင်နီ ဝင်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပန်းကန်တွေ နှင့်။ ကြက်ကြော်လည်း ပါတယ်၊ ဝိုင် တစ်ပုလင်းလည်း ပါလာတယ်၊ စထရော ဘယ်ရီသီးလည်း နည်းနည်း ပါလာတာ တွေ့ရတယ်။

‘အရက်စပ်ပြီးသား အဆင်သင့် မရှိတာနှင့် ဝိုင်ပဲ ယူလာခဲ့တယ်၊ ဝိုင်က ရှင့်အတွက် အကောင်းဆုံးပါ၊ ရှင်နှင့်လည်း တည့်တယ် မဟုတ်လား’ နာနင်နီဟာ မာဂရက်ကို ပြောနေရာက ကျွန်တော့်ဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားရှင်’ လို့ စစ်ကူတောင်းတဲ့ သဘောနှင့် မေးတယ်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝိုင်က ပိုကောင်းတာပေါ့’ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကတော့ မာဂရက်ဆီက မခွာနိုင် တော့ဘူး။ သူ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ခံနေရတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။

‘စားစရာတွေကို ဟိုဘက်က စားပွဲလေးပေါ် တင်ပြီး ခုတင်နား ဆွဲပေး ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မတို့ဘာသာ ကျွန်မတို့ စားကြမယ်၊ ရှင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေရတာ သုံးည ရှိသွားပြီ၊ ကနေ့ဆို တတိယည၊ ရှင် သိပ်အိပ်ချင်နေမှာ ပဲ၊ သွားအိပ်ချေတော့၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး’

‘ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ခတ်ထားလိုက်ရမလား’

‘ကောင်းသားပဲ၊ သော့ခတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ အရေးကြီးတာ တစ်ခု မှာရ ဦးမယ်၊ အိမ်ထဲက လူတွေကို ပြောထားလိုက်စမ်းပါ၊ အခု အချိန်က စပြီး မနက်ဖြန် နေ့ခင်း အထိ အိမ်ထဲကို ဘယ်သူ့မှ အဝင်မခံနှင့်လို့’

[၁၂]

မနက် ငါးနာရီ ထိုးပြီ။ အပြင်က အလင်းရောင်တွေဟာ ခန်းဆီးတွေကို ဖောက်ထွင်းပြီး အိပ်ခန်း အတွင်းဘက်ကို ဖြာဆင်းကျလာနေပြီ။ မာဂရက်ရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့တဲ့ အသံဟာ ကျွန်တော့်နားဆီသို့ တိုးဝင်ရောက်လာတယ်။

‘ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို နှင်ရတော့မယ်၊ မနှင်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ မြို့စားကြီးက ကျွန်မဆီ မနက်တိုင်း လာနေကျ ဖြစ်နေတယ်၊ သူ လာရင် ကျွန်မအိမ်က အလုပ်သမားတွေက ကျွန်မ အိပ်နေတုန်းလို့ ပြောကြ မှာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ အထိ စောင့်ချင် စောင့်နေမှာ’

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်နှင့် မာဂရက်ရဲ့ ခေါင်းကို အလိုက်သင့် မ ယူလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေဟာ လှလှပပ ဝဲယျံပြီး ကျနေကြတယ်။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့ အနေနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို အားရပါးရ နမ်းမိပြန်ပါတယ်။

‘ကိုယ် မင်းနှင့် ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့ရဦးမလဲ’

‘ကျွန်မ ပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဟိုဘက်က ဗီရိုပေါ်မှာ သော့ တစ်ချောင်း တင်ထားတယ်၊ အဲဒီသော့ကို ယူ၊ ဟိုဘက်က တံခါးကို ဖွင့်၊ ပြီးတော့ သော့ကို ကျွန်မ ပြန်ပေး၊ ပြီးရင် အဲဒီ တံခါးက ထွက်၊ အိမ် ပြန်တော့၊ နေ့ခင်းကျရင် ကျွန်မဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ စာထဲမှာ ရှင် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ရေးထားမယ်၊ စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပြီး လုပ်ရမယ့် တာဝန်က ရှင့်တာဝန်၊ ရှင့်တာဝန်ကို ရှင် မေ့မစစ်နှင့်နော်’

‘ကိုယ် မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းဆီက အခွင့်အရေး တစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ်’

‘ဘာများပါလိမ့်’

‘ဒီ သော့ကို ကိုယ် ယူထားပါရစေ’

‘ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးတဲ့ ထုံးစံ မရှိဘူး၊ ရှင့် တောင်းဆိုချက်က ကျွန်မရဲ့ အစဉ်အလာကို ဖျက်ရမယ့် တောင်းဆိုချက်ကြီးပါကလား’

‘ကိုယ် မင်းအပေါ်မှာ ထားတဲ့ အချစ်ဟာ သူများတွေနှင့် မတူတဲ့ အချစ်ပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ အထူး အခွင့်အရေး တစ်ရပ် အနေနှင့် လိုက်လျောသင့် ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် ယူချင်လည်း ယူထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သဘောတူမှသာ ရှင် ဒီအခန်းထဲ ဝင်နိုင်မှာ’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ’

‘အတွင်းဘက်မှာ ဂျပလက်တွေ ရှိတယ်၊ ဂျပလက်တွေ ပိတ်ထားရင် အပြင်က ဖွင့်လို့ မရဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ် ကုသိုလ်ဆိုတာပေါ့’

‘ကျွန်မ ဂျပလက်တွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်လေ’

‘မင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးတော့ ချစ်လာပြီ ထင်ပါရဲ့’

‘အို ကျွန်မလည်း မသိနိုင်တော့ပါဘူး ရှင်ရယ်၊ ဂျပလက်တွေ ဖြုတ်ပစ် မယ်လို့ ပြောမိပြန်တော့လည်း ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ပြောမိတာ ထင်ပါ ရဲ့၊ ချစ်များ ချစ်နေမိပြီလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ကဲပါလေ၊ ရှင် သွားပါ တော့၊ ကျွန်မ မျက်စိတွေ ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး’

ကျွန်တော် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အငမ်းမရ သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ထားမိပြန် တယ်။ အတော်ကလေး ကြာမှပဲ မလွတ်ချင် လွတ်ချင်နှင့် လွတ်ပေးလိုက်ရတယ်။

လမ်းတွေပေါ်မှာ လူစလူန လူရိပ်လူခြည် မရှိသေးဘူး။ အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတုန်းပဲ။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်း ရှင်းလင်းနေတာပဲ။ ပါရီ မြို့တော်ကြီးကတော့ အိပ်မောကျနေဆဲ ရှိပါသေးတယ်။ ချိုမြဲပြီး သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်နေတဲ့ လေဟာ လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားနေ ပါတယ်။ နောက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် ဆိုရင် လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ လူတွေ ရောက်လာကြတော့မယ်။ လူသံ သူသံတွေနှင့် လူးလွန် လှုပ်ရှား နိုး ကြား လာကြတော့မယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အိပ်မောကျနေတဲ့ မြို့တော်ကြီး

ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အပိုင်ရထားတဲ့ မြို့ကြီး တစ်မြို့လို့ အထင်ရောက်လာတယ်။ ဟို တစ်ချိန်က သူတို့ လိုချင်တာလေး ရလို့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေကြတဲ့ လူတွေကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။ သူတို့ နာမည် သူတို့ အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကြားရတိုင်းလည်း သူတို့အပေါ် မနာလို ဝန်တိုတဲ့ စိတ်ဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာစမြဲပါ။ အခုတော့ဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ရခဲ့ဖူးတဲ့ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော့်လောက် ပျော်တဲ့လူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ရှိမယ်လို့ မထင်မိတော့ဘူး။

အင်မတန်မှ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ပြီး အထီးဆို့ ယင်ဖိုတောင်မှ မသန်းဖူးသေးဘူးတဲ့ အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်လေး တစ်ဦးရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခြင်းဟာ အလွန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ အချစ် အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ အပျိုစင်ကလေးကို အချစ်ရဲ့ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှုတွေ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို ပထမဦးဆုံး သင်ကြား ပြသပေးခွင့် ရခြင်းဟာလည်း ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ အလွန် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ အသေအချာ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအဖြစ်မျိုးဟာ အရိုးဆုံး အဖြစ်တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။ အမှန်တော့လည်း အဲဒီအဖြစ်မျိုးဟာ သာမန် ဖြစ်နေကျ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ။ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိတာမို့ သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်လို့ မဆိုသာပါဘူး။ အတိုက်အခိုက် အရိုက်အပုတ်ကို မခံရဖူးသေးတဲ့ အသည်းနှလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကိစ္စဟာ အစောင့်အရှောက် အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့ထဲ ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ရသလို အလွန် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ။ ပညာ အရည်အချင်း၊ မိဘဆွေမျိုး သံယောဇဉ်၊ စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်၊ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အစရှိတဲ့ အချက်တွေဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖို့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေ၊ အဟန့်အတားတွေပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန် နုနယ် ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖို့ အချစ်နှင့် တွေ့ပြီဆိုမှဖြင့် ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေ၊ အဟန့်အတားတွေဟာ ကျော်လွှားလို့ မရနိုင်တဲ့ ဟာတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ရိုးသား ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဆိုရင် သူ့အချစ်ကို ရဖို့ဟာ ပိုပြီး

လွယ်ကူပါသေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင်က ရိုးသားတဲ့ လူ ဆိုတော့ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ အလွန် ယုံလွယ်တတ်ပါတယ်။ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ် လူငယ် လူလတ် တစ်ယောက် အဖို့ အဲသလို အမျိုးအစား မိန်းကလေးမျိုးရဲ့ အချစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့ဟာ အင်မတန်မှ လွယ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ။ ငယ်ရွယ် နုနယ်ပြီး လောကကြီး အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဆိုရင် ဆွေမျိုး မိဘတွေက ဘယ်လောက်များ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကြသလဲ။ ဘယ်လောက် အထိ ကာကွယ်ထားကြသလဲ။ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြတာများ၊ ယက္ခ ဂုဗ္ဗန် ဝန်းရံခနေတဲ့ အာသာ ဝတီ နတ်ပန်း ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တကယ် အချစ်နှင့် တွေ့ကြုံပြီ ဆိုတော့ သီလရှင် ကျောင်းက မြင်မား ခိုင်မာလွန်းလှတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေ ကလည်း သူတို့ကို ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ကြတော့ဘူး။ မိခင်တွေရဲ့ သော့ကလည်း သူတို့ကို ပိတ်ဆို့ မထားနိုင်ကြတော့ဘူး။ ဘာသာရေး ဆိုတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ တွေကလည်း သူတို့ကို လှောင်ချိုင့်ထဲ ထည့်ပြီး လှောင်ထားသလို လှောင် မထားနိုင်ကြတော့ဘူး။ အချစ်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာကြ တာပဲ။ အချစ် ဆိုတဲ့ လက်ကိုင်ပဲ မရမနေ လှမ်းဆွဲကြတော့တာပဲ။ ဒါဟာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝ၊ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ သဘာဝပါ။

ဒါပေမဲ့ အထက်တန်းစား ကြေးစား မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ဆီက မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် တုံ့ပြန်တဲ့ အချစ်မျိုး ရဖို့ကျတော့ အလွန် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကျတော့ စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနှင့် တူတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဘဝဟာ ရစရာ မရှိတော့လောက်အောင် ပျက်စီးနေတဲ့ ဘဝမျိုး။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဖျက်ဆီး ထားလို့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဟာ သုံးမရအောင် ပျက်စီးနေပါပြီ။ နှလုံးသား ခံစားမှု ဆိုတာလည်း သူတို့မှာ မရှိတော့ဘူး။ ခံစားမှုတွေက များလွန်းနေတော့ သူတို့ အသည်းနှလုံးတွေဟာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေပြီ။ ချစ်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ သနားတယ်၊ ကြင်နာတယ် ဆိုတာတွေဟာ သူတို့ အသည်းနှလုံးမှာ မရှိတော့ ဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အချစ်ကို ရောင်းစားနေတဲ့ လူတန်းစားပဲ။ သူတို့ အလုပ်က သူတို့ရဲ့ အချစ်ကို ရောင်းကုန်အဖြစ် ထားပြီး ပိုက်ဆံ ပေး တဲ့ လူကို ချစ်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင် အလုပ်သဘော အရပဲ ချစ်တတ်ကြတယ်။ မွေးရာပါ အသိဉာဏ် အရ ချစ် တတ်ကြတဲ့ စိတ်၊ ချစ်တတ်ကြတဲ့ သဘော သဘာဝဟာ သူတို့မှာ မရှိဘူး။

မိန်းမကောင်းလေး တစ်ယောက်ကို မိဘဆွေမျိုးတွေနှင့် သီလရှင်တွေက တန်ဖိုးထားပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက် ပေးထားသလို အခြေအနေမျိုးဟာ သူတို့ဘဝမှာ လုံးဝ မရှိဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်တာတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံက တစ်မျိုး။ ဈေးရောင်းသလို ကိန်း၊ ကဏန်းနှင့် တွက်ပြီး ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းတာမျိုးပါ။ သူတို့ ကြိုက်ဈေးမရ ရင် သူတို့အချစ်၊ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာကို မပေးဘူး။ တန်ဖိုးထားပြီး ကာကွယ်ထားတယ်။ ကြိုက်ဈေး ရပြီ ဆိုရင်တော့ အထိန်းအသိမ်း မရှိတော့ဘူး။ ‘ရော့ရှင်၊ ရော့...အင်၊ သဘောရှိ ကရောဟီ’ ပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး သူတို့ရဲ့ အချစ်ကို ငွေကြေးနှင့် ဖလှယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အခမဲ့ ပေးတာမျိုးတော့ ရှိတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပေးပုံမျိုးကလည်း စေတနာ ရှိလို့ ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အခမဲ့ ပေးပုံက လူတွေကို အတိုး မတန်တဆ ယူပြီး ငွေချေးနေတဲ့ ငွေတိုးပေးသမားတွေ လုပ်ပုံနှင့် သိပ်တူတယ်။ ငွေတိုးစားသမားတွေဟာ လူတစ်ထောင်လောက်ဆီက အတိုးတွေ မတန်တဆ ယူပြီး သွေးစုပ်နေပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်း လာရင်း ကြိုကြိုက်လို့ ငတ်ပြတ်နေတဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရင် ငွေ တစ်ကျပ် တစ်ပြားလောက် ပေးတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပေးတာက ဆင်းရဲသား အပေါ်မှာ စေတနာ ရှိလွန်းလို့ သဒ္ဓါလွန်းလို့ သနားလွန်းလို့ ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်တစ်ကျပ် တစ်ပြားလောက် ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူအများ အပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတိုးတွေ မတန်တဆ ယူပြီး ကုပ်သွေးစုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်က လွတ်မြောက်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ပေးတာ။

ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အရ မိန်းမရွှင် တစ်ဦး အတွက် တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုး ရှိလာတယ် ဆိုပါစို့။ အဲဒီအချစ်ဟာ ပထမတော့ ‘ခွင့်လွှတ်ခြင်း’ နှင့် တူသလိုလိုပဲ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသွင် ပြောင်းလာတတ်တယ်။ အချိန်ကြာလာတော့ အဲဒီအချစ်ဟာ သူ့အမြဲတစေ ခံစားနေဖို့ ပေးထားတဲ့ ‘အပြစ်ဒဏ်’ တစ်ခုလို ဖြစ်လာတယ်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း လောကကြီးမှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု ကင်းတဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ မိမိ အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သူက ခွင့်လွှတ်လာပေမယ့် မိမိမှာကတော့ တစ်ချိန်သော အခါက မိမိ ပြုမှား ခဲ့မိတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ အတွက် ဝမ်းနည်းတသ ယူကျုံးမရ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲတစေ ကျိတ်ပြီး ပေါ်လာနေတာပဲ။ ခွင့်လွှတ်သူက ခွင့်လွှတ်လေလေ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုက

များလာလေလေ ဖြစ်တတ်တာပဲ။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ကြားမှာ နစ်မြုပ်နေရတဲ့ မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်မှာလည်း အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့ နက်နဲပြီး ဖြူစင် သန့်ရှင်းတဲ့ အချစ်မျိုး ပေါက်ဖွားလာ တတ်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လှပါတယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် ဖြစ်လာတတ်တဲ့ သဘာဝပါ။ ခံစားမှု ဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့လောက်အောင် မာကျော ခက်ထန်နေတဲ့ သူ့ နှလုံးသားက လုံးဝ ခုခံ တော်လှန်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် ပြင်းထန် ကြီးမားတဲ့ အချစ်မျိုးဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း လာတတ်ပါတယ်။ ဒီလို အချစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာလို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြီး ပြောပြန်တော့လည်း သူ ချစ်နေသူက မယုံကြည်ဘူး။ လက်မခံဘူး။ ဘာကြောင့် မယုံကြည်တာလဲ မေးပြန်တော့လည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေပြစရာ ရှာမတွေ့ဘူး။ ပုံပြင်ထဲကလို ဖြစ်နေတယ်။ သူငယ် တစ်ယောက်က ပျင်းတာနှင့် 'ကယ်တော်မူကြပါ၊ ဟောဒီမှာ ဝံပုလွေကြီး တစ်ကောင် လာနေပါတယ်' လို့ ထအော်သတဲ့။ အနီးအနား လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေက အဟုတ်မှတ်ပြီး ပြေးလာကြတော့ လိမ်အော်တာမှန်း သိသွားကြတယ်။ တစ်နေ့ ကျတော့ တကယ့်ကို ဝံပုလွေ တစ်ကောင် ရောက်လာပါလေရော။ သူငယ်ခမျာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီ တောင်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက်ပဲ အော် အော် ဘယ်သူမှ မလာကြတော့ဘူး။ ဘယ်လာပါမလဲ၊ သူက အလျင် တစ်ခါက လိမ်ခဲဖူးတာကိုး။ လိမ်ဖူးထားတာက ရှိနေတော့ သူ့ အပေါ်မှာ အားလုံးက ယုံကြည်မှု မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။ ဒီအမျိုးအစား အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အဖြစ်ကလည်း ဒီပုံပြင်ထဲက သူငယ် အတိုင်းပဲ။ ဘာမှ မထူးဘူး။

သူတို့ခမျာ သူတို့ ရင်ထဲမှာ တကယ့် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် အပေါ် အခြေခံတဲ့ အချစ်လည်း ပေါက်ဖွားလာရော၊ ဒီပုံပြင်ထဲက သူငယ် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရရော။ 'ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ' ဆိုတဲ့ စကားဟာ သူတို့ ပါးစပ်က ထွက်နေကျ လက်သုံးစကား မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့ စိတ်ထဲက တကယ့်ကို ချစ်လို့ ချစ်ပါတယ် ပြောလည်း ဘယ်သူကမှ မယုံကြတော့ဘူး။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သူတို့ခမျာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အလယ်မှာ နစ်မြုပ်ပြီး အချစ်စစ် အချစ်မှန်ရဲ့ စားသောက် ဝါးမျိုမှုကို ခံရတော့တာပဲ။

အဲဒီအချိန်က စပြီး သူတို့ ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ တည်ရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အလွန် လေးနက် ပြင်းထန်လှတဲ့ အချစ်စိတ်တွေ၊ ဟိုတစ်ချိန်က အကျင့် စာ

ရိတ္တမျိုး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ ပြချင်တဲ့ စိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် လောကနှင့် ကင်းကွာလာမှုတွေ၊ အဲဒီဟာတွေက သူတို့ကို သင်ခန်းစာပေးတာ ခံကြရပြန်တယ်။

ဒီလို မိန်းမစားမျိုး တစ်ယောက် အပေါ်မှာ တကယ့် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်ခဲမိတဲ့ သူ့အဖို့လည်း သိပ်တော့ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အနေနှင့် သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမရဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို လုံးဝ မေ့ပျောက် ပစ်ရတယ်။ သူ့ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ တစ်ခုတည်းမှာ လုံးဝ မြှုပ်နှံပေးရတယ်။ သူက ချစ်သလို၊ သူက မြတ်နိုးသလို မိန်းမလုပ်တဲ့ လူက ပြန်ချစ်မယ်၊ ပြန်ပြီး မြတ်နိုးမယ် ဆိုရင် ဒီလူရဲ့ ဘဝဟာ အချစ် ရေစီးကြောင်းထဲမှာ နစ်မျောပြီး ပါသွားရမှာ။ သူ့အသည်းနှလုံးဟာ အချစ် အတွက် က လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ လက်မခံတော့ဘူး။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကို အသည်းနှလုံးက လက်ခံပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး။

အဲဒီနေ့မနက်က ကျွန်တော် အိမ်အပြန်မှာ ဒီအကြောင်း ဒီအချက်တွေကို လုံးဝ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်ပျက်လာမယ့် အဖြစ်တွေပါလားလို့လည်း မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် သိနေတာက မာဂရက်ကို ချစ်တာပဲ။ မာဂရက်ကို ချစ်မိတဲ့ အတွက် ဒီလို အဖြစ်မျိုး တွေနှင့် ရင်ဆိုင်လာရလိမ့်မယ် ဆိုတာများ နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါကလား ဆိုတာ အခုမှပဲ စဉ်းစားမိတော့တယ်။ အခုတော့လည်း အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ဟာ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးတဲ့ အတိုင်း အဆုံးသတ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပါ။

မာဂရက်နှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ပြီး ပြန်လာတဲ့ မနက်က အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြောကြရအောင်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပျော်လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ပျော်တာမှ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်တာမျိုး။ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆိုရင်တောင်မှ လွန်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်ကြားမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ တံတိုင်းကြီးဟာ ပြိုသွားပြီ။ သူဟာ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အတွေးထဲမှာ နေရာ တစ်နေရာ ရနေပြီ။ အချိန်မရွေး သူ့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့ သော့ဟာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီသော့ကို ကျွန်တော် သုံးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး အပြည့်အဝ ရှိနေပြီ။ ဒါတွေကို စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ကျေနပ်မိတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်

သိပ်ပြီး အထင်ကြီးမိတယ်။ မာနလည်း တက်မိတယ်။ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာအောင် ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ကို ကြည့်ညိုတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်မိတယ်။

တစ်နေ့မှာ လူငယ် တစ်ယောက်ဟာ အမှတ်မထင် လမ်းလျှောက်လာ တယ်။ လမ်းထဲမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတော့ အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လမ်း သူ ဆက်သွားတယ်။ သူ့ အနေနှင့် ဒီအမျိုးသမီးကို မသိဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ အချစ်ကိစ္စတွေထဲမှာလည်း သူ ပါဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ အသက်ရှင်နေတာဟာ ဒီအမျိုးသမီး အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းအောင် ပြောရရင် သူနှင့် ဒီအမျိုးသမီးဟာ အဆက်အစပ် လုံးဝ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ သူက အမျိုးသမီးကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြန်ရင်လည်း အမျိုးသမီးက သူ့ကို လှောင်မှာပဲ။ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို စတွေ့တုန်းက လှောင်ခဲ့ သရော်ခဲ့သလို နေမှာပေါ့။ ရက်တွေက လ၊ လတွေက နှစ် ပြောင်းလာခဲ့ပြီး တဲ့နောက် နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားနေရာက ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စား မှုကြောင့် သူတို့ချင်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ ဆုံစည်းမိ ကြတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ လူငယ်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်လာရတယ်။ လူငယ်ကိုလည်း သိပ်ချစ်ရှာတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်လာရတာလဲ။ ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်လာရတာလဲ။ ဒါကျတော့ အဖြေ ရှာလို့ မရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဘဝဟာ အလျင်ကလို တစ်ဘဝစီ မဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်ဦး ပေါင်းပြီး တစ်ဘဝတည်း ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ ဟိုအလျှင် အလျင်ကတည်းက တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် နားလည်နေသလိုလို၊ သိနေသလိုလိုလည်း ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးဟာ မဆန်းဘူးလား၊ ဆန်းတယ်လို့ ဝန်ခံရမှာပါ။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မာဂရက်နှင့် ချစ်တင်း နီးနှောခဲ့ရတဲ့ည မတိုင်ခင် အချိန်ကာလတုန်းက ဘယ်လိုနေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပထမဦးဆုံး ညက မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေကိုသာ သတိရပြီး ပျော်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ အဲဒီညက မာဂရက်ရဲ့ ပထမဆုံး အနမ်းဟာ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တဲ့ အနမ်း မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ အချစ်စိတ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အနမ်းပါ။ ကာမရမ္မက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အနမ်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် သတိထားခဲ့မိပါ တယ်။ အကယ်၍များ အဲဒီအနမ်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ခံစားမှုဟာ ချက်ချင်းပဲ

ကျွယ်ပျောက်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာပဲ။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ မာဂရက် ဟာ ပရိယာယ် မာယာ သုံးတဲ့ နေရာမှာ အလွန်ကို လိမ္မာ ပါးနပ်လို့သာ ဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် အဲဟိုညက အဖြစ်ကို အပြန်ပြန် အလွန်လွန် စဉ်းစားပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တိုင်း မာဂရက်ဟာ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ပဲ တွက်လို့ ရတယ်။ သူ တကယ် မချစ်ဘဲနှင့် ချစ်လေဟန်ဆောင်တဲ့ အပြုအမူမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ တထစ်ချ ယုံကြည်မိတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက် ဆိုရင် မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်ဟာ နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိတယ်။ အဲဒီ နှစ်မျိုးဟာ တစ်မျိုးက တစ်မျိုးကို ပေါက်ဖွားစေနိုင်တဲ့ သဘောလည်း ရှိနေတယ်။ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားနှင့်လည်း ချစ်တတ်တယ်။ အတွေ့နှင့်လည်း ချစ်တတ်ကြတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုအရ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချစ်ရဲ့ ကျယ်ဝန်း နက်နဲမှုကို လုံးဝ နားမလည်ဘဲနှင့် အတွေ့ အာရုံ တစ်ခုတည်းကို အကြောင်းပြုပြီး ချစ်သူ ရတတ်တယ်။ လင်ရယ် မယား ရယ်လို့ ဖြစ်ပြီး အတူတူ နေလာခါမှ အသည်းနှလုံးက အချစ် ဆိုတဲ့ပန်း ပွင့် လာတတ်တယ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေဟာ မကြာခဏ တွေ့တတ်တဲ့ အဖြစ်တွေပါ။ အဲသလိုပဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အတွေ့အာရုံ ဆိုတာ မရှိသေးခင် ကတည်းက အချစ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေး အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာကြ ရတယ်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝရောက်လို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပေါင်းသင်းမိခါမှ အလျင်က ချစ်ခဲ့တာထက် တစ်ဆတိုးပြီး ချစ်လာရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက် သွားရတယ်။ ဒါလည်းပဲ မကြာခဏ တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအတွေ့ သံသရာထဲမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်ရင်း ကပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မာဂရက်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတော့မှပဲ အိပ်ရာက နိုးတော့တယ်။ သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတာကတော့

အခု ရေးထားတာတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေပါ။
ကနေ့ည ဗောဒီးဗီးလီး ဇာတ်ရုံမှာ ရှိမယ်။ ပြဇာတ် တတိယပိုင်း
အချိန် အတွင်း အရောက် လာပါ။

အင်မ် ဂျီ

မာဂရက်ရဲ့ စာကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ အလွယ်တကူ ဖတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် လက်လှမ်း

မိတဲ့နေရာမှာ ထားတယ်။ တကယ်လည်းပဲ ခဏ ခဏ စာကို ယူပြီး ဖတ်မိ တယ်။ စိတ်က ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတဲ့ သံသယက ရှိနေတုန်းပဲ။

သူ့စာထဲမှာ ကနေ့ နေ့ခင်း လာတွေ့ဖို့ မပါဘူး။ သွားချင်စိတ်ကတော့ ရှိပါရဲ့။ မသွားဝံ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ချိန်းတဲ့ အချိန် မရောက်ခင် သူ့မျက်နှာ ကို သိပ်မြင်ချင်တာပဲ။ မမြင်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ သူ လာနေကျ ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ဘက် ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ သူ့ကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ မြင်းရထားဟာ သွားချည် တစ်ခါ ပြန်ချည် တစ်လှည့် လုပ်နေတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတဲ့ ပုံစံ အတိုင်းပဲ။

ည ခုနစ်နာရီ ထိုးတော့ ကျွန်တော် ဗောဒီးဗီးလီး ဇာတ်ရုံထဲ ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဇာတ်ရုံထဲ စောစောစီးစီး ဝင်နေတတ်တဲ့ အလေ့ အထ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အခုကျတော့လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်ပေါ့လေ။ ဇာတ်ရုံထဲ အစောကြီး ရောက်နေရတယ်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကတော့ တဖွဲဖွဲနှင့် ရောက်စပြုပြီ။ သီးသန့်ခန်းတွေမှာလည်း လူတွေ ရောက် ရောက် လာနေပြီ။ တစ်ခန်းကတော့ အခုထိ ပိုင်ရှင် မရောက်လာသေးဘူး။ ပြဇာတ် တတိယပိုင်း လည်း စရော ပိုင်ရှင်မဲ့နေတဲ့ သီးသန့်ခန်း တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်တော့ မာဂရက်...။ သူကလည်း အထူးတန်းဘက်ကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်တယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးကို ရှာဖွေတဲ့ အကြည့်မျိုး...။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း မြင်ရော စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာဟာ သူ့မျက်နှာမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာတယ်။

ဒီကနေ့ညကျမှပဲ မာဂရက်ဟာ ထူးထူးခြားခြားကို လှနေပါတယ်။ အလျင် အလျင်က မြင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ အလှတွေနှင့် မယှဉ်သာလောက်အောင်ကို လှနေတာပါ။ မာဂရက် အလှကျက်သရေ တိုးလာတာဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် များလား။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ထူးထူးခြားခြား အလှပန်း ပွင့် လာလေသလား။ သူ လှလေလေ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာလေ ဖြစ်မှာပဲ ဆို တဲ့ အတွေးနှင့်များ သူ့ကိုယ်သူ လှသည်ထက် လှအောင် ပြင်ဆင်လာလေ သလား။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး အဖြေကတော့ ထွက်မလာဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သာယာ ကြည်နူးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လှသည်ထက် လှအောင် ပြုပြင်လာတယ် ဆိုရင်တော့ဖြင့် သူ အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကျွန်တော် သတိထားမိတာ တစ်ခုက သူ

ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပွဲကြည့် ပရိသတ်တွေရဲ့ ဦးခေါင်းတွေဟာ တညီတညွတ်တည်း သူ ရှိရာဘက် လှည့်လာကြတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်က မင်းသားတောင်မှ ပွဲကြည့် ပရိသတ် အားလုံးလိုလို သမင်လည်ပြန် ဖြစ်အောင် လှည့်ကြည့်နေရတဲ့ အလှ ပိုင်ရှင်ကို သတိထားမိပုံ ရတယ်။

ဒီလို အလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ အိပ်ခန်းသော့ဟာ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ။ နောက် သုံး လေးနာရီလောက် ကြာရင် သူဟာ ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတော့မယ်။

မိန်းမပေါ့ မိန်းမပျက်တွေနှင့် မင်းသမီးတွေကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အပျက်စီးခံသွားသူတွေကို လူအများက ဝိုင်းပြီး ပြစ်တင် ရှုတ်ချလေ့ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ဒီလူမျိုးတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ် အများစုဟာ မိန်းမပေါ့ မိန်းမပျက်တွေနှင့် မင်းသမီးတွေ အတွက် ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ မဆင်မခြင်ပြုလို့ ဖြစ်ရတာတွေက များပါတယ်။

မာဂရက်နှင့်အတူ ပရူးဒင့်စ်လည်း ပါလာတယ်။ ပရူးဒင့်စ်က မာဂရက်ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်တယ်။ သူတို့နောက်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တဲ့ အမျိုးသားကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဂျီနယ်စား။ သူ့ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ကျွန်တော့် နှလုံးသားဟာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလူကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာကို မာဂရက် ရိပ်မိပုံပေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ဂျီနယ်စားဘက် ပြန်လှည့်သွားပြီး ပြဇာတ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတယ်။ တတိယပိုင်း အပြီးသတ်ခါနီးတော့ မာဂရက်က နယ်စားဘက် လှည့်ပြီး စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ မာဂရက်က ဘာခိုင်းတယ် မသိဘူး။ နယ်စား နှောက်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ နယ်စားလည်း ထသွားရော မာဂရက်က သူ့ဆီလာဖို့ ကျွန်တော့်ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြုပြီး ခေါ်ပါတယ်။

‘မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ’

ကျွန်တော် ဝင်အသွားမှာ မာဂရက်က ဆီးပြီး သူ့လက်ကို ကမ်းပေးရင်း နှုတ်ဆက်စကား ဆိုတယ်။

‘မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ’ ကျွန်တော်ကတော့ မာဂရက်ကိုရော ပရူးဒင့်စ်ကိုပါ သိမ်းကျုံးပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘ထိုင်လေ’

‘လူရှိနေတဲ့ နေရာကို ဝင်ထိုင်လို့ကောင်းပါ့မလား၊ ဂျီနယ်စားက ပြန်
မလာတော့ဘူးလား’

‘ပြန်လာမှာပေါ့၊ မာဂရက် သူ့ကို ချိုချည် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ သူ မရှိ
တုန်း မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောရတာပေါ့၊ မဒမ်
ဒူဗားနိုင်းကတော့ မာဂရက်တို့ လူယုံပါ၊ စိတ်ချရပါတယ်’

‘မှန်ပါတယ် ကလေးတို့ရယ်၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး၊ နှုတ်လုပ်ပါတယ်’ လို့ ပရူးဒင့်စ်က ဝင်ထောက်တယ်။

‘ကနေ့ည မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’ တဲ့၊ မာဂရက်က မေးတယ်။
ပြီးတော့ ထိုင်ရာက ထလာပြီး ကျွန်တော့်နဖူးကို တစ်ချက် ငဲ့နမ်းတယ်။

‘မောင် သိပ်နေမကောင်းဘူး’
‘ဒီလိုဆိုလည်း စောစော ပြန်အိပ်ပေါ့’

မာဂရက်ရဲ့ အသံက သရော်သံကလေး ရောယှက်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာ
ကလည်း ပြုံးစစနှင့် မချိုမချည် လုပ်ထားတယ်။

‘ဘယ်ကို ပြန်အိပ်ရမှာလဲ’
‘ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပေါ့’
‘မောင် အိမ်မှာ မအိပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ဒီနေရာမှာ လာထိုင်ပြီး စိတ်ကောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊
မာဂရက် ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် အတူတူ ပွဲလာကြည့်ရုံနှင့် စိတ်ကောက်
နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး’
‘ဒါကြောင့်ပါ၊ မောင် မညာပါနှင့်၊ မာဂရက် သိပါတယ်၊ ဒါကတော့

မောင် မှားတာပဲ၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒီအကြောင်းကို ထပ်မပြောဘဲ နေတာ
ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ပွဲပြီးရင် မောင်က ပရူးဒင့်စ်နှင့် ပြန်သွားနှင့်၊ မာဂရက်
မခေါ်မချင်း အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေပါ၊ မာဂရက် ပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ်’
သူ့စကားကို ကျွန်တော် မလိုက်နာလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ။
‘မောင် မာဂရက်ကို ချစ်တုန်းပဲနော်’

‘မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်’
‘မောင် မာဂရက် အကြောင်းချည်း တွေးနေတာပဲလား’
‘တစ်နေ့လုံး တွေးနေတာပဲ’

‘မာဂရက် စိတ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကော မောင် သိရဲ့လား၊ မာဂရက် မောင့်ကို သိပ်ပြီး သဘောကျသွားမိမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်နေရတယ် ထင်သလဲ၊ မောင် မယုံရင် ပရူးဒင့်စ်ကိုသာ မေးကြည့်တော့’
ပရူးဒင့်စ်က ဝင်ပြောတယ်။

‘အဖြစ်ကတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ’

‘ကဲ မောင့်နေရာ မောင်ပြန်တော့၊ နယ်စား ပြန်လာခါနီးနေပြီ၊ မောင် ဒီမှာ လာထိုင်နေတာ သူ တွေ့သွားလို့ ဘာအမြတ်မှ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာကြောင့်’

‘မောင်က သူ့ကို ကြည့်လို့မရ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ကနေ့ည မာဂရက် ဗောဒီးဗီးလီးမှာ ပွဲကြည့်ချင်တယ်လို့ မောင့်ကို ကြိုပြီး ပြောလိုက်ရင် မောင်လည်း သူ့လိုပဲ မာဂရက် ကြိုက်တဲ့နေရာ ဝယ်ထားမှာပေါ့’

‘မာဂရက် သူ့ကို ပွဲကြည့်ချင်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မဟခဲ့ဘူး၊ သူ့ သဘောနှင့်သူ ဝယ်လာတာ၊ နေရာ ဝယ်ပြီးမှ သူနှင့်အတူတူ ပွဲလိုက်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်တာ၊ မာဂရက် အနေနှင့် ငြင်းလို့ မကောင်းဘူး ဆိုတာ မောင် သိသင့်ပါတယ်၊ ဒီလို ဖြစ်လာတော့လည်း မာဂရက် လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ မောင့်ဆီကို မာဂရက် ဘယ်မှာ ရှိနေမယ် ဆိုတာ စာရေးပြီး အသိပေးဖို့ပဲ၊ မာဂရက် ရှိတဲ့ နေရာ မောင်သိရင် မောင် လာနိုင်တာပေါ့၊ မာဂရက်ကို မြင်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိနေရင်လည်း မြင်နိုင်တာပေါ့၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မာဂရက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင့်ကို မြင်ချင်နေတယ်၊ အခုလို လုပ်မိတဲ့ အတွက် မောင် ကျေးဇူး တုံ့ပြန်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ မာဂရက် အဖို့တော့ သင်ခန်းစာ ရတာပေါ့လေ’

‘မောင် မှားပါတယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ဒီလို ဆိုပြန်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ အခု မောင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြန်သွားပါ၊ မနာလိုတာတွေ သဝန်ကြောင်တာတွေ ထပ်လုပ်မနေပါနှင့်တော့’

မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး နမ်းပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ အပြင်က ပြန်လာတဲ့ နယ်စားနှင့် လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်နေရာမှာပဲ ပြန်ထိုင်

နေလိုက်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ စောစောကနှင့် မတူတော့ဘူး။ အေးဆေး တည်ငြိမ်လာတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ဂျိနယ်စား ထိုင်နေတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်း မဟုတ်တော့ဘူး။ တွေ့နေကျ မြင်နေကျလို ဖြစ်သွားပြီ။ ကသိကအောက် ဖြစ်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အမှန်တော့လည်း ဂျိနယ်စားဟာ တစ်ချိန်က မာဂရက်ရဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်။ ဒါကြောင့်မို့ မာဂရက် အတွက် သီးသန့်နေရာ ဝယ်ပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ သူပါ လိုက်လာပြီး ပွဲကြည့်တယ်။ ဒီထက် မပိုဘူး။ သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခု။ ဘာမှ ဆန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် မာဂရက်လို မိန်းမမျိုးကို ချစ်သူအဖြစ် ထားချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ မာဂရက်ရဲ့ အပြုအမူ အကျင့်အကြံ အလေ့အထတွေကို ရိုးသွားအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ မရွှင်တော့ဘူး။ ပရူးဒင့်စ်ရယ်၊ နယ်စားရယ်၊ မာဂရက်ရယ် သုံးယောက်သား ဇာတ်ရုံအဝမှာ ရပ်ထားတဲ့ မြင်းရထားပေါ် တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီး ဆိုးလာတယ်။ မကြည်မလင် တဲ့ စိတ်နှင့်ပဲ ဇာတ်ရုံက ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တယ်။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စ် အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ပရူးဒင့်စ် ပြန်ရောက်နေတာလည်း မကြာသေးဘူး။ ကျွန်တော် နှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်။

[၁၃]

‘ရှင်ကလည်း အမြန်သားပါကလား၊ ကျွန်မတို့နှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက် တာပဲ’

ပရူးဒင့်စံက ဆီးပြောတယ်။

‘ဟုတ်တယ်’ ကျွန်တော်က စိတ်မပျံ့တပါနှင့် အဖြေပေးလိုက်တယ်။

‘မာဂရက်ကော’

‘သူ့အိမ်မှာပေါ့’

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဂျီနယ်စားနှင့်ပေါ့’

ကျွန်တော် မထိုင်နိုင်ဘူး။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလား နေမိတယ်။

‘ရှင်က ဘာများ ဖြစ်နေရပြန်တာလဲ’

‘မာဂရက် အခန်းထဲက ဂျီနယ်စား မထွက်မချင်း စောင့်နေရတဲ့ အလုပ် ဟာ ပျော်စရာ အလုပ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်နေသလား’

‘ရှင်ပြောပုံ လုပ်ပုံတွေဟာ အတော့်ကို အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တာပဲ၊ မာဂရက် အနေနှင့် နယ်စားကို လက်မခံလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒါကို ရှင် သဘောပေါက် သင့်ပါတယ်၊ ဂျီနယ်စားဟာ မာဂရက်နှင့် တွဲလာတာ ကြာလှပြီ၊ သူဟာ မာဂရက် လိုသမျှ ငွေကို ပုံပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှင်၊ အခုလည်း လိုရင် လိုသလောက် ပေးနေတုန်းပဲ၊ မာဂရက်ဟာ အသုံးအစွဲ အင်မတန် ကြီးတာ၊ တစ်နှစ်ကို ဖရန်ငွေ တစ်သိန်းကျော်လောက် သုံးနေတာ၊ သူ့မှာ အကြွေးကလည်း

တောင်ပုံရာပုံ၊ မြို့စားကြီးကလည်း သူ တောင်းတိုင်း ပေးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့လို့ မာဂရက် အနေနှင့် သူ့မှာ လိုတိုင်း မြို့စားကြီးဆီကချည်း လက်ဖြန့်ခံနေလို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးလူဆီကလည်း အကူအညီ ယူရသေးတာ ပေါ့၊ နယ်စားဆီက အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ကို ဖရန်ငွေ တစ်သောင်းလောက် ရနေတာ၊ အဲဒီလို လူမျိုးကို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မာဂရက်ဟာ ရှင့်ကို သိပ်ပြီး ခင်ရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်နှင့် မာဂရက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စကို ကျွန်မ နည်းနည်း ပြောချင်တယ်၊ ရှင့် အကျိုးနှင့် မာဂရက် အကျိုးကို ကြည့်ပြီး အကြံပေးရမယ် ဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆက်ဆံရေးကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားစေချင်ဘူး၊ ပိုပြီး ရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ သိပ်ပြီး မပြင်းထန်စေချင်ဘူး၊ ရှင့်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ရှင့်က တစ်နှစ်မှ ဖရန်ငွေ ခုနစ် ထောင် ရှစ်ထောင် လောက်ပဲ ဝင်ငွေ ရှိတဲ့ လူ၊ မာဂရက်လို အသုံးအဖြန့် ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို လိုသမျှ ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်မှ မလွယ်ဘူး၊ သူ အခု စီးနေတဲ့ မြင်းရထား စရိတ်တောင်မှ လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မာဂရက်ဟာ ဘာလဲ၊ ဒါကိုလည်း ရှင့် သိ ရမယ်၊ သူဟာ သဘော ကောင်းတယ်၊ ဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ လှတယ်၊ သူ့ ကို သဘောကျတယ် ဆိုရင် တွဲလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လလောက် တွဲလိုက်ရ ရင် လုံလောက်ပါတယ်၊ ထားပါတော့ အလွန်ဆုံး နှစ်လ၊ သူ ကြိုက်တဲ့ ပန်း ဝယ်ပေး၊ ချိုချင်ဝယ်ပေး၊ ဇာတ်ရုံမှာ သူ့ အတွက် သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင် ဝယ်ပေး၊ ဒီလောက်ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါလောက်ဆို ရှင့်အတွက်ရော သူ့ အတွက်ပါ လုံလောက်ပြီ၊ ရှင့် ဦးနှောက်ထဲကို တခြား အတွေးတွေ၊ စိတ်ကူး ယဉ်တာတွေ မရောက်စေနှင့်၊ မာဂရက် တခြား ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် တွဲရင်လည်း မနာလိုတာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနှင့်၊ အပိုအလုပ်တွေ၊ ကိုယ့် အတွက် သက်သက်မဲ့ လျော့အောင် လုပ်နေတာနှင့် အတူတူပဲ၊ အရေးကြီးတာ က ရှင့် အခု ဆက်ဆံနေတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ ဆိုတာကို သိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ မာဂရက်ဟာ သူတော်စင်မလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရှင့်ကို သဘောကျတယ်၊ ရှင့်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေ တယ်၊ ဒါလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ၊ ရှင့်က သိပ်ပြီး ထိခိုက်လွယ်တာပဲ၊ ရှင့် အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မဖြင့် အံ့ဩနေမိသေးတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ရှင့်အနေ နှင့် ပါရီမြို့ရဲ့ အလှ ဘုရင်မလို့ ခေါ်လောက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်နေပြီပဲ၊ ဘာများ စိတ်ထိခိုက်စရာ ရှိသေးလဲ၊ သူက

ရှင်ကို တခမ်းတနား ကြိုဆိုတယ်၊ ဧည့်ခံတယ်၊ ပြုစုတယ်၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း စိန်တွေ ဝတ်ထားလိုက်တာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့်၊ ရှင် သူ့အတွက် ခြူးတစ်ပြားမှ အကုန်အကျ ခံစရာ မလိုဘူး၊ ဒါနှင့်တောင်မှ ရှင် မကျေနပ်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ခက်တာပဲ၊ ရှင်အလိုဆန္ဒက များလွန်းအားကြီး မနေဘူးလား’

‘ခင်ဗျား ပြောတာတွေ အားလုံး မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုလူဟာ တစ်ချိန်က သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အသိဟာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ကြောက်စရာ ကောင်း လောက်အောင် ထိခိုက်လှပါတယ်’

‘ပထမ တစ်ချက်၊ ရှင် စဉ်းစားရမှာက...’

ပရူးဒင့်စိက ကျွန်တော် နားဝင်အောင် ရှင်းပြပြန်တယ်။

‘သူဟာ ကနေ့ထက်ထိ မာဂရက်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေတုန်းပဲလား၊ ဒါကို စဉ်းစားရမယ်၊ အမှန်တော့ နယ်စားဟာ မာဂရက် အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီ အခြေအနေထက် မပိုဘူး၊ မာဂရက် အနေနှင့် သူ့ကို အိမ်ထဲတောင်မှ အဝင်မခံဘဲ နေခဲ့တာ နှစ်ရက် ရှိသွားပြီ၊ ကနေ့မနက် သူ ရောက်လာတော့ မငြင်းသာတော့ဘူး၊ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်း ပွဲလိုက်ကြည့်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရတယ်၊ အခုလည်း မာဂရက်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတာ၊ ခဏ နေရင် ပြန်မှာပဲ၊ သူ ဒီမှာ အကြာကြီး နေစရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ ရှင်က မာဂရက်နှင့် တွေ့ဖို့ ဒီက စောင့်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာတော့ အလကားဟာ တွေ့ပါ၊ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်တွေပါ၊ ပြီးတော့လည်း ရှင်အနေနှင့် မြို့စားကြီးကျတော့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူး မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးက အဘိုးကြီးပဲ၊ မာဂရက်ဟာ သူ့ ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် အသေအချာ သိထားရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ၊ ပြီးတော့လည်း ဒါ မျိုးက တစ်ဦးတည်းနှင့် အဆက်အဆံ ရှိတယ် ဆိုတာကျတော့ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိသေးတယ်၊ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ စိတ်က တစ်မျိုးပဲ၊ လက်ခံလို့ မရချင်တော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျေနပ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ လူစားဟာ ကိုယ် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို အမှားအမှန် ဝေဖန် ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ လူမျိုးရင်လည်း ဖြစ်ရ မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအလုပ်အပေါ်က အမြတ်ထုတ်နေတဲ့ လူစားမျိုးရင်လည်း’

ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလို လူစားမျိုး ဆိုတာကလည်း အောက်တန်း အကျဆုံး အနိမ့် ကျဆုံး ဆိုတဲ့ လူတန်းစားထဲမှာသာ တွေ့ရမှာပဲ၊ ဒါမျိုးကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆိုတာက လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စိတ် လုံးဝ မရှိဘဲ အရေအတွက် များမှ အမြတ် များများ ရမယ်လို့ တွက်နေတဲ့ လူစားမျိုးတွေသာ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါ’

‘ဟာ ရှင့်အတွေးအခေါ်က သိပ်ပြီး ရှေးကျတာပဲ၊ ဒီအတွေးအခေါ် အယူအဆမျိုးက ခေတ်မမီတော့ဘူး ရဲဘော်ရေ၊ ဂုဏ်သရေရှိ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းက ပေါက်ဖွားလာတာပါ ဆိုတဲ့ အချမ်းသာဆုံးလူတွေ၊ နာမည် အကြီးဆုံးတွေ အများကြီး ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီလူတွေ အားလုံးဟာ အခု ကျွန်မ ရှင့်ကို အကြံပေးနေတဲ့ ပုံစံမျိုးအတိုင်း နေနေကြတာရှင်၊ ဒီကိစ္စ မျိုး အတွက် သူတို့အနေနှင့် သိပ်ပြီးတော့လည်း အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်အကြောက် ဆိုတာလည်း ထားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ လုပ်နေတာ မကောင်းမှုမှန်းတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြုနေတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ အတွက် သိပ်အလေးအနက် ထားပြီး တွေး တော ဆင်ခြင်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးလာရင် အထူးတလည် အဖြေ ပေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မြင်နေရတဲ့ ကိစ္စပါ၊ ပါရီမြို့ အထက်တန်းလွှာ မှာ နာမည်ကြီးပြီး ဝင်ဆံ့နေတဲ့ ကြေးစား မိန်းမတွေကို လေ့လာကြည့်၊ ဒီ မိန်းမတွေရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ၊ သွားပုံလာပုံ၊ သုံးဖြန်းနေပုံကို လေ့လာကြည့်၊ သူတို့ နေပုံမျိုးဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်ငွေနှင့် လုံးဝ မလောက်ဘူး၊ သူတို့ အနေနှင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အဆက် သုံးလေးယောက် ထားပါမှ၊ သူတို့ သုံးလောက် စားလောက်အောင် ရမှာ၊ အဲသလိုမှ မထားရင်တော့လား၊ ဟား အခုလို နေနိုင် စားနိုင် ဝတ်နိုင်ဖို့ ဝေးသေး ပေး...ပေးထဲကပဲ၊ မာဂရက်လို အသုံးအစွဲ အလွန် ရက်ရောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဆိုရင် လူတစ်ဦးတည်းရဲ့ ဝင်ငွေနှင့် မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်ဘဲ၊ ကျွန်မတို့ ပြင်သစ် နိုင်ငံမှာ တစ်နှစ်ကို ဖရန်ငွေ ငါးသိန်း ဝင်ငွေ ရှိတယ် ဆိုရင် အင်မတန်ကို ဝင်ငွေ များတယ်လို့ ပြောရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဝင်ငွေ ငါးသိန်းတောင်မှ သူတို့ အတွက် နည်းသေးတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် အသုံးအဖြုန်းက ပက်စက်တာ၊ ဒီ အကြောင်း တစ်ချက်တည်းနှင့်ပဲ သူတို့ ဘာကြောင့် လူ လေးငါးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း လက်ခံရသလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရနေပြီ၊ အဲသလောက်

ငွေဟာ မာဂရက် နေတဲ့ အခန်းခန့် မာဂရက် ငှားထားတဲ့ အခိုင်းအစေတွေရဲ့ လစာတောင် ပေးဖို့ မလုံလောက်ဘူး ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိသွားကြတာ ချည်းပဲ။ သူတို့ သိပါတယ် ဆိုတာတော့ မာဂရက်ကို ဖွင့်မပြောကြဘူး။ သူတို့ အနေနှင့် မသိဟန်၊ မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့ လိုချင်တာ ရအောင် ယူဖို့ပဲ ကြိုးစားကြတာပဲ။ သူတို့ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ရော သူတို့လမ်း သူတို့ သွားကြရော၊ တကယ်လို့များ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်ပြီး ကုန်သမျှ အသုံးစရိတ်တွေကို ပြေလည်အောင် ပေးပြီ ဆိုပါတော့။ ဟင်း...ပေးတဲ့ လူဟာ ဘဝပျက်တော့တာပဲ။ အရူးအမိုက်တွေ ဒုက္ခရောက်သလို ရောက်ရတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ပါရီမြို့ပေါ်မှာ အကြွေး တစ်သိန်းလောက် ထားခဲ့ပြီး အာဖရိကတိုက် သွား၊ စစ်ပွဲမှာ သေ၊ ဒီနည်းနှင့်ပဲ သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်ရတော့တာပဲ။

‘အဲသလို လုပ်ပေးပြီး အဲသလို ဖြစ်သွားလို့များ အမျိုးသမီးက ကျေးဇူး တင်မယ် ထင်သလား၊ ဝေးပါသေး၊ သူတို့အတွက် ကျွန်မရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံး ပျက်ခဲ့ရပါတယ်လို့ ပြောမယ်။ သူတို့နှင့် နေစဉ် အခါတုန်းက သူ့မှာ ငွေတွေ အများကြီး ဆုံးခဲ့ရပါတယ်လို့ ပြောမယ်။ ဒီစကားတွေ ကြားရရင် ရှင် အကြီး အကျယ် ဖျားသွားမှာ သေချာတယ်။ ဖျားချင်လည်း ဖျားရော၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ အခု ကျွန်မ ပြောနေတာတွေ အားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ။ ရှင်ဟာ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ခင်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ဒီစကားတွေကို ပြောပြနေရတာ။ ဒီမိန်းမစားမျိုးတွေနှင့် ကျွန်မ အတူတူ နေထိုင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့ ဘယ်လောက် တန်ဖိုး ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် အပေါ်မှာ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပြီး ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး။

‘ပြီးတော့ တစ်ခု ရှိသေးတယ်’

ပရူးဒင့်စ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်တယ်။ ‘မာဂရက်က နယ်စားကို ဖြစ်စေ၊ မြို့စားကြီးကို ဖြစ်စေ တစ်ယောက်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အထိ ရှင်ကို ချစ်နေတယ် ဆိုကြပါစို့။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးထဲက တစ်ဦးဦးက ရှင်နှင့် မာဂရက် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်နေတာကို သိသွားတဲ့ အတွက် သူနှင့် ရှင် ကြိုက်ရာ တစ်ယောက်ကို ရွေးဖို့ ပြောပြီ ဆိုကြပါစို့။ သူ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ရှင်အတွက် သူ စွန့်လွှတ်ရမယ့် တန်ဖိုးဟာ နည်းနည်း နောနော မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ရှင် ငြင်းနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခု ရှင် စဉ်းစားရမှာက ရှင်ဘက်ကရော မာဂရက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးနှင့်

ညီမျှတဲ့ စွန့်လွှတ်မှုမျိုးကို ပေးနိုင်မလား၊ ကဲ ရှင် ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ရှင်က သူ့
 အပေါ် ငြီးငွေ့လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ရှင် သူ့ဆီက ရထားခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးနှင့် ညီမျှ
 တဲ့ အရာကို ရှင် ပြန်ပေးနိုင်မလား၊ မညာမတာ ပြောကြစတမ်း ဆိုရင် ရှင်
 ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့ သူ့မှာလည်း
 ရှင် ခွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အတွက် သူ တစ်သက်လုံး အားကိုးအားထား ပြုသွား
 တော့မယ် ဆိုပြီး ခြေချထားခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလောကနှင့် လုံးဝ အဆက်ပြတ်နေပြီ၊
 တကယ်တော့ ရှင်ကသာ သူ့ကို ဆွဲထုတ် မသွားဘူး ဆိုရင် သူ့လောကထဲမှာ
 သူ့ဘဝ တည်ဆောက်ပြီး အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နေမှာ၊ အခုတော့ ရှင် လုပ်လိုက်
 လို့ သူ့ လောကထဲ ပြန်ဝင်ပြီး သူ့ဘဝ သူ ထူထောင်သွားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
 တော့ဘူး၊ အဲဒီလောကထဲက လူတွေကရော၊ အဲဒီလောကနှင့် ဆက်စပ်
 ယှက်နှယ်နေတဲ့ လူတွေကပါ သူ့ကို မေ့သွားကြပြီ၊ အလုပ် လုပ်လို့ ကောင်းတဲ့
 အရွယ်ကလည်း လွန်လာခဲ့ပြီ၊ အချိန်တွေ သိပ်နှောင်းကုန်ပြီ၊ အချိန်ကောင်းတွေ
 လွန်ခါမှ ဘဝဟောင်းကို ပြန်သွားလို့ကော သူ့မှာ အကျိုး ဖြစ်မတဲ့လား၊
 ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

‘တကယ်လို့များ ရှင်ဟာ သူလို ငါလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူစားမျိုး၊ တာဝန်
 မဲ့ လူစားမျိုး ဆိုပါတော့၊ ရှင် ဘာလုပ်မလဲ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ရှင် လုပ်
 လိုက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ မင်းကို ချစ်တာဟာ မင်း တွေ့ဖူး ကြုံဖူး
 ခဲ့တဲ့ လူတွေက မင်းကို ချစ်သလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ဖြင့် လမ်းခွဲဖို့ အချိန်
 တော်ပြီ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောပြီး ခွာသွားလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ
 တော့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေပြီ။

‘ရှင်က အဲသလို လူစားမျိုး မဟုတ်လို့ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်မယ်၊ ဟာ
 ဝန် သိမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်း
 သွားရမှာ၊ အဲသလို ကျပြန်တော့လည်း ရှင်ဘဝက သိပ်ပြီး ကောင်းလာဖို့
 မရှိပါဘူး၊ ရှင် ဒုက္ခ ရှင် ရှာနေသလို ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ ဆိုတော့
 အသက်အရွယ် ငယ်စဉ်တုန်းမှာတော့ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးတွေနှင့် အဆက်အဆံ
 ရှိနေတာကို အပြစ် မတင်ကြပေမယ့် လူရွယ်လူကြီးပိုင်း ရောက်လာတော့
 လူအများက ခွင့်မလွှတ်ချင်ကြတော့ဘူး၊ ဒီပြဿနာကြီးက နေရာတိုင်းမှာ
 အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတော့မယ်၊ မိဘဆွေမျိုး
 မိတ်ဆွေ အသိုက်အဝန်းနှင့် ဆက်ဆံရေးမှာလည်း အဟန့်အတား ဖြစ်လာမယ်၊
 ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ကိစ္စတွေမှာလည်း အတားအဆီး

ဖြစ်လာမယ်၊ ဒီလိုနှင့်ပဲ ရှင်ဘဝဟာ ရေစုန်မျောပို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံပါ၊ ဘယ်အရာမဆို သူ တန်သလောက်ပဲ တန်ဖိုး ထားပါ၊ မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်သူ ကြွေးရှင်လို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး မပေးချင်စမ်းပါနှင့်’

ပရူးဒင့်စ် ပြောပြနေတာတွေဟာ သိပ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံနေ တယ်။ မျှမျှတတလည်း ရှိတယ်။ ယထာဘူတလည်း ကျတယ်။ ကျွန်တော် ခွန်းတဲ့ မပြန်နိုင်ဘူး။ သူ့စကားလည်း ဆုံးရော သူ ပြောပြတာတွေ အားလုံး မှန်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရတာပဲ။ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး အခုလို အကြံ ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားတောင် ပြောခဲ့ရပါသေးတယ်။

‘ကဲ တော်ပြီ၊ ဒီစကားတွေကို ဒီတင်ပဲ ရပ်ကြစို့၊ မိုက်မဲ တွေဝေနိုင်မယ့် သဘောတရား အားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့၊ ဒီ သဘောတရားတွေကို အလေး အနက် ထားမနေနှင့်၊ ရယ်စရာတွေလို့ သဘောထားပြီး ရယ်သာ ပစ်လိုက်တော့၊ ဘဝ ဆိုတာ ပျော်စရာကြီးပါ၊ အလွန်ကို သာယာ ချမ်းမြေ့ပါတယ်၊ ပျော်စရာ မရှိဘူး၊ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု မရှိဘူး ဆိုတာဟာ ခံယူတဲ့ လူရဲ့ သဘောထား ကြောင့် ဖြစ်လာရတာတွေပါ၊ မှန်ပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာတဲ့ အရိပ်ဟာ မှန်ကို ကြည့်တဲ့ လူနှင့်ပဲ ဆိုင်ပါတယ်၊ မှန်နှင့် မပတ်သက်ပါဘူး၊ ရှင်သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန်ကို မေးကြည့်ပါလား၊ ဂျက်စတန်ဟာ အချစ် ဆိုတဲ့ အရာပေါ်မှာ ကျွန်မ မြင်သလို ကျွန်မ နားလည်သလို မြင်တဲ့လူ နားလည်တဲ့ လူ တစ် ယောက်ပဲ၊ အခုလောလောဆယ် ရှင် တွေးရမှားက ငါနှင့် မဝေးကွာလှတဲ့ တစ်နေရာမှာ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ မိန်းမချောလေး ဟာ သူ မလိုလားတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဧည့်ခံရင်း ဧည့်သည် အပြန်ကို စောင့်နေရရှာတယ်၊ မတတ်သာလွန်းလို့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံနေရပေမယ့် သူ တွေးနေမှားက ငါ့အကြောင်းပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူဟာ ငါနှင့် တစ်ညလုံး နေမယ့် မိန်းကလေး၊ သူဟာ ငါ့ကို ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ အဲဒါ ပဲ တွေးရမယ်၊ ရှင်ဟာ အရူး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အခု လတ်တလော တွေးစရာ ဒါပဲ ရှိရမယ်၊ တခြားဟာတွေ ဘာမှ မတွေးနှင့်၊ ကဲ လာပါ ကျွန်မနှင့် အတူ ဟိုပြတင်းပေါက်နား သွားကြရအောင်၊ အဲဒီက နေပြီး နယ်စား အပြန်ကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဒီလူ ကြာကြာ နေမယ် မထင်ပါဘူး’

ပရူးဒင့်စံက ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီး ဆင်ဝင်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေမိတယ်။ သူဟာ အောက်ဘက် လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်သန်း သွားလာနေကြတဲ့သူ တချို့ကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နှင့် မျှော်ကြည့်နေတယ်။ သူ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ တရစ်ပတ်ပတ်နှင့် ပေါ်လာနေတဲ့ပုံပဲ။ သူ ပြောတာတွေဟာ အလွန် မှန်ပါကလားလို့ မတွေးမိဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထားခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ အင်မတန်မှ လေးနက်တဲ့ အချစ် ဆိုတော့ ပရူးဒင့်စံရဲ့ စကားတွေကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို လက်ခံလို့ မရတိုင်း သက်ပြင်းပဲ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ချနေမိတယ်။ ပရူးဒင့်စံက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်တယ်။ သူ့လူနာ အပေါ်မှာ လက်လျှော့လိုက်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး။

‘အာရုံ ခံစားမှုတွေ များလွန်း မြန်လွန်းတော့ ဘဝရဲ့ တိုတောင်းမှုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်တော့မှာလဲ’ ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ် တည်း ညည်းလိုက်မိတယ်။ ‘ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခဲ့ တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူဘဝ ရောက်လာတာလည်း မနေ့ကမှ ရောက်တာပါ။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဘာမှ ကြာလိုက်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်း နှလုံးနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို လုံးဝ စိုးမိုး ချုပ်ကိုင်ထားနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဂျီနယ်စား သူ့ဆီ အလည်လာတဲ့ ကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကံမကောင်းတဲ့ အချက် တစ်ချက် ဖြစ်နေတာပါ’

နောက်ဆုံးကျတော့ ဂျီနယ်စားဟာ အိမ်ထဲက ထွက်လာတယ်။ သူ မြင်းရထားပေါ် တက်ပြီး ပြန်သွားလေရဲ့။ ပရူးဒင့်စံကလည်း ပြတင်းတံခါး ကို ကပျာကသီ ပိတ်လိုက်တယ်။ သူ တံခါး ပိတ်နေခိုက်မှာပဲ မာဂရက်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားရတယ်။

‘မြန်မြန် လာခဲ့ကြတော့၊ သူတို့ ညလယ်စာ ပြင်နေကြပြီ၊ ကျွန်မတို့ ညလယ်စာ စားကြမယ်’

ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ မာဂရက်ဟာ ကလေး တစ်ယောက် လိုပဲ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တအား သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး အားရပါးရ နမ်းလိုက်တယ်။

‘မောင်နှင့် မာဂရက် စိတ်မကောက်ကြတော့ဘူးနော်’

သူက ကျွန်တော့်ကို ချစ်စရာ အပြုံးနှင့် မေးတယ်။

‘မကောက်တော့ပါဘူး၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီ’ လို့ ပရူးဒင့်စ်က ဝင်ဖြေတယ်။ ‘ကိုယ် မင်းလူကို အထာပေါက်သွားအောင် နားချထားပြီးပြီ၊ သူကလည်း ကတိပေးတယ်၊ ဒီအချိန်က စပြီး ကလေးကလား အလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်တော့ပါဘူးတဲ့’

‘ကောင်းတာပေါ့’

ကျွန်တော့်စိတ်က မလုံဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ အိပ်ရာကို မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်မိတယ်။ အိပ်ရာကတော့ အရာမယွင်းဘူး။ ပိပီရီရီ ခင်းကျင်းထားတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစား စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတယ်။

မာဂရက်ရဲ့ အလှဟာ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝ ရှိတယ်။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့တယ်။ သူ့အလှဟာ ပင်ကိုအလှ။ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ မရှိဘဲနှင့် လှတဲ့ အလှမျိုး။ တစ်မိမိမိမိ ကြည့်လေ လှလေပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ဘာများ နောက်ထပ် လိုချင်ပါသေးသလဲ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် သူ့ဆီက နောက်ထပ် ဘာမှ တောင်းပိုင်ခွင့် မရှိသင့်တော့ပါဘူး။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ကျွန်တော် အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာမျိုး အခြေအနေမျိုးမှာ တခြားလူတွေကို အစားထိုးကြည့်တယ်။ သူတို့ ပျော်ကြမှာ မလွဲဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဗာဂျီရဲ့ သိုးကျောင်းသမားနှင့် တူနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့လိုပဲ နတ်သား နတ်သမီးတွေက လာပေးထားတဲ့ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နှင့် ခံစားဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

စောစောက ကြားခဲ့ရတဲ့ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ သဘောတရားတွေကို လက်တွေ့အသုံးချဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ညလယ်စာစားသောက်နေကြတဲ့ အဖော် နှစ်ယောက်လို အပူအပင် အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့စွာနှင့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်ဖို့ အားထုတ်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ သူတို့ ပြုံးကြ ရယ်ကြတာတွေက လုပ်ယူနေရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာနေတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ပြုံးနိုင်ဖို့ ရယ်နိုင်ဖို့ မနည်းကြီး ကြိုးစား အားထုတ်နေရပါတယ်။ ဇွတ်အဓမ္မ လုပ်ယူနေရတဲ့ ကျွန်တော့် အပြုံးတွေ အရယ်တွေဟာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အသက်မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိနိုင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံး အချိန်တန်တော့လည်း ညလယ်စာ စားပွဲဟာ ပြီးသွားတာ ပါပဲ။ ပရူးဒစ်စ်လည်း ပြန်သွားပြီ။ အခန်းထဲမှာ မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။ မာဂရက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ဖုံကလေးပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ကလေး ထိုင်ပြီး ဆောင်းမီးဖိုထဲက တညီးညီး တရှိန်ရှိန် တက်နေတဲ့ မီးတောက်တွေကို ဝမ်းနည်းတဲ့ အမူအရာနှင့် ငေးမောနေရှာတယ်။ သူ ဘာတွေများ တွေးနေရှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်မတန်မှ ပြင်းထန်လွန်းလှတဲ့ အချစ်စိတ်နှင့် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမိပါတယ်။ သူ့အတွက် ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘဝ တစ်ခုလုံး ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေတော့ စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲမှာ ရောက်နေပြီ။

‘မာဂရက် ဘာတွေးနေသလဲ သိလား’

‘ဟင့်အင်း မသိဘူး’

‘မာဂရက် ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်ကူးရလိုက်တဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခုကို တွေးနေတာ’

‘ဘယ်လို အစီအစဉ်လဲ’

‘အခုတော့ မာဂရက် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို လုပ်ရင် ရလာမယ့် အကျိုးကိုတော့ မောင် သိအောင် မာဂရက် ပြောပြမယ်၊ အကျိုးကျေးဇူးက တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်လလောက် ဆိုရင် မာဂရက် လွတ်လပ်တော့မယ်၊ အကြွေးတွေလည်း အားလုံး ဆပ်ပြီးသွားပြီ၊ နွေရာသီ ကျရင် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် တောပိုင်း သွားနေကြမယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဒီအကျိုးကျေးဇူး ရမယ် ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ခုပဲ ကတိပေး၊ မာဂရက်က မောင်ကို ချစ်သလို မောင်ကလည်း မာဂရက်ကို ချစ်ပါ၊ ဒါဆိုရင် မာဂရက်ရဲ့ အစီအစဉ် အားလုံး အောင်မြင်မှာ မလွဲဘူး’

‘အခု အချစ် ပြောနေတဲ့ အစီအစဉ်ဟာ အချစ်ဘာသာ အချစ် စိတ်ကူး ပြီး လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အကောင်အထည် ဖော်တော့လည်း အချစ်ဘာသာ အချစ် တစ်ယောက် တည်းပဲ အကောင်အထည် ဖော်မယ်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့၊ မာဂရက် တစ်ယောက်တည်း ခံရမယ့် ဒုက္ခပဲ’ ဒီစကားကို

ပြောချိန်မှာ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေတယ်။ သူ ပြုံးပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အပြုံးဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲက ဘယ်တော့မှ ပျောက်မသွားတော့ဘူး။ မာဂရက်က ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်က ရလာတဲ့ အကျိုးခံစားမှုကျတော့ မောင်နှင့် မာဂရက် နှစ်ယောက် အတူတူ ဝေမျှ ယူကြမှာပေါ့’

အစီအစဉ်က ရလာတဲ့ အကျိုးခံစားမှု ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ မလုံမလဲ ဖြစ်မိတယ်။ ဟန်ဆောင်လို့ မရဘူး။ ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး။ မလုံမလဲ ဖြစ်တဲ့ စိတ်နှင့် ရှက်တဲ့ စိတ်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲ့ ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို ကျွန်တော် တစ်ချိန်က ဖတ်ဖူး ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုထဲက မာနွန် လက်စကော့ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင် ဝင်လာတယ်။ မာနွန် လက်စကော့ဟာ ဒဂုန်စ် ဂျရီးယော့နှင့် အတူတွဲပြီး ဘီနယ်စားကြီးရဲ့ ငွေတွေကို သုံးခဲ့ ဖြန့်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက ဖြန့်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် အသံဟာ ခက်ထန် မာကျောနေတယ်။

‘မောင်ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် အကောင်အထည် ဖော်တဲ့ အစီအစဉ်က ရလာမယ့် အကျိုးကျေးဇူးကိုသာ မောင် ခံစားဖို့ မင်း ခွင့်ပြုရလိမ့် မယ် မာဂရက်’

‘မောင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘မင်းရဲ့ အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ဂျီနယ်စားဟာ မင်းရဲ့ ပါတနာ အဖြစ်နှင့် ပါနေတယ် မဟုတ်လား၊ မောင် အများကြီး သံ သယ ဖြစ်မိတယ် မာဂရက်၊ မောင့်အနေနှင့် မင်းရဲ့ အစီအစဉ်ကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း မရယူလိုဘူး’

‘ဪ မောင်ဟာ အတော့်ကို ကလေးကလား နိုင်တာပဲနော်၊ မာဂရက် ကတော့ သူ ငါ့ကို ချစ်မှာပဲ လို့ တထစ်ချ တွက်ထားတာ၊ မာဂရက် ထင် တာ မှားမှန်း အခုမှပဲ သိရတော့တယ်၊ ကဲပါလေ မောင့်သဘော၊ မောင် ကြိုက်သလိုသာ လုပ်’

မာဂရက်ဟာ ထိုင်ရာက ထပြီး စန္ဒရားခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ သူ တီးနေ ကျ ‘ဗာလ်ဆီး ဧည့်ခံပွဲ’ သီချင်းကို ကောက်တီးတယ်။ သူ ကောင်းကောင်း မတီးတတ်ခဲ့တဲ့ အပိုဒ် ရောက်တဲ့အထိ အထစ်အငေါ့ မရှိ တီးသွားနေတယ်။ ကျွန်တော့် အာရုံဟာ သူနှင့် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့ကြစဉ်က မပြေမလည်

ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ပြေးပြီး သတိရမိတယ်။ ဟိုတုန်းက မပြေမလည်မှုဟာ အခု အချိန်ထိများ အကျင့်ပါသလို ဖြစ်နေသလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ စန္ဒရားသံ ကျွန်တော့်နားထဲ ပြန်ဝင်လာတော့မှပဲ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် မာဂရက် ထိုင်နေရာကို သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမော့လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို အသာအယာလေး နမ်းလိုက်မိတယ်။

‘အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသေးတယ် နော်’

‘မာဂရက် အဖို့တော့ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပါ’ တဲ့။ မာဂရက်က အဖြေ ပေးတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ မောင် တစ်ခုတော့ သိထားဖို့ ကောင်းပြီ ထင်တယ်။ မာဂရက်တို့ အချစ်ဟာ ကနေ့မှ ဒုတိယနေ့ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါကိုတော့ မောင် သတိထားစေချင်တယ်။ မာဂရက် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်နေရတာ များလာပြီ။ မာဂရက် ပြောသမျှ မာဂရက် ခိုင်းသမျှကို မျက်စိမှိတ်ပြီး လိုက်နာပါမယ် လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မောင်ကတိကို မေ့ မေ့သွားတာတော့ မကောင်းပါဘူး’

‘မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ မာဂရက်ရယ်၊ မောင် မာဂရက်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တော့ မနာလိုစိတ်ကို ထိန်းလို့ မရဘူး၊ စောစောက မာဂရက် ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြားရတော့ မောင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က မောင့် အသည်းနှလုံးကို သိပ်ပြီး နာကျင်စေပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း လာ၊ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် ဒီကိစ္စကို ကျကျနန ချပြီး စဉ်းစားကြရအောင်’ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ ယူလိုက်ပြီး အင်မတန်မှ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အပြုံးနှင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာ ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေတယ်။ သူ့အပြုံးဟာ စွဲမက်စရာ ကောင်းတဲ့ အပြုံး။ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းတဲ့ အပြုံး။ ဒီအပြုံးဟာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို အရည်ပျော်သွားစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

‘မောင် မာဂရက်ကို ချစ်တယ်ဆို၊ တကယ် ချစ်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မောင်နှင့် မာဂရက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တောပိုင်းသွားပြီး နှစ်လ သုံးလလောက် အတူ မနေချင်ဘူးလား...ဟင်၊ တခြား လူတွေနှင့် မရောဘဲ နှစ်ယောက်တည်း နေရမှာကို တွေးပြီး မာဂရက်တော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း အဲသလို ပျော်ပျော်ပါးပါး နားနားနေနေ နေဖို့ လိုအပ်နေပြီ၊ နှစ်လ သုံးလ ဆိုတော့လည်း အချိန်က အတော်ကြာမှာ၊ အဲသလို ကြာကြာနေမယ် ဆိုရင် မာဂရက်တို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ

တွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားအောင် စီစဉ်ထားခဲ့မှ ဖြစ်မှာ။ အဲသလို မစီစဉ်ခဲ့ရင် မာဂရက် ပါရီက ခွာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မာဂရက်လို မိန်းမစားရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေဟာ အမြဲတမ်း ရှုပ်ထွေးနေတာ။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အခုတော့လည်း မာဂရက် အနေနှင့် မောင့်ကို ချစ်မိနေတော့ ဒီကိစ္စတွေကို ပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်မိလို့ မောင့်အတွက် စဉ်းစားရတာ၊ မရယ်ပါနှင့်။ မာဂရက် တကယ် ပြောတာပါ။ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာဟာ မာဂရက် မိုက်လွန်းလို့ပေါ့။ မာဂရက် အလွန် အလွန်ကို မိုက်မဲလွန်းလို့သာ မောင့်ကို ချစ်မိတာပေါ့။ ဒါကို မာဂရက် သိပါတယ်။ မောင်ကတော့ ဘာမှ မသိဘူး။ တစ်ခါတည်း နေပုံ ထိုင်ပုံက ရှင်ဘုရင်ကြီး ကျနေတာပဲ။ ပြောပြန်တော့လည်း မိုးလုံးလေလုံးက ခပ်ထွားထွား၊ တကယ့် ကလေးပဲ။ မောင်ဟာ တကယ့် ကလေးဆိုးကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။ မောင် ဘာတွေမှ မတွေးချင်စမ်းပါနှင့်။ မောင် တစ်ခုပဲ နားလည်ထားပါ။ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်တယ် ဒါပဲ။ တခြား အတွေးတွေ စိတ်ကူးတွေက မောင့်စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မာဂရက် ပြောတာ ဘယ်နှယ်လဲ။ သဘော ကျရဲ့လား။’

‘အချစ်ရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှကို မောင် သဘောကျပါတယ်။ လက်ခံပါတယ်။ မောင့်စိတ်ကို အချစ် အသိဆုံးပါ’

‘ဒီလို ဆိုရင် နောက် တစ်လ မပြည့်ခင် အချိန်မှာ မာဂရက်တို့ နှစ် ယောက် ရွာတစ်ရွာကို ရောက်နေကြမှာပဲ။ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ လမ်းလျှောက်မယ်။ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်တဲ့ နွားနို့စစ်စစ် သောက်မယ်။ မာဂရက် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ပါးစပ်က ဒီစကားမျိုးတွေ ထွက်လာတော့ မောင် အံ့ဩချင် အံ့ဩနေလိမ့်မယ်။ ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ဘဝဟာ မာဂရက် အတွက် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝလို့ မောင် ထင်ချင်လည်း ထင်မှာပဲ။ ပါရီမြို့ရဲ့ ဘဝဟာ မာဂရက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို မီးလောင်ပြာကျအောင် မလုပ်ပေမဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အသွေးအသားကိုတော့ စုပ်ယူ ဝါးမျိုပစ်နေတာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မာဂရက် ကလေး ဘဝတုန်းက နေခဲ့ရသလို တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး သာယာ ချမ်းမြေ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ စိတ်အေး နားအေး နေချင်တဲ့စိတ် အပြင်းအထန် ဖြစ် မိပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ ကလေးဘဝ ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ လူကြီးဘဝ ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဟာသူ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ကလေးဘဝကတော့ အရိပ်လို

ကပ်ပါလျက်ပါ။ မောင် သိပ်ပြီးတော့ လန်မသွားစေချင်ဘူး။ မာဂရက်ဟာ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးရဲ့ သမီးပါလို့ မောင့်ကို လိမ်မပြောချင်ဘူး။ မာဂရက်ဟာ စိန့် ဒင်းနစ် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါလို့လည်း ညာမပြောချင်ဘူး။ မာဂရက်ဟာ အင်မတန်မှ ဆင်းရဲ တဲ့ တောသူမလေး တစ်ယောက်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်က ဆိုရင် မာဂရက် နာမည်ကိုတောင်မှ မရေးတတ်ခဲ့ပါဘူး။ မာဂရက်ဆီက ဒီစကားတွေ ကြားရ တော့ မောင့်စိတ်မှာ သက်သာရာ ရမသွားဘူးလား ဟင်။ မာဂရက်ရဲ့ အလိုချင် ဆုံးသော ဆန္ဒ၊ အပြင်းပြဆုံးသော ဆန္ဒကို အခုလို ရင်ဖွင့်ပြီး ပြောပြတာဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ။ မောင်ဟာ ပထမဦးဆုံးလူပဲ။ မောင့်ကိုမှ ရွေးပြီး ဘာကြောင့် မာဂရက် ပြောမိရတာလဲ သိလား။ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို မာဂရက် နားလည်သလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင် မောင်က မာဂရက်ကို ချစ်တယ်။ မောင် ချစ်တာဟာ မောင့်အတွက် ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မာဂရက် အတွက် ချစ်တာ၊ တခြား လူတွေကလည်း မာဂရက်ကို ချစ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မာဂရက်ကို ချစ်တာက သူတို့ အတွက် ချစ်ကြတာ၊ အဲဒီ ကွာခြားမှုကြောင့် မာဂရက်ရဲ့ အပြင်းပြဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဆန္ဒကို ပြောပြမိတာပါ။

‘မာဂရက် တောပိုင်းကို မကြာခဏ သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့သွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ သွားချင်နေတာပဲ။ ဒီ သာယာမှုကလေး ရဖို့အတွက် မောင် ကူညီလိမ့်မယ်လို့ မာဂရက် ယုံကြည် ပါတယ်။ မာဂရက် အပေါ်မှာ မရက်စက်ပါနှင့်။ ဒီ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကလေး ကိုတော့ဖြင့် မောင်နှင့်အတူတူ လက်တွဲပြီး မာဂရက် ခံစားပါရစေ၊ သူဟာ တစ်နေ့ သေရမှာပဲ။ ငါနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း သူ ပထမဆုံး တောင်းခံတဲ့ ကိစ္စ ကလေးဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မှ လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စလေးပါ။ ဒီ မဖြစ်စလောက် ကိစ္စလေးကို မလိုက်လျောဘဲ နေလိုက်မိရင် သူ သေသွားတဲ့ အချိန်ကျတော့ ငါ နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ် လို့ တွက်ပြီး မာဂရက်ရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောစေချင်ပါတယ်’

သူ့နှုတ်ဖျားက ဒီစကားမျိုး ဒီအပြောမျိုးတွေ ကြားရတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လို အဖြေပေးရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ပထမညက သူနှင့် ကျွန်တော် ချစ်တင်း နီးနှောခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ သစ်ဆန်း နေဆဲ၊ ရှင်သန်နေဆဲပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကနေ့ည ဆိုရင် ဒုတိယညပါ။ ဒီညမှာ သူနှင့် ကျွန်တော် ချစ်တင်းနီးနှောရမယ့် အရေးကို တွေးပြီး မျှော်လင့်ချက်

အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ မာဂရက်ဆီက သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့ဆန္ဒကို ငြင်းနိုင်တဲ့ အင်အား ကျွန်တော့်မှာ ရှိနိုင်ပါတော့မလား။

နောက် တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ မာဂရက်ကသာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခု ကို ကျူးလွန်ခိုင်းရင် ကျွန်တော် ကျူးလွန်ဖို့ အသင့်ပဲ။ သူ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ခိုင်းသမျှကို လုပ်မိမှာပဲ။

မနက် ခြောက်နာရီထိုးမှ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ပြန်လာခဲ့တယ်။ မပြန်ခင် ကလေးမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ ‘ကနေ့ည မောင် လာခဲ့ဦးမယ်’ လို့။

သူက ကျွန်တော့်ကို ပူနွေးချိုမြတဲ့ အနမ်းနှင့် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားကိုတော့ အဖြေမပေးဘူး။

နေ့လယ်ကျတော့ သူ့ဆီက စာတိုလေး တစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက

အချစ်ရေ

မာဂရက် သိပ်နေမကောင်းဘူး။ ဆရာဝန်က နားနားနေနေ နေဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။ ကနေ့ည စောစော အိပ်ရာဝင်မယ်။ မောင်နှင့် မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ရောက်လာမယ့် မောင်ကို မာဂရက် စောင့်ကြိုနေမယ်။ မာဂရက် မောင်ကို သိပ်ချစ် တယ်။

စာဖတ်ပြီး ပထမဆုံး ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ အတွေးကတော့ ‘သူ ငါ့ကို လိမ်နေပြီ’ ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။

ဒီအတွေးကြောင့် ကျွန်တော့် နဖူးမှာ ချွေးတောင် စို့လာရတယ်။ မာဂရက် နှင့် ဆက်ဆံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး အခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ကြုံရမှာပဲ။ ကျွန်တော် အလျင်က တခြား မိန်းမတွေနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ ဖူးတယ်။ အခုလို ကျွန်တော့် မျက်ကွယ်မှာ တခြားလူတွေနှင့် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ပြီး တွဲတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေနှင့်လည်း မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေနိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိတောင် မထားမိဘူး။ မာဂရက်နှင့်ကျတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ လျစ်လျူရှုလို့ မရဘူး။ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီလောက်ပဲ

ချစ်နေရသလား။ ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် လွမ်းမိုးနေရတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မာဂရက်ရဲ့ အိပ်ခန်းသော့ ရှိနေတာပဲ။ ဒီသော့နှင့် သွားရင် သူ့အခန်းထဲ ရောက်မယ်။ သူနှင့် တွေ့နိုင်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် သိနိုင်မယ်။ တကယ်လို့ များ သူ့အခန်းထဲမှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရင် မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်မယ်။

ကျွန်တော် ချင် အီလီဆီရပ်ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီက နေပြီလေးနာရီတိတိ ကျွန်တော် စောင့်တယ်။ သူ ပေါ်မလာဘူး။ ညပိုင်းကျတော့ သူ သွားလေ့ သွားထရှိတဲ့ ဇာတ်ရုံတိုင်းကို ကျွန်တော် ရောက်တယ်။ ဘယ်ဇာတ်ရုံကိုမှ သူ မလာဘူး။

ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့ အန်တင်လမ်းကို ရောက်သွားတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ မီးရောင် မရှိဘူး။ မှောင်ချထားတယ်။ အိမ်ရှေ့က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို သွားဆွဲတော့ အိမ်စောင့်က ထွက်မေးတယ်။ ‘ဘယ် သွားမလို့လဲ’ တဲ့။

‘မဒမ် ဂေါတီးယား အခန်းကို သွားမလို့’

‘သူ ပြန်မရောက်သေးဘူး ခင်ဗျ’

‘သူ့အခန်းအထိ ကျွန်တော် သွားချင်တယ်၊ အခန်းထဲကနေ စောင့်မယ်’

‘အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး’

သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ သော့ရှိနေပေမယ့် အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်နေဖို့တော့ မသင့်ဘူး။ အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် အဆင့်အတန်း သိပ်နိမ့်သွားမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် လက်လျှော့ပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုတော့ မပြန်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလမ်းထဲ ကကို မထွက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကလည်း မာဂရက် အခန်းဆီက မခွာနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဆက်စောင့်နေမယ် ဆိုရင် အဖြေ တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမှာပဲ။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သံသယ မှန် မမှန်တော့ သိရမှာပဲ။

ညသန်းခေါင်ကျတော့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးတဲ့ မြင်းရထား တစ်စီး လမ်းထဲ ဝင်လာပြီ။ အမှတ် ၉ ရှေ့မှာ ရပ်တယ်။ ရထားထဲက ဂျီနယ်စား ဆင်းလာတယ်။ အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ မြင်းရထားကိုတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ထင်တာက ဂျီနယ်စားလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ မာဂရက် ပြန်မရောက်
သေးဘူး ဆိုတဲ့ စကား ကြားရပြီး အိမ်ထဲက ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့
ထင်တာ။ ဒါပေမဲ့ မနက် လေးနာရီသာ ထိုးရော ကျွန်တော် သူ ပြန်ထွက်
အလာကို စောင့်ရတုန်းပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်အတွင်းက ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်
အတွက် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ အပြင်းအထန် ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီည ခံစားနေရတာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ် အတွင်း
က ခံစားခဲ့ရတာဟာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်တော့ဘူး။ အသေးအဖွဲ့မှ တကယ့်
အသေးအဖွဲ့။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ချုံးပွဲချပြီး ငိုမိတယ်။
လောကကြီးမှာ မိန်းမလုပ်သူရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို ခံရလို့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ
ဖြစ်ရတဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ယောက်ျားတွေတောင်မှ
ကျွန်တော့်လောက် စိတ်ထိခိုက်မှု ပြင်းထန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။

ဒီလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတဲ့ လူတွေ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ အတိုင်း
ပဲ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားတယ်။ ဆုံးဖြတ်တယ်။ မာဂရက်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်
နေတဲ့ ကိစ္စကို ရပ်တန်းက ရပ်ပြီး ဖြတ်တော့မယ်လို့။ မိုးလင်းမှာဖြင့် မြန်မြန်
လင်းပါတော့လို့ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းတယ်။ မနက် မိုးလင်းရင် ကျွန်တော်
ဘာလုပ်မလဲ။ မာဂရက်နှင့် ဝေးရာကို ထွက်သွားမယ်။ ကျွန်တော့် အဖေနှင့်
ညီမ ရှိရာ အရပ်ကို ပြန်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေနှင့် ညီမရဲ့ အချစ်က
ကျွန်တော့် အတွက် သေချာတဲ့ အချစ်။ ဘယ်သောအခါမှ ပျက်ပြယ်သွားမယ့်
အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ အချစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် မိုးနှင့် မြေ
လောက် ကွာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဝေးရာကို ထွက်သွားရသလဲ ဆိုတာ
မာဂရက်ကို အသိမပေးဘဲနှင့် မသွားချင်ဘူး။ ဒီလို အသိမပေးဘဲ သွားတာမျိုး
ဟာ သူရဲဘောကြောင်ရာ ကျတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုယ်နှင့် တွဲနေတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက် အပေါ်မှာ လုံးဝ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့တဲ့ လူမျိုးကသာ စာလေး
တစ်စောင်လောက် ရေးပြီး အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားတတ်တာ။ ကျွန်တော့်
ခေါင်းထဲမှာ စာအစောင် နှစ်ဆယ်လောက် ရေးပစ်လိုက်တယ်။ ရေးလိုက်၊

မကြိုက်လို့ ပယ်လိုက်၊ နောက်တစ်စောင် ထပ်ရေးလိုက်။ အမှန်တော့ ဒီလို ဖြစ်နေတာဟာ ကျွန်တော် မှားတယ်။ သူ့လို မိန်းမပျက်မျိုးနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ အလျင်အလျင်တုန်းက ကျွန်တော် ဆက်ဆံဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမစားတွေနှင့် ဆက်ဆံသလိုပဲ ဆက်ဆံရမှာ။ အခုတော့ ကျွန်တော် လုပ်နေပုံက စိတ်ကူး ယဉ်လွန်း အားကြီးနေတယ်။ ကဗျာရူး စာရူးတစ်ယောက် လုပ်သလို ဖြစ်နေ တယ်။ တကယ်တော့ မာဂရက် လုပ်သွားပုံဟာ ကြက်မကြီးက ကြက်ကလေး ကို လှည့်စားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားပေါက်စလေး တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လုပ်သွားတာ။ သူ့လှည့်ကွက်ကလေးက သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်ကို စော်ကားတဲ့ လှည့်ကွက်ပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် မာန်မာန်ကို မချပစ်သင့်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က အပေါ်စီးရဖို့ လိုတယ်။ အပေါ်စီး ရနေမှလည်း ဖြစ်မယ်။ သူ လုပ်လိုက်တာကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်တယ် ဆိုတာ သိရရင် သူ ဝမ်းသာမယ်၊ ကျေနပ်မယ်၊ အားရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ လုပ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မထိခိုက်ပါဘူး ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ပြီးမှ သူ့ကို စွန့်ရမယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ကောက်ရေးတယ်။ စာသာ ရေးနေတယ်၊ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည် အပြည့်။ ဒေါသကြောင့် ထွက်လာရတဲ့ မျက်ရည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ထွက်လာရတဲ့ မျက်ရည်။

မောင်ချစ်ရပါသော မာဂရက်

မနေ့က မာဂရက် နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ သိပ်ပြီး မဖြစ် လောက်ဘူးလို့ မောင် ထင်ပါတယ်။ မောင် ညက ဆယ့်တစ်နာရီ တိတိမှာ မာဂရက်ဆီကို ရောက်တယ်။ မာဂရက် အတွက် စိတ်ပူလို့။ မာဂရက် နေမကောင်းတာ မေးမလို့။ မေးလိုက်တော့ မာဂရက် ပြန် မရောက်သေးဘူးတဲ့။ ဂျီနယ်စားကတော့ ကံထူးတဲ့ လူပဲ။ မောင် မာဂရက် အိမ်ရှေ့ ရောက်ပြီး မကြာခင်ကလေးမှာ သူ ရောက်လာ တယ်။ အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ မနက် လေးနာရီ တိတိ ထိုးချိန်အထိ မာဂရက် အခန်းထဲက သူ ပြန်ထွက်မလာဘူး။

မာဂရက်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့မိတဲ့ အတွက် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မာဂရက်နှင့် ဆုံခဲ့ရတဲ့ တဒဂ် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ မာဂရက် ပေးခဲ့တဲ့ သာယာ ကြည်နူးမှုကလေးတွေကို ဘယ်သော အခါမှ မမေ့ပါဘူး။ မောင် ကနေ့ မာဂရက်ဆီကို လာသင့်ပါသေး

တယ်။ ဒါပေမဲ့ မလာနိုင်တော့ဘူး။ မောင့်အဖေဆီ ပြန်တော့မယ်။

မောင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်။ မောင် မာဂရက် အပေါ်မှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ချစ်ချင်သလို ချစ်နိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာဘူး။ မာဂရက် ချစ်ချင်သလို ပြန်ချစ်နိုင်လောက်အောင်လည်း မောင့်အဖြစ်က အဆင့်အတန်း မနိမ့်ဘူး။ ဒါ့အတွက်ကိုတော့ မောင် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မောင်တို့ မေ့လိုက်ကြပါစို့။ မာဂရက်လည်း မာဂရက် အတွက် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတဲ့ မောင့် နာမည်ကို မေ့လိုက်ပါ။ မောင်ကလည်း မောင့်အတွက် လုံးဝ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်သာယာမှုကို မေ့လိုက်ပါမယ်။

မာဂရက် ပေးထားခဲ့တဲ့ သော့ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဒီသော့ကို ကိုယ် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မသုံးခဲ့ရပါဘူး။ မနော့က ဖျားသလိုများ မာဂရက် ဖျားနာခဲ့ရင် ဒီသော့ကလေးဟာ မာဂရက် အတွက် အများကြီး အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်ပါလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျား အခုဖတ်ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်စာထဲမှာ သူ့ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်စေမယ့် အရေးအသား အသုံးအနှုန်း မပါပါဘူး။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီစာကို ရေးနေတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကိုယ်ရေးထားတဲ့ စာကို ပြန်ပြန်ပြီး ဖတ်နေတာ ဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်းဘူး။ ဒီစာကို ဖတ်ရရင် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို ထိခိုက်မှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေး ဝင်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း သက်သာရာ ရလာတယ်။ မနက် ရှစ်နာရီ ထိုးလို့ ကျွန်တော့် တပည့်လည်း ရောက်လာရော စာကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပြီး ချက်ချင်းသွားပေးဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ်။

‘သူ့ဆီက ပြန်စာကို ကျွန်တော် စောင့်ပြီး ယူခဲ့ရမလား’ လို့ ကျွန်တော့် တပည့် ဂျိုးဇက်က မေးတယ်။ (တပည့်မှန်သမျှကို ဂျိုးဇက်လို့ ခေါ်ကြတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် တပည့်ကို ဂျိုးဇက်လို့ပဲ ခေါ်တယ်။)

‘တကယ်လို့ သူတို့က ပြန်စာယူဖို့ လိုသေးသလားလို့ မေးရင် ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလို့ ပြောပြီး အသာ စောင့်နေလိုက်ပေါ့ကွာ’

မာဂရက် အနေနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ပြန်စာတော့ ရေးမှာပဲလို့ ကျွန်

တော် တွက်နေမိပြန်တယ်။ သူ့ဆီက ပြန်စာကို မျှော်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်လာနေပြန်တယ်။ ကဲ ဘယ်လောက်များ ခက်နေလိုက်ပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ အလွန်ကို အားနည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပါကလား။ ဘယ်လောက်များ သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့် တပည့် ပြန်မလာမချင်း တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြောင့် တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေရပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံတဲ့ နေရာမှာ မာဂရက် အနေနှင့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လက်ခံခဲ့ပါသလဲ။ ဒီအချက်ကို တွေးမိတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ပုံလုပ်နည်းဟာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား ဆိုတဲ့ ဒွိဟစိတ် ဝင်လာပြန်တယ်။ သူ့ သိက္ခာကို ထိပါးစေမယ့် အခုလို စာမျိုးကို ကျွန်တော် ရေးပိုင်ခွင့် ရှိရဲ့လား။ အဆစ်အပိုင်းကျကျ တွေးကြည့်မယ် ဆိုရင် မာဂရက် အနေနှင့် ‘ဂျီနယ်စားဟာ ရှင် နေရာကို လှယူတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကသာ ဂျီနယ်စားရဲ့ နေရာကို ဝင်လုခဲ့တာပါ’ လို့ စာပြန်ရေးနိုင်တယ်။ အဲသလို ပြန်ရေးရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြောမလဲ။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေ အနေနှင့် ချစ်သူ များများ မရှိရဘူး၊ မထားရဘူး ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်မှ မရှိတာ။

တစ်ဖက်က လှည့်တွေးပြန်တော့လည်း မာဂရက် ပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားတွေဟာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး စဉ်းစားရမယ့် အချက်တွေပဲလို့ မြင်လာပြန်တယ်။ သူ့ ကတိစကားတွေကို ချကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့ စာဟာ မလွန်တဲ့ အပြင် အများကြီး ပျော့နေသေးတယ်လို့ ထင်လာပြန်ပါတယ်။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ကို လုံးဝ တန်ဖိုး မထားဘဲ ပြယ်ရယ်ပြုခဲ့တဲ့ သူ့လို အောက်တန်းစား မိန်းမမျိုးကို ဒီထက်ပိုပြီး ထိခိုက်စေနိုင်မယ့် စာမျိုးကို ရေးပြီး အပြစ်ပေးသင့်တယ်လို့ ယုံကြည်လာမိပြန်တယ်။

အဲသလို တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေရာက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို အတွေးသစ် တစ်ခု ဝင်လာပြန်တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ဆီကို စာမရေးသင့်ဘူး။ အခုလို စာရေးနေမယ့်အစား လူကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပြီး ရှင်းစရာ ရှိတာ ရှင်း။ သူ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို အပြုံးမပျက် ထိုင်ကြည့်။ အဲသလိုနည်းနှင့် တုံ့ပြန်တာဟာ အသင့်တော်ဆုံးလို့ စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ ပြန်စာ ရေးရင် ဘာတွေများ ရေးမလဲလို့ ကြိုတင် ခန့်မှန်းနေမိပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လို ဆင်ခြေတွေပဲ ပေးပေး ကျွန်တော့်ဘက်က ယုံကြည် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။

ဂျိုးဇက် ပြန်ရောက်လာတယ်။

‘ကဲ ဘာပြောလိုက်သလဲ’လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

‘မဒမ် ဂေါတီးယား အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ရောက် သွားတော့ အိပ်နေတုန်းပဲ။ သူ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း စာကို ပေးလိုက်ပါမယ်တဲ့။ ပြန်စာရေးရင်လည်း စာကို ပို့ပေးပါမယ်တဲ့’

သူ အိပ်နေတုန်း ဆိုပါလား။

ဂျိုးဇက်ကို လွှတ်ပြီး ကျွန်တော့် စာကို ပြန်ယူခိုင်းဖို့ စဉ်းစားမိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ အကြိမ် နှစ်ဆယ်ထက် နည်းမယ် မထင်ဘူး။ စဉ်းစားမိတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောမိတယ်။ ‘အခုလောက်ဆို စာ သူ့လက်ထဲ ရောက်သွား လောက်ပြီ။ ပြန်ယူခိုင်းရင် ဒီစာရေးပြီးမှ နောင်တရနေပြီလို့ အထင်ခံရတော့ မယ်။ ဒီလို ထင်သွားရင် ငါ သိက္ခာကျတော့မယ်’

အချိန်တွေ ကုန်လာလေလေ သူ့ဆီက ပြန်စာရောက်ဖို့ နီးလာလေ ပဲလို့ ထင်လာတယ်။ အဲဒီလို ထင်မိပြန်တော့ ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့ စာအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်ပြန်ဘူး။ တိုင်ကပ်နာရီ ထိုးသံကလည်း ဆယ်ချက်၊ ဆယ့်တစ်ချက်၊ ဆယ့်နှစ်ချက်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသံကြားတော့ မာဂရက် ချိန်းထားတာ သတိရလာတယ်။ စောစောက ဖြစ်ခဲ့တာတွေ မေ့ပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နှင့် မာဂရက်ဆီ သွားဖို့ ပြင်မိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ အရူးမီးဝိုင်း ခံနေရသလိုပဲ။ ထွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။

မာဂရက်ဆီက ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အဖြေကို အိမ်ကသာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေရရင် စိတ်ပင်ပန်းတာနှင့်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်။ ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက် အပြင်ထွက်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ဟိုသွားဒီသွား လုပ်လိုက်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် အဖြေ ရောက်နေလောက်ပြီ။ အခု လောလောဆယ်တော့ နေ့လယ်စာ သွားစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါဟာ လည်း တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားတာပါ။ တကယ်တမ်း စားချင် တဲ့ စိတ် နည်းနည်းကလေးမှ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ စားနေကျ ဆိုင်ကတော့ လမ်းမကြီးထောင့်က ဖွိုင်းကဖီး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီ ကဖီးကို မသွားချင်ဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံ ကဖီးကိုပဲ သွားချင်နေတယ်။ သွားချင်မှာပေါ့။ အကြောင်းက ရှိနေတာကိုး။ ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံက ကဖီးကို သွားမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဖြတ်ရမယ့် လမ်းက အန်တင်လမ်း။ အဲဒီလမ်းကို မဖြတ်လို့

မရဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ရောက်ချင်နေတာက ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံက ကဖီး မဟုတ်ဘူး၊ အန်တင်လမ်း။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင် လိုက်ရရင် မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ဖော် နာနင်နီလို စိတ်က ထင်တယ်။ နာနင်နီ တစ်ယောက်တော့ သူ့သခင်မဆီက ပြန်စာ လာပို့ပြီလို့ စိတ်ကူး ယဉ်လိုက်မိ သေးတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လမ်းမှာ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်စောင့်နှင့်တောင်မှ မဆုံမိဘူး။ ကျွန်တော် ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ကဖီး ရောက်သွားတော့ စားပွဲထိုးက စားစရာတွေ ယူလာပြီး ချပေးတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် မှာတဲ့ စားစရာ တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲ ကောင်းနိုးရာရာ လာချပေးတာပါ။ ကျွန်တော် ဘာမှလည်း မစားဖြစ်ပါဘူး။ စားချင်စိတ် မရှိတာနှင့် သူ ချထားတဲ့ အတိုင်း အရာမမျက်ဘူး။ ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေဟာ တိုင်ကပ်နာရီကြီးပေါ်က ခွာလို့ကို မရဘူး။ တော်တော်လေး ကြာတော့ ကျွန် တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခုလောက်ဆို မာဂရက်ဆီက စာတစ်စောင်တော့ ရောက်လောက်ပြီ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့်...။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အိမ်စောင့်လက်ထဲကို ဘာစာမှ ရောက်မလာသေး ဘူး။ အိမ်စောင့်လက်ထဲ စာမရောက်သေးရင် ကျွန်တော့် တပည့်ဆီများ ရောက်နေ လေမလား။ အိမ်စောင့်ကို မေးကြည့်တော့ ကျွန်တော် အပြင် ထွက်သွား က တည်းက အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မလာသေးဘူးတဲ့။

တကယ်လို့ မာဂရက် အနေနှင့် စာပြန်ချင်စိတ် ရှိမယ် ဆိုရင် သူ့ဆီက စာဟာ အခုအချိန်လောက်ဆို ရောက်ဖို့ တော်နေပြီ။

ကျွန်တော် ရေးလိုက်မိတဲ့ စာအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံး ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှ မပြောသင့်၊ မဆိုသင့်၊ မရေးသင့်ဘူး။ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို ကျွန်တော့် စာကို ဖတ်ရရင် မာဂရက် အနေနှင့် သံသယ ဖြစ်မှာ မလွဲဧကန်ပဲ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ချိန်းထားတာက ရှိနေတော့ သူ ချိန်းတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် လာမလာ သူ စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ။ အချိန်လွန်လို့ ရောက်မလာတော့မှ ဘာကြောင့် မလာတာလဲ ဆိုတာ သူ စုံ စမ်းမယ်။ သူ စုံစမ်းတော့မှ ကျွန်တော်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြ။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ သူကလည်း သူ့မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ကျေလည်အောင် ပြန်ရှင်း။ ကျွန်တော် လိုချင်နေတာက သူ့ရဲ့ ဖြေရှင်းချက်ပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော် သိထားတာက သူ ဘယ်လို ဆင်ခြေတွေ ပေးပြီး အကြောင်းပြပြ ကျွန်တော်

လက်ခံဖို့ အသင့်ပါ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငါ ထပ်မတွေ့
တော့ဘူးလို့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်တာနှင့် စာရင် လူချင်းဆုံပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ရှင်းလင်းခွင့် ရတာက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ တွက်မိပြန်
တယ်။ ဒါမေ့ အချိန်တွေသာ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်သွားတယ်။ မာ
ဂရက်ကတော့ ပေါ်မလာပါဘူး။

မာဂရက်ဟာ တခြား မိန်းမတွေနှင့် မတူတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်
အခု ရေးလိုက်တဲ့ စာမျိုးကို ဖတ်ရရင် ဘယ်မိန်းမမျိုး မဆို မခံမရပ်နိုင်အောင်
ဖြစ်ပြီး ပြန်ရှင်းကြမှာ သေချာတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ထင်ချင်ရာထင်၊ ပြန်မရှင်း
တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနှင့် ဂရုမစိုက်လုပ်နေမယ့် မိန်းမမျိုးဟာ အရေအတွက်
အားဖြင့် နည်းမှာပါ။ မာဂရက်ဟာ အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းတဲ့ ရှားရှားပါး
ပါး မိန်းမစားမျိုးထဲမှာ ပါနေဟန် တူပါရဲ့။

ညနေ ငါးနာရီ ထိုးတော့ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘူး။ မာဂရက်
ညနေတိုင်း လာနေကျ ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိတယ်။
'ငါ သူနှင့် တွေ့ရင် သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့တဲ့ အနေမျိုး နေပြမယ်။ ဒါ
မှလည်း ဒီလူ ငါ့ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတဲ့ အတွေးပျောက်ပြီး ဪ
သူ ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားတော့ပါလားလို့ သဘောပေါက်သွားမယ်' လမ်း
လျှောက်လာနေရင်းနှင့် အဲသလို တွေးလာမိတယ်။

ကျွန်တော် ရွိုင်ရယ်လမ်းထောင့်လည်း ရောက်ရော မြင်းရထားနှင့်
ဖြတ်သွားလိုက်တဲ့ မာဂရက်ကိုလည်း မြင်ရရော။ ဆုံမိလိုက်ပုံက သိပ်ပြီး
မြန်ဆန်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်သွား
ရတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဣန္ဒြေ
ပျက်သွားတာကို သူ ရိပ်မိသလား၊ မရိပ်မိဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း
မသိဘူး။ စိတ်က သိပ်ပြီး လှုပ်ရှားလွန်း အားကြီးနေတော့ ကျွန်တော့် မျက်စိ
ထဲမှာ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းရထားက လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော် ချင် အီလီဆီ ရပ်ကွက်ဘက်ကို ဆက်မသွားတော့ဘူး။
ဇာတ်ရုံ အသီးသီးက ကပ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာတွေကို လျှောက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ ဆက်နေမှ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆက်ပြီး
မြင်နေရမယ် မဟုတ်လား။ ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံမှာ ကနေ့ည တင်မယ့်
ပြဇာတ်က ဇာတ်အသစ်။ ဒါဆိုရင် မာဂရက် ဒီဇာတ်ရုံကို ကနေ့ည လာမှာ

မုချပဲ။

ကျွန်တော် ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံကို ည ခုနစ်နာရီ တိတိမှာ ရောက်သွားတယ်။ သီးသန့်ခန်းတွေမှာ လူတွေ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက် လာနေပေမယ့် မာဂရက်ကတော့ ပေါ်မလာဘူး။ ကျွန်တော် ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ် ဇာတ်ရုံက ထွက်လာခဲ့ပြီး မာဂရက် သွားလေ့ သွားထ ရှိတဲ့ ဇာတ်ရုံတွေကို တစ်ရုံပြီး တစ်ရုံ ဝင်ကြည့်တယ်။ ဗောဒီးဗီးလီး ဇာတ်ရုံ၊ ပဒေသာကပ္ပ ဇာတ်ရုံ၊ ကွန်မင်ကွီး အော်ပရာ ဇာတ်ရုံ...။ ဇာတ်ရုံတွေ တော်တော် နဲ့တယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး။

ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်လွန်းအားကြီးလို့ မလာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိပြီး ရှင်းလင်းနေရမှာ ကြောက်လို့ မလာတာလား။ ကျွန်တော့် မာန်မာနကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို မာဂရက်ဆီ မသွားဖို့ တိုးတိုးကလေး ကျိတ်ပြောပြီး တားမြစ်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ‘ဘယ်ကလာ သလဲ’ လို့ မေးလိုက်တဲ့ အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန်။

‘ပဲလေ့စ် ရွိုင်ရယ်က’

‘ငါ အော်ပရာ ဇာတ်ရုံကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ မင်း အဲဒီကို သွားမယ် ထင်တာ’

‘ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မာဂရက်က အဲဒီမှာ ရှိနေတာကိုးကွ’

‘ဪ သူက အဲဒီမှာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ’

‘သူ တစ်ယောက်တည်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဖော် မိန်းမ တစ်ယောက် ပါတယ်’

‘သူတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲလား’

‘ဂျီ နယ်စား ခဏ ရောက်လာသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က မြို့ စားကြီးနှင့် ပြန်သွားတယ်၊ ငါကတော့ မင်း လာလိမ့်မယ် ထင်လို့ ကြည့်ရတာ အမောပဲ၊ ငါ့ဘေးက မင်း ထိုင်နေကျခုံ လွတ်နေတော့ အဲဒီခုံကို မင်း ဝယ် ထားပြီလို့ ငါက တထစ်ချ တွက်တာ’

‘မာဂရက် သွားရာနောက်ကို ငါက တကောက်ကောက် လိုက်နေလိမ့် မယ်လို့ မင်း ထင်သလား’

‘ထင်တာပေါ့ကွ၊ မင်းက သူ့အဆက် ဖြစ်နေပြီပဲ’

‘မင့်ကို ဘယ်သူက ပြောလဲ’

‘ပရူးဒင့်စံက ပြောတယ်၊ မနေ့က ငါ ပရူးဒင့်စံနှင့် တွေ့တယ်၊ မင့် အတွက် ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ မာဂရက်ဟာ အတော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကွ၊ သူ့အဆက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမိအရသာ လုပ်ထားပေတော့ ငါ့လူရေ၊ သူနှင့် ကပ်မိရင် မင်း အကျိုးရှိဖို့ များပါတယ်’

ဂျက်စတန့် စကား ကြားရတော့ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ် မြင်လာမိပြန်တယ်။ တကယ်တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် မိုက်တာပဲ။ မနေ့ ညကသာ ဂျက်စတန့်နှင့် ဆုံမိခဲ့ကြမယ် ဆိုရင် သူ့အနေနှင့် အခုပြောတဲ့ စကားမျိုး ပြောမှာ မုချပဲ။ သူ့ဆီက အဲသလို စကားမျိုး ကြားရရင်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဟိုစာကို ရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စံနှင့် သွားတွေ့ပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ။ မာဂရက်ဆီ လွတ်။ နှစ်ဦးချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောခိုင်း။ အဲသလို လုပ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော့် စာကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး လက်စား ပြန်ချေတဲ့ အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို သူ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားမှာ ကြောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် အန်တင် လမ်းကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ဘက် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စာတစ်စောင် များ မရောက်ဘူးလားလို့ အိမ်စောင့်ကို ထပ်မေးတယ်။ မရောက်ဘူးတဲ့။ သူ့ဘက်က ငြိမ်နေလို့ ရှိရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ခြေလှမ်းအသစ် လှမ်းလာမှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့်များ စောင့်မျှော်နေသလား။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ရေးခဲ့တဲ့ စာအတွက် ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကား ပြောပြီး စာပြန်ရုပ်သိမ်းတာ ကို စောင့်မျှော်နေသလား။ ကျွန်တော် အိပ်ရာ ဝင်တော့ အဲသလို အတွေးမျိုး တွေ ဝင်လာသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က နောက်ထပ် စာမှ မရေး တာ။ ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန် မနက်တော့ သူ စာရေးမှာပဲ။

အဲဒီညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်လိုက်၊ အပြစ်ရှာလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ရတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မနာလို ဝန်တိုစိတ်ရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဟာ လှိုင်းထနေတယ်။ မာဂရက် နှင့် အလျင့်အလျင် ရက်တွေကလို အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေကြရရင် ဘယ် လောက် ကောင်းမလဲ။ မာဂရက် နှုတ်ဖျားက ချိုမြတဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို ကြားခဲ့ရတာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီ။ ကြားလို့ မဝနိုင်ဘူး။ ဟော အခုတော့ ကြားချင်လို့မှ

မကြားရတော့ဘူး။

သေသေချာချာ တွေးလေ အခြေအနေက မကောင်းလေပဲ။ ဖြစ်ပြီးခဲ့ သမျှတွေကို တစ်ခုချင်းစီ ချကြည့်လိုက်ရင် မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတာ အမှန်ပဲလို့ အဖြေထွက်လာတယ်။ ပထမ တစ်ချက်က မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော် နှင့်အတူ အခုနှစ် နွေရာသီမှာ တောပိုင်းသွားနေမယ်လို့ အဆိုပြုခဲ့တယ်။ နောက် တစ်ချက်က မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် ချစ်သူအဖြစ် လူသိ ရှင်ကြား နေသင့်သလား။ အဲသလို နေသွားနိုင်ဖို့ အခြေအနေကော ရှိသလား။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် လုံးဝ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ဝင်ငွေဟာ မာဂရက် အတွက် လုံလောက်တဲ့ ဝင်ငွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်ကနေပြီး ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီက သူ လိုချင်တာ ရဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိမယ်။ သူ လိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီက စစ်မှန်သော အချစ်၊ စစ်မှန်သော မေတ္တာကိုတော့ မျှော်လင့်စရာ ရှိတယ်။ သူ့အလှနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တဒင် ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် ချစ်နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အလယ်မှာ နေပြီး စိတ်မချမ်း မမြေ့ ဖြစ်နေရတဲ့ လူ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီက ရနိုင်တဲ့ မေတ္တာမျိုးကိုတော့ သူ ရချင်ရှာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့် ကျွန်တော် တရင်းတနီး ဖြစ်လာခဲ့တာ နှစ် ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒုတိယနေ့ကျတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က သူ့ မျှော်လင့်ချက် ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့် လုပ်ပုံဟာ မိုက်မဲရုံတင် မကဘူး၊ သူ့အပေါ် မှာ အသနား အညှာတာ ကင်းမဲ့ရာ ရောက်မနေဘူးလား။

ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် နှစ်ညတိတိ ချစ်တင်းနှောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အခကြေးငွေတောင်မှ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် တန်ရာ တန်ကြေး ပေးပြီး ပျော်ပါးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ မကျေနပ်လို့ နောက်ထပ် သူ့ဆီ မသွားဘူး ဆိုရင်တော့ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့် အခွင့်အရေးပဲ။ ကျွန်တော် သုံးနိုင်တာပေါ့။ အခုဟာ အဲသလိုမှ မဟုတ်တာ။ သူ့အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆိုလို့ ဘာ တစ်ခုမှ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ကျွေးတာ စားပြီး သူနှင့် ချစ်တင်းနှောခဲ့တာ။ ပြီးတော့ နှစ်ညပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခွာလိုက် တယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ပုံဟာ အချောင်သမား မဆန်လွန်းဘူးလား။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့တာဟာ သုံးဆယ့် ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ခဲ့တာကလည်း နှစ်ဆယ့် လေးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါနှင့်တောင်မှ မာဂရက်ဘက်က သူ ပေးနိုင်သမျှကို ပုံပေးခဲ့သားပဲ။ ဖြစ်သင့်တာက ကျွန်တော့်ဘက်က သူ ပေးသမျှနှင့် ကျေနပ်

ရောင့်ရဲဖို့၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေဖို့။ အဲသလို ဖြစ်ရမယ့်အစား ကျွန်တော်က သူ့မှာ ရှိသမျှ အားလုံးကို တစ်ဦးတည်းပိုင် လုပ်ချင်နေတယ်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ သူ့ အတိတ် ဘဝ တစ်ခုလုံး ချက်ချင်း အဆက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဇွတ်အမွေ တောင်းခံနေတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ အပြစ်ရှာသင့်သလား။ ရှာစရာ အပြစ်ကော ရှိသလား။ လုံးဝ မရှိဘူး။ သူ ရေးခဲ့တဲ့ စာကို ပြန်ကြည့်။ သူ နေမကောင်းလို့ ကနေ့ည အတွေ့မခံနိုင်သေးဘူးတဲ့။ သူ့လို မိန်းမတစ်ယောက် အနေနှင့် ‘ကျွန်မနှင့် ပျော်ပါးဖို့ တခြားလူ တစ်ယောက် လာမှာမို့ ကနေ့ညတော့ ရှင့် ကို လက်မခံနိုင်ဘူး’ လို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရေးနိုင်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ မရေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူ ရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ယုံကြည် လက်ခံရမယ့် အစား၊ အန်တင်လမ်းကို မသွားတော့ဘဲ ပါရီမြို့ထဲက တခြားလမ်းတွေ တခြား နေရာတွေကို လျှောက်သွားပြီး သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်း၊ နောက်တစ်နေ့ သူ ချိန်းတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ သူ့ဆီသွား၊ အဲသလို လုပ်ရမယ့် အစား လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်ဆရာကြီး ရိုတ် စပီးယားရဲ့ ဇာတ်လိုက် အော်သဲလိုးလို့ သူ့ကို လိုက်ချောင်းလို့ ချောင်း၊ သူ့ကို နောက်ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကားမျိုးနှင့် အပြစ်ဒဏ် ခတ်ဖို့ စဉ်းစားလို့ စဉ်းစားနှင့် ဘယ်လောက်များ ရုပ်ပျက်သလဲ။ သူ့ဘက်ကနေ ကြည့်ရင် ကျွန်တော်က အဆက်ဖြတ်လိုကော ဘာများ ဝမ်းနည်းစရာ ရှိမှာတဲ့ လဲ။ ကျွန်တော့်လောက် မိုက်မဲတဲ့ သတ္တဝါဟာ ဒီလောကမှာ မရှိဘူးလို့ပဲ တွေးလိုက်ရုံပေါ့။ အခုဆို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်စာလေး တစ်စောင်တောင်မှ ရေး ဖော် မရတော့ဘူး။ သူ စာပြန်မရေးဘဲ ငြိမ်နေတာဟာ ကျွန်တော့် လုပ်ပုံကို ရွံရှာ စက်ဆုပ်လို့တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အထင် သေး အမြင်သေး ဖြစ်လွန်းလို့ နေမှာပဲ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မာဂရက်ကို ခွာချင်တယ် ဆိုရင်လည်း သူ့ဆီက ရယူခဲ့တဲ့ အရာအတွက် တန်ရာ တန်ကြေး ဖြစ်အောင် လက်ဆောင် တစ်ခုခုတော့ ပေးသင့်တယ်။ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးဟာ လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ရရင်လည်း ကျေနပ်စမြဲပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း စဉ်းစားသင့်တာ တစ်ခုက ရှိနေပြန် တယ်။ သူက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ အပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ အချစ်ရယ်၊ ဒီနှစ်ခုဟာ သန့်စင်နေရင်၊ မှန်ကန်နေရင် ကျွန်တော် ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ဟာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖြစ်နိုင်ပါတော့

မလား။ တဒင်္ဂါမျှ ရရှိ ခံစားခဲ့ရတဲ့ သာယာမှုကလေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တိုတောင်း တိုတောင်း တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရမယ် မထင်ဘူး။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး တွေးနေမိတဲ့ ဟာတွေပဲ။ အချိန် တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း မာဂရက်နှင့် သွားတွေ့ပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။

မိုးစင်စင်လင်းတော့မယ်။ အရုဏ်တောင်လာနေပြီ။ မျက်စိက ကျယ်နေ တုန်းပဲ။ တစ်မှေးမှလည်း မအိပ်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော် နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မာဂရက်က လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ သတိ မရဘူး။ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

အချိန်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အချိန် ရောက်လာပြီ။ သူနှင့် အဆက်ဖြတ်မယ် ဆိုရင်လည်း ဖြတ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လံထားချင်သေးတယ် ဆိုရင်လည်း ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လံထားနိုင်ဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ့် အဆင့် ရောက်လာရင် ဘယ်တော့မှ မြန်မြန် လုပ်လို့ မရဘူး။ နှေးလာတာပဲ။

အခုအချိန်ထိ ဘာမှလည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး။ အိမ်မှာလည်း အောင်း မနေချင်ဘူး။ မာဂရက်ဆီကိုလည်း မသွားဝံ့ဘူး။ သူ့ဆီသွားဖို့ တစ်ကြိမ် အားထုတ် ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ မရဘူး။ ဒီအားထုတ်မှုမျိုးက ကံကောင်းရင် တော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လိုက်ရင်တော့ သွားရောပဲ။

ကိုးနာရီ ထိုးပြီ။ ကျွန်တော် ပရူးဒင်စ်ဆီ ချက်ချင်းပဲ ထသွားတယ်။ ‘ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့ စောစောစီးစီး ရောက်လာရတာလဲ’ လို့ ပရူးဒင်စ်က ဆီးမေးတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အဖြစ်အပျက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြော ဝံ့ဘူး။ ရုတ်တရက် ဖြေစရာ ရှာမရတာနှင့် ‘ကျွန်တော့် အဖေရှိရာ စီနယ်ကို ပြန်ဖို့ ရထားလက်မှတ် သွားယူပြီး အပြန် ဝင်လာတာ’လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒီလို ရာသီဥတု သာသာယာယာ ရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ပါရီက ဝေးရာ တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ရတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရှင် ကံကောင်းတာပေါ့’ လို့ ပရူးဒင်စ်က ပြောတယ်။

ပရူးဒင်စ်က ကျွန်တော့်ကို သရော်နေတာလား။ သူ့ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်တော့ သရော်တဲ့ အရိပ်အယောင် မရှိဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

‘ရှင် မာဂရက်ဆီ သွားပြီး နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား’ တဲ့။
 ‘မဆက်တော့ဘူး’
 ‘ကောင်းပါတယ်၊ ရှင် အခုလို လုပ်တာ မှန်တာပေါ့’
 ‘ခင်ဗျားက မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’
 ‘ဒါဟာ အင်မတန် သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ရှင် သူ့ကို အဆက်ဖြတ်
 လိုက်ပြီးပြီပဲဟာ၊ နောက်ထပ် ဘာကြောင့် သွားတွေ့ဦးတော့မှာလဲ’
 ‘ကျွန်တော် အဆက်ဖြတ်တာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’
 ‘ရှင် ရေးလိုက်တဲ့ စာကို မာဂရက်က ပြတယ်’
 ‘စာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာပြောသေးလဲ’
 ‘သူက ပြောတယ်၊ ပရူးဒင့်စ်ရေ ရှင်ရဲ့ ကိစ္စိမ လင်ကလေးဟာ အ
 တော် ရိုင်းတာပဲ၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ လူမျိုး ဆိုရင် ဒီစာမျိုး မရေးဘူး
 တဲ့’

‘စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောတာလား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောင်ပြောင်နောက်
 နောက် ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်၊ သူ ကျွန်မဆီမှာ ညလယ်စာ
 နှစ်ခါ စားတယ်၊ သူကတော့ တစ်ကြိမ်တောင်မှ ပြန်ကျွေးဖော် မရဘူးတဲ့’
 ကဲ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့ စာနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ သဝဏ်ကြောင်စိတ်ကြောင့်
 ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော် ရှက်လိုက်တာ
 ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။

‘မနေ့ညက သူ ဘာလုပ်သေးလဲ’
 ‘ပွဲသွားကြည့်တယ်လေ’
 ‘ပွဲသွားတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ပွဲကအပြန် ဘာလုပ်လဲ မေးတာ’
 ‘အိမ်မှာပဲ ညလယ်စာ စားတယ်’
 ‘သူတစ်ယောက်တည်းလား’
 ‘မဟုတ်ဘူး၊ ဂျီနယ်စားနှင့်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’

ဒီအတိုင်း ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် အဆက်ဖြတ်လိုက်လို့ သူ့မှာ ဘာ
 မှ ထိခိုက်ပုံ မရဘူး။ သူ လုပ်နေကျအတိုင်း အသွားမပျက် အစားမပျက် နေ
 နိုင်သားပဲ။ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ တချို့လူတွေက ပြောကြတယ်။ ‘မိန်းမ
 အတွက် သိပ်ပြီး တွေးပူမနေပါနှင့်၊ လူချင်း အနေထေးသွားရင် မိန်းမ ဆိုတဲ့

သတ္တဝါမျိုးက ခင်ဗျားကို ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်တောင် ထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'တဲ့။

'ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့မှာ နည်းနည်းကလေးမှ မထိခိုက်ဘူး ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်'

ကျွန်တော်က အပြုံးမပျက်ပုံမျိုးနှင့် မလိုတမာ ပြောလိုက်မိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့် အပြုံးက တမင် ကြီးစားပြီး လုပ်ယူထားရတဲ့ အပြုံး။

'မထိခိုက်ဘူး ဆိုတာကလည်း သူ့မှာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိတယ်ရှင်၊ ရှင့်ဘက်က ရှင် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မအမြင် ပြောရရင် ရှင်က သူ့ထက် ပိုပြီး အဆင်ခြင် အစဉ်းအစား ရှိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူက ရှင့်ကို တကယ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတာ၊ အချိန်ရှိသမျှ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်အကြောင်းပဲ တတွတ်တွတ် ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် သူ့အဖြစ်ကို နားတောင် မလည်နိုင်တော့ဘူး'

'ခင်ဗျား ပြောသလို သူ ကျွန်တော့်အပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာပြုလို့ ပြန်စာမရေးသလဲ'

'ဒါက ဒီလိုလေ၊ ရှင့်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိတာက သူ့အမှားလို့ သဘောပေါက်လာတယ်၊ မိန်းမတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက သူတို့အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာကို ခွင့်လွှတ်တတ်ကြတယ်၊ အဲ သူ့မာန သူ့သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် လုပ်တာမျိုးကျတော့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တတ်ကြဘူး၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်လှချည့်ရုံ၊ ကြိုက်လှချည့်ရုံလို့ ဖြစ်လာတယ်၊ မိန်းမကလည်း ပြန်ချစ်မိတော့ လက်ခံလိုက်တယ်၊ နှစ်ရက်တိတိ ချစ်သူအဖြစ်နှင့် နေခဲ့ပြီးခါမှ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်း မရှိပါဘဲနှင့် စွန့်ခွာသွားတော့မယ်လို့ ဆိုလိုက်ရင် ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနှင့် မာနကို ထိခိုက် နာကျင်အောင် လုပ်တာပေါ့၊ ကျွန်မ မာဂရက်စိတ်ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သူ့အသက်သာ အသေခံမယ်၊ ရှင့်ဆီကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့် ပြန်စာမရေးဘူး'

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ'

'ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘူး၊ လုပ်နေဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ကြာရင် သူ ရှင့်ကို မေ့သွားမှာပဲ၊ ရှင်ကလည်း သူ့ကို မေ့သွားမှာပဲ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ် ပြောနေစရာလည်း အကြောင်း မရှိတော့ဘူး'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ဆီ စာရေးပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရရင်

မကောင်းဘူးလား'

'မလုပ်နှင့်၊ ရှင် အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူက ခွင့်လွှတ်မှာပဲ'
ကျွန်တော် ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပရူးဒင့်စံရဲ့ လည်ပင်း
ကို ပြေးပြီး ဖက်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တောင် ဖြစ်မိတယ်။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် အိမ် ပြန်ရောက်နေ
ပြီ။ မာဂရက်ကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရေးနေပြီ။

မနေ့က သူ ရေးလိုက်မိတဲ့ စာအတွက် ဝမ်းနည်းတသ ယူကျုံး
မရ ဖြစ်နေတဲ့ လူ၊ မာဂရက်ကသာ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဆိုရင် မနက်ဖြန်
ပါရီမြို့က အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပါတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တဲ့
လူတစ်ဦးက မာဂရက် ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး အသနားခံ တောင်းပန်
ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြင်းပြနေတဲ့ အတွက် ဘယ်နှစ်နာရီမှာ လာရမလဲ ဆို
တာ သိချင်နေပါတယ်။

မာဂရက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း တွေ့နိုင်မလဲ။
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သက်သေအများ ရှေ့မှာ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်
တွေကို ပေးရိုး ထုံးစံ မရှိလို့ပါ။

ကဗျာလိုလို သီချင်းလိုလို ရေးထားတဲ့ စာကို ခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်
တပည့် ဂျိုးဇက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဂျိုးဇက်ဟာ မာဂရက်နှင့်
ကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီး စာပေးခွင့် ရခဲ့တယ်။ သူ့ဆီက အဖြေကို နောက်မှ လူ
လွတ်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ မာဂရက်က မှာလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အပြင်ခဏ ထွက်ပြီး ညစာကို ကသုတ်ကရက် စားလိုက်
တယ်။ ကျန်တဲ့ အချိန်တော့ အပြင်ကို မထွက်တော့ဘူး။ မာဂရက်ဆီက အ
ကြောင်းကြားစာကိုပဲ မျှော်နေမိတယ်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးချိန် အထိ သူ့
ဆီက ပြန်စာ ရောက်မလာဘူး။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီက ပြန်စာကို
ဆက်ပြီး စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန် မနက် ပါရီက ထွက်တော့မယ်
လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက် ရတော့ အိပ်ရာဝင်
ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့ မပျော်မယ့်အတူတူ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ
ကို သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးရင်းနှင့်ပဲ အချိန်ဖြုန်းနေမိပါတယ်။

[၁၅]

ကျွန်တော်နှင့် ဂျိုးဇက် ဆရာ တပည့် နှစ်ယောက် ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်နေကြတုန်း မှာပဲ အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီက လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ ဆူဆူညံညံကို နားကွဲမတတ် ကြားရတယ်။

‘ကျွန်တော် သွားလိုက်ရမလား’ လို့ ဂျိုးဇက်က မေးတယ်။

‘သွားလိုက်ကွာ’

ဒီလို ည အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်က ဧည့်သည်များပါလိမ့်လို့ ရေရွတ် လိုက်မိသေးတယ်။ မာဂရက်များ ဖြစ်နေမလား ဆိုတဲ့ အတွေးတော့ မတွေးဝံ့ ပါဘူး။

ဂျိုးဇက် ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။

‘ဆရာနှင့် တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်’

‘ကျွန်မတို့ပါ အာမန်းရဲ့’

အိမ်ရှေ့က အော်ပြောသံ ကြားရတယ်။ အသံကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ အသံ။

ကျွန်တော် အခန်းထဲက ကပျာကယာ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပရူးဒင့်စ်က မတ်တတ်ရပ်လို့ အခန်း အခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေတယ်။ မာဂရက်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် တွေးနေပုံ ပဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်နား ရောက်သွားတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆွဲယူလိုက်တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြင်းထန် လေးနက်တဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံစားရပါတယ်။

‘မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ အချစ်ရယ်’

မာဂရက်ရဲ့ လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ကျွန်တော့် နဖူးကို ရွရွကလေး လာထိတယ်။

‘မာဂရက်ဆီက ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်တာ အခုဟာ တတိယအကြိမ် ပဲနော်’

‘မောင် မနက်ဖြန်ခါ ပါရီမြို့က ထွက်သွားသင့်ပြီ ထင်ပါတယ်ကွယ်’

‘မာဂရက် လာလိုက်တဲ့အတွက် မောင့်အစီအစဉ် ပြောင်းမသွားစေချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောင်းလို့ ဖြစ်မှာလဲ၊ အမှန်တော့လည်း မာဂရက် မလာသင့်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မလာဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး၊ လာစရာ အကြောင်းက ရှိနေတယ်၊ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့ခင်းက မောင့်ဆီ အကြောင်းပြန်ဖို့ဟာ အချိန် မရတာနှင့် ပျက်ကွက်ခဲ့ရတယ်၊ မာဂရက် မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ထင်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အခု လာတာပါ၊ ပရူးဒင့်စ်ကတော့ မာဂရက်ကို မောင့်ဆီ မလာစေချင်ဘူး၊ မာဂရက်ကြောင့် မောင့်အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ သူက ပြောပြီး မလာဖို့ တားပါသေးတယ်၊ မာဂရက်ဟာ မောင့်အတွက် အတားအဆီး တစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မယ်တဲ့’

‘မာဂရက်ဟာ မောင့်အတွက် အတားအဆီး တစ်ခု ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို အတားအဆီးပါလိမ့်’

မာဂရက်ဆီက အဖြေမရခင်မှာပဲ ပရူးဒင့်စ်က ဝင်ပြောတယ်။

‘ရှင်အခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိချင် ရှိနေမှာ၊ အခု အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတာ သိရင်တော့ သူ့အတွက် ပျော်စရာ ကြီး ဖြစ်သွားမှာပဲ’

မာဂရက်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စူးစမ်းတဲ့ အနေနှင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတယ်။

‘ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ပရူးဒင့်စ်ရယ်၊ ကိုယ် ပြောနေတဲ့ စကား ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်း သိမှ သိရဲ့လား’

‘ရှင်နေရာကလေးက ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်း မကြည့်ရဘူးလား’ ပရူးဒင့်စ်က ကျွန်တော် ပြောနေတာကို ဂရုမစိုက်သလိုဘဲ သူ ပြောချင်တာ ဆက်ပြောနေတယ်။

‘ကြည့်ချင် ကြည့်ပေါ့၊ ရပါတယ်’

ပရူးဒင့်စ်က ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ စောစောက

ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိမရှိ သိချင်တာက အဓိက အကြောင်းတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်ကို နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောစေချင်တဲ့ ဆန္ဒက အဓိက ဖြစ်ပုံရပါတယ်။

‘ပရူးဒင်စ်ကို ဘာပြုလို့ ခေါ်လာတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က မေးမိ တယ်။

‘သူနှင့် မာဂရက် အတူတူ ပွဲသွားကြည့်ကြတာ၊ ပြီးတော့လည်း မာဂရက် မောင့်ဆီက အပြန် အဖော်မရှိမှာ ကြောက်လို့ ခေါ်လာတာ’

‘မာဂရက် ပြန်ရင် မောင် လိုက်ပို့လို့ မရဘူးလား’

‘ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် မာဂရက်အိမ် ရောက်ရင် မာဂရက် အခန်း ထဲ အထိ လိုက်ချင်မှာ၊ မာဂရက်လည်း လိုက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ မာဂရက်က လိုက်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုက်ရင်လည်း မောင်က မာဂရက်ကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ဦးမယ်’

‘မောင်ကို မာဂရက် အခန်းထဲ အထိ လိုက်ခွင့် မပြုနိုင်တာက ဘာကြောင့် လဲ၊ မောင် မသိရဘူးလား’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မာဂရက်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေ ရှိနေပြီ၊ မာဂရက် အပေါ်မှာ သံသယ နည်းနည်းကလေး ဖြစ်လာရင် မာဂရက် ရင်ဆိုင် ရမယ့် အန္တရာယ်က သိပ်ပြီး ကြီးနေပါတယ်’

‘ဒီအကြောင်း တစ်ခုတည်းပဲလား၊ တခြား မရှိတော့ဘူးလား’

‘တခြား အကြောင်း ရှိနေသေးရင် မာဂရက် ဖွင့်ပြောမှာပေါ့၊ အခုအချိန် ကျမှတော့ မောင်နှင့် မာဂရက် ကြားမှာ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး’

‘ဒီမှာ မာဂရက်၊ မောင် ပြောစရာ ရှိတဲ့ စကားကို လှည့်ပတ်ပြီး ပြောမနေချင်တော့ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ မောင့် အပေါ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ မချစ်ဘူးလား’

‘နည်းနည်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးကို ချစ်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် မောင်ကို ဘာကြောင့် လှည့်စားချင်တာလဲ’

‘မာဂရက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ၊ တကယ်လို့များ မာဂ ရက်ဟာ တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ နှစ်သိန်းလောက် ဝင်ငွေ ရှိနေတဲ့ မြို့စား မင်းသမီးလေး တစ်ပါး ဖြစ်တယ် ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ မောင်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် မောင့် ကွယ်ရာမှာ တခြား

ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် မာဂရက် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ပြီး တွဲနေမယ် ဆိုရင် အခု မောင် မေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးဟာ မေးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် သိတဲ့အတိုင်း မာဂရက်ဟာ သာမန် အောက်တန်းစား မိန်းမ မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယားပါ။ ဖရန်ဇွေ လေးသောင်း ကြွေးတင်နေတဲ့ မိန်းမပါ။ ကိုယ်ပိုင် ငွေရယ်လို့ ခြူးတစ်ပြားတောင် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်ကို ဖရန်ဇွေ တစ်သိန်းလောက် ဖြုန်းတီးနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ မောင့်မေးခွန်းဟာ မမေးအပ်တဲ့ မေးခွန်း၊ မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ မာဂရက်က အဖြေပေးပြန်တော့လည်း မာဂရက်ရဲ့ အဖြေဟာ အသုံးဝင်မယ့် အဖြေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ် အချစ်ရယ်’ ကျွန်တော် ဝန်ခံစကား ပြောရင်းက သူ့ ခူးနှစ်ဖက်ပေါ် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မှေးတင်ထားလိုက်မိတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မောင် မင့်ကို ချစ်တယ်။ ချစ်တာမှ အရူးအမူးကို ချစ် တာပါကွယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ မောင့်အနေနှင့် မာဂရက်ကို နည်းနည်းပဲ ချစ်ပြီး မာဂရက်ရဲ့ ဘဝကို များများ နားလည်အောင် ကြိုးစားစေချင်တယ်။ တကယ်လို့ များသာ မာဂရက် ဘဝဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိခဲ့မယ် ဆိုရင် တမြန် မနေ့ညက နယ်စားကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ မာဂရက် အတွေ့မခံဘူး။ တကယ်လို့ အတွေ့ခံမိတယ် ဆိုရင်လည်း မာဂရက် မောင့်ဆီလာပြီး မောင် အခု တောင်း ပန်နေသလို မာဂရက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေမှာပဲ။ နောင်အခါမှာလည်း မောင်က လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မာဂရက်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် လက်မခံ တော့ဘူး။ အခုလည်း မာဂရက် စိတ်ကူးယဉ်နေမိသေးတယ်။ ခြောက်လလောက် များ မောင်နှင့် မာဂရက် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရရင် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲလို့၊ မောင်ကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ရတဲ့ လူဆိုတော့ မလွတ်လပ်မှုရဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်တွေကို ဘယ်နားလည် ပါ့မလဲ။

‘မောင်က မာဂရက်ကို နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နားနား နေနေ နေရဖို့ အတွက် မာဂရက် ဘယ်နည်းနှင့် လုပ်မှာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီနည်းကို မသိရရင် မောင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မာဂရက် လုပ်မယ့်နည်း ကို သိနိုင်ဖို့ဟာ မခက်ပါဘူး။ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်း တွေဟာ မောင်ကို ထိခိုက် နစ်နာစေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

မာဂရက် တစ်ဦးတည်းက အနာခံရမယ့် နည်းလမ်းတွေပါ။ မာဂရက် နားလည် သလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင် မာဂရက် မောင့်အတွက် အနစ်နာခံနေတာဟာ မောင် ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပါလိမ့်ဦးမယ်။ မာဂရက် အနစ်နာမခံဘဲ လုပ်နိုင်တယ်။ မာဂရက် အနေနှင့် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလို မလုပ်တော့ဘူး။ မောင့်ကိုပဲ ပြောမယ်။ ကျွန်မ ဖရန်ဇွေ နှစ်သောင်း လိုချင်တယ်လို့၊ ဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ မောင်က မာဂရက်ကို ချစ်နေတဲ့လူ၊ မာဂရက် လိုချင်တာ မောင် ရအောင် လုပ်မှာပဲ မဟုတ်လား။ မာဂရက် ပါးစပ်က ဒီဋ္ဌေ လိုချင်တယ် ဆိုရင် မောင် မရ ရတဲ့ နည်းနှင့် ရှာတော့မှာပဲ။ နောင် တစ်ချိန် ဒီဋ္ဌေအတွက် မောင် ဒုက္ခ ရောက်တော့လည်း မာဂရက်ကို အပြစ်တင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် မောင့်ကို ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး။ မာဂရက်ကြောင့် တာဝန်လည်း မတက် စေချင်ဘူး။ မောင်ကတော့ မာဂရက်ကို ကြီးကျယ်တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာပဲ။ မောင်ဟာ လူတချို့မှာ ရှိတတ်တဲ့ မာနရဲ့ သဘောကို နားလည်မယ် မထင်ပါ ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတဲ့ မာဂရက်တို့ အတန်းအစားထဲက မိန်းမတွေဟာ သူတို့ အသည်းနှလုံးက စကားပြောလာပြီ ဆိုရင် တခြား မိန်းမတွေ မသိနားမလည်နိုင်တဲ့ အယူအဆ သဘောထားတွေကို ဖော်ပြတတ် ကြပါတယ်။ မာဂရက် မောင် နားလည်အောင် ထပ်ပြောပါရစေ။ မာဂရက် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့အကြွေးကျေအောင် ဆပ်နိုင်ဖို့ အတွက် မောင့်ဆီက ငွေကြေး အကူအညီ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ မတောင်းခံဘဲ သူ့နည်း သူ့ဟန်နှင့် ဆပ်သွားနိုင်ဖို့ လုပ်နေပါတယ်။ ဒီလို လုပ်နေခြင်းဟာ စစ်မှန်သော စေတနာအရ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစေတနာရဲ့ အကျိုးကို မောင် အေး အေးဆေးဆေး ရယူသင့်ပါတယ်။ ဘာမှ ဝေဖန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ တကယ်လို့ တစ်နေ့ မောင်နှင့် မာဂရက် ဆုံမိကြပြီ ဆိုပါတော့၊ ဆုံမိတဲ့ အခိုက်အတန့် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ မာဂရက် ပေးတဲ့ ကတိစကားကို လက်ခံပြီး ပျော်ပျော် နေဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ တမြန်မနေ့က မာဂရက် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း မျိုးတွေ မမေးပါနှင့်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မာဂရက်တို့ဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာက လိုအပ် တောင့်တနေတဲ့ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကလေး တစ်ခုကို ရယူဖို့ အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်လာပါတယ်။ တစ်ခု ရှိနေတာက မာဂရက်တို့ လိုချင်လွန်းလို့ မရမနေ ကြိုးစားနေတဲ့ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကလေး ကို ရလည်းရရော မခံစားချင်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး ဖယ်ချလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ မာဂရက်တို့မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ပိုပြီး အပြင်းအထန် ခံစားရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မာဂရက် ပြောနေသမျှကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင် နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရင်း သူ့ အပြောအဆို သူ့အယူ အဆနှင့် သူ့အသိဉာဏ်တွေကို တအံ့တဩ ဖြစ်မိပါတယ်။ သူ့ဟာ တကယ့် ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ အသည်းနှလုံး၊ သူ့ စိတ်ကူး၊ သူ့ အတွေးထဲမှာ နေရာ တစ်နေရာ ယူဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုထားပြီးပါပြီ။ သူ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ်လည်း လက်ခံထားပါပြီ။ ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျေနပ်လောက်ပါပြီ။ ကိုယ်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို အကန့်အသတ် အတိုင်းအတာကလေးတော့ ထားသင့်ပြီ လို့ ထင်ပါတယ်။

‘မာဂရက် ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်ပါ’ မာဂရက်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်တယ်။ ‘ကံကြမ္မာ တစ်ခုက လွဲပြီး တခြား အားကိုးစရာ ဘာမှ မရှိ တော့တဲ့ မာဂရက်တို့လို အတန်းအစား မိန်းမတွေရဲ့ ဘဝဟာ စဉ်းစား ကြည့် လိုက်ရင် ရင်နာစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ မာဂရက်တို့မှာ ထူးဆန်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အချစ်မျိုး၊ တခြားလူတွေ ကြားရ သိရရင် မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အချစ်မျိုးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ မာဂရက်တို့ဟာ အခုပဲ လိုချင်တာလေး တစ်ခုအတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် စွန့်လွှတ်နေရာက ချက်ချင်းပဲ နောက်ထပ် ပေါ်လာတဲ့ လိုချင်တာ လေး တစ်ခုကြောင့် ထပ်ပြီး စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ မာဂရက် တို့ဆီက လိုချင်တာ ရှိလို့ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ငွေကြေး အကုန်အကျ ခံနေပေမယ့် မာဂရက်တို့ဆီက ဘာ တစ်ခုမှ မရဘဲ ဘဝပျက်သွား တဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိသလို ပန်းကလေး တစ်စည်းလောက် ပေးရုံနှင့် မာဂရက် တို့ကို ရသွားတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း ရှိတာပဲ။ မာဂရက်တို့ အသည်းနှလုံး တွေဟာ မာချင်တဲ့အခါ သိပ်မာတယ်။ အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်ဆန်တယ်။ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အကြောင်းပြုစရာ မရှိဘဲနှင့်လည်း စိတ်ပြောင်းချင်ရင် ချက်ချင်း ပြောင်း သွားတတ်တယ်။ စိတ်တစ်ခါ ပြောင်းပြီ ဆိုရင်လည်း ဆင်ခြေ တစ်ခု ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ဒါ မာဂရက်တို့လို မိန်းမစားတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှင့် တွေ့တော့ မာဂရက်ဟာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အရှုံးပေးခဲ့ ရတယ်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မာဂရက်ကိုယ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရှော့ရှော့ ရှာရှာ ပေးလေ့ မရှိခဲ့ဘူး။ မာဂရက် မောင်ကို ကျိန်ပြောဝံ့ပါတယ်။ ဘာ့ကြောင့် မာဂရက် အဲသလို ဖြစ်ရတာလဲ။ မာဂရက် ပြောပြမယ်။ မာဂရက် သွေးအန်တာ မြင်တော့ မောင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး မာဂရက်ရဲ့ လက်တွေ့ကို တယုတယ ကိုင်

ထားခဲ့တယ်။ မာဂရက် အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မောင် မျက်ရည်ကျခဲ့တယ်။ မာဂရက် အပေါ်မှာ တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သနား ကြင်နာခဲ့တယ်။ မောင်ဟာ မာဂရက် အပေါ်မှာ သနား ကြင်နာခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူသား တစ်ယောက်ပါလို့ ဆိုရင် မလွန်ပါဘူး။

‘မာဂရက် မောင့်ကို အဖြစ်မှန် တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ မောင် ကြားရင် တော့ မာဂရက်ကို ရူးလိုက်တာလို့ ဆိုမှာပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက မာဂရက်မှာ ခွေးကလေး တစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ ခွေးကလေးဟာ မာဂရက် ချောင်း ဆိုးပြီ ဆိုရင် အင်မတန် ဝမ်းနည်းတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် မာဂရက် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။ လောကကြီးမှာ မာဂရက် အချစ်ဆုံး တိရစ္ဆာန် ဆိုလို့ အဲဒီ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်။ သူ သေတော့ မာဂရက် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီခွေးကလေး အတွက် မာဂရက်မှာ ငိုလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အမေ သေတုန်းကတောင် ဒီလောက် မငိုခဲ့ဖူးဘူး။ မာဂရက်လေ အမေနှင့် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် အတူနေခဲ့တယ်။ အမေနှင့် အတူ နေခဲ့ရတဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်လုံးလုံး အမေရဲ့ အရိုက်အနှက်ကို တောက်လျှောက် ခံလာခဲ့ရတယ်။ မာဂရက် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ မာဂရက် မောင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ချစ်မိခဲ့တယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ခွေးကလေးပေါ်မှာ ချစ်သလောက်ကို ချစ်တာပါ။ တကယ်လို့များပေါ့လေ။ မောင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေ အတွက် မျက်ရည် တစ်စက် ကျခဲ့မယ် ဆိုရင် မိန်းမတွေရဲ့ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရမှာ မလွဲဘူး။ မာဂရက်တို့ မိန်းမတွေမှာလည်း ယောက်ျားတွေရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးအောင် ပျက်ဆီးနိုင်တဲ့ စွမ်းအား လျော့နည်းသွားမှာ မှချပဲ။

‘မောင့်စကားဟာ မာဂရက်ကို လှည့်စားလို့ မရပါဘူး။ စာဖတ်ကြည့် လိုက်တာနှင့်ပဲ မောင့်အသည်းနှလုံးမှာ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့နေတယ် ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။ အမှန်တော့ မောင် ရေးလိုက်တဲ့ စာဟာ မာဂရက်ကို သိပ်ပြီး မထိခိုက်ပါဘူး။ မောင့်ကို ပိုပြီး ထိခိုက်ပါတယ်။ စင်စစ်တော့ မနာလိုစိတ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင့် မနာလိုစိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုး မရှိကြောင်း၊ သိက္ခာ မရှိကြောင်း ဖော်ပြနေတဲ့ မနာလိုစိတ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ မာဂရက် မောင့်စာ ရတော့ ဝမ်းနည်းမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း မာဂရက် နေ့လယ် ဆယ့်နှစ် နာရီမှာ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း မောင်နှင့် တွေ့ဖို့ စိတ်စောပြီး မျှော်နေမိတယ်။

မောင်နှင့် အတူ နေ့လယ်စာ စားမယ်၊ ပြီးရင် ရှင်းပြစရာ ရှိတာကို ရှင်းပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ မောင်ရဲ့ စိတ်သဘောကို တွေ့စကတည်းက မာဂရက် နားလည်ထားတော့ မာဂရက် မောင်ကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။

‘နောက်ပြီးတော့ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်’ မာဂရက်ဟာ သူ့ စကားကို ဆက်ပြန်ပါတယ်။ ‘မာဂရက် ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းနှင့် တရင်းတနီး ပြောနိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ တစ်သက် တာမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့သေးပါဘူး။ မောင်နှင့် တွေ့တော့မှ မာဂရက် စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ပြောခွင့် ဆိုခွင့် ရခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ ပထမဆုံး အကြိမ်မို့ မောင်ဟာ မာဂရက် ဘဝမှာ ပထမလူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက်တို့လို မိန်းမစား ဆီ လာတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ စကားများများ ပြောလေ့ မရှိကြပါဘူး။ ပြော ချင်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိကြပါဘူး။ မာဂရက်တို့မှာ ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ မာဂရက်တို့မှာ ရှိနေတာက အလွန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ယာယီ ချစ်သူတွေပဲ။ သူတို့ကတော့ ပြောတာပေါ့။ မာဂရက်တို့ အတွက် သူတို့ အကုန်အကျခံပြီး ပေးပါတယ် ကမ်းပါတယ်။ သုံးပါတယ် စွဲပါတယ်လို့။ အမှန်ကတော့ သူတို့ အကုန်အကျ ခံပြီး ရက်ရက် ရောရော သုံးဖြုန်းနေတာက မာဂရက်တို့ အတွက် လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ သာယာမှု၊ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝမှု အတွက် သုံးစွဲနေကြတာပါ။ ဒီလူစားမျိုးတွေ နှင့် ဆက်ဆံရတာက သူတို့ ရွှင်မြူးနေရင် မာဂရက်တို့ကလည်း ရွှင်မှာ၊ သူတို့ သောက်လိုက် စားလိုက် မူးလိုက် ရူးလိုက် လုပ်လာရင် မာဂရက်တို့ကလည်း သူတို့နှင့် တန်းတူ လုပ်ပါမှ အဆင်ချောနိုင်တာ။ သူတို့ လူစုဟာ မာဂရက်တို့ကို နှလုံးသား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးတဲ့ လူစု မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက်တို့ကို လုယက် တိုက်ခိုက်ပြီး ဘဝ တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်နေကြတဲ့ လူစုပါ။

‘မာဂရက်တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်ကြပါဘူး။ မာဂရက်တို့ဟာ လူသားတွေလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မာဂရက်တို့ဟာ တကယ့် သက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေနှင့် ဘာမှ မခြားနားပါဘူး။ မာဂရက်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ လို့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမည်ပေးထားတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ပရူးဒင်စ်လို တစ်ချိန်က သူများရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယား။ ဒါမှမဟုတ် အငယ်အနှောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေချည်းပဲ။ သူတို့ကျတော့ အသက်အရွယ်က ကြီးသွားပြီ၊ လုပ်လို့ ကိုင်လို့ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဒါပေ မဲ့ အသုံးအစွဲက မလျှော့နိုင်လို့ ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ။ အဲသလို မိန်းမမျိုးတွေ

အဖို့ ပေါင်းစရာ သင်းစရာ ဆိုလို့ မာဂရက်တို့ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မာဂရက်တို့နှင့် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာရတာပေါ့။ မာဂရက်တို့ရဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်လာရတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့နှင့် ပေါင်းရ သင်းရတာကလည်း ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဆီက ရိုင်းစိုင်း ကြမ်း တမ်းတဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေပဲ ရနိုင်တယ်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပုံပြီး ပေါင်းလို့ မရပါဘူး။ သူတို့ဆီက အကျိုး ရှိနိုင်မယ့် အကြံကောင်း ဉာဏ် ကောင်းမျိုးလည်း ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ပါဘူး။ မာဂရက်တို့မှာ ဖောက်သည် ဆယ်ယောက်လောက် ပိုရလာရင် သူတို့အဖို့ လုံလောက်နေပြီ။ ဒီအထဲက သူတို့ ဝတ်ဖို့စားဖို့ အတွက် ရသမျှ ခွဲဝေယူချင်ကြတာပဲ ရှိတယ်။ မာဂရက်တို့ နှင့် ကပ်ပြီး မြင်းရထားပေါ် ကပ်လိုက်တဲ့အခါ လိုက်လာမယ်၊ ပွဲသွားကြည့် ရင် ကပ်လိုက်မယ်၊ မာဂရက်တို့ဆီက အခါအခွင့် သင့်ရင် သင့်သလို ချေးမယ် ငှားမယ်။ မာဂရက်တို့ အတွက်ကျတော့ ဘာမှ လုပ်မပေးဘူး။ အကယ်၍ လုပ်ပေးပြန်ရင်လည်း လုပ်ပေးရတဲ့ ဘန်ဖိုးထက် နှစ်ဆလောက်ပေးမှ ကျေနပ် မယ်။ ဒါပဲ။ မောင် ကိုယ်တိုင် ကြိုခဲဖူးသားပဲ။ ဟိုညက ပရူးဒင့်စ်ကို မာဂရက် က မြို့စားကြီးဆီ လွှတ်ပြီး ငွေ ယူခိုင်းလိုက်တယ်။ ဖရန့်ငွေ ခြောက်ထောင် ရလာတော့ မာဂရက်ဆီက ဖရန့်ငွေ ငါးရာ ချေးတယ်။ ချေးတယ် ဆိုတာ ကလည်း စကားလှအောင် သုံးတာပါ။ ပရူးဒင့်စ် အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘အဲဒီတော့ မာဂရက်တို့မှာ...။ မာဂရက်တို့မှာလို့ ပြောတာထက် မာဂရက်မှာလို့ ပြောတာက ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ မာဂရက်မှာ ပျော်စရာ ဘာမှ မရှိ ပါဘူး။ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု ဆိုတာလည်း ရှာလို့ကို မရပါဘူး။ တစ်ယောက် တည်းသာ နေရင် အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းနေတာပဲ။ စိတ်မချမ်းမြေ့မှု ဒဏ်ကို အမြဲတမ်း ခံစားနေရတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီဘဝက လွတ်မြောက် ချင်တဲ့ စိတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်မိတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ နောက်ကြောင်း ကို လုံးဝ မစဉ်းစားဘဲ ချစ်နိုင်မယ့် လူစားမျိုး၊ မာဂရက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ် ချစ်တာထက် မာဂရက်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထား အပေါ်မှာ အဓိကထားပြီး ချစ်နိုင်မယ့် လူစားမျိုး၊ အဲဒီ လူစားမျိုးကို တွေ့ချင်စိတ် ပေါ်မိပါတယ်။ ဒီလို လူစားမျိုးကလည်း မြို့စားကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးက အသက်ကြီးလှပြီ။ အသက် သိပ်ကြီးနေပြန်တော့လည်း မာဂရက်ရဲ့ ဘဝကို လုံခြုံအောင်လည်း အကာအကွယ် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို

သာယာအောင်လည်း ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက မာဂရက်ကို ကမ်းလှမ်းနေ တဲ့ ဘဝမျိုးကို မာဂရက် လက်ခံနိုင်စရာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်မှာ ပြီးငွေ့တာနှင့်ပဲ အသက် တိုရတော့မှာ။

‘အခုတော့ မာဂရက် မောင့်ကို တွေ့တယ်။ မောင်ဟာ ငယ်သေးတယ်၊ တက်ကြွသေးတဲ့ အရွယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေနိုင်သေးတဲ့ အရွယ်၊ ယောက်ျား တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကြားမှာ အထီးကျန် ဖြစ်နေရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ အတွက် မာဂရက် မျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်လာအောင် မောင့်ကို မာဂရက် ပုံသွင်းယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်တာဟာ အခု လက်ရှိ ပုံစံမျိုး ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဖြစ်လာမယ့် ပုံစံကို ချစ်တာ၊ မောင်က အဲဒီအနေအထားကို လက်မခံဘူး၊ မာဂရက် တန်ဖိုး ထားနေသလို မောင်က မောင့်ကိုယ်မောင် တန်ဖိုး မထားဘူး၊ ဖယ်ချနေတယ်။ မောင်ကော ဘာထူးလဲ၊ သူလို ငါလို သာမန် အချစ်သမား တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီတော့ မောင်လည်း သူတို့လိုပဲ လုပ်ပေါ့၊ မာဂရက်ကို တန်ရာ တန်ကြေးပေး၊ စကား မများနှင့်၊ ဒါပဲ’

မာဂရက်ဟာ သူ ပြောချင်တာတွေကို မရပ်မနား ပြောလိုက်ရလို့ မောသွားဟန် တူပါရဲ့၊ စကားလည်း ဆုံးရော သူ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ် မှီချလိုက်တယ်။ ချောင်းလည်း နည်းနည်း ဆိုးလာတယ်။ သူ လက်ကိုင်ပဝါကို ယူပြီး ပထမ ပါးစပ်ပေါ် အုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ မျက်လုံးတွေပေါ် တင်လိုက်တယ်။

‘မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်’ ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ‘မောင် အားလုံး နားလည်ပါပြီ၊ မောင့်အနေနှင့် မာဂရက် ပါးစပ်က အခုလို ဖွင့်ဟ ပြောတာကို ကြားချင်လို့ အခုလို လုပ်မိတာပါ အချစ်ရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့၊ မောင်နှင့် မာဂရက်ဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်နေကြပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ မောင်တို့ နားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ မောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်သွားကြဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ မောင့်ကို မာဂရက် ကြိုက်သလို ပြုနိုင်ပါတယ်။ ပေးချင်တဲ့ အပြစ်သာ ပေးပါတော့၊ မောင် တစ်ခု တော့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ မောင် ရေးခဲ့တဲ့ စာကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့၊ မောင် မနက်ဖြန် ပါရီမြို့က မသွားပါရစေဦး၊ အချစ်နှင့် ဝေးရာ သွားရမယ် ဆိုရင် မောင် သေရပါလိမ့်မယ်’

မာဂရက်က ကျွန်တော့်စာကို ထုတ်ပြီး လှမ်းပေးတယ်။ သူ့ မျက်နှာက

တော့ ပြီးလို့။ အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး အင်မတန်မှ လှပတဲ့ အပြုံး၊ အင်မတန်မှ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အပြုံး။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

‘မောင့်စာ ဒီမှာ၊ မာဂရက် ပြန်ယူလာခဲ့တယ်’

စာ ကျွန်တော့်လက်ထဲလည်း ရောက်ရော အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွား အောင် ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ကမ်းပေးနေတဲ့ လက်ကို ဖျက်ရည်စ အပြည့်နှင့်ပဲ နမ်းလိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ပရူးဒင့်စ် ပြန်ရောက်လာတယ်။

‘ဒီကို လာပါဦး ပရူးဒင့်စ်ရယ်၊ ဟောဒီက ရှင့်လူရဲ့ ဆန္ဒကို ရှင် သိ ပြီလား’ လို့ မာဂရက်က ဆီးပြောတယ်။

‘မင်းက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တခြား ဘာများ ဖြစ်နိုင်မလဲ’

‘ဟုတ်ပါရင်၊ အဲဒါပါပဲ’

‘မင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ခွင့်လွှတ်ရုံနှင့် မကျေနပ်သေးဘူး၊ ထပ်ပြီး လိုချင်တာ ရှိနေသေးတယ်’

‘ဘာများ လိုချင်ပြန်ပါလိမ့်’

‘ကျွန်မတို့နှင့် ညလယ်စာ စားချင်သတဲ့’

‘မင်းကရော သဘောတူလိုက်ပြီလား’

‘ရှင် ဘယ်လို ထင်သလဲ’

‘ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသိဉာဏ် မြူမှန်ကလေး တစ်မှုန်လောက်မှ မရှိတဲ့ ကလေးငယ် နှစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ နောက် တစ်ခု ထင်တာက ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း မိုက်ဆာလှပြီလို့ ထင်တယ်၊ အဲ ဒီတော့ မြန်မြန်လေး သဘောတူ လက်ခံပြီး ခပ်မြန်မြန်လေး ညလယ်စာ စားကြစို့လား’

‘ကဲ လာ သွားကြမယ်၊ ကျွန်မ မြင်းရထားက လူသုံးယောက် ကောင်း ကောင်း ထိုင်လို့ ရပါတယ်’

မာဂရက်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သော့လေး တစ်ချောင်း လှမ်းပေးတယ်။

‘အခုအချိန်ဆို နာနင်နီ အိပ်နေလောက်ပြီ၊ မောင်ပဲ အလျင်ဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါး ဖွင့်ပေးရမှာ၊ မာဂရက်ရဲ့ သော့ကို ပြန်ယူထား၊ နောက်တစ်ခါ

မပျောက်အောင်လည်း သိမ်းထားဦး'

ကျွန်တော် မာဂရက် တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထား
မိတယ်။ သူ့ခမျာ အသက်တောင် မှန်မှန် မရှူနိုင်ဘူး။

အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို ဂျိုးဇက် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။

အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခု ပြီးသွားလို့ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်အားရနေတဲ့ လေသံ
မျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ 'ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ထုပ်ပိုး ပြီးပါပြီ
ခင်ဗျာ'

'အားလုံး တစ်ခုမကျန် ထုပ်ပိုးပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ထုပ်ပိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို ပြန်ဖြေလိုက်ပေတော့၊

ငါ ခရီး မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး'

ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက် ချစ်ကြီးသွယ်မိခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို ခပ်တိုတို အကျဉ်းချုံးပြီး စကားလုံး နည်းနည်းနှင့် ပြောပြသွားမယ် ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က မာဂရက် စိတ်ကြိုက် လိုက်ဖို့ သဘောတူခဲ့ရတယ်၊ မာဂရက်ကလည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မခွဲမခွာ နေထိုင် ဆက်ဆံသွားဖို့ သဘောတူခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျား သဘောပေါက် နားလည်သွားစေချင်လွန်းလို့ အခုလို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အသေးစိတ် ပြောပြနေတာပါ။

မာဂရက် ကျွန်တော့်အခန်း ရောက်လာပြီး နောက်တစ်ရက်ဟာ ကျွန်တော်က မာဂရက်ဆီ ‘မာနွန် လက်စကော့’ စာအုပ်ကို လက်ဆောင် အဖြစ် ပို့တဲ့ နေ့ပေါ့။

အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျွန်တော်ဟာ အမြင်မှန် ရလာခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ချစ်သူရဲ့ ဘဝကို ကျွန်တော် ပြောင်းလဲမပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ နားလည်လာတယ်။ သူ့ဘဝကို ကျွန်တော်က ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့် ဘဝကိုပဲ ပြုပြင် ပြောင်းလဲပြီး အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူ လက်ခံခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြန်မထွေးရဲဘူး။ ပြန်ထွေးလိုက်ရင် အကြီးအကျယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် အေးဆေး တည်ငြိမ်မှု ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကြေးစား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ဟာ ယုံနိုင်စရာတောင်

မရှိတော့ပါဘူး။ ကြေးစား တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူ ဆိုပေမယ့် ငွေကြေး များများ စားစား အကုန်ခံရတဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ အများဆုံး အကုန်ခံ နေတဲ့ လူက ကျွန်တော့် ချစ်သူ မာဂရက်ပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူက ပေးလာ ကျွေးလား လုပ်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ငြင်းနိုင်တဲ့ အင်အား မရှိ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ထိုက်သင့်သလောက် အကုန်အကျ ခံနေရလို့ ဖြေသာပါသေးရဲ့။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော့် ဝင်ငွေ ဟာ အတော်ကလေး နည်းတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေက စီနယ်က ငွေတိုက်စိုး တစ်ယောက်ပါ။ အခုအချိန်ထိလည်း ဒီအလုပ်နှင့်ပဲ။ ကျွန်တော့် အဖေဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိမှု တစ်ခုတည်းနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာတက်ပြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူနှင့် သူ့သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝ လုံခြုံမှု အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဒီအခြေအနေ ဒီအဆင့်အတန်းမျိုးကို ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အဖေရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် မေ့ပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အဖေရဲ့ ဝင်ငွေဟာ တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ လေးသောင်းတိတိ ရှိပါတယ်။ ဒီဝင်ငွေ ရပြီး ဆယ်နှစ် အတွင်းမှာပဲ သူ့ဘဝဟာ လုံခြုံမှု အပြည့်အဝ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ညီမ လက်ထပ်ရင် လက်ဖွဲ့ငွေတောင် စုဆောင်း ထားပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေထိ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ကျွန် တော့် အဖေဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သိက္ခာ သမာဓိ အမြင့်မားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့် အမေ သေတော့ အမေရဲ့ နှစ်စဉ်ဝင်ငွေ ဖြစ်တဲ့ ဖရန့်ငွေ ခြောက်ထောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ သုံးယောက် အတွက် အမွေအဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်။ အဖေဟာ အခု လက်ရှိ အလုပ်ကို ရတဲ့ နေ့မှာပဲ အမေရဲ့ နှစ် စဉ် ဝင်ငွေ ခြောက်ထောင်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် ညီမ အတွက် တစ်ဝက် စီ အပြီးအပိုင် တရားဝင် ခွဲပေးခဲ့တယ်။ အမေ ဝင်ငွေထဲက သူ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မသုံးတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တဲ့ နေ့ ကျတော့ နှစ်စဉ် ကျွန်တော် ရနေတဲ့ ဖရန့်ငွေ သုံးထောင် အပြင် နောက်ထပ် ဖရန့်ငွေ ငါးထောင်ကို နှစ်စဉ် ဝင်ငွေ အဖြစ် ထပ်ဆောင်းပေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်စဉ် ဝင်ငွေဟာ တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ ရှစ်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီဝင်ငွေ ရှစ်ထောင်လောက်နှင့် ချွေချွေတာတာ စစ်စစ်စီစီ သုံးသွားမယ် ဆို ရင် ကျွန်တော် ပါရီမြို့ပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ရုံ မကဘူး၊ ဥပဒေပညာ

ဒါမှမဟုတ် ဆေးပညာ သင်တန်း တစ်ခုခု တက်လို့ ရနိုင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပါရီကို ရောက်လာတယ်။ ဥပဒေ သင်တန်း တက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူ ရွယ်တူ ဖြစ်တဲ့ အခြား အခြားသော လူငယ်တွေလိုပဲ ကျွန်တော် ရထားတဲ့ ဥပဒေပညာ ဒီပလိုမာ ဘွဲ့လက်မှတ်ကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပါရီမြို့ရဲ့ သာယာ ပျော်ရွှင်မှု ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျှောနေမိတယ်။ ဒါမျိုးကတော့ လူတိုင်းလိုလို အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့် အသုံးစရိတ်ဟာ အလယ်အလတ်မှာပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်တော့မှ အစွန်းမရောက်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဝင်ငွေကို ရှစ်လတိတိ ခံအောင် တိုင်းတိုင်း ဆဆ သုံးတယ်။ နွေရာသီ လေးလကျတော့ အဖေ့ဆီ ပြန်နေတယ်။ အဖေ့ဆီ ပြန်နေတဲ့ လေးလအတွက် အသုံးစရိတ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သက်သာသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေဟာ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားရင် တစ်နှစ်ကို ဖရန်ငွေ တစ်သောင်း နှစ်ထောင် ရှိတယ်။ အဲဒီ ဝင်ငွေအပြင် လိမ္မာတဲ့ သား တစ်ယောက်ပဲ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ရသေးတယ်။ ကျန်တာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အကြွေးဆိုလို့ တစ်ကျပ်တစ်ပြားတောင်မှ မတင်ဘူး။

ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ အဲဒီ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ကာ ကျွန်တော် ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် ကျွန်တော့် အသုံးစရိတ်ဟာ ချက်ချင်း တိုးတက်လာတာကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ဟာ အလွန်ကို မှန်းဆရခက်တယ်။ သူ့အထာကို နားလည်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ တခြား မိန်းမတွေလိုပဲ အသုံးအစွဲက သိပ်ကြီးတယ်။ ထောင်ဂဏန်းငွေလောက် သုံးတာကို အသုံးကြီးတယ်လို့ လုံးဝ မတွက်ဘူး။ သူ့အနေနှင့် အချိန်ရသလောက် ကျွန်တော်နှင့် တွဲနေချင်တဲ့ စိတ်က ရှိနေတော့ မနက်ဆိုရင် စာလှမ်းရေးတတ်တယ်။ ကနေ့ည ကျွန်တော်နှင့်အတူ ညစာ စားချင်တယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ သူက အိမ်မှာ မစားချင်ဘူး။ ပါရီမြို့ထဲက နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မြို့စွန် တောပိုင်းကျကျ နေရာက ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် စားချင်တာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို သွားခေါ်၊ ညစာ စား၊ ပြီးတော့ ဇာတ်ရုံသွား၊ ပြဇာတ်တို့ ဘာတို့ကြည့်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညလယ်စာ စားကြ။ အဲသလို ဆိုတော့ တစ်ညတာ ကုန်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက လူဝီဒဂါး လေးပြား၊ ငါးပြား ကုန်သွားရော။ လနှင့် တွက်လိုက်တော့ တစ်လမှာ ဖရန်ငွေ နှစ်ထောင်က သုံးထောင်လောက် ကုန်နေတယ်။ ဒီလောက် အထိ အကုန်အကျ

က များလာတော့ ကျွန်တော် အလျင် တစ်နှစ်က မှန်းပြီး သုံးလာတဲ့ ငွေဟာ သုံးလခွဲလောက်နှင့် ပြတ်နေပြီ။ အသုံးစရိတ်က မတန်တဆ တက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားလာရတယ်။ အကြွေးတင်ခံမလား။ ဒါမှမဟုတ် မာဂရက်ကို စွန့်မလား...။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် တခြား ဘာတွေပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ မာဂရက်ကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး။

အခုလောက် အသေးစိတ် ပြောပြနေတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အသေးစိတ် ပြောပြမှလည်း နောက်ပိုင်း ဖြစ်လာရတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်မှာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြနေတာဟာ ရိုးရိုးစင်းစင်း ဖြစ်လာရတဲ့ အဖြစ်မှန် ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ပါ။

ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မာဂရက်ကို မစွန့်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့အတွက် ကုန်ကျနေရတဲ့ အပို အသုံးစရိတ်ငွေကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ရှာရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလာရတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်နေတဲ့ အချစ်စိတ်ကတော့ဖြင့် လျော့သွားတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ တစ်နေ့တခြား တိုးလို့သာ လာနေတယ်။ သူနှင့် တစ်ခဏလောက် ခွဲနေရရင် တစ်နှစ်လောက် ထင်မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနှင့် ခွဲမနေရင် မဖြစ်လို့ ခွဲခွာနေရတဲ့ အချိန်တွေက ရှိသေးတယ်။ ဒီအချိန်တွေမှာ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ မျောက် မီးခဲ ထိုင်မိသလိုပဲ၊ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ဂနာမငြိမ်ဘူး။ ဒီအချိန်တွေကို ကျွန်တော် ဖြုန်းပစ်ဖို့ လိုတယ်။ ဖြုန်းတဲ့ နေရာမှာလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် အလုပ်မျိုး လုပ်နေရုံနှင့်တော့ အာရုံက ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ စူးစူးစိုက်စိုက် ဖြစ်နေရမယ့် အလုပ်မျိုး လုပ်မှ ဖြစ်မှာ။ ပြီးတော့လည်း အခုတလော ကျွန်တော့်မှာက လိုငွေ အမြဲပြနေပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော် ဖရန်ဇွေ ငါးထောင် ခြောက်ထောင် ချေးပြီး လောင်းကစား အလုပ် စလုပ်တယ်။ လောင်းကစား ရှိပ်သာတွေကို ဖမ်းဟယ် ဆီးဟယ်နှင့် နှိမ်နင်းခါမှပဲ တိတ်တိတ်ပုန်း ကစားပိုင်းတွေကလည်း နေရာတိုင်းမှာ အဆမတန် တိုးလာနေတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဖရာစကားတီးဘက် သွားလိုက်ရင် အဆင်ကို ပြေလို့။ ကောင်းကောင်းကြီး ပွပေါက်တိုးနိုင်မယ့် အခြေအနေ ရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ ပါသွားတဲ့ ငွေနှင့် ရှိသလောက် ပုံအောပြီး စိတ်ချလက်ချ ကစားနိုင်တယ်။ မတော်တဆ ရှုံးခဲ့ရင်လည်း နောက်ရက်တွေမှာ ဆက်သွားပြီး ကစားနိုင်တယ်။ တစ်ရက်ရက်မှာ နိုင်ခြေ ရှိတယ်လို့ မျှော်လင့်နိုင်သေးတယ်။ အခုကျတော့ အဲသလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ကလပ်တွေမှာ သွားပြီး

ကစားရင်တော့ အကြောင်း မဟုတ်လှဘူး။ တခြား နေရာတွေမှာတော့ စည်းကမ်း တွေ နည်းလမ်းတွေက များလာတယ်။ တင်းကျပ်လာတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်နိုင်တဲ့ ငွေတောင် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရှေ့ရှာရှာ။ ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာကြောင့် အဲသလိုတွေ ဖြစ်ကုန်ရတယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားလည်း နားလည် မှာပါဗျာ။

လောင်းကစား ဆိုတာကလည်း ငွေကြေး အင်မတန် လိုနေတဲ့ လူငယ် လူရွယ်တွေပဲ လုပ်ကြတာ များပါတယ်။ သူတို့အနေနှင့် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့ စားပြီး ထင်သလို သုံးဖြုန်းနေတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား။ သူတို့မှာ အနေအစား မပျက်ဖို့ အတွက် ငွေက အမြဲလိုနေတာ။ အဲဒီတော့ လောင်းကစားပဲ လုပ်တာ ပေါ့။ သူတို့ထဲက နိုင်တဲ့လူဟာ လူနည်းစုပါ။ ရှုံးတဲ့ ငနဲတွေကျတော့ သူတို့ စီးနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင် မြင်းရထား အတွက် ကုန်ကျရတဲ့ စရိတ်က တစ်မျိုး၊ သူ တို့ တိတ်တိတ်ပုန်း ထားနေတဲ့ အပျော်မယားကို ပေးရတဲ့ စရိတ်က တစ်ဖုံနှင့် လုံးချာပတ်ချာ လည်ပြီး ပိုတောင် ဒုက္ခကြီးလာသေးတယ်။

အကြွေးကလည်း စာချုပ် စာတမ်းတွေနှင့် ချေးရတာ။ လူချင်း ရင်းနှီး ခင်မင်လို့ ချေးကြ ငှားကြပေမယ့် ကြာလာတော့ ဒီအကြွေးကိစ္စကြောင့် တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး ကြားမှာ အမုန်းပွားလာရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြွေးကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး ရန်ပွဲဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမယ့် အခြေအနေမျိုးတွေ ဝင်လာရော။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်နှင့် အဆုံးသတ်ဖို့ ဖြစ်လာရတယ်။ တစ်ယောက်က ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ပေမယ့် တခြား ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူတစ်စုက မပြေလည်တော့လည်း အကြွေးရှင် အဖို့ ပျက်စီးရတာပဲ။ ဟိုလူစု အနေနှင့်ကလည်း မရိုးသား မဖြောင့်မတ်ချင်ကြ လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာက အားနည်းချက် တစ်ခု ရှိနေတယ်။ တခြား တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့မှာ နှစ်စဉ် ဖရန်ငွေ နှစ်သိန်း ဆိုတဲ့ ဝင်ငွေမျိုး မရှိတဲ့ အားနည်းချက်ပဲ။

ကစားဝိုင်းတွေမှာ ချေးပေါ သေးပေါ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ လူလိမ် လူညာတွေ အကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားကို အသေးစိတ် ပြောပြနေဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ရွံရှာ စက်ဆုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် ကို စလုပ်မိပြီ။ တဆူဆူ တည်ညံ့၊ ချေးသံ တရွဲရွဲနှင့် လူတန်းစား ပေါင်းစုံ စုပြုံ တိုးနေတဲ့ ကစားဝိုင်း သံသရာထဲမှာ ဝင်စပြုပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာဂရက်ကို

ချစ်မိခဲတဲ့ အချစ်စိတ်ကြောင့် ဒီအလုပ်အကိုင် လုပ်ဖို့ လိုလာနေပြီ။ ဒီအလုပ်မှ မလုပ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ တခြား လုပ်စရာ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ။

ကျွန်တော် အန်တင်လမ်းအိမ်ကို မသွားရတဲ့ ညတွေမှာတော့ ဘယ်ကိုမှ မထွက်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်း နေလိုက်တာပဲ။ အခန်းအောင်းနေပေမယ့် အိပ်လို့ကတော့ မရပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာနေတဲ့ မနာလိုစိတ်ရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် မျက်လုံးတွေက ကြောင်နေတာပဲ။ ဒီမနာလို စိတ်ကြောင့် သွေးကလည်း ဆူ၊ အတွေးကလည်း ပူ ဆိုတဲ့ အခြေအနေ မျိုးပဲ။ လောင်းကစားပွဲဘက် သွားလိုက်ရင်တော့ စိတ်ပြေသွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးမှာ ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်နေတဲ့ အပူမီးဟာ သက်သာသွားသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲတော့ မနေပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တိတ်တခိုး ချစ်သူလေးနှင့် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကျရင် ကစားဝိုင်းက ထပြန်လာခဲ့တာပဲ။ နည်းနည်းကလေးမှ တုံ့ဆိုင်းမနေဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ဖြင့် နိုင်နေသည် ဖြစ်စေ၊ ရှုံးနေသည် ဖြစ်စေ ကစားပွဲက ထပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ဆက်လက် ကစားပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ လူစုကိုတော့ ထားခဲ့ရတာ သနားပါရဲ့။ တကယ်တော့လည်း သူတို့က ကျွန်တော်နှင့် မတူဘူး။ သူတို့စိတ်က ကစားဝိုင်းမှာ ထိုင်နေရမှ ပျော်တာ။ ကစားဝိုင်းက ခွာလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ရဲ့ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဆိတ်သုဉ်းသွားရရော။ သူတို့ လူစုထဲမှာ လူများစုဟာ ကစားဝိုင်းနှင့် အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေပဲ။ လောင်းကစားဟာ သူတို့ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်တော့တဲ့ လိုအပ်ချက် တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ လောင်းကစားဟာ အပြောင်းအလဲလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ လောင်းကစားခြင်း ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက် လောကထဲက လွတ်မြောက်မှာပါ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချစ်ဆိုတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့နှင့် အပြောင်းအလဲဆိုတဲ့ လောင်းကစားမှု။ ဒီနှစ်ခုကြားမှာ နစ်မျောနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိလေး အထိုက်အလျောက် ရလာခဲ့တယ်။ ရလာတာကလည်း ကစားဝိုင်းမှာ အမြဲတစေ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ချင့်ချိန် ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကစားဝိုင်းမှာ မရှုံးဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ရှုံးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှုံးတာက ကျွန်တော် ရှုံးနိုင်တဲ့ ငွေရဲ့ အတိုင်းအတာ ပမာဏထဲမှာ ရှုံးတာ။ ကျွန်တော် မနိုင်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် နိုင်တာက ကျွန်တော် ရှုံးထားတဲ့ ငွေလောက်ပဲ ပြန်နိုင်တာ။ အဲဒီတော့ ကစား

ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနိုင်အရှုံးဟာ ဘဲစား ဘဲချေပဲ ရှိတယ်။

ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာလည်းပဲ ကံက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အကြွေး မတင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က ကစားပိုင်း မသွားတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော့် အသုံးစရိတ်ဟာ အလျင်ကထက် သုံးဆလောက် ပိုသုံးလာရတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အသုံးအစွဲကြီးမှုကို မတားနိုင်ဘူး။ တားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူ သုံးသလောက် ကျွန်တော်က ပေးပါမှ သူ့စိတ်မှာ သာယာ ချမ်းမြေ့မှာ။ အဲဒီတော့ ကုန်ချင်လည်း ကုန်ပစေတော့လေ ဆိုပြီး သုံးရတော့ တာပဲ။ မာဂရက်ဘက်ကတော့ အထူး ပြောစရာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သိပ် ချစ်တယ်။ ချစ်တာမှ အလျင်ကထက်တောင် ပိုပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်လာတယ်။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်ဆီ မှာ ညသန်းခေါင် အချိန်က မနက် လေးနာရီထိုး အထိ နေခွင့် ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ပွဲကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်ရုံကို လိုက်ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ လည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ညစာ ထွက်စားကြတယ်။ တစ်မနက်မှာတော့ မနက် ရှစ်နာရီ ထိုးချိန် အထိ ကျွန်တော် မပြန်ရသေးဘူး။ နောက်တော့ ည ကတည်းက သူနှင့်အတူ နေလိုက်တာ နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးချိန် အထိ ကျွန်တော် မပြန်ဘဲ နေလို့ ရတဲ့ ရက်တစ်ရက် ရှိလာတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ မာဂရက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စပ်ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းမှာ အပြောင်းအလဲ မရှိသေးပေမဲ့ ကိုယ်ကာယပိုင်းမှာတော့ ထူးခြား သိသာတဲ့ သဘာဝအလျောက် ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှုလေးတွေ ရှိလာတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူ့ကို လက်လွှတ်စပယ် လွတ်မထားခဲ့ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို တိုးတက် ကောင်းမွန်လာအောင် ကျွန်တော် မျက် ခြည် မပြတ် ကြည့်လာခဲ့တယ်။ မာဂရက်ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကို သိတော့ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို နာခံလာတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အစား အသောက်၊ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေဟာ အတော် ကလေး စည်းကမ်းမဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ မူလက စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်သုံးလာခဲ့တဲ့ အလေ့အထတွေကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ အခက်အခဲ မရှိ အောင်မြင်တာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အားတက်လာတယ်။

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်သုံး ဆရာဝန် တစ်ယောက် အကူအညီ နှင့် မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့် ဆရာဝန် ပြောတာက နားနားနေနေ နေရမယ်၊ စိတ်ကို အေးဆေးနိုင်သမျှ

အေးဆေး တည်ငြိမ်အောင် နေရမယ်။ ဒါမှသာ မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ပြန်ကောင်းလာနိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် ညပိုင်း၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အထိ နေပြီး ညလယ်စာ စားတဲ့ အလေ့အထနှင့် မအိပ်နိုင်ဘူး ဆိုပြီး စောစော အိပ်ရာ မဝင်တဲ့ အကျင့်တွေကို ပြောင်းပစ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း အဲဒီ အလေ့အကျင့် နှစ်ခုကို ပြင်ခိုင်းတယ်။ သူ့ ကျန်းမာရေး အတွက် အစီအစဉ် တစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး စားချိန်တန် စားဖို့၊ အိပ်ချိန်တန် အိပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးတယ်။ သူကလည်း လိုက်နာတယ်။

ကြာလာတော့ မာဂရက်ဟာ သူ့ရဲ့ အလေ့အကျင့်ဟောင်းတွေကို စွန့်စ ဖြုလာနိုင်တာနှင့်အမျှ အလေ့အထသစ်တွေကို လိုက်နာဖို့ ကြိုးစားလာ တယ်။ အဲသလို လိုက်နာတဲ့ အတွက် သိသိသာသာ နေထိုင်ကောင်းလာတာကို လည်း မြင်တွေ့နေရတော့ သူ မငြင်းတော့ဘူး။ တချို့ ညပိုင်းတွေ ဆိုရင် အပြင် မထွက်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲမှာ နားနားနေနေ နေရင်း အချိန်ကုန်တယ်။ တကယ်လို့ ရာသီဥတု သာယာ ကြည်လင်တဲ့နေ့ ဆိုရင် သူ့ကိုယ်ကို ခြံထည် ကလေး တစ်ခု လုံအောင် ခြံ၊ ခေါင်းဆောင်းကလေး တစ်ခု ဆောင်းပြီး နှစ် ယောက်သား ကလေး နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလို တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆွဲပြီး ချင် အီလီဆီဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ အိမ် ပြန်ရောက်လို့ သူ နည်းနည်း ပင်ပန်းလာတယ် ထင်ရင် ခဏတစ်ဖြုတ် နား ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ညလယ်စာ နည်းနည်းပါးပါး စားခိုင်းတယ်။ ညလယ်စာ စားပြီးရင် သီချင်း နားထောင်ရင်း ဒါမှမဟုတ် စာဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလိုက်တယ်။ ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာ ဝင်ခိုင်းရတယ်။ ဒီ အလေ့အကျင့်တွေဟာ သူ ဘယ်တုန်းကမှ နားမလည်ဖူးခဲ့တဲ့ အလေ့အကျင့် တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကြိုးစားပြီး လိုက်နာတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ ချောင်းဆိုးသံဟာ ပြတ်သွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ မကြာခဏ ဆိုးနေတာပဲ။ သူ့ ချောင်းသံ ကြားရတိုင်း ကျွန်တော့် ရင်ဟာ ကွဲသွား လှမတတ် ခံစားခဲ့ရပါ တယ်။ အခုတော့ဖြင့် သူ့ချောင်းဆိုးဟာ လုံးဝကို ပေါ်မလာတော့ဘူး။

ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက် တိတ်တဆိတ် ချိန်းချိန်းတွေ့နေကြပြီးတဲ့နောက် ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ် ကြာတော့ ဂျီ နယ်စားဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ လက်မြောက် အရှုံးပေးသွားပါတယ်။ သူ သိပေမယ့် မတားတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးကိုတော့ အသိမခံဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တတ်နိုင်သမျှ သူ မသိအောင် ဖုံးထားရတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်

မာဂရက် အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း မြို့စားကြီး ရောက်လာရင် ‘မာဂရက် အိပ်ပျော်နေပြီ၊ ဘယ်သူပဲ လာလာ မနိုးရဘူးလို့ မှာထားတဲ့ အတွက် မနိုးရဘူး’ လို့ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်စေတွေက ပြောလွှတ်ကြတယ်။ အဲသလို ပြောလိုက်ရင် အဘိုးကြီးကတော့ တပ်ပြန်ခေါက်သွားတာပဲ။

အခုလို မာဂရက်နှင့် မကြာ မကြာ တွေ့ခွင့်ရလာတော့ ကျွန်တော့် အတွက် အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အကျိုး တစ်ရပ် ရလာတယ်။ ကျွန်တော်က စားပွဲခန်း စားပွဲခန်း ကပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကပ်ဖို့ အချိန်က မရတော့ မခွာချင်ပေမယ့်လည်း ခွာရတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က အလွန် ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ လောင်းကစားသမား တစ်ယောက် ကစားပွဲခန်း စားပွဲကို ခွာပုံနှင့် တူမနေဘူးလား။ ကုသိုလ်ကံများ ကောင်းပြန်တော့လည်း တစ်ခုပြီး တစ်ခု အဆင်ပြေနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်းလောက် စုမိလျက်သား ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သုံးလို့ စွဲလို့ မကုန်နိုင်လောက်အောင် များတဲ့ ငွေလို့ ထင်မိတယ်။

အခုဆိုရင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အဖေနှင့် ညီမဆီ ပြန်နေကျ အချိန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော် မပြန်ဘူး။ သူတို့ကလည်း ပြန်လာဖို့ စာ အတန်တန် ရေးနေကြတယ်။ သူတို့ဆီက စာလာတိုင်းလည်း ကျွန်တော် စာပြန် ရေးခဲ့ပါတယ်။ စာရေးတိုင်းလည်း ကျွန်တော် နေထိုင်ကောင်းကြောင်းနှင့် ငွေ မလိုတဲ့ အကြောင်းကို အဓိက ထားပြီး ထည့်ရေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ချိန် တန်ပါလျက်နှင့် ပြန်မရောက်လာတာဟာ နေမကောင်းလို့လား၊ ငွေကြေး မပြေလည်လို့လား။ ဒီနှစ်ချက်ဟာ အဖေ တွေးပြီး ပူမယ့် အချက် နှစ်ချက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီအချက် နှစ်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိရရင် အဖေ စိတ်အေးမှာပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ အဲသလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတုန်းမှာပဲ နွေရာသီရဲ့ သာယာ ကြည်လင်တဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာ မာဂရက်ဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး စီးဆင်း ဝင်ရောက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း နိုးလာတယ်။ နိုးလာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်က မြူးထူး ခုန်ပေါက်ပြီး ဆင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။ သူကနေ တစ်နေ့လုံး တောပိုင်းဘက် သွားနေချင်တယ်၊ လိုက်ပို့မလားတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ပရူးဒင့်စ်ကို ခေါ်ပြီး သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ရာသီဥတု သာယာတဲ့ နေမို့ ပရူးဒင့်စ်ကို ခေါ်ပြီး တောပိုင်းဘက် အလည်ထွက်

သွားကြောင်း မြို့စားကြီး လာရင် ပြောပြလိုက်ပါလို့ မာဂရက်က သူ့အိမ်ဖော် နာနင်နီကို မှာပစ်ခဲ့တယ်။

မာဂရက် အနေနှင့် သူ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား ပရူးဒင့်စ်ကွီတော့ ခေါ်မှ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မာဂရက်နှင့်အတူ ပရူးဒင့်စ် ပါသွားတယ် ဆိုရင် မြို့စားကြီးက ယုံကြည် စိတ်ချသွားရော။ ပရူးဒင့်စ်ဟာ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေတတ်တယ်။ အစားအသောက်ကျတော့လည်း ရက်ရက်ရောရောကို စားနိုင်တယ်။ သူနှင့် ခရီးသွားရရင် ပျင်းစရာ မရှိဘူး။ သူ လုပ်သမျှ၊ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေရတာပဲ။ အစားအသောက်ကို ခုံမင်တာနှင့်အမျှ အစားအစာကိုလည်း ရွေးတတ်တယ်။ အခုဆိုရင် ကြက်ဥ၊ နွားနို့နှင့် ယုန်ကြော် မှာတယ်။ ကျေးလက် တောရွာတွေမှာ ရှေးခေတ်ကတည်းက အစဉ်အလာ မပျက် စားသောက်တတ်တဲ့ နေ့လယ်စာဟာ ဒီပုံစံပဲ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာ ရှာရတော့ မယ်။ ဘယ်နေရာ သွားခိုရရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီအခက်အခဲကျတော့လည်း ပရူးဒင့်စ်ကပဲ ဖြေရှင်းပေးတာပဲ။

‘ရှင်တို့ တကယ့် ကျေးလက် တောရွာဘက်ကို သွားချင်ကြသလား’ လို့ သူက မေးတယ်။

‘ဒါပေါ့၊ သွားနိုင်ရင် အဲသလို နေရာမျိုးက ပိုကောင်းတာပေါ့’
‘ကဲ ဒီလိုဆို ဂျိုးအား ပွိုင့်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဘော်ဂျီဗယ်လ် ရွာဘက်က မုဆိုးမ အာနော်လ် ထမင်းဆိုင်ကို သွားကြမယ်၊ အမိုးအကာ မပါတဲ့ မြင်းလှည်း တစ်စီးသာ ရအောင် ရှာငှားပေတော့’

နောက် တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဘော်ဂျီဗယ်လ်က မုဆိုးမကြီး အာနော်လ် ထမင်းဆိုင်မှာ ရောက်နေကြပြီ။

ခင်ဗျား ဘော်ဂျီဗယ်လ်က ထမင်းဆိုင်ကို သိမှာပါ။ ကြားရက်တွေမှာ ဆိုရင် ဟိုတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အဖြစ် ဖွင့်တယ် လေ။ ထမင်းဆိုင်ရဲ့ ပထမထပ်ကို ရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေ တောတောင်ရဲ့ လှပ သာယာမှုကို မြင်နိုင်နေပြီ။ ဘယ်ဘက်မှာ မာလေး ရေ တံခွန်။ ညာဘက်မှာတော့ တစ်ခုပေါ် တစ်ခု ဆင့်နေသလားလို့ အောက်မေ့ရတဲ့ တောင်ကုန်းတွေ။ ဟိုတစ်ဖက်မှာတော့ ဂေဘီလွန် လွင်ပြင်နှင့် ကရွက်စီး ကျွန်းစုတွေ ကြားကနေပြီး စီးဆင်းလာနေတဲ့ မြစ်။ မြစ်ရေဟာ ရေစီး မသန် ဘူး။ သိပ် ညင်သာတာပဲ။ မြစ်ပြင်ပေါ်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာနေတဲ့

လေသံဟာ တစ်မျိုးပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ခေါင်မိုးနီနီနှင့် တိုက်ဖြူကလေးတွေရယ်၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေရယ် ပူနွေး တောက်ပတဲ့ နေရောင်ခြည် အောက်မှာ အစီအရီ ဖြန့်ကြဲပြီး ခင်းကျင်းထားသလိုပဲ။ အဲဒီ လူနေအိမ်ခြေ အဆောက်အအုံတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာတော့ ပါရီမြို့တော်။ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မှုန်ဝါးဝါးရယ်။ ပရူးဒင့်စ် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ စစ်မှန်တဲ့ ကျေးလက် တောပိုင်း။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စောစောက စားခဲ့ရတဲ့ နေ့လယ်စာကလည်း မမေ့နိုင်လောက်အောင် အရသာ ထူးတဲ့ နေ့လယ်စာ။

ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဘော်ဂျီဗယ်လ် ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ရဲ့ အလှကတော့ တစ်သက်တာပတ်လုံး မေ့မရနိုင်လောက်အောင် လှပတဲ့ အလှပါပဲလို့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် အတော်များများ ခရီးသွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ အရာဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီး မြင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာသိမ် ရွာငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်တဲ့ တောင်ခြေရွာ ဘော်ဂျီဗယ်လ်လောက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ နေရာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။

မဒမ် အာနော်လ်က လှေစီးကြဦးမလားလို့ လာမေးတယ်။ မာဂရက်နှင့် ပရူးဒင့်စ်က ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် စီးမယ်လို့ ဖြေကြတယ်။

လူတွေဟာ တောရဲ့ သဘာဝ အလှကို ချစ်ကြတယ်။ မာဂရက်လည်း တောရဲ့ သဘာဝ အလှကို ချစ်တာပဲ။ ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် ပြာလဲ့နေတဲ့ ကောင်းကင်၊ မွှေးကြိုင်တဲ့ ရနံ့၊ လှပတဲ့ ပန်း၊ အေးအေးသာသာ တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေနုအေး၊ သွယ်တန်း ဖြာဆင်းနေတဲ့ နေရောင်ခြည်အောက် ပြားပြားဝပ်ပြီး အထီးကျန်လို ဖြစ်နေတဲ့ လယ်ကွင်းတွေနှင့် စိမ်းမြမြ တောအုပ်။ အားလုံးကို စုပေါင်း ဆက်စပ်ပြီး ပြနိုင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ဘယ်သူကမှလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်အရာကမှလည်း ဖန်တီးမပေးနိုင်ပါဘူး။ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ ကြုံရတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။

လူတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ယုံကြည်ရ ယုံကြည်ရ၊ သူ့ အတိတ်ဘဝက အကျင့်စာရိတ္တ အလွန် ကောင်းကြောင်း ထောက်ခံချက် ပေးနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေ ရှိနေ ယောက်ျား ဆိုတာတော့ အနည်းနှင့် အများ မနာလို ဝန်တိုစိတ် ရှိတတ်ကြစမြဲပဲ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား တကယ် ချစ်မိပြီ ဆိုရင်

သူ့ကို တခြား လူတွေနှင့် သိပ်ပြီး ထွေးရောယှက်တင် မနေစေချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာစေချင်တဲ့ စိတ်၊ အချိန်ရှိသမျှ ကိုယ်နှင့်သာ တပူးတွဲတွဲ နေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ရှိနေမှာပါ။ ဒါဟာ သဘာဝပါ။

မာဂရက် အပေါ်မှာ ပေါက်ဖွားလာရတဲ့ ကျွန်တော့် အချစ်ဟာ ရိုးရိုး အချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အတော့်ကို ထူးဆန်းပြီး အသိရခက်တဲ့ အချစ်မျိုးပါ။ မတတ်သာလွန်းလို့သာ အောင့်အည်း သည်းခံပြီး ခွင့်လွှတ်နေရပေမယ့် မာဂရက် တခြားလူတွေနှင့် ဆက်သွယ်တာ တွဲတာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းကလေးမှ မနှစ်မြို့ချင်ဘူး။ မနှစ်မြို့ပေမယ့်လည်း ပါရီလို မြို့ပေါ်မှာတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့် မှ ကင်းအောင်နေလို့ မရနိုင်ဘူး။ အခုလို တောပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးတဲ့ လူတွေ၊ မသိဖူးတဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘာမှ အဆက်အစပ် မရှိတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အာရုံ စူးစိုက်စရာ ဆိုလို့ ပတ်ဝန်းကျင် အလှပဲ ရှိတယ်။ မြို့တော်ကြီးရဲ့ ဆူဆူညံညံ အသံဗလံတွေကို မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ မနာလိုဝန်တို့ဟာလည်း ငုပ်သွားပြီ။ မာဂရက်ကို ချစ်ချင်သလို ချစ် ရှက်နေစရာ ကြောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။

မာဂရက်ဟာ အထက်တန်းစား မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ပါလား ဆိုတဲ့ အသိအမြင်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အင်မတန် ချောမောလှတဲ့ အမျိုးသမီး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူ အမျိုးသမီး။ သူ့ချစ် ကိုယ်ချစ် စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး၊ သူ့နာမည် မာဂရက်။ ဒါပဲ ရှိတော့တယ်။ အတိတ်က အချိန်တွေဟာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ အနာဂတ်ကာလ အတွက်လည်း ကာဆီး ဖုံးအုပ်နေတဲ့ တိပ်ပုပ် တိမ်မည်းတွေ ကင်းစင်နေတယ်။ နေရောင်ခြည်ဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အပေါ်မှာ ဖြာဆင်းနေတယ်။ အလွန် သန့်ရှင်း ဖြူစင်တဲ့ သတို့သမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ကျက်သရေမျိုး၊ တင့်တယ်ခြင်းမျိုးဟာ ကြည်လင် တောက်ပတဲ့ နေရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်နေတယ်။ နှစ်ယောက်သား အတူတွဲပြီး လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ သဘာဝ အလှ သဘာဝ ရှုခင်းတွေကို ငေးမောကြတယ်၊ နှစ်မြုပ်ကြတယ်။ လာမာတင်ရဲ့ ကဗျာတွေနှင့် စကူဒိုရဲ့ သာယာ နာပျော်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ သီချင်းတွေကို သတိရကြတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့် ပခုံးကို မှီတွဲပြီး ပါလာတယ်။ သူ တမြန်မနေ့က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကရား

ရေလွတ် တတွတ်တွတ်နှင့် တီတီတာတာ ပြောလာတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အစွန်းကို ရောက်သွားလေမလား၊ ရောက်ချင်လည်း ရောက်ပါစေ၊ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး၊ လျှောက်မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အတွေး၊ ကျွန်တော့် အထင်၊ ကျွန်တော့် အမြင်တွေဟာ အိပ်မက်ပါ။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရာက တောအုပ်ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေကြားကို စိုက်ဆင်းသွားနေတဲ့ နေမင်းကို မြင်တော့မှပဲ သတိ ပြန်ဝင်လာတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကာဆီး ကန့်သတ်ထားတဲ့ လူသားတွေရဲ့ နယ်စပ်က ထွက်ပြီး ခြေဦး တည့်ရာ လျှောက်သွားနေတာပါကလား။

ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ နေရာ မနီးမဝေး မြစ်ကမ်းပါးထက်မှာ နှစ်ထပ် အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာတော့ စိုပြည် စိမ်းလန်းတဲ့ မြက်ခင်း ပြင်ကလေးနှင့်။ အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာလည်း တောအုပ်ကလေး တစ်ခု ဆီးထားတယ်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ အိမ်ကလေးဆီက တော်တော်နှင့် ခွာလို့ မရဘူး။ အကြာကြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်ပိုင် အိမ်ကလေးသာ ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု အပြည့်နှင့် ကြည့်နေမိတာ။ ဒီစိတ်ကူးယဉ်မှုကလေးပေါ်မှာ အိပ်မက် ကမ္ဘာလေး တစ်ခု တည်ဆောက်နေမိပြန်တယ်။ မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော် အိမ်ကလေးထဲမှာ။ နေ့ခင်းကျတော့ နောက်ဖေးက တောအုပ်ကလေးထဲမှာ။ ညနေပိုင်းကျတော့ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာက မြက်ခင်းပြင်ကလေးပေါ်မှာ။

‘သိပ်လှတဲ့ အိမ်ကလေးပဲနော်’ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်နေရာကို လိုက်ကြည့်နေတဲ့ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။

‘ဘယ်မှာလဲ’ ပရူးဒင်စံက မေးတယ်။

‘ဟိုမှာလေ’ မာဂရက်က အိမ်ကလေးဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ လှလိုက်တာ’ ပရူးဒင်စံက တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်တယ်။ ‘မင်း သဘောကျနေပြီလား’

‘သိပ်ကို ကြိုက်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း မြို့စားကြီးကို ပြောပြပြီး ပူဆာပါလား၊ မင်း ပူဆာရင် သူကတော့ လုပ်ပေးမှာပဲ၊ မင်း သဘောတူရင် ကိုယ် ပြောပေးမယ်လေ’ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ‘မောင် ဘယ်လို

သဘောရသလဲ’ လို့ မေးလိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုး။ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့် အိပ်မက်ကလေးကတော့ ပြိုကွဲ ပျောက်ပျက်သွားပြီ။ သူ့ စကားလုံး တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို တကယ် ဘဝမှန် ရှိရာ တွန်းပို့လိုက်သလိုပဲ။

‘မဆိုးပါဘူး’ ကျွန်တော့်နှုတ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ရေရွတ်လိုက် မိတယ်။ အမှန်က ကိုယ် ဘာပြောလို့ ပြောမှန်းတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဒီလိုဆို မာဂရက် စီစဉ်လိုက်မယ်’ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ မာဂရက်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲထားရာက လွတ်လိုက်တယ်။ ‘ငှားမယ့် အိမ်လား ဆိုတာ သွားကြည့်ကြရအောင်’ တဲ့။

အိမ်ကတော့ အိမ်လွတ်ပဲ။ ဖရန့်ငွေ နှစ်ထောင်နှင့် ငှားမယ်တဲ့။

‘မောင် ဒီမှာ လာနေရရင် ပျော်မလား’ လို့ မာဂရက်က မေးပြန်တယ်။

‘ဒီကို လာနေရမှာ သေချာလို့လား’

‘ဘာကြောင့် မသေချာရမှာလဲ၊ မာဂရက် ငှားမယ် ဆိုကတည်းက မာဂရက် နေဖို့ပေါ့၊ မာဂရက် နေဖို့ ဆိုတာကလည်း မောင်အတွက်က လွဲပြီး ဘယ်သူ့အတွက် လာနေရမှာလဲ’

‘ဒီလို ဆိုရင်လည်း မာဂရက်ရယ်၊ ဒီအိမ်ကို မောင်ငွေနှင့် ငှားပါရစေလား’

‘ဒါကတော့ မောင် ရူးတာပဲ၊ မလိုအပ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်သလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အန္တရာယ်လည်း များဦးမယ်၊ မောင် နားလည်သားနှင့်၊ မာဂရက် အနေနှင့် အခု လက်ရှိ အခြေအနေ အရ တခြား ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆီက ဘာမှ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကဲပါ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး တွေးမနေချင်ပါနှင့်၊ ဒီကိစ္စဟာ မာဂရက် တာဝန်ပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် တို့များကတော့ ရက်အား နှစ်ရက် ရတိုင်း မင်းတို့ဆီ လာနေမှာပဲ’ လို့ ပရူးဒင့်စ်က ဝင်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေးထဲက ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ပါရီကို အပြန်လမ်း မှာတော့ အိမ်ကလေး ငှားပြီး လာနေဖို့ ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်သစ် အကြောင်းပဲ ပြောလာကြတယ်။ မာဂရက်ဟာ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲမှာ။ မြင်းရထားပေါ်က ကျွန်တော် ဆင်းတော့ မာဂရက်ရဲ့ အစီအစဉ်ပေါ်မှာ ဝေဖန် ချင်စိတ် မရှိသလောက် နည်းသွားပြီ။

[၁၇]

နောက်တစ်နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်တို့ တွေ့ကြရပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို စောစောပြန်ဖို့ ပြောတာနှင့် ပြန်ခဲ့ရတယ်။ စောစော ပြန်ခိုင်းတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မြို့စားကြီး လာမယ် ဆိုတာ သိထားရလို့။ မြို့စားကြီးဟာ မာဂရက်ဆီ လာရင် စောစောစီးစီး လာတတ်တယ်။ မြို့စားကြီး ပြန်သွားသွားချင်း သူ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးပြီး ချိန်းပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးလိုက်တယ်။ သူ ပေးလိုက်တဲ့ ကတိအတိုင်းပါပဲ။ နေ့ခင်း ဘက်ကျတော့ သူ့ဆီက စာတိုကလေး တစ်စောင် ရောက်လာတယ်။

‘မာဂရက် မြို့စားကြီးနှင့် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို သွားမယ်၊ ကနေ့ည ရှစ်နာရီ ပရူးဒင့်စ် အခန်းက စောင့်ပါ’

ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကျတော့ မာဂရက်ဟာ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ အခန်းကို ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တယ်။

အခန်းထဲ ဝင်လာလာချင်းပဲ ‘ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ’ လို့ ပြောတယ်။

‘အိမ်ကို ငှားလိုက်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’ ပရူးဒင့်စ်က မေးတယ်။

‘ငှားပြီးပြီ၊ သူက ချက်ချင်း သဘောတူတာပဲ’

ကျွန်တော်နှင့် မြို့စားကြီးဟာ လူချင်း မရင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလို လှည့်စားရတာကိုတော့ တွေးပြီး ရှက်မိတယ်။

‘ဒါတင်မကသေးဘူး’ လို့ မာဂရက်က ဆက်ပြောပြန်တယ်။

‘တခြား ဘာရှိသေးလို့လဲ’

‘ကျွန်မ အာမန်း နေဖို့ နေရာ တစ်နေရာ ရှာခဲ့သေးတယ်’

‘သူ့အတွက် နေရာက အဲဒီအိမ်ထဲမှာပဲ မဟုတ်လား’ ပရူးဒင့်စ်က မေးပြီး အားရပါးရ ရယ်တယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျိုးအားပွိုင့်မှာပါ၊ မာဂရက်နှင့် မြို့စားကြီးတို့ ညစာ စားခဲ့ကြတဲ့ နေရာပေါ့၊ သူ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေတုန်း ဟိုမိန်းမကြီးလေ၊ ဘာတဲ့၊ သူ့နာမည်က၊ မဒမ် အာနော်လ် မဟုတ်လား၊ အဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ မာဂရက်က မဒမ် အာနော်လ်ကို သင့်တော်တဲ့ အခန်းရှိရင် လိုချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ချက်ချင်းပဲ အခန်း တစ်ခန်း ပြတယ်၊ အခန်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဧည့်ခန်း အိပ်ခန်း တွဲလျက်၊ ဈေးလည်း မများဘူး၊ တစ်လမှ ဖရန်ငွေ ခြောက်ဆယ်ပဲ ကျတယ်၊ မာဂရက် အဲဒီအခန်းကို ငှားခဲ့တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သဘောကျရဲ့လား’

ကျွန်တော် မာဂရက်ရဲ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး နမ်းလိုက်မိပါတယ်။

‘ပျော်စရာတော့ ကောင်းမှာပဲ’ မာဂရက်က ဆက်ပြောပြန်တယ်။

‘မောင်က နောက်ဖေးဘက် အဝင် တံခါးသော့ကို ယူထားပေါ့၊ အိမ်ရှေ့ တံခါးသော့ကိုတော့ မြို့စားကြီးကို ပေးထားပါမယ်လို့ မာဂရက် ကတိပေးခဲ့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သော့ကို သူ ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ မာဂရက်ဆီ လာရင် လည်း နေ့ခင်းဘက်ပဲ အလာများမှာပါ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် မာဂရက် ပါရီက ခွာ နေတာကိုလည်း သူ သဘောကျပုံ ရပါတယ်၊ မာဂရက်ကြောင့် သူ့ဆွေမျိုး တွေက ဝိုင်းပြီး ပူညံပူညံ လုပ်နေတာတော့ အခိုက်အတန့် ငြိမ်သွားမှာ သေချာ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပါရီကို သိပ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ မာဂရက်လို မိန်းမက တော ပိုင်း သွားနေမယ် ဆိုတော့ သူ့စိတ်မှာ သံသယ ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီစိတ်ကူး ပေါ်ရတာလဲလို့ မေးတယ်၊ သိပ်နေမကောင်းလို့ နားနားနေနေ နေချင်တဲ့ အတွက် စိစဉ်တာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မာဂရက် စကားကို ယုံရအခက် မယုံရအခက် ဖြစ်နေပုံတော့ ရတယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးကလည်း အမြဲ တမ်း သတိထားပြီး ကြည့်နေတာပဲ၊ မာဂရက်တို့ သတိတော့ ထားမှ၊ မာဂရက် ဟိုမှာ ရောက်နေရင် သူ ပိုပြီး သတိ ဝီရိယ ထားမှာ သေချာတယ်၊ မာဂရက်ရဲ့ အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကြည့်ခိုင်းထားမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ သူ့ ကျေးဇူးကလည်း ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား၊ အိမ်ငှားပေးတာ တစ်ခု တည်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ ပေးထားတာတွေက အများကြီး၊ ကံမကောင်းချင် တော့ မာဂရက်ဆီမှာ သူ ကျေးဇူး ပြုထားတာတွေ သိပ်များနေပြီ၊ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ်လေ မာဂရက်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို အချစ် သဘောကျတယ် မဟုတ်လား’

‘သဘောကျပါတယ်’ အဖြေသာ ပေးလိုက်ရတယ်၊ ရင်ထဲမှာတော့ မချီဘူး။ ဒီလို အနေအထား ဒီဘဝမျိုးဟာ စိတ်သက်သာစရာ မရှိတာ အမှန်ပါ။

‘မာဂရက်တို့ တစ်အိမ်လုံး နဲ့နဲ့စပ်စပ် ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ထဲမှာ လိုတဲ့ ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် မှန်သမျှကို မြို့စားကြီးက ကြည့်ပြီး လုပ်ပေးသွား ပို့ တာဝန်ယူတယ်’ ပြောနေရင်းနှင့် မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် နမ်းလိုက်တယ်။ ‘ရှင် ကံကောင်းနေတယ်၊ ရှင် အိပ်ဖို့ အိပ်ရာ ခင်းပေးနေတဲ့ လူက သန်းကြွယ်သူဌေး တစ်ယောက်ရှင့်’

‘မင်း အဲဒီကို ဘယ်တော့လောက် ပြောင်းမယ် စိတ်ကူးသလဲ’ ပရူးဒင်စ် က မေးတယ်။

‘မြန်မြန် ပြောင်းမှာပဲ’

‘မင့် မြင်းရထားနှင့် မြင်းတွေကိုရော တစ်ပါတည်း ယူသွားမှာလား’

‘ကျွန်မတော့ ရှိသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးကို ယူသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ။ ကျွန်မ ဟိုမှာ သွားနေတုန်း အိမ်ကိုတော့ ရှင် ကြည့်ပေးမှ ဖြစ်မှာ’

တစ်ပတ်ကြာတော့ မာဂရက်ဟာ တောပိုင်းက အိမ်ကို ရွှေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျိုးအားပွိုင့် ဟိုတယ်က မာဂရက် ငှားထားတဲ့ အခန်းကို ပြောင်းတယ်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြဖို့ ခက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အစပြုတယ်။ ပါရီနှင့် ဝေးကွာတဲ့ အရပ် ရောက်နေပေမယ့် ပထမတော့ဖြင့် မာဂရက်ဟာ သူ လုပ်လာခဲ့တဲ့ အကျင့်ဟောင်းတွေနှင့် အဆက်ဖြတ်လို့ မရဘူး။ တောပိုင်းက အိမ်သစ် ရောက် ခါမှ ဧည့်သည်တွေနှင့် ပိုပြီး မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်လာတယ်။ မာဂရက်နှင့် သိခဲ့ဖူး ခင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေဟာ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် လာလာပြီး လည် ကြတယ်။ ရောက်ခါစ တစ်လလုံးလုံး တစ်နေ့မှ ဧည့်သည် ပြတ်တဲ့ နေ့ရယ်လို့ မရှိဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးနေရတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ အနည်းဆုံး ရှစ်ယောက်နှင့် ဆယ်ယောက်ကြားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ပရူးဒင်စ်ကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူး။ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ခေါ်ခေါ် လာပြီး အိမ်ကို ပြရတာ အမော။ သူပိုင်အိမ် ကျနေတာပဲ။

ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မာဂရက်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို မြို့စားကြီးက ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရူးဒင်စ်ဟာ ကျွန်တော့်ဆီ

မကြာ မကြာ ရောက်လာပြီး ငွေတောင်းတတ်တယ်။ သူ့ အပြောကတော့ မာဂရက် တောင်းခိုင်းလို့တဲ့။ တစ်ခေါက်လာရင် ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင်တော့ ပေးလိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ လောင်းကစား လုပ် တုန်းက ငွေ အတော်အသင့် နိုင်ထားတာ ရှိတယ်။ လက်ထဲမှာ ငွေက အသင့် ရှိနေတော့လည်း ပရူးဒင့်စ်က လာတောင်းတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ထုတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ မာဂရက် အတွက် ဆိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းရက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ မာဂရက် အနေနှင့် ကျွန်တော် ပေးနိုင်တာထက် ပိုပြီး လိုလာရင် ခက်တော့မှာပဲလို့ တွေးပြီး ပူနေမိတယ်။ ပါရီမှာတုန်းက ကျွန်တော် ငွေ နည်းနည်းပါးပါး ချေးခဲ့ဖူးပေမယ့် အဲဒီငွေက ပြန်ဆပ်ပြီးပြီ။ အခု ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကျွန်တော် နှစ်စဉ် ရနေကျ ဝင်ငွေ အပြင် ငွေပို ငွေလျှံ အနေနှင့် ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်း ရှိနေတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ မာဂရက်ကတော့ အသုံးအစွဲ လျော့တယ် လို့ကို မရှိဘူး။ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေ လာတိုင်း ဧည့်ခံရတဲ့ အလုပ်ကို ငြီးငွေ့သွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အကုန်အကျက တက်သည်ထက် တက်လာနေတာပေါ့။ သူ့ အသုံးစရိတ်မှာ လိုငွေ အမြဲပြန်နေတာပေါ့။ မြို့စားကြီး ကတော့ မာဂရက် အနားယူဖို့ ဆိုပြီး ဒီအိမ်ကို ငှားပေးခဲ့တာ။ ပထမတော့ သူ လာလည်ပါသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း ဧည့်သည်တွေ သိပ်များများနေတော့ မလာတော့ဘူး။ သူ့အနေနှင့် ဒီလို မိန်းမစားတွေ ကြားမှာ နေပြန်ရင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့တဲ့ အဖြစ် ရောက်မှာ သေချာနေတယ် မဟုတ်လား။

တစ်ရက်မှာတော့ ပြဿနာ တက်လာတယ်။ အဲဒီနေ့က မြို့စားကြီးဟာ မာဂရက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး ညစာ စားဖို့ လာတာ။ သူကတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ။ မာဂရက်ဆီမှာ ဧည့်သည် မရှိ ဘူးလို့ ထင်ထားတယ်။ သူ ရောက်လာလို့ ညစာ စားမယ် ဆိုပြီး ထမင်းစားခန်း တံခါးဖွင့်တော့မှ အထဲမှာ မာဂရက်က သူ့ သူငယ်ချင်း မိန်းမ ဆယ့်ငါးယောက် နှင့် ရှိနေတာ တွေ့ပါလေရော။ မိန်းမတွေက သူ ဝင်လာတာကို ကြည့်ပြီး ပိုင်းရယ်ကြတယ်။ ဒီမိန်းမတွေရဲ့ အလှောင်အပြောင်ကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံနိုင်မှာလဲ။ ချက်ချင်းပဲ အခန်းထဲက ပြန်လစ်သွားရတာပေါ့။

မာဂရက်ကလည်း မြို့စားကြီး နောက်ကို ချက်ချင်း လိုက်သွားပြီး တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာမို့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက မာဂရက် တောင်းပန်တာကို လက်

မခံဘူး။ အခုလို လုပ်တာဟာ သူ့ သိက္ခာကို ထိပါးအောင် လုပ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ အတွက် မာဂရက်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ သူ့ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပုံ ရတယ်။ သူ့အရိပ်အောက်မှာ ခိုနေပြီး သူ့အပေါ် မလေးမစား ဆက်ဆံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ငွေကြေး အကုန်အကျ မခံနိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကားမျိုး အထိ ပြောပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြန်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့က စပြီး မြို့စားကြီးဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူး။

အဲဒီနေ့က စပြီး မာဂရက်လည်း ဧည့်သည် လက်မခံတော့ဘူး။ သူ့ အနေအထိုင်ကို လုံးဝ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးကတော့ ပေါ်မလာဘူး။ ဒီပြဿနာ ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် ကြားထဲက အမြတ်ထွက်လာတဲ့ လူကတော့ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်နားက တစ်ဖဝါးမခွာ နေနိုင် လာတယ်။ သူ့အချစ်ကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလာတယ်။ ဒီအခါကျမှပဲ ကျွန်တော် မရှိရင် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိမြင် နားလည်ရတယ်။ နောက်ပိုင်းကျခါမှ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးထားပြီး ကျွန်တော်ဟာ သူ့ချစ်သူပါလို့ မာဂရက်က လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော် ကြေညာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း တသီးတခြား ခွဲနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ သူ့အိမ်မှာ သွားပြီး အတူတူပဲ နေလိုက်တယ်။ သူ့အိမ်က အလုပ်သမား၊ တပည့်လက်သားတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူတို့ အလုပ်ရှင် မာဂရက်ရဲ့ ခင်ပွန်း အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပြီး ဆက်ဆံလာကြတယ်။

မာဂရက် အခုလို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတာကို လက်မခံနိုင်တဲ့ လူ ကတော့ ပရူးဒင်စ်။ သူက မာဂရက်ကို ဒီလို မလုပ်ဖို့ ဖျောင်းဖျတယ်။ နား ချတယ်။ မာဂရက်ကလည်း ခေါင်းမာတယ်။ သူ ပြောတာ လက်မခံဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲပြီး မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် နေ ရလို့ ရနေတဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အခုလို နေရတာ ကို မကြိုက်ရင် မကြိုက်တဲ့လူ သူ့ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်နှင့် စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ပရူးဒင်စ် ရောက်လာပြီး မာဂရက်ကို အလွန် အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အခန်း တစ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြောကြတယ်။ တံခါးဝက နေပြီး နားထောင်ပေမယ့် ဘာမှ မကြားရဘူး။

မကြာခင်မှာပဲ ပရူးဒင်စ် ပါရီက တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။

သူ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ပန်းခြံရဲ့ တစ်ဖက် အစွန်မှာ ရောက်နေတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ အမူအရာကို ကြည့်ရ တာတော့ ဟိုတစ်နေ့က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်မိတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ဘာလဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သိချင်နေတယ်။ နှစ်ယောက်သား မာဂရက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ် ပြီး ဆွေးနွေးကြပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူတို့ ပြောသမျှ ကြားနိုင်လောက်တဲ့ နေရာကို သွားပြီး ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးပဲ နားထောင်မိပါတယ်။

‘ကဲ ဆိုပါဦး၊ ဘယ်လိုတဲ့လဲ’

မာဂရက်က စ မေးတယ်။

‘ကိုယ် မြို့စားကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရတယ်’

‘သူက ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘သူ လာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စအတွက်တော့ သူ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပါပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ အခု သိထားရတာက မာဂရက်ဟာ အာမန်း ခုခံလ်နှင့် လူသိရှင်ကြား အတူတူ နေကြပြီ ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲတဲ့၊ ဒါကိုတော့ဖြင့် သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မာဂရက်သာ အဲဒီလူငယ်ကို ခွာလိုက် မယ် ဆိုရင် အလျင်တုန်းကလိုပဲ မာဂရက် လိုသမျှကို သူ ပေးဖို့ အသင့်ပဲတဲ့၊ အဲသလို မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီက ဘာမှ မတောင်းပါနှင့်တဲ့’

‘ရှင်က ဘာပြန်ပြောခဲ့သလဲ’

‘မြို့စားကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မာဂရက် နားလည်အောင် ပြောပြပါမယ် လို့ ပြောခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျွန်မအနေနှင့် မာဂရက်ကို သူ့အတွက် အကျိုးရှိမယ် အလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့ နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျပေးပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးခဲ့ တယ်၊ စဉ်းစားပါဦး မာဂရက်ရယ်၊ အခုဆိုရင် မင်းမှာ ဘယ်လောက်များ နှစ်နာ ဆုံးရှုံးနေပြီလဲ၊ မင်း ချစ်တဲ့ အာမန်းက မင်း လိုတာတွေကို ဘယ်တော့မှ မဖြည့်စွမ်းနိုင်ပါဘူး၊ သူ မင်းကို အသည်းထဲက နင့်နေအောင် ချစ်တယ် ဆို တာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းနိုင် လောက်အောင် ငွေကြေး ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့လည်း တစ်နေ့နေ့ ကျရင် မင်းကို ခွာသွားမှာပါ၊ အဲဒီတော့ အချိန်တွေ နောက်မကျသေးခင် မြို့စားကြီးက ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်သေးခင် ပြန်စဉ်းစားပြီး အာမန်းကို စွန့်လိုက်ပါ တော့၊ မင်းကိုယ်တိုင် မပြောရက်ဘူး ဆိုရင်လည်း မင်းကိုယ်စား ကိုယ်ကပဲ အာမန်းကို ပြောပေးပါမယ်’

မာဂရက်ဟာ စဉ်းစား ချိန်ဆနေဟန် တူပါတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် အဖြေစကားကို စောင့်စား နားစွင့်နေရတဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံးသားဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခုန်နေပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မာဂရက်ရဲ့ အဖြေပေးသံ ထွက်လာတယ်။

‘ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ အာမန်းနှင့် မခွဲနိုင်ဘူး၊ သူနှင့် အတူတူ နေကြတဲ့ ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ မိုက်မဲမှု တစ်ရပ်ပါ။ ဒါကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အာမန်းကို ချစ်တယ်။ ရှင်ပဲ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အခုဆိုရင် အာမန်းဟာ ကျွန်မနှင့် မခွဲမခွာ နေလာတာ အတော် ကြာပြီ။ အခုလောက် ကြာကြာ အတူတူ နေလာပြီးခါမှ ခွဲခွာကြရမယ် ဆိုရင် သူ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မလဲ၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ ဒီ အဘိုးကြီးရဲ့ သာယာမှု တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ဘဝ တစ်ခုလုံး အဆုံးခံရတော့မှာလား၊ အဆုံး မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို မြင်လိုက်တိုင်း ကျွန်မမှာ အိုစိတ် ဝင်ဝင်လာနေရတဲ့ အဖြစ်ကို ရှေ့လျှောက် မလိုချင်တော့ဘူး၊ သူ့ငွေတွေကို မက်ပြီး သူ့ဘာသာ သူသာ နေပစေတော့၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ငွေ တစ်ပြားမှ မရှိလည်း အကြောင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဖြစ်သလိုပဲ နေသွားတော့မယ်’

‘ဒီလိုဆို မင်း ဘာများ လုပ်စားမယ် စိတ်ကူးသလဲ’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်သေးဘူး’

ပရူးဒင့်စ်က တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ပြင်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မာဂရက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်မိ တယ်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာနှင့် အပ်ထားလိုက်မိ တယ်။ မာဂရက်ရဲ့ နှုတ်က အခုလို စကားမျိုးတွေ ကြားလိုက်ရတော့ အတိုင်း အဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပါ။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျရတဲ့ မျက်ရည်ကြောင့် မာဂရက်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး စိုရွှဲနေပါတယ်။

‘မောင့်ဘဝ အချစ် လက်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ် မာဂရက်ရယ်၊ မာဂရက် အနားမှာ မောင် ရှိနေဖို့ မလိုတော့ဘူးလား၊ မောင် ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေဖို့ မလို တော့ဘူးလား၊ မောင် မာဂရက်ကို ခွဲပြီး သွားရတော့မှာလား၊ မာဂရက် မောင့် ကို ပေးခဲ့တဲ့ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုမျိုးကို ပြန်ပေးဖို့ အခွင့် မပေးတော့ဘူးလား၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အကန့်အသတ်တွေ အတားအဆီးတွေ အနှောင့်

အယုက်တွေ အကာအရံတွေ မထားပါနှင့်တော့၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ် ဆိုရင် ကျန်တာတွေက မောင်တို့အတွက် ပြဿနာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊’

‘စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ မာဂရက် မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်’ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်တယ်။ ‘မာဂရက်လေ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုချစ်နည်း ချစ်မှန်းမသိဘူး၊ ဟိုတုန်းက ချစ်တာထက် ပိုပိုပြီး ချစ်လာတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အသက်ထက်ဆုံး မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားကြမယ်၊ မာဂရက်တို့ ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေး နေသွားနိုင်အောင် ထူထောင်ကြမယ်၊ မာဂရက် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ရတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးအတွက် မာဂရက် သိပ်ရှက်မိပါတယ်၊ ဒီ ဘဝကို အပြီးအပိုင် မာဂရက် စွန့်လွှတ်ပါတော့မယ်၊ အတိတ်ဘဝက မာဂရက် ပြုခဲ့မိသမျှတွေကို မောင် ခွင့်လွှတ်ရမယ်နော်၊ အဲဒီဘဝတုန်းက မာဂရက် ပြုမှားခဲ့မိတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ အတွက် မာဂရက်ကို အပြစ် မရှာရဘူး၊ အပြစ် မတင်ရဘူးနော်၊ မာဂရက် ပြောတာ မောင် နားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ မာဂရက်ကို ပြောစမ်းပါဦး၊’

ဒီစကားတွေ ကြားရပြန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းနည်းရတယ်။ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။ သူ့ကို သနားလွန်းလို့ မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာအဖြေမှ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်ဖက်ထားမိတယ်။

မာဂရက်ဟာ သူ့မျက်နှာကို ပရူးဒင့်စ်ဘက် လှည့်လိုက်တယ်။ အင်မတန်မှ နှလုံးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းလှတဲ့ အသံနှင့် စကား စပြောပါတယ်။ ‘ကဲ ရှင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ပရူးဒင့်စ်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ရှင် တွေ့တဲ့ မြင်တဲ့ အတိုင်းသာ မြို့စားကြီးဆီမှာ ပြန်ပြောပေတော့၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ခါတည်းသာ အပြတ်ပြောခဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့ အနေနှင့် သူ့ကို မလိုတော့ပါဘူးလို့’

အဲဒီနေ့ကစပြီး မာဂရက်ဟာ မြို့စားကြီး အကြောင်းကို ယောင်လို့ တောင်မှ မပြောတော့ဘူး။ သူ့ အနေအထိုင် အပြောအဆို အပြုအမူတွေလည်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ချိန်က သိခဲ့တဲ့ မာဂရက်ဆိုတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် စပြီး တွေ့ကြုံစဉ်က ရှိခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝကို သတိတရ ဖြစ်စေမယ့် အရာ မှန်သမျှကို မလုပ်မိ မပြုမိ မပြောမိအောင် သတိထားပြီး ရှောင်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် အပေါ်

မှာ ကြင်နာတာ၊ ပြုစု ယုယတာကလည်း တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမ တစ်ယောက်က သူ့လင်သား အပေါ် ပြုစု ယုယတာထက် ပိုပါသေးတယ်။ အစ်မ တစ်ယောက်၊ နှမ တစ်ယောက်က အစ်ကိုကို မောင်ကို ပြုစု ယုယတာမျိုးထက်တောင် သာ လွန်နေပါသေးတယ်။ သူ့ ပင်ကိုစိတ် သဘာဝဟာ အင်မတန်မှ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ တဲ့ သဘော ရှိတာ တွေ့ရတယ်။ သူဟာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း အပေါင်း အသင်း မှန်သမျှကို စွန့်ခွာပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ အလေ့အထဟောင်းတွေကို လည်း မလုပ်တော့ဘူး။ စကားပြောတဲ့ အခါမှာတောင် ရုန်းရင်း ကြမ်းတမ်းပြီး ပိုးစိုး ပက်စက်နိုင်တဲ့ စကားတွေကို မသုံးတော့ဘူး။ အသုံးအစွဲ ကြီးတာကို လည်း ပြင်လာတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော် ဝယ်ထားတဲ့ လှေကလေးနှင့် မြစ်ပြင်ပေါ် လှော်ခတ်ပြီး အပျော်သဘော စီးလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူထည်ဝတ်၊ မြက်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်း၊ ရေစိုခဲ ပိုးသား အင်္ကျီလေးကို လက်မောင်းပေါ် တင်ပြီး လှုပ်ရှား သွားလာနေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်တုန်းက ပါရီမြို့ပေါ်မှာ လူအများရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက် မျောနေခဲ့ရတဲ့ မာဂရက် ဂေါတီးယား လို့ ဘယ်သူက ထင်ကြတော့မှာလဲ။

နှစ်ယောက်သား ပျော်ပျော်ပဲ နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အခု လောလောဆယ် ရရှိ ခံစားနေရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ကြာကြာ ခံစားရမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ပျော်ပျော် နေခွင့်ရတုန်း အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ပျော်ပျော်ပဲ နေလိုက်ကြစို့လို့ တိုင်ပင် မထားသော်လည်း တိုင်ပင်ထားသလိုပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နှစ်လလုံးလုံး ပါရီကို တစ်ခေါက်မှ မရောက် ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီလည်း ပရူးဒင်စ်နှင့် ဂျူလီ ဒူးပရက်တို့ နှစ်ယောက်က လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။ ဂျူလီ ဒူးပရက် အကြောင်း ခင်ဗျား ကို အစကတည်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ မာဂရက် နောက်ဆုံး ရေးခဲ့တဲ့ စာတွေ အပဲခဲတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ တစ်နေ့လုံး မာဂရက် အနားမှာ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ နေတယ်။ ပန်းခြံဘက်က ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား နွေဥတု အလှကို သာယာ ငေးမောရင်း အချိန်ကုန်ကြတာ များတယ်။ နွေရာသီ ဆိုတော့ ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးကြ ပွင့်ကြတဲ့ အချိန်။ ဒီ အချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် လောကရဲ့ သဘာဝ ရှုခင်းတွေဟာ ကြည့်လို့ မဝ ရှုလို့ မဝအောင် လှနေတယ်။ နွေရာသီရဲ့ သန့်စင် လတ်ဆတ်တဲ့ လေကို

နှစ်ဦးသား ရှူရင်း အလျှင်အလျင်ကထက် အဆပေါင်း များစွာ တိုးလာတဲ့ အချစ်ရဲ့ အရသာကို ခံယူကြပါတယ်။

အသေးအဖွဲကလေးတွေ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ မာဂရက်ဟာ တကယ့် ကလေးလေးလိုပဲ။ ပန်းခြံထဲမှာ လိပ်ပြာတွေနောက် ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားပြီး လိုက်နေတဲ့ မာဂရက်ကို မြင်ရရင် ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ် ကလေးငယ်နှင့် သိပ်တူတာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ မိသားစု တစ်စု ၀၀ လင်လင် စားသုံးသွားနိုင်တဲ့ ငွေကြေး ပမာဏ ပေးပြီး ဝယ်ပါမှ ရနိုင်တဲ့ ပန်းစည်း လက်ဆောင်ကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပြီး သာယာခဲ့တဲ့ မာဂရက်ဟာ အခု တော့လည်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ တစ်နာရီလောက် ထိုင်ပြီး အလေ့ကျ ပေါက် နေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေရဲ့ အလှမှာ နစ်မြောနေရှာတယ်။

ဒီအချိန်ကလေး အတွင်းမှာပဲ မာဂရက်ဟာ မာနွန် လက်စကော့ ဝတ္ထု ကို ဖတ်ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ကြိမ် ဖတ်ရုံနှင့် အားမရဘူး၊ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖတ်တယ်။ ဖတ်ရုံတင် မကသေးဘူး၊ ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် မှတ်စုထုတ် လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်က စကား တစ်ခွန်း အမြဲတမ်း ပြောလေ့ ရှိတယ်။ ‘မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနှင့် သူ့ချစ်သူ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ပါတယ် ဆိုဆို မာနွန် လက်စကော့လိုတော့ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’ တဲ့။

မြို့စားကြီးဆီက စာနှစ်စောင် သုံးစောင်လောက် ရောက်လာသေးတယ်။ မာဂရက်က စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေး မြင်တာနှင့် မှတ်မိနေတော့ စာအိတ်ကို ဖွင့်တောင် မဖွင့်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် လက်ထဲ ထည့်တာပဲ။ စာတွေကို ဖတ် လည်း မဖတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မပြဘူး။ စာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဖတ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်မှာတော့ မျက်ရည်တောင် စို့ရ တယ်။ မြို့စားကြီး ထင်တာက သူ့အနေနှင့် ငွေကြေး ထောက်ပံ့မှုကို ရပ်လိုက် ရင် မာဂရက် သူ့ဆီ မုချ ပြန်လာမှာပဲလို့ ထင်ထားတာကိုး။ အခု လက်တွေ့ ကျတော့ သူ သုံးလိုက်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ လုံးဝ အရာမရောက်ဘူး ဆိုတာ သိလာရတယ်။ သိလာပြီ ဆိုတော့လည်း သူ့ဘက်က တင်းမာပြီး မနေနိုင် တော့ဘူး။ ‘မာဂရက်ဘက်က ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်မျိုးတွေ ချချ၊ ဘယ်လို တောင်းဆိုချက်မျိုးတွေ တောင်းတောင်း သူ လိုက်လျောဖို့ အသင့်ပါ၊ သူ့ကို အလျင်ကလိုပဲ ဆက်ဆံပြီး တွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ သူ့အနေနှင့် ဒါကိုပဲ လိုချင်ပါ တယ်’ ဆိုတဲ့ အရေးမျိုးတွေ ရေးလာတယ်။

ကျွန်တော် မြို့စားကြီးရဲ့ စာတွေကို ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြိပ်စစ်လိုက်တယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အကြောင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း မာဂရက်ကို အသိမပေးတော့ဘူး။ အဘိုးကြီးကို ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ခွင့်တော့ ပေးလိုက်ပါ ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးလည်း ပေးချင်စိတ် ရှိနေပါ လျက်နှင့် မပေးတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အဘိုး ကြီးကို သနားမိတာ အမှန်ပဲ။ သနားစိတ်ကြောင့် မာဂရက်ကို တိုက်တွန်းပြန် ရင်လည်း အထင်လွဲခံရမှာ ကြောက်တယ်။ ရိုးရိုးသားသား သနားစိတ်ကြောင့် အကြံပေးတာလို့ မထင်ဘဲ မာဂရက် အခုနေတဲ့ အိမ်စရိတ်နှင့် သူ့ အသုံး စရိတ် အတွက် မြို့စားကြီးဆီက ငွေချူချင်လို့လို့ ထင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့် သိက္ခာဟာ အဖတ်ဆယ် မရအောင် ကျတော့မှာ။ သူ့ဘက်က ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နှင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်လာ ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ပြလိုက်ခါမှပဲ ကျွန်တော့်ဘက်က ဒီအခွင့်အရေး ကို အလွဲသုံးစား လုပ်တယ်လို့ ထင်သွားရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံး ပျက်စီး ဆိတ်သုဉ်းဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ မာဂရက်ဆီက ပြန်စာ မရတော့ မြို့စားကြီးဆီက နောက်ထပ် စာမလာတော့ဘူး။ မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အနာဂတ် မှာ ပေါ်လာမယ့် အရေးအခင်းတွေကို လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကိုယ့်နေမြဲ တိုင်းပဲ ဆက်ပြီး နေခဲ့ကြပါတယ်။

[၁၈]

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝသစ် အကြောင်းကို အားလုံး အသေးစိတ် ပြောဖို့ ဆိုတာကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ မလွယ်ပါဘူး။ ဘဝသစ်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေထဲမှာ ကလေးကလားဆန်တဲ့ အဖြစ်တွေဟာ အများကြီးပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကျတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အမှတ်တရနှင့် စွဲမက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် တခြားလူတွေ အဖို့တော့ နည်းနည်းကလေးမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်လောက်တဲ့ ဟာကလေးတွေပါ။ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ချစ်မိကြပြီ ဆိုရင် ဘယ်လို အဖြစ်မျိုး၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးတွေနှင့် ကြုံရတတ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ။ ပျော်ရ ရွှင်ရတာကလည်း မိုးမဆုံး လေမဆုံး။ ရက်တွေကလည်း အကုန်မြန်။ အင်မတန်မှ ကြီးမား ပြင်းထန်တဲ့ အချစ်စိတ်မျိုး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အခါမျိုးမှာ အရာရာတိုင်းကို သတိမရတော့ဘူး။ မေ့ကုန်တာပဲ။ ဒါကိုလည်းပဲ ခင်ဗျား သိမှာပါပဲ။

ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက် တစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို မခံယူရတဲ့ သက်ရှိ သတ္တဝါတိုင်းဟာ သက်ရှိ သတ္တဝါ ဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူတို့အဖို့ အသက်သာ ရှင်နေတာ ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ သေခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ ရှင်လျက်နှင့် သေရတဲ့ သေခြင်း တစ်မျိုးပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်ကို အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ တောအုပ်ကလေးထဲ သွားပြီး ထိုင်လေ့ ရှိကြတယ်။ အင်မတန်မှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတဲ့ အကာလ ညအခါမျိုးမှာ ကြားရလေ့ ရှိတဲ့ အသံ

မျိုးစုံကို နားထောင်ရင်း အပျင်းဖြေလေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲကကို မထွက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲကို နေရောင်ခြည်တောင် အဝင်မခံတော့ဘူး။

ခန်းဆီးတွေ လိုက်ကာတွေ အားလုံးကို လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်ထားပြီး အိပ်ရာ ထဲမှာပဲ နေကြတယ်။ ဒီလို အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် လောကဟာ မရှိတော့ဘူး။ နာနင်နီ တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ သူ လာပြီး တံခါးဖွင့်တယ် ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် အစားအသောက် လာပို့တဲ့ အချိန်ကလေးပါ။ သူ အစားအသောက် လာပို့ချိန်မှာတောင် ကျွန်တော်တို့က အိပ်ရာပေါ်က မဆင်း ဘူး။ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ရယ်လိုက် မောလိုက် လုပ်နေရင်း က အစားအသောက်ကို ယူပြီး စားကြတာပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မာဂရက်ဟာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတဲ့ အမူအရာကို ဖော်ပြတတ်တာ တွေ့ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲပြီး မျက်ရည်ကျတာတောင် တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူ့ရင်ထဲ ရှိနေသမျှကို ဖွင့်ဟပြီး ပြောပါတယ်။

‘မောင်နှင့် မာဂရက်တို့ အချစ်ဟာ တခြားလူတွေ ချစ်တာနှင့် မတူဘူး၊ အာမန်း မောင် မာဂရက်ကို ချစ်ပုံ ထူးဆန်းတယ်၊ တကယ့် နုနုထွတ်ထွတ် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တဲ့ အပျိုစင်ကလေး တစ်ဦးကို ချစ်သလိုပဲ၊ တစ်ချိန်က တခြားလူတွေ ပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါလား ဆိုတဲ့ အသိမျိုး မရှိတဲ့ လူလိုပဲ၊ မောင် မာဂရက် အပေါ်မှာ ထားနေတဲ့ အချစ်ကို ကြည့်ပြီး မာဂရက် တုန်လှုပ်မိတာ အမှန်ပါ။ မောင့်အချစ်ကို သိလေလေ မာဂရက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို နာကြည်းလေလေ ဖြစ်ရပါတယ်၊ အမှန်တော့ မာဂရက်ကို မောင် ဆွဲတင်ခဲ့တဲ့ ဘဝဟောင်း ချောက်ထဲကိုပဲ ပြန်ပြီး ချသင့်တယ်လို့ မာဂရက် ထင်မိတယ်၊ မာဂရက်ဟာ မောင်နှင့် ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဆိုရင် မာဂရက်ဟာ ဘဝသစ် တစ်ခုထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဘဝ သစ်ရဲ့ အရသာကိုလည်း ထိတွေ့ခွင့် ရပြီ၊ တကယ်လို့သာ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရမယ် ဆိုရင် မာဂရက် အဖို့ သေသွားတာကမှ ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်၊ အခုလို အချိန်ရောက်မှတော့ မာဂရက် ဘဝဟောင်းကို မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ မပြန်ပါရစေနဲ့တော့လား၊ ပြောစမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ မာဂရက်ကို ဘယ်တော့မှ မောင် စွန့်ပစ်မသွားပါဘူးလို့’

‘မောင် ကတိပေးပါတယ် အချစ်ရယ်၊ အချစ်ကို မောင် ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူး၊ ကျိန်စေချင် ကျိန်ပြောပါမယ်’

ကျွန်တော့် ပါးစပ်က ဒီစကားလုံးတွေ ပြောနေတဲ့ အခါမျိုး ဆိုရင် မာဂရက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောနေတာဟာ အပေါ်ယံ သဘောနှင့် ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ့်ကို အူထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထုတ်ပြောနေတာလား ဆိုတာ စူးစမ်းတဲ့ သဘောနှင့် ကြည့်တာပဲ။ ကျွန်တော့် စကား ဆုံးသွားရင်ပဲ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာပြီး တအားကုန် သိမ်းကျိုး ပွေဖက်ထားတတ်တယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့် ရင်ခွင်မှာ ကပ်ပြီး မြှုပ်နှံထားတတ်တယ်။ သူ့နှုတ်ကလည်း ‘မာဂရက် မောင့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မောင် မသိဘူးနော်’ လို့ တတွတ်တွတ် ပြောတတ်တယ်။

တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လသာဆောင်ဘက်က ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်ပြီး တိမ်ပုပ် တိမ်မည်းတွေ ကြားက ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားပြီး တိုးထွက်လာနေရတဲ့ လမင်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိကြတယ်။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားက ဖြတ်သန်း ပြေးလွှား တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေသံထန်ထန်ကိုလည်း အာရုံစိုက်ပြီး နားစွင့်နေမိကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတဲ့ အထိ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောမိကြဘူး။ စပြောကော့လည်း မာဂရက်က စပြောတယ်။

‘ဆောင်းဝင်တော့မယ်၊ မာဂရက်တို့ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ကို သွားရရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အချစ် ဘယ်ကို သွားချင်သလဲ’

‘အိတလီကို’

‘အချစ် ဒီနေရာကို ငြီးငွေ့သွားပြီလား’

‘မာဂရက် ဆောင်းရာသီကို ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း မောင် ပါရီကို ပြန်သွားမှာ ပိုပြီး ကြောက်နေမိတယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့’

အဲသလိုသာ ပြောတယ်။ အကြောင်းတွေကို ရှင်းမပြတော့ဘဲ သူ ပြော

ချင်တာ ဆက်ပြောတယ်။

‘အခုနက မာဂရက် ပြောသလို နိုင်ငံခြား မသွားချင်ဘူးလား၊ မာဂရက် ပိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းပစ်လိုက်မယ်၊ ရတဲ့ ငွေနှင့် မာဂရက်တို့ သွားကြ တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာပဲ အခြေစိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် တစ်ချိန်က မာဂရက် ဘာလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့ဘူး၊ မာဂရက် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ဘူး၊ မကောင်းဘူးလားဟင်’

‘အချစ် ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ၊ အချစ် သွားချင်တယ် ဆိုရင် မောင် သွားမှာပေါ့’ ကျွန်တော်က သူ့အကြိုက် လိုက်ပြောတယ်။ ‘အချစ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုတော့ ရောင်းမပစ်ပါနှင့်၊ ရောင်းဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ မောင်တို့ ပြန်လာတဲ့ အချိန် အချစ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး နေရာမပျက် ရှိနေရင် အချစ် ဝမ်းသာရမယ် မဟုတ်လား၊ မောင်ဟာ ငွေကြေး ချမ်းသာတဲ့ သူဌေး တစ်ယောက် မဟုတ် ပေမဲ့ ငါးလ ခြောက်လလောက် ခုံခုံညားညား ခရီးထွက်နိုင်အောင်တော့ ငွေ အလုံအလောက် ရှိနေပါတယ်၊ အချစ် လက်ခံနိုင်မယ် ဆိုရင် အဆင်ပြေပါ တယ်’

‘ဒါကိုတော့ မာဂရက် လက်မခံနိုင်ဘူး’ မာဂရက်ဟာ ပြတင်းပေါက်နား မှာ ထိုင်နေရာက ထပြီး အခန်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဆိုဖာပေါ် သွားထိုင် တယ်။ ‘ဘာကြောင့် နိုင်ငံခြား သွားပြီး ငွေတွေ သုံးပစ်ချင်ရတာလဲ၊ ဒီမှာတင် ကို မာဂရက်ကြောင့် မောင့်မှာ ငွေကုန်လှပြီ၊ တော်လောက်ရောပေါ့’

‘မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်’

‘မာဂရက်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ’ သူက လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးတယ်။ ‘အခုလို မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ရာသီမျိုး ဆိုရင် မာဂရက် စိတ်တိုလွယ်တယ်၊ မာဂရက် စိတ်ထဲ ရှိလို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

သူ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။

ဒီလို အဖြစ်မျိုးလေးတွေဟာ မကြာ မကြာ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ဘာ ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီး အဖြေရှာပေးမယ့် အဖြေက မထွက်ဘူး။ မာဂရက် အနေနှင့် ရှေ့ရေးကို တွေးပူပြီး သောက ဝင်နေလို့လား။ ကျွန်တော့် အချစ် အပေါ်မှာတော့ဖြင့် သူ သံသယ မရှိတာ သေချာတယ်။ တစ်နေ့တခြား လျော့မသွားဘဲ တိုးလို့သာ ချစ်လာနေတယ် ဆိုတာ သူ သိ နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့ အကြောင်း မရှိဘဲနှင့် ငေးမော တွေးတော နေ တာတွေ၊ မှိုင်နေတာတွေ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေတာတွေကိုတော့ မကြာ မကြာ

တွေ့လာနေရတယ်။

ဒီမှာ နေရတာ ကြာလာတော့ သိပ်ငြီးငွေ့ပြီး စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်လာမှာ ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာမိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပါရီကို ပြန်ချင်ရင် ပြန်ဖို့ ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ လက်မခံဘူး။ အခုလို တောပိုင်း မှာ နေရတာ သူ အပျော်ဆုံးပဲတဲ့။ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ ဒီလောက် ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။

အခုဆိုရင် ပရူးဒင့်စ် တစ်ယောက်ဟာ လာတော့ လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလာကျတယ်။ ရံဖန်ရံခါမှ ပေါက်လာတတ်တယ်။ သူ့ဆီက လူအလာ နည်းပေမယ့် စာတွေကတော့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တယ်။ ဘာတွေ ရေးမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စပ်စုစု လုပ်ပြီး မမေးမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထားမိတာက စာတွေ ရောက်လာတိုင်း မာဂရက်ဟာ အလေးအနက် တွေးစရာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိလာသလိုပဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့် တယ်။ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ဘူး။

တစ်နေ့မှာ မာဂရက်ဟာ သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ စာတစ်စောင် ရေးနေတာ တွေ့ရတယ်။

‘ဘယ်သူ့ဆီ ရေးတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။

‘ပရူးဒင့်စ်ဆီ ရေးတာ၊ မာဂရက် ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာ မောင် သိချင်သလား’

စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မသင်္ကာလို့ မေးတယ်များ ထင်သွား မှဖြင့် ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် မသိချင်ပါဘူးလို့ပဲ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း အခုလို ပရူးဒင့်စ်နှင့် အပြန်အလှန် ရေးနေတဲ့ စာတွေဟာ မာဂရက် စိတ်လက် မချမ်းမမြေ့ မကြည်မလင် ဖြစ်မှုရဲ့ လက်သည်ပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မိတယ်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ရာသီဥတုက အတော်ကလေး သာယာတယ်။ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို လှေစီးချင်တယ်လို့ ပူဆာတယ်။ ကရွိုင်ဆီကျွန်း အထိ ပို့ပေးပါလို့လည်း ပြောတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်လက် ပေါ့ပါး ကြည်ရွှင်နေပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ငါးနာရီ ထိုးပြီ။

‘မဒမ် ခူဗာဗွိုင်း ပရူးဒင့်စ် လာသွားတယ်’ လို့ နာနင်နီက ဆီးပြောတယ်။

‘သူ ပြန်သွားပြီလား’ မာဂရက်က ပြန်မေးတယ်။

‘ပြန်သွားပါတယ်၊ မြင်းရထားကိုလည်း ယူသွားတယ်၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီး

ပြီလို့လည်း ပြောသွားပါတယ်’

‘ယူသွားလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ကျွန်မတို့အတွက် ညစာပြင်တော့’ မာဂရက် ပြောပုံက တိုတိုပြတ်ပြတ် နိုင်လွန်းတယ်။

နှစ်ရက် ကြာတော့ ပရူးဒင့်စ်ဆီက စာ တစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ မာဂရက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုဟာ မသိမသာ ပေါ်လာတယ်။

ပရူးဒင့်စ် ယူသွားတဲ့ မြင်းရထားက ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။

‘ပရူးဒင့်စ်က ဘယ်လိုကြောင့် မြင်းရထားကို ပြန်မပို့သေးတာလဲ’ တစ်နေ့မှာတော့ မနေနိုင်လွန်းတာနှင့် မေးမိတယ်။

‘မြင်းတစ်ကောင်ကလည်း နေမကောင်းဘူး၊ ရထားကလည်း အနည်းအကျဉ်း ပြင်ဖို့ ရှိနေတယ်၊ ပြင်စရာ ရှိတာကို မာဂရက်တို့ ဒီမှာ နေတုန်း ပြင်လိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ဒီမှာတော့ မြင်းရထားက အသုံးလိုတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပါရီကို ပြန်ရောက်မှာပဲ ယူကြရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ’

နောက်နှစ်ရက်နေတော့ ပရူးဒင့်စ် ရောက်လာပြန်ရော။ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ပရူးဒင့်စ်ကလည်း မြင်းရထားကို ပြင်နေတုန်းလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီနေ့က သူတို့ နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီ သွားတော့ ပြောလက်စစကားကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်တာ ရိပ်မိလိုက်တယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ပရူးဒင့်စ်က ပြန်ခါနီးကျတော့ အပြင်ဘက်မှာ အေးလွန်းလို့ ဆိုပြီး မာဂရက်ရဲ့ ခြုံထည်ကလေး တစ်ထည်ကို ငှားသွားတယ်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ တစ်လ ကုန်ခဲ့ပြန်ပြီ။ တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ မာဂရက်ကတော့ အပြုံးအပျော် မပျက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြင်းရထားကတော့ လုံးဝ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။ ခြုံထည်လေးကို ပြန်ပို့တာလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သံသယက ဝင်လာနေပြီ။ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ စာတွေ ထည့်ထားတဲ့ စားပွဲအံဆွဲကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ။ ဖွင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

တစ်ရက် မာဂရက် ပန်းခြံထဲ ရောက်နေတုန်း ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ စာတွေ သိမ်းထားတဲ့ အံဆွဲကို ဖွင့်တယ်။ မရဘူး။ သော့ခတ်ထားတယ်။ စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထားတဲ့ အံဆွဲကတော့ ဖွင့်လို့ အလွယ်ကလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အံဆွဲထဲမှာတော့ လက်ဝတ်ရတနာ ပစ္စည်း ထည့်တဲ့ ဘူးကလေးတွေ တစ်ဘူးမှ မရှိတော့ဘူး။

စိုးရိမ်စိတ် တစ်ခုက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ဓားနှင့် ခွဲလိုက်သလား

အောက်မေ့ရတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာကြောင့် မရှိရတာလဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်
ကို မေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ မေးမေး မာဂရက်ကတော့ အမှန်အတိုင်း
ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘မောင် ပါရီကို သွားဦးမှ ဖြစ်မယ် အချစ်ရယ်၊ မောင် တပည့်တွေက
မောင် အခုနေတဲ့ လိပ်စာကို မသိကြဘူး၊ မောင် အဖေဆီက စာတွေ ရောက်နေ
မှာ သေချာတယ်၊ စာတွေကို သွားယူဦးမှ၊ အခုလောက်ဆို အဖေကလည်း
စိတ်ပူလှရော့မယ်၊ စာတော့ ပြန်ဦးမှ ဖြစ်မှာ’

‘သွားလေ၊ ဒါပေမဲ့ စောစော ပြန်ခဲ့နော်’

ကျွန်တော် ပါရီရောက်တော့ ပရူးဒင့်စ်ဆီ တန်းသွားတယ်။

ကျွန်တော် စကားကို လှည့်ပတ် ပြောမနေတော့ဘူး။ ‘ကျွန်တော့်ကို
အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပါ ပရူးဒင့်စ်၊ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ’ လို့
တိုက်ရိုက်ပဲ မေးတယ်။

‘ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ’

‘ခြုံထည်လေးကော’

‘ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ’

‘စိန်တွေကော’

‘ပေါင်ထားတယ်’

‘ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ ရောင်းပေး ပေါင်ပေးသလဲ’

‘ကျွန်မ’

‘ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို မပြောတာလဲ’

‘ရှင်ကို ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကျွန်မက မာဂရက်ကို ကတိပေးထားရ
တယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း လိုနေတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော့်ဆီက တောင်းဖို့ ကောင်းပါ
တယ်’

‘မာဂရက်က မတောင်းရဘူးလို့ တားထားတယ်’

‘ရောင်းလို့ ပေါင်လို့ ရတဲ့ ငွေတွေကို ဘာလုပ်သလဲ’

‘ကြွေးဆပ်တယ်’

‘ကြွေးက သိပ်များသလား’

‘ဖရန်ငွေ သုံးသောင်းလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီထက် ပိုချင်လည်း
ပိုလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မပြောခဲ့ဘူးလား၊ ပြောတုန်းကတော့ ရှင်မယုံဘူး၊

အခုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သိရပြီ မဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ အခုနေတဲ့ အိမ်ကို ပြင်ဆင် ပြုပြင်ပေးခဲ့တဲ့ လူကို ပေးစရာ ကြွေးက ရှိနေတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ မြို့စားကြီးက ကုန်ကျသမျှ သူ့ တာဝန်ထားပါလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် အခုကျတော့ မပေးဘူး၊ ဟိုလူကလည်း သူ့ငွေကို အမြန် လိုချင်နေတယ်။ သူ့ကို ပေးစရာ ရှိတဲ့ ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကိုတော့ ရှင့်ဆီ ကျွန်မ လာလာ တောင်းလို့ ရတဲ့ ငွေနှင့် ဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကြွေးရှင်က မာဂရက်ကို မယုံတော့ဘူး၊ အလျင်ကတော့ မာဂရက်ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ လူက အင်မတန် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတဲ့ မြို့စားကြီး ဆိုတော့ ယုံကြည်တယ်။ အခုတော့ မာဂရက်က ခြူးတစ်ပြားမှ မကပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတာ ဆိုပြီး မယုံတော့ဘူး၊ အဲဒါပဲ၊ ဒီသတင်းက မာဂရက်ရဲ့ ကြွေးရှင်တိုင်း လိုလိုနားမှာ ကြားနေရတော့ သူတို့ ပေးထားတဲ့ အကြွေးတွေ ဆုံးမှာ ကြောက်နေကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ကြွေးရှင်တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည် တောင်းနေကြတာ၊ တချို့များ ရတာ ယူမယ် ဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ယူသွားကြတယ်။ မာဂရက်က သူ့ပိုင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ရောင်းပစ်ချင်တယ်လို့တော့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ကူးက သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီစိတ်ကူးကျတော့ မကြိုက်လို့ တားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း အကြွေးက မဆပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ လိုတဲ့ ငွေကို ရှင့်ဆီကလည်း သူ မတောင်းချင်ဘူး၊ ဒါနှင့် မြင်းတွေ ရောင်း ခြံထည်တွေ ရောင်း စိန်ထည်တွေ ပေါင် လုပ်ရတာပဲ၊ ပစ္စည်းရောင်း ပြေစာတွေနှင့် အပေါင် လက်မှတ်တွေကို ပြရဦးမလား’

ပရူးဒင်စ်က စားပွဲအံ့ဆွဲ တစ်လုံးထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ လာထည့်ပေးတယ်။

‘ရှင်က စိတ်ကူး တယ်ပြီး ယဉ်တာကိုး’ ပရူးဒင်စ်က ဆက်ပြောပြန်တယ်။ သူ့အသံက မလိုတမာ အသံမျိုး။ ‘ရှင်က ချစ်နေရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံ လုံလောက်နေပြီလို့ ထင်နေတာကိုးရှင့်၊ တောပိုင်းသွားပြီး စိတ်ကူးယဉ် အချစ်လောကလေး တည်ဆောက်၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ ပြည့်စုံပြီလို့ တွက်ကြတာကိုး၊ မထင်လိုက်စမ်းပါနှင့်ရှင်၊ တကယ် လက်တွေ့ကျတော့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ၊ ရှင်တို့ တည်ဆောက်နေတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် လောကရဲ့ ဘေးမှာ ရုပ်လောက ဆိုတာ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါတွေကတော့ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ တကယ်လို့ မာဂရက်ဟာ ရှင့်အပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိနေတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ သဘာဝကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်မက မာဂရက်ကို ရှင့်အပေါ်

သစ္စာ မရှိအောင် သွေးဆောင်တယ် ဆိုရင်လည်း ရှင် ကျွန်မကို အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ အနေနှင့် ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ပေါင်နဲ့ ရောင်းချပြီး ကြွေးဆပ်နေရတဲ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက် တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က ကျွန်မ စကား နားမဝင်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်မကို ပြောတယ်၊ ရှင့်ကို ချစ်တယ်တဲ့၊ ရှင့်အပေါ်မှာ သူ သစ္စာ မဖောက် ချင်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လောက် ခွကျသလဲ၊ ရှင့်တို့ လုပ်နေပုံတွေဟာ အင်မတန်မှ ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်၊ အင်မတန်မှလည်း ကဗျာဆန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တင်နေ တဲ့ အကြွေးကျတော့ အဲဒါတွေနှင့် ပေးလို့မှ မရတာ၊ အခုပဲ လက်တွေ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပါလား၊ မာဂရက်မှာ အကြွေးတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းနေတဲ့ အတွက် မလွတ်လပ်တော့ဘူး၊ ဖရန့်ငွေ သုံးသောင်း ရှာလို့ မရမချင်း သူ့ဘဝ ဟာ လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီ ငွေကို ကျွန်တော် ပေးမယ်’

‘ရှင်က ချေးပြီး ပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဘုရား ဘုရား၊ မချေးရင် ကျွန်တော့်မှာ ဒီလောက် များတဲ့ ငွေကို ဘယ်က ရမှာလဲဗျ’

‘အတော့်ကို ကောင်းတဲ့ အကြံပါလား၊ ရှင့်အဖေနှင့် ပထမဆုံး စကား များကြရမှာ သေချာတယ်၊ ရှင့်အကြံအစည် ရှင့်စိတ်ကူး ရှင့်အလုပ် အားလုံး ပျက်စီးမှာလည်း သေချာတယ်၊ ဖရန့်ငွေ သုံးသောင်း ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မှတ်လို့၊ ရှင်က ပေါ့ပေါ့လေး တွေးပြီး ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မကို ယုံကြည် စိတ်ချစမ်းပါ အာမန်းရယ်၊ ကျွန်မဟာ မိန်းမတွေ အကြောင်းကို ရှင့်ထက် ပိုပြီး သိတဲ့ လူပါ၊ အခု ရှင် လုပ်မယ့် အမှားကြီးကို လုပ်ဖို့ နောက်ထပ် လုံးဝ စိတ်မကူးပါနှင့်၊ ရှင့် မိုက်မဲမှုအတွက် နောင်တစ်နေ့မှာ ရှင် နောင်တရလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ပါ၊ မာဂရက်ကို စွန့်လိုက်ပါလို့ ကျွန်မ ရှင့်ကို မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်နှင့် ရှင်နှင့် စပြီး တွေ့ကြတုန်းကလိုပဲ နေပါလို့တော့ အကြံပေးချင် တယ်၊ အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲကို မာဂရက်ဘာသာ မာဂရက် ကျော် လွှားနိုင်အောင် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ၊ မြို့စားကြီး ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာမှာပါ၊ မာဂရက် မုန်းနေတဲ့ အင်န် နယ်စားက ဆိုရင် ကျွန်မကို ဘာပြောတယ် ထင် သလဲ၊ မာဂရက်ကသာ သူ့ကို လက်ခံမယ် ဆိုရင် မာဂရက်မှာ တင်နေတဲ့ ကြွေးအားလုံးကို သူ တာဝန်ယူပြီး ဆပ်ပေးမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ မာဂရက် သုံးဖို့

တစ်လကို ဖရန့်ငွေ လေးငါးထောင် ပေးထားမယ်တဲ့၊ ဒီစကားဟာ မနေ့ကမှ ကျွန်မကို ပြောလိုက်တဲ့ စကား၊ သူ့ဝင်ငွေက တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ နှစ်သိန်းတောင် ရှိနေတာပဲ၊ ပေးနိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် မာဂရက် အတွက်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာ တက်လာမယ်၊ အဆင့်အတန်းလေးလည်း ရှိလာမယ်၊ ရှင် ခွာချင်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ခွာသွားပေါ့၊ ရှင်ဘဝ ပျက်စီးသွားတဲ့ အချိန်ထိတော့ စောင့် မနေနှင့်၊ ခွာသင့်တဲ့ အချိန်ကျလာရင် စောစောစီးစီး ခွာမှ။

အင်န် နယ်စား ဆိုတဲ့ လူကလည်း ခပ်တုံးတုံး ခပ်အအပါ၊ မာဂရက်က သူ့ကို လက်ခံထားရပေမယ့် ရှင်ကိုလည်း သူ့ချစ်သူ အဖြစ် ဆက်ထားနိုင်ပါ တယ်၊ ဒီလို လုပ်ကြစို့ ဆိုရင်လည်း မာဂရက် အနေနှင့် ပထမ အစတော့ ငို မှာပဲ၊ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တော့လည်း ရိုးသွားမှာပေါ့၊ ရှင် အဲသလို လုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ သေချာတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ရှင် ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်မှာပါ၊ ရှင် စိတ်ကူးကြည့်လိုက်စမ်း၊ မာဂရက်ဟာ အိမ်ထောင်သည်၊ သူ့လင်ကွယ်ရာမှာ နောက်မီးလင်းနေတယ်၊ အဲဒါပဲ၊ ဒီလို တွေးလိုက်ရင် အားလုံး ပြီးသွားတာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီသဘောတရားကို တစ်ချိန်က ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီအချိန်က ပြောတာဟာ အကြံပေးတာလို့ ဆို နိုင်တယ်၊ အခု ပြောနေတာကတော့ မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့တဲ့ လိုအပ်ချက် တစ်ခု၊ လုပ်ကို လုပ်မှ ဖြစ်မယ့် လိုအပ်ချက် တစ်ခု အနေနှင့် ပြောနေတာ၊ အဲဒါတော့ ရှင် နားလည်ဖို့ လိုတယ်'

ပရူးဒင်စ် ပြောပြနေသမျှ အားလုံးဟာ မှန်လွန်းအားကြီးလို့ ရက်ရက်စက် စက်ကို မှန်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရမှာ။

ပရူးဒင်စ်ဟာ သူ ပြောနေတဲ့ စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်သေးဘူး။ စောစောက သူ ထုတ်ပြခဲ့တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို တစ်နေရာမှာ လှမ်းတင် လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြန်တယ်။

‘ဖြစ်ရတာက ဒီလို၊ မာဂရက်လို မိန်းမစားတွေဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန် ချိန်မှာ သူတို့ကို တကယ် ချစ်တဲ့လူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကတော့ ပြန်ချစ် မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကြိုတင်ပြီး တွက်ထားတတ်တယ်၊ သူတို့ အနေနှင့် ငွေကြေး စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်ထားခဲ့ရင် အသက် သုံးဆယ် အရွယ်လောက်ကျတော့ အခကြေးငွေ မပေးနိုင်တဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက် ထားနိုင်မယ်၊ အဲသလိုလည်း တွက်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒီ အသိမျိုးက ကျွန်မလည်း အခုမှ သိတာ၊ ဟိုတုန်း ကသာ သိခဲ့ရင် ကျွန်မလည်း အခုလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကဲပါလေ တိုတိုပဲ

ပြောပါရစေတော့၊ ဒီအကြံအစည် ဒီကိစ္စကို မာဂရက် မသိစေနှင့်၊ မာဂရက်ကို လှည့်ပတ်ပြီး ပါရီကို ပြန်ခေါ်ခဲ့၊ ရှင်အဖို့လည်း သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေလာတာ လေးငါးလ ရှိပြီပဲ၊ လုံလောက်နေပါပြီ၊ လောလောဆယ် ရှင် မျက်စိတွေကို ပိတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ နောက် ဆယ့်ငါးရက် လောက် နေတော့ မာဂရက်က အင်နံ နယ်စားကို လက်ခံ၊ ကိစ္စက ပြီးပြီ၊ တစ်ဆောင်းတွင်းလောက်တော့ ခွဲနေလိုက်၊ နောက်နှစ် နွေရာသီကျတော့ ရှင် တို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စနိုင်တယ်၊ ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ပြဿနာ အားလုံး ရှင်းသွားမှာပဲ’

ပရူးဒင်စ်ကတော့ သူ ပေးနေတဲ့ အကြံကို သူ့ဘာသာ သူ သိပ်ပြီး သဘောကျနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်မခံဘူး။

ကျွန်တော် မာဂရက်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်တည်း ကြောင့် လက်မခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာက သူ ပြောတဲ့ အကြံအတိုင်း မလုပ်ဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့် မှာ ယုံကြည်ချက်က ရှိနေတယ်။ မာဂရက်ဟာ အသေသာ ခံမယ်၊ နောက် တစ်ယောက်တော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ အလျင်ကနှင့်မှ မတူတော့တာ။

‘တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေ ပြောမနေပါနှင့်တော့’ ကျွန်တော်က ပရူးဒင်စ်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြောမိတယ်။ ‘မာဂရက် လိုနေတဲ့ ငွေ ဘယ်လောက် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောစမ်းပါ’

- ‘ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးပါပကောလား၊ ဖရန့်ငွေ သုံးသောင်းပါလို့’
- ‘ဘယ်တော့လောက် ရမှ ဖြစ်မှာလဲ’
- ‘နောက် နှစ်လ မကုန်ခင်’
- ‘အချိန်မီ ရပါစေမယ်’

ပရူးဒင်စ်က သူ့ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူ့ကို ပြောစရာ ရှိတာ ဆက်ပြော တယ်။ ‘ငွေပေးရင် ခင်ဗျားကိုပဲ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကတိ တစ်ခုပေး၊ ဒီငွေ ကျွန်တော့်ဆီက ရတယ်လို့ မာဂရက်ကို လုံးဝ မပြောရဘူး’

‘ဒါတော့ မစိုးရိမ်ပါနှင့်’

‘ပြီးတော့ နောက်ကို မာဂရက်က ရောင်းဖို့ ပေါင်ဖို့ ပစ္စည်း တစ်ခုခု ခင်ဗျားဆီ ပို့ရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ’

‘ဒါလည်းပဲ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ မာဂရက်မှာ ရောင်းစရာ ပေါင်စရာ ဘာ တစ်ခုမှ မကျန်တော့ပါဘူး။’

ပရူးဒင့်စ်နှင့် ကိစ္စလည်း ပြီးရော ကျွန်တော့် အခန်းကို သွားပြီး ကျွန်တော့် အဖေဆီက စာ ရောက် မရောက် ကြည့်တယ်။ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း စာတွေ ရောက်နေတယ်။ အားလုံးပေါင်း လေးစောင်။

[၁၉]

ကျွန်တော့် အဖေဆီက ရောက်လာတဲ့ စာလေးစောင် အနက် ပထမ သုံးစောင် ကတော့ ကျွန်တော့်ဆီက စာမရ ဘာမရ ဖြစ်နေလို့ စိတ်ပူပြီး စုံစမ်းတဲ့ သဘောပါပဲ။ နောက်ဆုံး စာထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြောင်းလဲနေတယ်လို့ သူ သတင်းရကြောင်း၊ သူ ပါရီကို လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဖို့ စီစဉ် ထားကြောင်း ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့ကို အစဉ်အမြဲ ရိုသေ လေးစားခဲ့တဲ့ သားပါ။ အဖေ့ကို ချစ်လည်း ချစ်တဲ့ သားပါ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ စာပြန်ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ခရီး ထွက်နေကြောင်း၊ ပါရီကို မလာခင် ဘယ်နေ့ ရောက်မယ် ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး စာရေးစေလိုကြောင်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာကြိုမယ့် အကြောင်း စာထဲမှာ ရေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် တပည့်ကိုလည်း တောပိုင်းက လိပ်စာပေးပြီး စီနယ် စာတိုက် တံဆိပ် ရိုက်ထားတဲ့ စာ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ဆီ အမြန်ဆုံး လာပို့ဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

မာဂရက်ဟာ ပန်းခြံ အဝက နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ကလည်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေ တဲ့ အကြည့်မျိုး။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သူ့လက် နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်းဖက်ပြီး မေးတယ်။ ‘ရှင် ပရူးဒင်စ်နှင့် တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ တဲ့။

‘မတွေ့ခဲ့ပါဘူး’

‘ပါရီ သွားတာ ကြာလိုက်တာ’

‘အဖေ့ဆီက စာတွေ ရောက်နေလို့ စာပြန်ရေးနေရတာနှင့် ကြာသွားတာပါ’

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့ နောက် ခဏလည်းနေရော နာနင်နီ အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ မောကြီးပန်းကြီးနှင့်။ မာဂရက်က ထသွားပြီး နာနင်နီနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောတယ်။ နာနင်နီ ထွက်သွားတော့ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့် ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို တယုတယ ဆွဲယူလိုက်တယ်။

‘မောင် ဘာကြောင့် မာဂရက်ကို လိမ်ရတာလဲ၊ မောင် ပရူးဒင်စ်ဆီ ရောက်ခဲ့ပါတယ်’

‘အချစ်ကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘နာနင်နီ’

‘သူက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိသတဲ့လဲ’

‘သူ မောင့်နောက်က လိုက်သွားတာပဲ’

‘အချစ် လိုက်ကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မောင် မာဂရက်နှင့် အတူတူ နေလာတာ လေးလ ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ သွားချင်တယ်လို့လည်း မပြောခဲ့ဘူး၊ အခုမှ ပါရီကို သိပ်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိလာတော့ အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလို့သာ နေမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်၊ မာဂရက် စိုးရိမ်တာက မောင့်မှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့်များ တွေ့စရာ ရှိနေလို့လား’

‘အချစ်ရယ် မင်းဟာ တကယ့် ကလေးပဲ’

‘အခုတော့ တော်ပါသေးရဲ့၊ မောင် ပါရီမှာ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မာဂရက် သိရပြီ၊ မောင် ဘာတွေများ ကြားလာရသေးသလဲ ဆိုတာတော့ မာဂရက် မသိရသေးဘူး’

ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီက လာတဲ့ စာတွေကို ထုတ်ပြတယ်။

‘မာဂရက် မေးနေတာ ဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာဂရက် သိချင်နေတာက မောင် ဘာကိစ္စကြောင့် ပရူးဒင်စ်ဆီ သွားရတာလဲ ဆိုတာပါ’

‘မတွေ့တာ ကြာလို့ တွေ့ချင်လို့ပေါ့’

‘ဒါတော့ မောင် လိမ်တာပဲ’

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ပြောပြမယ်၊ မောင် ပရူးဒင့်စ်ဆီ သွားပြီး နေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ မြင်း သက်သာပြီလားလို့ မေးတယ်၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆီက သူ ငှားသွားတဲ့ လက်ဝတ် လက်စားတွေနှင့် ခြံထည်တွေကို အခုထက်ထိ ပြန်မပို့ သေးတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဆက်ပြီး သုံးဖို့ လိုသေးလို့လား၊ အဲဒါလည်း မေးတယ်’
သူ မျက်နှာ ပျက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး။ နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။

‘ပြီးတော့...’ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောတယ်။ ‘အချစ်ရဲ့ မြင်းတွေ၊ ခြံထည်တွေနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အချစ် ဘာလုပ်ပစ်တယ် ဆိုတာ လည်း မောင် သိခဲ့ရတယ်’

‘ဒီသတင်းတွေ ကြားရတော့ မောင် စိတ်ပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မောင် စိတ်ပျက်တာက ဒီကိစ္စကို မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေ လိုနေတယ် ဆိုတာ မောင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်သင့်ပါလျက်နှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ နေတဲ့ အတွက် စိတ်ပျက်တာပါ’

မာဂရက်ဟာ တွေတွေငေးငေး ဖြစ်သွားရာက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတဲ့ အမူအရာနှင့် လှမ်းကြည့်တယ်။

‘မောင်နှင့် မာဂရက်ဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပါ တယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် နောက်ခံ ဘဝချင်းက တူတာ မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မာဂရက် ဘဝက မောင့်ဘဝထက် အများကြီး နိမ့်ကျပါတယ်၊ တကယ်တမ်း နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ကြမယ် ဆိုရင် မာဂရက် ဘဝဟာ အလွန်ကို အောက်တန်းကျတဲ့ ဘဝပါ၊ ငွေများများ ရရင် ဖြူတယ် မည်းတယ် စိမ်းတယ် ကျက်တယ် ချစ် တယ် မချစ်ဘူးလို့ ရွေးနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုရာ ကျရာ လူကို လက်ခံရတဲ့ ဘဝပါ၊ အဲဒီလောက် ကွာခြားနေတဲ့ ဘဝ နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိတဲ့ အခါမျိုးမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သတိထား ဆက်ဆံဖို့ လိုတယ်လို့ မာဂရက် ထင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို အလေးထားတဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုရင် ပိုပြီး သတိထားရပါတယ်၊ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခု ပေါ်လာလို့ စွန့်လွှတ်စရာ အနစ်နာခံစရာ ရှိလာရင် သူ့ဘက်ကပဲ စွန့်လွှတ်ရမယ်၊ သူ ချစ်တဲ့ လူကိုတော့ ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စ ပေါ်လာရင် အကူအညီ တောင်းခံဖို့ ဆိုတာ ပိုပြီး မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ငွေကြေး အကူအညီ တောင်းခံလိုက်မယ် ဆိုရင် သူ့ အချစ်ဟာ မစင်ကြယ်နိုင်တော့ဘူး၊ အမည်းစက် ထင်သွားပြီ။

‘မောင် မာဂရက်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာ မာဂရက် ယုံကြည်ပါတယ်။ သံသယ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချပြီး ယုံကြည်နေလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မာဂရက်လို့ မိန်းမစားမျိုးကို ချစ်တယ် ဆိုတာက ရာသက်ပန် တစ်သမတ်တည်း ချစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးဟာ သိပ်ပြီး ခိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တည်းတည်းကလေးရယ်ပါ။ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မောင် မာဂရက်ကို ငြီးငွေ့ချင် ငြီးငွေ့လာမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မယုံသင်္ကာမှုတွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မောင် မာဂရက်ကို စွန့်ခွာသွားတော့မှာ။ မာဂရက်ကို စွန့်ခွာပြီး လမ်းခွဲသွားတော့မယ် ဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ငွေကြေး အကူအညီ တောင်းခဲ့မိတဲ့ ကိစ္စဟာ အဓိကျတဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ပရူးဒင့်စ် ဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း ရှင် သိထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပစိပစပ် ခပ်များများရယ်။ စကားကလည်း အလွန် များတာ။ သူ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမှာပဲ။ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းတွေ ဆိုပါတော့။ ဒီမြင်းတွေကို မာဂရက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူတို့ကို ရောင်းပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အခု လောလောဆယ် မာဂရက်မှာ အသုံးမှ မလိုတာ။ သူတို့ကို မရောင်းဘဲ ထားနေရင် ဘာထူးမလဲ။ ကျွေးမွေးနေရတဲ့ စရိတ်ပဲ တက်နေမှာ။ မောင် မာဂရက်ကို တကယ် ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ် ဆိုရင် မာဂရက်မှာ မြင်းတွေ အဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေ လက်ဝတ်လက်စား စိန်ရွှေရတနာ ပစ္စည်းတွေ မရှိလည်း ချစ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား’

မာဂရက်က အခုလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပြနေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ သူ ပြောနေသမျှကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်တောင် စို့မိပါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ မာဂရက်ရယ်။ တစ်နေ့ကျတော့လည်း အချစ် အနစ်နာခံနေတဲ့ ကိစ္စဟာ မောင် မသိဘဲ နေမှာမှ မဟုတ်တာ။ မောင် သိလာရတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့လည်း မောင်က ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား’

‘ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ’

‘မောင့်အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် အချစ် ပိုင်ဆိုင်နေသမျှ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရမယ် ဆိုတာ မသင့်တော်လွန်းတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ အချစ်ရယ်။ မောင် ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ မကြာခင် အချစ်ရဲ့ မြင်းတွေ အဝတ်အစားတွေ လက်ဝတ်ရတနာတွေ အားလုံး အချစ်ဆီ ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ

အချစ် ၁၀ အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ’

‘ဒီလို ဆိုရင်တော့ မောင် မာဂရက်ကို မချစ်လို့ဘဲ’

‘အဲသလို တွေးရင် အချစ် မှားမှာပေါ့’

‘မှားချင်မှား မှန်ချင်မှန် အဲသလိုပဲ တွေးရမယ်။ မောင် မာဂရက်ကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင် မာဂရက်က ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ပြန်ချစ်တာကို မောင် ခံယူရမှာပေါ့။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းတွေနှင့် တွဲကြည့်နေရင် မောင် မှားတာပေါ့။ ဒီပစ္စည်းတွေ မရှိရင် မနေနိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကတည်းက မောင် မာဂရက် အပေါ်မှာ မြင်နေတာဟာ မကောင်းတော့ဘူး။ မောင် မာဂရက် ရဲ့ အချစ်ကို နားမလည်သေးဘူး သဘော မပေါက်သေးဘူး ဆိုတာ ထင်ရှား နေပါတယ်။ မာဂရက် အပေါ်မှာ မောင် ထားနေတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးဟာ ခိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ကျ မာဂရက်ကို မောင် စွန့်ထားခဲ့မှာပါ’

မာဂရက်ဟာ ထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ထွက်သွားမယ့် ဟန် ပြင်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို အတင်း ဆွဲထားတယ်။

‘အချစ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ လုပ်ရတာပါကွယ်။ မောင့်ကို အပြစ်မတင်ပါနှင့်’

‘မောင်နှင့် မာဂရက်တို့ လမ်းခွဲကြစို့၊ ဆက်ပြီး တွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

‘ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် ပြောရတာလဲ အချစ်ရယ်’

‘မပြော မဖြစ်လို့ ပြောရတာပဲ။ မောင်ဟာ မာဂရက်ကို မောင့် အဆင့် အတန်းနှင့် တူတဲ့ နေရာ ရောက်အောင် ဆွဲမတင်ချင်ဘူး။ မာဂရက်ကို မာဂရက် ရဲ့ ၁၀ဟောင်း တစ်နေရာမှာပဲ ဆက်ပြီး ထားချင်နေတယ်။ ဟိုတုန်းက မာဂရက် နေခဲ့သလို ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ အလယ်မှာ စည်းစိမ်ခံပြီး နေစေချင်တယ်။ ဒီလို နေရမယ် ဆိုရင် မောင်နှင့် မာဂရက် ကြားမှာ ကွာခြားမှုကြီးဟာ ဆက် ပြီး ရှိနေဦးမှာပဲ။ မာဂရက်တို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ကြတယ် ဆိုရင် ဘာပစ္စည်းတွေများ လိုသေးလဲ၊ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ရှိဖို့ မလိုပါဘူး။ မောင်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ အချစ်ကို အခုအချိန်ထိ သံသယ ရှိနေတုန်းပဲ။ မာဂရက်က မောင့်အချစ်ကို မြင်းရထားတို့ စိန်ရွှေရတနာ လက် ၀တ် လက်စားတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်နေတယ်လို့ မောင် ထင်နေလား။ ဒါ ဆိုရင် မောင် မှားပြီ၊ မောင်က မာဂရက်ရဲ့ အကြွေးတွေကို ဆပ်ပေးမယ်။ ရောင်းပစ် ပေါင်ပစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရအောင် ယူပေးမယ်။ ပြီးတော့ မာဂရက်နှင့် အတူ ဆက်နေမယ်။ ဒီစိတ်ထားမျိုး ဒီနည်းလမ်းမျိုးနှင့် ချစ်တဲ့

အချစ်ဟာ ဘယ်လောက် ကြာကြာများ ခံမယ် ထင်သလဲ၊ အလွန်ဆုံးခံလှ တစ်လ နှစ်လပေါ့၊ မာဂရက် တည်ဆောက်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုး ရဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မောင်လည်း မာဂရက်ဆီက ရနိုင်သမျှ ယူပြီးရော ခွဲထွက် သွားရော။

‘မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ အခု မောင့်မှာ တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ ရှစ် ထောင်နှင့် တစ်သောင်းကြား ဝင်ငွေ ရှိနေတယ်၊ ဒီ ငွေဟာ ချွေချွေတာတာ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် နေသွားကြမယ် ဆိုရင် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် ကောင်း ကောင်း နေသွားနိုင်တယ်၊ မာဂရက်မှာ မလိုအပ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း အား လုံးကို ရောင်းပစ်မယ်၊ ရတဲ့ ငွေနှင့် တစ်နှစ်ကို ဖရန့်ငွေ နှစ်ထောင်လောက် မာဂရက်ပိုင် ဝင်ငွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်လခ နည်းနည်း ပဲ ပေးရမယ့် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားပြီး နေ၊ နွေရာသီကျရင် ကျေးလက် တောရွာတွေဘက် အလည်အပတ် ထွက်၊ အလည်ထွက်တဲ့ အခါမှာလည်း အခု မာဂရက်တို့ နေတဲ့ အိမ်မျိုးကို ဘာလို့ ငှားမှာလဲ၊ စရိတ်က ကြီးတယ်၊ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် နေလို့ရတဲ့ အိမ်ငယ်ငယ် ငှားရင် ပြီးတာပဲ၊ မောင်က လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ၊ မာဂရက်ကလည်း ဘဝဆိုးကြီးက လွတ်မြောက် လာတဲ့ လူ၊ ဒါဆိုရင် မောင် မကျေနပ်သေးဘူးလားဟင် အချစ်ရယ်၊ မာဂရက် တစ်ချိန်က နစ်မြုပ်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝဟောင်း အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်သွား အောင် မာဂရက်ကို ပြန်မောင်းမသွင်းချင်စမ်းပါနှင့်ကွယ်’

ကျွန်တော် အဖြေမပေးနိုင်ဘူး။ သူ့စကားတွေကို မချေပနိုင်ဘူး။ ချစ်စိတ် နှင့် သနားစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်သာ ဝိုင်းနေတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ပြီး ဖျစ်ညှစ်ထားမိတယ်။

‘မာဂရက်ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် လုပ်နေတာပါ၊ နေရာတိုင်း ကိစ္စတိုင်း မောင့်ကို အသိမပေးချင်ဘူး၊ မာဂရက် စီစဉ်ထားတာက မာဂရက်မှာ တင်နေတဲ့ အကြွေးတွေကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနှင့် ကျေသွားအောင် ဆပ်ပစ်မယ်၊ ပြီးရင် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားမယ်၊ အောက်တိုဘာလထဲကျတော့ မာဂရက် တို့ နှစ်ယောက် ပါရီကို ပြန်မယ်၊ မာဂရက်တို့ရဲ့ ဘဝသစ်ကို စပြီး ထူထောင် မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ မာဂရက်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို မောင် သိရမယ်၊ မာဂရက် စီစဉ်ထားတာက အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ပရူးဒင့်စ်ဆီ သွားမေး တော့ သူက အားလုံး ပြောပြလိုက်ပြီပေါ့၊ နောက်မှ သိရမယ့် ကိစ္စကို စောစော သိသွားတာပေါ့၊ နောက်မှ သဘောတူရမယ့် ကိစ္စကို စောစောစီးစီး သဘောတူ

ရမှာပေါ့၊ ကဲ မာဂရက်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို မောင် သဘောမတူဘူးလားဟင်’
ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငြင်းနိုင်တော့မှာလဲ။ သူ လုပ်နေတာဟာ
ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းလို့ပဲ။ ကျွန်တော် သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို နမ်းလိုက်ပြီး
သူ လိုချင်တဲ့ အဖြေ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ‘အချစ် လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပါ၊
မောင် သဘောတူပါတယ်’

သူ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း အကောင်အထည် ဖော်သွားကြဖို့ ကျွန်တော်တို့
သဘောတူကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး မာဂရက် ပျော်နေပုံဟာ အရူးအမူးပါပဲ။
ကလိုက် ခုန်လိုက်၊ သီချင်း ဆိုလိုက်၊ တိုက်ခန်းငှားလို့ ရရင် အခန်းထဲမှာ
ချိတ်မယ့် ဓာတ်ပုံနှင့် ပန်းချီကား အမျိုးအစားတွေ ရွေးလို ရွေး၊ ဘယ်လိုနေရာမှာ
ဘယ်လိုပုံမျိုး ချိတ်မယ်၊ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကျတော့ ရိုးရိုးပုံလေးတွေ ချိတ်မှ
စသည် စသည်ဖြင့် တောက်လျှောက် စိတ်ကူးယဉ်တော့တာပဲ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်
ဒီ သဘောတူညီချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ ပျော်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ပျော်
တာမှ သိပ်ကို ပျော်တာ။ ပျော်ရုံတင် မကသေးဘူး၊ ဒီအစီအစဉ်အတွက်
ဂုဏ်လည်း ယူတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကို
ပိုပြီး ခိုင်မာလာစေရုံမျှ မကဘူး၊ အလျင်ကထက် ပိုပြီး တစ်ဦးကို တစ်ဦး
ချစ်လာမိကြတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကလည်း မာဂရက်ရဲ့
အစီအစဉ် အောင်မြင်အောင် ကိုယ် တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ကိုယ် တတ်နိုင်တဲ့
နည်းနှင့် ကူညီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို
ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီး သင့်တော် လိုအပ်သလို ပြောင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို တစ်ခုချင်းစီချ စဉ်းစား စီစဉ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
အမေ ပေးထားခဲ့တဲ့ နှစ်စဉ် ပုံမှန် ဝင်ငွေ အမွေ ရှိတယ်။ အဲဒီငွေကို မာဂရက်
နာမည်နှင့် လွှဲပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။ အဲဒီငွေကို မာဂရက် လက်ခံလိုက်ရင်
သူ ကျွန်တော့် အတွက် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းပြီး အနစ်နာခံထားရတဲ့ ကိစ္စဟာ
ဖြေသာသွားစရာ ရှိတယ်။ ကျန်တာက ကျွန်တော့်အဖေက နှစ်စဉ် ပေးနေတဲ့
ဖရန်ငွေ ငါးထောင်။ ဒီငွေ ငါးထောင်ဟာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာ
ဖြစ်လာ ကျွန်တော့် စားဝတ်နေရေး အတွက် မလုံလောက်စရာ မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော် လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို မာဂရက် အသိမခံဘူး။ သူ့ကို အသိ
ပေးလိုက်ရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဖရန်ငွေ ခြောက်
သောင်းတန် အိမ်တစ်လုံးပေါ်က ရနေတဲ့ သီးသန့် ဝင်ငွေလည်း ရှိသေးတယ်။

ဒီဝင်ငွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် သိသမျှကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ရှေ့နေလည်း ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီကို သုံးလ တစ်ကြိမ် ဖရန့်ငွေ ခုနစ်ရာ ငါးဆယ် မှန်မှန် ပို့ပေး နေတယ်။

ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက် တိုက်ခန်း ရှာဖို့ ပါရီ ရောက်တဲ့ နေ့မှာ ကျွန်တော် အဲဒီ ရှေ့နေကြီးဆီ ရောက်တယ်။ သုံးလ တစ်ကြိမ် မှန်မှန် ရနေ တဲ့ ငွေကို တခြားလူ တစ်ယောက် နာမည်နှင့် လွှဲပေးချင်တယ်။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩနှင့် ကြည့်ပြီး ဒီကောင်လေးတော့ ပျက်စီးစပြုပြီလို့ အတွေးဝင်ဟန် တူပါတယ်။ ဘာကြောင့် တခြား လူတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် တရား ဥပဒေအရ လုပ်မယ့် ကိစ္စ ဖြစ်နေတော့ လိမ်ညာပြီး မပြောသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ့် တာဝန်ဟာ ကျွန်တော့် တာဝန်လို့ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အခု ညာပြောခဲ့လည်းပဲ တစ်နေ့ကျ သူ အမှန်ကို သိသွားမှာပဲ။ သိတဲ့နေရာမှာ အနေ့အမြန်ပဲ ကွာမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လိမ်ညာ မပြောတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ရှေ့နေကြီး ကလည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး။ မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး၊ ရှေ့နေ တစ်ဦး အဖြစ်နှင့် သူ့ကို တိုင်ပင်တာ ဆိုတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ လုပ်ချင်တာကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် သူ လုပ်ပေးပါမယ်လို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ ထုံးစံ အတိုင်းပဲ ဒီကိစ္စကို သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူပြီး လုပ်သွားဖို့၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် အဖေကို အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တယ်။ ကိစ္စ ပြီးတော့ ဂျူလီ ဒူးပရက်ရဲ့ အခန်းက နေပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတဲ့ မာ ဂရက်ဆီ သွားတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ် ဓာတ် ကျနေတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ ပရူးဒင်စံအကြောင်းကို ဂျူလီ ဒူးပရက်ဆီက ကြားချင်လို့ ဆိုပြီး သူက အဲဒီ အခန်းမှာ နေခဲ့တာ။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိုက်ခန်းရှာ ထွက်ကြတယ်။ တိုက်ခန်းတွေ အများကြီးတော့ တွေ့ပါရဲ့။ မာဂရက်အဖို့ ဈေးကြီးလွန်းနေတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက် တိုက်ခန်းတွေက ခမ်းခမ်းနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာတော့ ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် တစ်ခုထဲမှာ နှစ်ဦး သဘောကျတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို တွေ့တယ်။ အိမ်ကလေးက သီးသန့်ကလေး။ အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ပန်းခြံကလေး တစ်ခု လုပ်ထားတယ်။

ပန်းခြံကလေးကလည်း အလှသားပဲ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်က ကာရံထားတဲ့ တံတိုင်းက မမြင့်လွန်း မနိမ့်လွန်း အလောတော်ပဲ။ အိမ်နားနီးချင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်သာအောင် နံရံအမြင့်က ကွယ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ အပြင်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သာအောင် နံရံက နိမ့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားတာထက်တောင်မှ ကောင်းနေတဲ့ အိမ်ကလေးပါ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အခန်းကို ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ကြည့်ဖို့ သွားနေတဲ့ အချိန်မှာ မာဂရက်က သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်ဆီ သွားတွေ့တယ်။ မာဂရက် အပြောကတော့ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောင်းချတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ရောင်းချပေးခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ မာဂရက်ဟာ သူ့ လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်ဆီက နေပြီး ပရောဗင်စလမ်းကို ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် ရောက်လာတယ်။ ကိုယ်စားလှယ်က သူ့အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အားလုံးကို ဝယ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီတဲ့။ ရမယ့်ငွေက သူ့အကြွေးအားလုံး ကျေမယ့်အပြင် ငွေသား နှစ်သောင်းတိတိ ကိုယ်စားလှယ်ဆီက ရဦးမယ်တဲ့။ မာဂရက်ကတော့ ဝမ်းသာရုံမကဘူး၊ လုပ်ငန်းကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်မှုကို ချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားလည်း နားလည်မှာပါ။ ကိုယ်စားလှယ် ဆိုတဲ့ လူက မာဂရက် အပေါ်က ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာနှင့် ဖရန်ငွေ သုံးသောင်းလောက် ခေါင်းပုံဖြတ်သွားတာပဲ။

နှစ်ယောက်သား ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ရှေ့နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စတွေကို ပြောလို့ မဆုံး တိုင်ပင်လို့ မဆုံး ဖြစ်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းထားတဲ့ အနာဂတ် ခရီးလမ်းကဖြင့် ပြောစရာ မရှိအောင် သာယာ ဖြောင့်ဖြူနေပါတယ်။

တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာစားနေကြတုန်း နာနင်နီ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော် တပည့် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းပို့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ‘အထဲ လွှတ်လိုက်ပါ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဆရာ ဆရာအဖေ ရောက်နေပါတယ်၊ ဆရာ အခန်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာပြီး သူနှင့် တွေ့ဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်’

သတင်းက ထူးခြားတဲ့ သတင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အများကြားနေကျ သတင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်ရော မာဂရက်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ

ဆိုတဲ့ အသိ ဝင်လာတယ်။ မာဂရက်က ဘာမှ မပြောခင်မှာပဲ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး အားပေးစကား ပြောမိတယ်။ ‘ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး မကြောက်ပါနှင့်’

‘မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြန်ခဲ့နော်’ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး တိုးတိုးကလေး မှာတယ်။ ‘ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေမယ်’ တဲ့။

ကျွန်တော် ဂျိုးဇက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လာနေပြီလို့ အဖေ့ကို ပြောထားနှင့်ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ နောက်နှစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် ပရောဗင့်စ် လမ်းထဲ ရောက်နေပြီ။

[၂၀]

အဖေဟာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးနေတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်လာတာ မြင်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ ကြည့်ပုံကြည့်နည်းကို မြင်လိုက်တာနှင့်ပဲ သူ့မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ဆွေးနွေး တိုင်ပင်စရာ ရှိနေပြီ ဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အရိပ်အကဲကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူ့အနား သွား၊ သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘အဖေ ဘယ်တုန်းက ပါရီကို ရောက်သလဲ’

‘မနေ့ညက’

‘ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဖေ့ကို လာမကြိုနိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်သွားရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး အဖေ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’

အဖေ့ရဲ့ အေးစက် တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တော့ဖြင့် အခုချက်ချင်းပဲ အဆူအယူ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံရတော့မှာပဲလို့ မျှော်လင့်ထားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေပါးစပ်က ဘာ တစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာဘူး။ သူ စောစောက ရေးပြီးသွားတဲ့ စာကို ပိတ်ပြီး စာတိုက်မှာ သွားထည့်ဖို့ ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းပေးတယ်။

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှ အဖေဟာ ထိုင်နေရာက ထပြီး ဗီရို တစ်လုံးမှာ မှီရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စကား စပြော

တော့တာပဲ။

‘ဒီမှာ အာမန်း၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးစရာ ရှိနေတယ်’

‘ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် အဖေ’

‘မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိ ငါ့ကို ပေးနိုင်မလား?’

‘ကျွန်တော့်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တဲ့ အကျင့် ရှိတယ် ဆိုတာ အဖေ သိသားပဲ မဟုတ်လား?’

‘မင်းအခု မာဂရက် ဂေါတီးယားလို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် အတူတူ ပေါင်းသင်းနေတယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲလား?’

‘မှန်ပါတယ် ဖေဖေ’

‘အဲဒီ မိန်းမဟာ ဘာဆိုတာကော မင်း သိတယ်နော်’

‘သိပါတယ် အဖေ၊ ကြေးစား မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ပါ’

‘နှစ်စဉ် အဖေနှင့် ညီမဆီ အလည်လာနေကျ၊ ဒီနှစ်ကျမှ ပျက်ကွက်ရ တာဟာ အဲဒီ မိန်းမ အတွက်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်’

‘မင်း ဒီမိန်းမကို သိပ်ပြီး စွဲလမ်းနေပြီ ဆိုပါတော့’

‘အဖေ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူ့ကြောင့် အဖေတို့ဆီ လာနေကျ လာဖို့ တောင် ပျက်ကွက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီပျက်ကွက်မှု အတွက်လည်း ကျွန်တော် အဖေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အခုပဲ တောင်းပန်နေပါတယ်’

အဖေဟာ ကျွန်တော့်ဆီက အခုလောက်အထိ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝန်ခံလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော့် စကား ကြားတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံ ရတယ်။

‘မင်း အစဉ်သဖြင့် အခုလို နေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာကော နားလည် ရဲ့လား?’

‘အဖေ ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး’

‘မင်း နားလည်ရမယ်’ အဖေ အသံဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် စိတ်လို လက်ရ မဟုတ်သလိုပဲ။ ‘ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေကို ငါ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့ မိဘမျိုးရိုး အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဟာ ရိုးသား ပြောင့်မတ်မှု ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပါ၊ ဒီဂုဏ်သိက္ခာကို ပျက်မသွား အောင် စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ဟာ ကျွန်တော့် တာဝန်ပါ၊ ဒီတာဝန်ကို

ကျွန်တော် ကျေပွန်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော် ကောင်းမယ် ထင်သလို နေခွင့် ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

လူ့စိတ်ဟာ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုဟာ စိတ်ရဲ့ အစွဲအလမ်း တွေပေါ်မှာ အများကြီး တည်မှီပြီးမှ ဖြစ်ရ ပျက်ရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ စိတ်က တစ်စုံတစ်ခု အပေါ်မှာ အစွဲအလမ်း ဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင် စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုဟာ အဲဒီ အစွဲအလမ်းအရ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အစွဲ အလမ်းတွေဟာ ခံစားမှုရဲ့ အကြီးမားဆုံးသော ရန်သူတွေလို့ ကျွန်တော် ထင် ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ကြည့်ပါ။ မာဂရက်နှင့် အတူ နေ ရဖို့ အတွက် ဘယ်လို အတားအဆီး အဟန့်အတားတွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေနှင့်တောင်မှ အတိုက်အခံ ပြုဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး။

‘မင်း ပြောသလို ဆိုရင် မင်းရဲ့ အခုလက်ရှိ အနေအထိုင်ကို မပြောင်း လို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာ နားလည်ရမယ်’

‘ဘုကြောင့်လဲ အဖေ’

‘ဘုကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မင်း အခု လုပ်နေပုံက ငါတို့ မိဘ မျိုးရိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးအောင် လုပ်နေတာပဲ’

‘အဖေ ဆိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး၊ အဖေ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘မင်း နားမလည်ဘူး ဆိုတော့လည်း ငါက ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ မင်း သ ဘောကျတဲ့ ကြေးစား မိန်းမ တွေရင် မွေးထားပါ၊ ရပါတယ်၊ မင်း အမြဲတစေ သွားလာနေတဲ့ မိန်းမအတွက် မင်း ပေးသင့် ပေးထိုက်တဲ့ ငွေကိုလည်း ပေး သွားပါ၊ ဒါဟာ တခြား လူတွေလည်း လုပ်နေကြတာပဲ၊ ငါ ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြေးစား မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ အတူတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်သွားမယ် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကိုတော့ လက်မခံပါနှင့်၊ အဲဒီ လို လုပ်ရင်လည်း ငါ့နာမည်ဟာ အဖတ်ဆယ်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် ပျက်ရ တော့မှာ သေချာတယ်’

‘ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖေ ရထားတဲ့ သတင်းတွေဟာ အားလုံး သတင်းမှားတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ ချစ်သူပါ၊ ကျွန်တော် သူနှင့် အတူတူ နေပါတယ်၊ ဒါဟာ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်

ခုပါ။ ဒီထက် မပိုပါဘူး။ အဖေ ကြားထားသလို အဖေရဲ့ နာမည်မှာ အမည်းစက် ထင်အောင်လည်း ဘာ တစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မာဂရက် ဂေါတီးယား အတွက် သုံးစွဲ ကုန်ကျရတဲ့ ငွေဟာလည်း မများပါဘူး။ ကျွန်တော် ရနေတဲ့ ဝင်ငွေထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုပြီး မသုံးစွဲရပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အကြွေးလည်း တစ်ကျပ်တစ်ပြားတောင် မတင်သေးပါဘူး။ အဖေ တစ်ယောက် အနေနှင့် စောစောက ပြောနေသလို ပြောဖို့ အခြေအနေမျိုး မရောက်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

‘ဖအေ ဆိုတာ သားလုပ်တဲ့ လူ မကောင်းတဲ့ လမ်းပေါ် ရောက်မသွား အောင် သတိပေးရမယ့် တာဝန် ဆုံးမရမယ့် တာဝန် ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ ပြောနေတာပဲ။ မင်း အခု မကောင်းတာ မလုပ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် မှာ မင်း လုပ်မိတော့မယ်’

‘ဒီမှာ အဖေ’

‘တော်ပြီ ငါ့သား။ ဘဝ အကြောင်းကို မင်းထက် ငါက ပိုပြီး သိပါတယ်။ ရိုးသား ဖြူစင်တယ် ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ မိန်းမကောင်း ဆိုတာ အလွန် ရှားပါတယ်။ မာနွန်ကို အားကျတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ဟာ ဒက်စ်ပရီးရပ်စ်လို့ မိန်းမရွှင်မျိုးကို ရနိုင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီ။ ရှေးခေတ်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ လူဆိုတာ အသက် ကြီးလာလေ လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်သွားရလေပဲ။ ဒီလိုမှ ပြုပြင်မသွားဘူး ဆိုရင် အသက်ကြီးမှုဟာ ဘာများ တန်ဖိုး ရှိဦးတော့မှာလဲ။ မင်း ဒီအချိန်က စပြီး မင့် အမျိုးသမီးကို အဆက်ဖြတ်လိုက်တော့’

‘အဖေ့ စကားကို နားမထောင်နိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး’

‘ဘာပြုလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဖြစ်အောင် ငါ ဇွတ်လုပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဇွတ်လုပ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး အဖေ။ ရှေးခေတ်ကလို ကြေးစား မိန်းမတွေကို ဇွတ်အမွေ ဖမ်းပြီး ပို့ပစ်နိုင်တဲ့ စိန်မာဂရက်လို ဌာနမျိုး အခု ခေတ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ တကယ်လို့များ ရှိခဲ့လို့ မဒမ် ဂေါတီးယားကို ဖမ်းပြီး အဲဒီကို ပို့မယ် ဆိုလည်း ကျွန်တော် လိုက်သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော် အခု လုပ်တာ ဟာ မှားချင်လည်း မှားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအမျိုးသမီးနှင့်မှ မနေရရင် ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ပျော်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်သေးဘူး အာမန်း။ မင်း မမိုက်ချင်စမ်းပါနှင့်။ မင်းကို ပြောနေတဲ့

လူဟာ မင်းအဖေပါ။ မင်းကို မွေးလာတဲ့ အဖေ၊ မင်းကို အင်မတန် ချစ်တဲ့ အဖေ ပါ။ မင်းရဲ့ ဘဝ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကိုသာ ကြည့်ချင် မြင်ချင်တဲ့ အဖေပါ။ လူတကာနှင့် ဆက်ဆံ ပျော်ပါးနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် လင်မယားလို နေတယ် ဆိုတာ အလွန် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်လို့ မင်း ထင်သလား။’

‘ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိလည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ သူကသာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်သွားမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် သူ့ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပစ်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အတွက် ဘာမှ မလိုပါဘူး။ သူသာ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာ မလိုတော့ပါဘူး။’

‘လူကြီးမင်း အနေနှင့် လူကြီးမင်း တစ်ဦးတည်းရဲ့ ကြီးပမ်း အားထုတ် မှုကြောင့် မိန်းမပျက်တွေ အားလုံး ဘဝ ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေပါ သလား ခင်ဗျာ။ ဒီလို မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ဘုရားသခင်က လူကြီးမင်းကို တာဝန် သတ်မှတ် ပေးလိုက်တယ်လို့များ ယူဆနေပါသလား ခင်ဗျာ။ အလွန် အလွန် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ လူကြီးမင်းရဲ့ ကယ်ဆယ် စောင့် ရှောက်ရေး လုပ်ငန်းကြီးက ရရှိလာမယ့် အကျိုးကျေးဇူးက ဘာများပါလိမ့်။ ကျွန်တော် သိပါရစေ။ ကနေ့ လူကြီးမင်း ပြောနေတဲ့ စကားမျိုးတွေကို လူကြီး မင်း အသက် လေးဆယ် အရွယ် ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆမယ်လို့ ထင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ။ အဲဒီ အသက်အရွယ် ရောက်တော့ ခင်ဗျား ကနေ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ဟားတိုက်ပြီး ရယ်မှာပါ။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါ။ မင်းရဲ့ အဖေဟာ မင်းလို စိတ်မျိုးနှင့် မင်းလို အလုပ်မျိုးသာ လုပ်ခဲ့မိရင် မင်း ကနေ့ ဘာဖြစ်နေမလဲ။ ဒီလောက် မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်စမ်းပါနှင့်။ မင်း ဒီမိန်းမနှင့် အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါ။ မင်း ငါ ပြောတဲ့ စကား နားထောင်ပါ။’

ကျွန်တော် အဖြေ မပေးတော့ဘူး။ အဖေကတော့ မလျှော့သေးဘူး။ ဆက်ပြီး နားချပြန်တယ်။

‘အဖေ ပြောတာ နားဝင်စေချင်ပါတယ် ငါ့သားရယ်။ သေသွားတဲ့ မင်းအမေရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပါဦး။ မင်းအမေကို သနားသောအားဖြင့် မင်း ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပျက်စီးသွားစေမယ့် မင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို စွန့်လိုက်ပါ။ မင်း ဒီမိန်းမကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ရင် အဆက်ဖြတ်စ ခဏတော့ သတိရမှာ ပေါ့။ ကြာတော့လည်း မေ့သွားမှာပါ။ ဒီ မိန်းမစားမျိုးဟာ မေ့လို့ ပျောက်လို့

အင်မတန် လွယ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပါ။ တကယ်တော့ မင်းဟာက လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်လို့ မရနိုင်တဲ့ သဘောတရားကြီးကို ဖက်တွယ်ထားနေတာပဲ။ မင်း အခုဆိုရင် အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိသွားပြီ။ မင်းရဲ့ လောလောဆယ် သာယာမှုကို မကြည့်စေချင်ဘူး။ မင်းမှာ မသေမချင်း လျှောက်ရဦးမယ့် အနာဂတ် ဘဝ ခရီးက ရှိသေးတယ်။ မင်းရဲ့ အနာဂတ် ဘဝကို ထည့်ပြီး မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဖေ ပြောတာကို ယုံစမ်းပါကွာ။ မင်း ဒီမိန်းမကို သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကလည်း မင့်ကို ရာသက်ပန် ချစ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါနှင့်။ သွေးက သိပ်ပူနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အချစ်ကို ကိုယ်လိုသလို ဆွဲပြီး ပုံကြီးချဲ့ကြည့်နေကြ လို့ပါ။ မင်း ဒီမိန်းမကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေရင်တော့ မင်းရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံး ကို မြေမြှုပ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် လျှောက်မယ့် လမ်းကို အရွေး မမှာဖို့ သတိထားရမယ်။ လမ်း အရွေး မှားသွားရင် အဲဒီလမ်းကို စွန့်ပစ်ဖို့ဟာ သိပ် မလွယ်တော့ဘူး။ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ ကိုယ် ရွေးထားတဲ့ လမ်းအတိုင်းသာ ဆက်ပြီး လျှောက်ရတတ်တယ်။ မင်း အသက် ကြီးလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အဖေ ပြောတဲ့ စကား နားမထောင်လိုက် မိတာ မှားလေခြင်း ဆိုတဲ့ အသိနောင်တဟာ ဝင်လာမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ မင်းဘဝဟာ ပြင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ကျသွားပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ မင်း တစ်သက်လုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲရတော့မှာ။ ဒါကို တွေးပြီး မကြောက် ဘူးလား။ မင်း ပါရီမှာ ဆက်နေဖို့လည်း မသင့်တော့ပါဘူး ငါ့သားရယ်။ အဖေနှင့်သာ အရပ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့။ အဖေရယ် မင့်ညီမရယ် တို့ သားအဖ တစ်တွေ တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် အတူတူ နေလိုက်ကြတာ ပေါ့။ အဲသလို နေလိုက်ရင် မင်းရောဂါဟာ ပျောက်သွားမှာပါ။ မင့်အမျိုးသမီး လည်း သူ့စိတ်သူ ဖြေသွားမှာပါ။ သူ့အဖို့ ပိုပြီး လွယ်တာပေါ့။ မင်း မရှိရင် ချစ်သူ အသစ် တစ်ယောက် ရှာပြီး အစားထိုး ပျော်သွားမှာပေါ့။ အဲဒီကျတော့ သူကလည်း မင့်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ မင်း အခု ရွေးထားတဲ့ လမ်းအတိုင်းသာ လျှောက်မယ် ဆိုရင်တော့ မင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာ အလွန် ကြီးမားတဲ့ အဖေနှင့်လည်း ကွဲရမယ်။ အဖေရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း ဆုံးရှုံး လက်လွှတ်ရမယ်။ ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံချင်စမ်းပါနှင့် ငါ့သားရယ်။ ကဲကွာ။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေနှင့်တော့ အာမန်း။ အဖေနှင့်သာ

တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့တော့၊ ပြန်လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

မာဂရက် နေရာမှာ တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်သာ ဆိုရင်တော့ အဖေ ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ အားလုံး မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် လက်ခံမိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်ကျတော့ လက်ခံလို့ မရတော့ဘူး။ မာဂရက် အပေါ်မှာ ထင်မြင်နေတဲ့ အဖေရဲ့ အထင်နှင့် အမြင်တွေဟာ အားလုံး လွဲမှားနေတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် တထစ်ချ တွက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဆုံးသတ် စကား တွေကို ပြောတဲ့အခါမှာ အဖေအသံဟာ ကြင်နာတဲ့ လေသံနှင့် တောင်းပန် တိုးလျှိုးတဲ့ လေသံတွေနှင့် ပြည့်နေတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

‘ကဲ ငါ့သား အဖေ ပြောတာ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ’ အဖေက ထပ်မေးပြန်ပါတယ်။ သူ့အသံဟာ တုန်ယင် လှိုက်လှဲနေပါတယ်။

‘အဖေ့ကို ကျွန်တော် ဘာကတိမှ မပေးနိုင်ပါဘူး’ မဖြေလို့ မဖြစ်တော့ တဲ့ အတူတူ ဒီအဖြေကိုပဲ ပေးရပါတယ်။ ‘အဖေ တောင်းခံနေတာက ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ အဖေရယ်’ လို့ ဆက်ပြောမိပါတယ်။ အဖေ အမူအရာကတော့ စိတ်မရှည်တော့သလိုပဲ။ ‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အခုလို အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေတာဟာ သာမန်ကိစ္စ တစ်ခုပါ အဖေ၊ အဖေက သိပ်ချဲ့ပြီး စဉ်းစားနေလို့သာ ပြဿနာက ကြီးလာ တာပါ။ မာဂရက်ဟာ အဖေ ထင်သလောက် အောက်တန်းကျပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကောင်းသွားအောင်လည်း ပြုပြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပါတယ်၊ အဖေ မာဂရက်နှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်သွားရင် ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်အေးသွားမှာပါ။ သူဟာ စိတ်နေ စိတ်ဓာတ် ဖြူစင် မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ’

‘မာဂရက် အကျင့်စာရိတ္တ စိတ်နေသဘောထားကို လူချင်း ခင်မင် ရင်းနှီးမှ သိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါ့သားရယ်၊ မင်းအမေက မင်းအတွက် ပေးခဲ့ တဲ့ တစ်နှစ် ဝင်ငွေ ဖရန်ငွေ ခြောက်ထောင်ကို သူ လက်ခံတာ ကြည့်ရင် သိ နိုင်ပါတယ်’

အဖေဟာ ဒီစကားကို နောက်ဆုံး ထိုးနှက်ချက် တစ်ခု အနေနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပါတယ်။ သူ့ဆီက ဒီစကား ထွက်လာခါမှပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဟာ ပိုပြီး တင်းမာလာပါတယ်။

‘ကျွန်တော်က မာဂရက်ကို ဒီငွေတွေ လွှဲပေးတယ်လို့ အဖေ့ကို ဘယ်သူ

ပြောသလဲ’

‘ငါ့ရှေ့နေ ပြောတယ်၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ငါ့ရှေ့နေက ငါ့ကို အသိမပေးဘဲ လုပ်ပုံပါမလားကွ၊ အခု ငါ ပါရီကို လာခဲ့တာဟာ ဒီလို မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် မင်း ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အချိန်မီ ကယ်တင်ရအောင် လာတာပဲ၊ မင်းအမေဟာ သူ သေတော့ မင်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး နေသွားနိုင်ဖို့ အတွက် ထိုက်သင့်သလောက် အမွေ ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အမွေဟာ မင်းအတွက် ထားခဲ့တာ၊ သူလို မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ပေးပစ်ဖို့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကျိန်ပြောလိုက်မယ်၊ ငွေလွှဲပေးတဲ့ ကိစ္စကို မာဂရက် လုံးဝ မသိဘူး’

‘သူ မသိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့် မင်းက လွဲပြောင်းပေးဖို့ လုပ်ရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့် ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ အဖေ အခု စွန့်လွှတ်ဖို့ ပြောနေတဲ့ မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ နေနိုင်ဖို့ အတွက် သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ စည်းစိမ် ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့်...’

‘ဪ မင်းကလည်း အဲဒီ စွန့်လွှတ်မှုကို လက်ခံ ရယူနေတယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ကဲ ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်တော် မေးစမ်းပါရစေ၊ လူကြီးမင်းဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုး ဖြစ်သွားပါပြီလဲ၊ မာဂရက် ဂေါ်တီးယား ဆိုတဲ့ မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ခံစား စံစား နေရတဲ့ လူဟာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ တော်လောက်ပြီ အာမန်း၊ ဒီလောက်ဆို ရပ်တန်းက ရပ်သင့်ပြီ၊ မင်း ဒီမိန်းမကို အဆက်ဖြတ်လိုက်၊ အခုနက ငါ မင်းကို တောင်းပန်တယ်၊ အသနားခံတယ်၊ အခု ငါ အမိန့်ပေးတယ်၊ ငါ့မိသားစုထဲမှာ အခုလို ရူးကြောင်ကြောင် အလုပ်မျိုး လုပ်တာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ အခု သွား၊ မင့်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်း၊ ငါနှင့်အတူ လိုက်ဖို့ပြင်၊ ဒါပဲ’

‘ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ၊ ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ပါဘူး’

‘ဘာကွ’

‘ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့ရဲ့ အမိန့်ကို မလိုက်နာဘဲ နေနိုင်တဲ့ အသက် အရွယ် ရောက်နေပါပြီ’

ကျွန်တော့် အဖြေစကား ကြားလိုက်တော့ အဖေ မျက်နှာဟာ ဖြူဖပ်

ဖြူရော် ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိပါတယ်’

အဖေဟာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဂျိုးဇက် ရောက်လာတယ်။

‘ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ပါရီ ဟိုတယ် ပို့လိုက်’ အဖေက ကျွန်တော့် တပည့်ကို လှမ်းပြောပြီး အခန်းထဲ အဝတ်အစား ဝင်လဲတယ်။ သူ ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က ဆီးပြောတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို ကတိ တစ်ခုတော့ ပေးပါ။ မာဂရက်ကို ထိခိုက် နစ်နာအောင် မလုပ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိ အဖေဆီက လိုချင်ပါတယ်’

အဖေဟာ ရပ်နေရာက ကျွန်တော့်ကို ရွံရှာ စက်ဆုပ်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ‘မင်းဟာ သောက်ရူးပဲ’ လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဒီစကားလည်း ပြောပြီးရော ဒေါသတကြီးနှင့် ထွက်သွားရော။ အိမ်ရှေ့ဆီက ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားတဲ့ တံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိုမှ မဝင်တော့ဘူး။ ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။

မာဂရက်ကတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်လို့။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်အလာကို မျှော်တုန်း မျှော်ဆဲ...။

[၂၁]

‘မျှော်လိုက်ရတာ အချစ်ရယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့ အခုလို ပြန်ရောက်လာတော့ မျှော်ရကျိုး နပ်သွားပြီ’ မာဂရက်ဟာ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ သူလုပ်နေကျအတိုင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သိမ်းဖက်လိုက်တယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ မောင့်မျက်နှာကတော့ မကောင်းဘူး၊ ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီ ထင်ပါရဲ့’

ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို တစ်လုံးမကျန် ပြန် ပြောပြတယ်။

‘မာဂရက် စိုးရိမ်နေတာ အဲဒါပဲ၊ မောင့်အဖေ ရောက်နေတယ်လို့ ဂျိုးဇက် လာပြောတော့ မာဂရက် ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားတာပဲ၊ မကောင်းသတင်းကြီး တစ်ခု လာပြောသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ် အချစ်ရယ်၊ မောင် အခုလို ဖြစ်ရတာဟာ မာဂရက်ကြောင့်ပါ၊ မာဂရက်ဟာ တရားခံပါ၊ မာဂရက်ကို မောင် အဆက်ဖြတ်လိုက်မယ် ဆိုရင် မောင့်အဖေနှင့်လည်း စကားများရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်ဟာ မောင့်အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်တယ်၊ ချစ်တာ ကလည်း မောင့်မှာ ဂုဏ်ရှိလို့ ငွေရှိလို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူ နားလည်ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ မာဂရက်တို့ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လို နေထိုင်သွားဖို့ စီစဉ်ထား တယ် ဆိုတာကော သူ့ကို ပြောမပြခဲ့ဘူးလားဟင်’

‘မောင် ပြောပြခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါပြောလို့ သူ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားတာ၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေတယ် ဆိုတာ သိရလေ သူ စိတ်ဆိုး လေပဲပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် မာဂရက်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့၊ မုန်တိုင်းကတော့ ကျမှာပဲ၊ ကျချင် ကျစမ်းပါစေ၊ အချိန်တန်တော့ ကျော်သွားမှာပါ’

‘ကျော်သွားပါ့မလား အချစ်ရယ်’

‘ကျော်ရမှာပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ မောင့်အဖေက အချိန်တန်လို့မှ ရပ်တန်းက မရပ်ဘဲနေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘သူ ဘယ်လောက် အထိ လုပ်နိုင်မယ်လို့ အချစ် ထင်နေသလဲ’

‘မာဂရက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတပ် ပြောနိုင်မှာလဲ၊ သားလုပ်တဲ့ လူသူ စကား နားထောင်လာတဲ့ အထိ လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက သူ့မှာ ရှိနေတာပဲ၊ နည်းအမျိုးမျိုး သုံးတော့မှာပေါ့၊ သူ့အနေနှင့် မာဂရက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက အပြစ်တွေကို ပြောပြပြီး မောင် မာဂရက် အပေါ် ရွံရှာ စက်ဆုပ် မုန်းတီးလာအောင် လုပ်မယ်၊ မောင်က မာဂရက်ကို စွန့်ခွာသွားချင်လောက်အောင် စက်ဆုပ် မုန်းတီးသွားဖို့ အတွက် မဟုတ်မမှန်တဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်တွေ ခင်းချင်ခင်းမယ်၊ အဲဒီတော့ မာဂရက်ကို မောင် အဆက်ဖြတ်သွားမယ်’

‘မောင် မင့်အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတာ အချစ် သိသားပဲ’

‘သိတာဟာ သိတာပဲ၊ အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို မောင့်အဖေရဲ့ စကားကို မောင် နားထောင်ရမှာပါ၊ မာဂရက်တို့ ဇာတ်လမ်းဟာ မောင်အဖေ ပြောသမျှကို မောင်က ယုံကြည်ပြီး အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

‘အချစ် ထင်သလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ သူယုံကြည်လာအောင် မောင် လုပ်ပြပါမယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ပြောသမျှကို ယုံပြီး သူ စိတ်ဆိုးနေတာပါ၊ သူဟာ စိတ်ကောင်း သိပ်ရှိပါတယ်၊ တရားမျှတမှုကို လည်း ကြိုက်တတ်ပါတယ်၊ အကြောင်းစုံကို ဂဃနဏ သိရရင် သူ အထင်လွဲနေတာတွေ အားလုံး ပျောက်သွားမှာ၊ ကဲပါလေ၊ သူ စိတ်ဆိုး မပြေတော့ကော ဘာအရေးလဲ၊ အရေးကြီးတာက မောင်ပဲဟာ’

‘အို ဒီလိုတော့ မပြောပါနှင့် အချစ်ရယ်၊ မောင်နှင့် မောင့်မိဘ ပဋိပက္ခ ဖြစ်တာတော့ မာဂရက် မလိုလားပါဘူး၊ ကနေ့ တစ်ရက်တော့ အသာ နေလိုက်ဦး၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ မောင် ပါရီကို တစ်ခေါက်သွား၊ မောင်အဖေလည်း သူ့ဘာသာ ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး စဉ်းစားစရာ ရှိသမျှ စဉ်းစားပြီးရောပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပြန်ဆွေးနွေးလိုက်ရင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပိုပြီး နားလည်မှု

ရလာကြမှာပါ။ အရေးကြီးတာက သူ့မူ သူ့သဘောထားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့်၊ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောတဲ့ သဘော လုပ်ပါ။ မာဂရက်ကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားတဲ့ သဘော တန်ဖိုး ထားလွန်းတဲ့ သဘော မရောက်ပါစေနဲ့၊ လက်ရှိ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေ အနေကို ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်း ရှိပစေတော့လို့ သူ့ဘာသာသူ သဘောပေါက် နားလည်လာပြီး ခွင့်လွှတ်သွားနိုင်အောင် ဆက်ဆံပါ။ နောက်ဆုံး ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ မောင့်ဘက်က သေချာပေါက် မျှော်လင့်ထားရမှာက မာဂရက်ဟာ သစ္စာရှိရှိနှင့် မောင့်အနားမှာ အမြဲတစေ ရှိနေလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ’

‘အချစ် တကယ် ပြောတာပါနော်၊ ကျိန်ပြီး ပြောဝံ့လား’

‘မာဂရက်ကို ကျိန်ခိုင်းဖို့များ လိုသေးသလား အချစ်ရယ်’

မာဂရက် ပြောလိုက်တဲ့ လေသံဟာ အင်မတန်မှ ချို့သာ အေးမြတဲ့ အသံပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူ နှုတ်ဖျားက ဒီလို လေသံနှင့် ဒီလို စကားမျိုး ကြားရ တော့ ဘယ်သူ အားမတက်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ။ အဲဒီနေ့ကလည်း တစ်နေ့လုံးပဲ မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ အနာဂတ်ကာလ ခရီး အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြောရင်းနှင့် အချိန်ကုန်ကြတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကို မြန်မြန်ထက်ထက် အကောင်အထည် ဖော်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း နှစ်ဦးစလုံး ပြင်းပြနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကတော့ သိပ်မအေးကြဘူး။ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုများ ဖြစ်လာလေမလား ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် တထိတ်ထိတ်ပဲ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မနက် ဆယ်နာရီ တိတိမှာ ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်တယ်။ ပါရီ ဟိုတယ်ကို ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလောက် ရောက်သွားတယ်။ အဖေ မရှိဘူး။ အပြင် သွားတယ်။

ပါရီ ဟိုတယ်က နေပြီး ကျွန်တော့် အခန်းကို သွားတယ်။ အဖေ အဲဒီများ သွားနေမလား ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် လိုက်သွားတာ။ ဟိုရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့် အခန်းကို ဘယ်သူမှ မလာဘူးတဲ့။ ရှေ့နေဆီများ အဖေ သွားသလား လို့ တွေးမိပြန်တာနှင့် ရှေ့နေဆီ ဆက်လိုက်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ပါရီ ဟိုတယ်ကို ပြန်ပြီး ညနေ ခြောက်နာရီထိုး အထိ ထိုင်စောင့် တယ်။ အဖေ ပေါ်မလာဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်စောင့်လို့ မဖြစ်တော့တာနှင့် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။

ကနေ့တော့ဖြင့် ထူးခြားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ မာဂရက်ကို မတွေ့ရဘူး။ မနေ့ကတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ သူ ထိုင်စောင့်နေသားပဲ။ ကနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ ဆောင်းမီးဖိုဘေးမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ထိုင်နေတဲ့ မာဂရက်ကို တွေ့ရတယ်။ ရာသီဥတုအေးတုန်း ဆိုတော့ မီးလှုံဖို့က လိုသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ မီးလှုံနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော် ဝင်လာတာကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ခြေသံကို လည်း မကြားဘူး။ သူ့အတွေး သူ့အာရုံထဲမှာ နစ်မျောနေဟန် တူပါရဲ့။ သူ့အနား ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန် အထိ သူ ကျွန်တော့်ကို သတိမထားမိသေးဘူး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် သူ့နဖူးပြင်ကို ထိတော့မှပဲ အလန်တကြား မော့ကြည့်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အိပ်ရာက နိုးစ လူလိုပဲ။

‘မောင် မာဂရက် မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လာတာကိုး၊ မာဂရက်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ’ မာဂရက်က ဒါပဲ ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ ထပ်မေးတယ်။ ‘မောင့်အဖေနှင့်ကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’ တဲ့။

‘မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အဖေ လုပ်ပုံက ဘာများလဲ မသိဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်တောင် ကောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ သူ တည်းတဲ့ ဟိုတယ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ သူ သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ လိုက်ရှာတော့လည်း မတွေ့ခဲ့ဘူး’

‘မတွေ့လို့မှ မဖြစ်တာ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ တစ်ခေါက် ထပ်သွားဦးပေါ့’

‘မောင် မသွားချင်တော့ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ သူ အခေါ်လွှတ်အောင်ပဲ စောင့်နေတော့မယ်၊ မောင့်ဘက်က လုပ်သင့်တာ မှန်သမျှ လုပ်ပြီးပြီပဲ၊ မောင့်တာဝန် ကျေပါပြီ’

‘ဒီလိုတော့ မပြောပါနှင့်၊ မောင့်ဘက်က တာဝန် မကျေသေးပါဘူး၊ အဖေနှင့် ထပ်တွေ့အောင် မောင် သွားဦးမှပေါ့၊ မနက်ဖြန်တော့ ဆက်ဆက် သွားလိုက်နော်’

‘ဘာကြောင့်များ မနက်ဖြန်ခါ သွားစေချင်နေရတာလဲ၊ တခြားရက် ကျမှ သွားရင်လည်း ရတာပဲဟာ’

ဒီစကား ကြားလိုက်တော့ မာဂရက် မျက်နှာ ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်က ထင်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ ဒီစကားကြောင့် မျက်နှာပျက်စရာ အကြောင်းကတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ပြီး ဂရုမစိုက်မိတော့ဘူး။

‘မနက်ဖြန်ခါ သွားဖို့ တိုက်တွန်းနေတာက အကြောင်းထူး ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ချက်ချင်း သွားတွေ့လိုက်တော့ သားက အဖေကို လေးစားရာ ရောက်တာပေါ့၊ အခုအချိန်မှာ သူ ကျေနပ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ သူ ကျေနပ်ရင် မာဂရက်တို့ ကိစ္စဟာ ချက်ချင်း ပြေလည်သွားနိုင်တယ်’

အဲဒီနေ့က မာဂရက်ရဲ့ အနေအထိုင်ဟာ အလျင်နေ့ကလို မဟုတ်ဘူး။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု အတွက် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်က စကား ပြောပြန်တော့လည်း တစ်ခါတလေ တစ်ခွန်းနှင့် မကြားလို့ နှစ်ခွန်းလောက် ထပ်ပြောရတယ်။ အလျင်ရက်တွေက ကြိုခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကြောင့် သောက ဝင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် ထင်ပါရဲ့လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ညပိုင်း အိပ်ရာထဲ ရောက်တော့ အစစ အရာရာ ကျွန်တော့် အပေါ် ယုံကြည် စိတ်ချဖို့ သူ့ကို ထပ်ပြီး ပြောပြသေးတယ်။ သူကတော့ မနက်ဖြန် မနက် ကျွန်တော့် အဖေနှင့် ဆက်ဆက် သွားတွေ့ဖို့သာ ထပ်တလဲလဲ တိုက်တွန်းနေပြန်တယ်။

မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် ပါရီကို ထပ်သွားတယ်။ အဖေ မရှိပြန်ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့် အတွက် စာတိုလေး တစ်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်။

အဖေ့ကို လေးနာရီ အထိ စောင့်ပါ။ လေးနာရီ ထိုးလို့မှ အဖေ ပြန်မရောက်ရင် မနက်ဖြန်ည ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ။ ညစာ အတူတူ စားမယ်။ ငါ မင်းနှင့် တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။

အဖေ့ စာထဲက အတိုင်း ကျွန်တော် လေးနာရီ အထိ စောင့်တယ်။ ပေါ်မလာဘူး။ ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော်လည်း ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

မနေ့ညကတော့ မာဂရက်ဟာ ဝမ်းနည်းရုံ ဝမ်းနည်းတာ၊ ကနေ့ညတော့ ဖြင့် သူ့ကြည့်ရတာ အလွန်ကို စိတ် ထိခိုက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ အတင်း ဖက်ထားတယ်။ ငိုလိုက်တာလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်၊ တော်တော်နှင့် မတိတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်နေရတာလဲလို့ ကျွန်တော် မေးပေမယ့် အဖြေ ရေရေရာရာ မပေးဘူး။ ကျွန်တော့် အမေးကို တိုက်ရိုက် မဖြေဘဲ ရှောင်လွှဲ ဖြေနေတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အမှန်ကို မပြောချင်ရင် ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ သူ ပေးတဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချ မယုံရဲဘူး။

သူ စိတ်နည်းနည်း ငြိမ်သွားပြီ ဆိုတော့မှ ကနေ့ ကျွန်တော် ပါရီ သွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပြတယ်။ အဖေ ရေးထားတဲ့ စာကိုလည်း ထုတ်ပြတယ်။

စာ အရေးအသားလေးကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေ ကောင်းလာမယ့် လက္ခဏာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်က တွက်ပြတယ်။ စာကို ကြည့်နေရင်းက ကျွန်တော် တွက်ချက် ပြောပြနေတဲ့ စကားလည်း ကြားရော မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြန်ရော။ ဘယ်လို ချောလို့မှ မတိတ်နိုင်ဘူး။ ငိုလွန်းအားကြီးတော့ စိတ် ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ နာနင်နီကို ခေါ်ပြီး သူ့ကို ချောမော့ ဖျောင်းဖျရတယ်။ သူ့ကို တွဲပြီး အိပ်ရာထဲ ပို့ရတယ်။ ချောမော့ပြီး သိပ်ရတယ်။ သူကတော့ ငိုတုန်းပဲ။ ငိုနေရင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး နမ်းသေးတယ်။

ကျွန်တော် မရှိခိုက်မှာ မာဂရက်ဆီ ဘယ်သူ လာသေးသလဲလို့ နာနင် နီကို မေးကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မလာဘူးတဲ့။ စာရောက်တာများကော တွေ့မိ သလားလို့ မေးပြန်တော့လည်း ဘာစာမှ ရောက်တာ မတွေ့ဘူးတဲ့။

ကျွန်တော် ပါရီ သွားနေခိုက်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဖြစ်တာဟာ တမြန်မနေ့ ကတည်းက ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒီအထင် ဒီအတွေးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ မာဂရက်ဟာ သူ ကြိုခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မသိအောင် ဖုံးထား တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိလို့ပဲ။

ညပိုင်းကျတော့ မာဂရက်စိတ်ဟာ အတော်ကလေး တည်ငြိမ်စ ပြုလာ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုပဲ တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ကတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြုံးက အတော်ကြီး ကြီးစား အားထုတ်ပြီး ပြုံးနေရတဲ့ အပြုံးမျိုး။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားပြီး ပြုံးပြီး၊ အဲဒီ အပြုံးနှင့် အတူ မျက်ရည်စတွေက ရှိနေတယ်။

သူ စိတ်ထိခိုက်လွန်းရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိရအောင် ကျွန်တော် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လှည့်ပတ်ပြီး မေးပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေ တိတိကျကျ မပေးဘူး။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်ပစ်တာ များတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ ကျွန်တော့် လက်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားရှာပါတယ်။ အိပ်တာလည်း မောပန်း နှမ်းနယ်လွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ပုံမျိုးပါ။ အိပ်ပျော်တယ် ဆိုပေမယ့် အိပ် မက် ကောင်းကောင်းနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိ

တစ်ချို့မှာ ထထပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ငိုတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ ရှိနေမှန်း သိတော့ 'မောင် မာဂရက်ကို တကယ် ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား' လို့ မေးတတ်ပါတယ်။

မာဂရက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်စရာတွေကို ကျွန်တော် လျှောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါသေးတယ်။ မရပါဘူး။ ဒီနောက်တော့ မာဂရက်ဟာ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျသွားပါတော့တယ်။ အမှန်တော့ သူ မအိပ်ရတာ တမြန်မနေ့ည ကတည်းက ဆိုတော့ နှစ်ညတိတိ ရှိနေပါပြီ။

သူ အဲသလို အိပ်ပျော်သွားတာဟာလည်း ခဏပါပဲ။ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးတော့ နိုးလာရော။ ကျွန်တော် နိုးနေတာလည်း မြင်ရော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ငိုပြန်တာပဲ။

'မောင် သွားတော့မလို့လား'

ကျွန်တော်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ထားပြီး 'မသွားသေးပါဘူး၊ မောင့်လက်ပေါ်မှာ အချစ် ဆက်ပြီး အိပ်နေစေချင်သေးတယ်၊ အိပ်ဦးလေ၊ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်' လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

'မောင် ပါရီကို ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ'

'ညနေ လေးနာရီလေ'

'သိပ်မြန်တာပဲ၊ ပါရီကို မသွားခင် အချိန်အထိ မာဂရက်နှင့် နေပါနော်'

'နေမှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ဘာကြောင့် အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေရတာလဲ၊

မောင် အချစ် အနားမှာ အမြဲ နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား'

'မာဂရက် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မာဂရက်တို့ နေ့လယ်စာ စားကြရအောင်'

'အချစ် စားချင်ရင် စားလေ'

'မောင် ပါရီ မသွားခင် အချိန်အထိ မာဂရက်နှင့် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် မလုပ်ရဘူးနော်'

'မလုပ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ မောင် ပါရီမှာလည်း အကြာကြီး မနေပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ'

'မောင် ဆက်ဆက် ပြန်လာမယ်နော်'

ဒီမေးခွန်း မေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးအစုံမှာ သောက အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းနေတယ်။

'ပြန်လာမှာပေါ့'

‘အို ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင် ဒီကနေ့ည ပြန်လာမှာပဲ၊ မာဂရက်ကလည်း အလျင်တုန်းကလိုပဲ မောင် ပြန်အလာကို စောင့်ကြိုနေမယ်၊ မာဂရက်တို့ စတွေ့တဲ့ အချိန်ကလိုပဲ ပျော်ပျော် နေကြရအောင်နော်’

သူ ပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေမှာ အနက် အဓိပ္ပာယ် ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ပြောပြန်တော့လည်း ရိုးရိုးတန်းတန်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အသံမျိုးနှင့် ပြောတာ။ သူ့ဆီက စကား တစ်ခွန်း ထွက်လာတိုင်း ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိတယ်။

‘မောင် ပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ အချစ် နေမကောင်းဘူး၊ မောင် မင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး မသွားနိုင်ဘူး၊ မောင် ကနေ့ မလာတော့ဘူး၊ မျှော်မနေတော့နှင့်လို့ အဖေ့ဆီ စာရေးလိုက်မယ်၊ မောင် ပါရီကို မသွားတော့ဘူး’

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူ လက်မခံဘူး။ ကသောကမျောနှင့် တားတယ်။ ‘မလုပ်ပါနှင့်၊ သွားစရာ ရှိတာ သွားမှပေါ့၊ မောင့်အဖေက မောင့်ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်၊ သူ တွေ့ချင်နေတုန်း မသွားရင် စိတ်ဆိုးမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ မာဂရက်ကြောင့် မောင် မလာတာလို့ အထင်လွဲသွားမှာ၊ မောင် သွားမှာသာ သွားပါ၊ မာဂရက် အတွက် နောက်ဆံတင်းမနေပါနှင့်၊ မာဂရက် နေကောင်းပါတယ်၊ ညက အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခု မက်ပြီး စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်တာပါ’

အဲဒီအချိန်က စပြီး မာဂရက်ဟာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ ပြန် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စ မမြင်ရတော့ဘူး။

ကျွန်တော် သွားခါနီးတော့ သူ့ကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ရင်းက ကျွန်တော့်ကို ဘူတာအထိ လိုက်ပို့ဖို့ ပြောမိတယ်။ မာဂရက် အနေနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်လိုက်ရင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ထင်မိတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ လေကောင်းလေသန့် ရှုလိုက်ရရင် ချက်ချင်း ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားနိုင်တယ်လို့ ထင်မိတာလည်း တစ်ကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါ်မိတာပါ။ ပြီးတော့လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ အချိန် ရသလောက်ကလေး မာဂရက်နှင့် အတူတူ နေချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ပြင်းပြနေတယ်။ ဒါလည်းပဲ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုလို့ စိတ်ကတော့ အထင်သား။

မာဂရက်ကလည်း လိုက်ပို့ဖို့ သဘောတူတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အပေါ်

အင်္ကျီလေး ကောက်ဝတ်ပြီး နာနင်နီကိုပါ လိုက်လာဖို့ ခေါ်တယ်။ နာနင်နီ ခေါ်တာက သူ ဘူတာက အပြန်မှာ အဖော်ရအောင်လို့တဲ့။

အိမ်က ထွက်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ဟာ သိပ်ပြီး လေးလာတယ်။ သွား သင့် မသွားသင့် ချိတ်ချိတ် ဖြစ်လာတယ်။ မသွားဘဲ နေလိုက်တာ ကောင်း လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ အကြိမ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ထက် မနည်း ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပါရီမှာ ကြာကြာ နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ဆိုတဲ့ အတွေးရယ်၊ အဖေ လုပ်သူက စာရေးပြီး မှာထားပါလျက်နှင့် မသွားရင် စိတ်ဆိုးခံရမှာ ကြောက်တာရယ်၊ အဲဒီ အကြောင်း နှစ်ခုကြောင့် သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မီးရထားပေါ် ရောက်လို့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်လည်း ထိုင် ပါရော ကျွန်တော်က မာဂရက်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ‘ညကျမှပဲ တွေ့ကြမယ် နော်’ လို့။

မာဂရက်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောဖော် မရဘူး။ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ဟိုအလျင် တစ်ကြိမ်တုန်းကလည်း အခုလိုပဲ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်တာ ကို တစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပါ။ ဂျီနယ်စား သူ့ဆီ လာအိပ်တဲ့ ညကလေ။ အဲဒီညတုန်း ကလည်း ကျွန်တော်က အခြေအနေမှန်ကို မသိတော့ အခုလိုပဲ ‘ညကျမှ တွေ့ကြရအောင်နော်’ လို့ နှုတ်ဆက်စကား ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ဆီက ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီအဖြစ်ဟာ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုမှ ပြန်ပြီး သတိရနေတော့ စိတ်ထဲက တစ်မျိုးပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ မာဂရက်ဟာ တခြား လူ တစ်ယောက်နှင့် နေဖို့ အတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြန်မပြောခဲ့တာ။ အခု ကော၊ အခု အခြေအနေကတော့ အဲသလို ဖြစ်စရာ အကြောင်း ရှိမှ မရှိတာ။ ဘာကြောင့် တွေးပူနေရမှာလဲ။

ပါရီလည်း ရောက်ရော ကျွန်တော် ပရူးဒင်စ်ဆီ အပြေးအလွှား သွားမိ တယ်။ ပရူးဒင်စ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး မာဂရက်ဆီ လွှတ်မယ်။ မာဂရက် အဖို့ ပရူးဒင်စ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အဖော် လုပ်လိုက်ရရင် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီအတွေးနှင့် ကျွန်တော် သွားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် အသံမပေး ဘာမပေးနှင့် အမောတကော ဝင်သွားတော့ မှန်တင်ခုံ ရှေ့မှာ အလှပြင်နေတဲ့ ပရူးဒင်စ်ကို တွေ့ရတယ်။

‘ဟင် ရှင် တစ်ယောက်တည်းလား၊ မာဂရက် ပါမလာဘူးလား’ တဲ့။ သူက တအံ့တဩ ဆီးမေးတယ်။

‘မပါဘူး’

‘သူ နေကောင်းရဲ့လား’

‘သိပ်မကောင်းဘူး’

‘သူ လိုက်မလာဘူးလား၊ ကျွန်မက သူ ပါလာမယ် ထင်တာ’

‘သူ ကနေ ခင်ဗျားဆီ လာမယ်လို့များ ပြောထားလို့လား’

ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားရတဲ့ လေသံနှင့် ပြန်ဖြေတယ်။

‘ကျွန်မ မေးတာက ရှင် ပါရီ လာရင် သူလည်း ပါလာတတ်လို့ မေးတဲ့ သဘောပါ’

‘အခု မပါလာဘူး’

ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စ်ကို အကဲခတ်တယ်။ သူက မျက်လွှာကို ချထားတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် သူ့ဆီမှာ ကြာကြာနေမှာကို ကြောက်နေပုံပဲ။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ လာတာက တခြား ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကနေ့ည ခင်ဗျားမှာ ချိန်းပြုထားတဲ့ ကိစ္စ မရှိရင် မာဂရက်ဆီ သွားပြီး အတူတူ နေပေးစမ်းပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လည်း ဒီည ဟိုမှာပဲ အိပ်ပေါ့။ မာဂရက် နေမကောင်း ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။ သူ ကနေ့ ဖြစ်ပုံမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ပူတယ်’

‘ကျွန်မ မြို့ထဲသွားပြီး ညစာ စားဖို့ ချိန်းထားတာ ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ညတော့ မာဂရက်ဆီ သွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကျတော့ သွားလိုက်မယ်လေ’

ဒီလို ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပရူးဒင့်စ် ဆီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာ တစ်ခုကိုတော့ သတိထားခဲ့မိတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ အပြုအမူဟာ အလျင်ကလို မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ။ သူ့ပုံပန်းက မာဂရက် အဖြစ်မျိုးနှင့်ပဲ တူသလိုလို။ ကျွန်တော့် စိတ်က ထင်လို့များလား။

ကျွန်တော် အဖေရှိရာ ပါရီဟိုတယ်ကို ဆက်သွားတယ်။ အဖေ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလိုလို၊ စူးစမ်းသလိုလို အကြည့်မျိုးနှင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုတဲ့ ပုံမျိုးနှင့်တော့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘မင်းနှင့် တွေ့ရတာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီ၊ နှစ်ကြိမ်စလုံး အဖေ စိတ်ချမ်းသာ ရပါတယ်’ လို့ အဖေက ပြောတယ်။ ‘မင်းဘက်က စဉ်းစားသင့် စဉ်းစားထိုက် တာတွေ စဉ်းစားပြီးရောပေါ့၊ အဖေဘက်ကလည်း စဉ်းစားပြီးပါပြီ’တဲ့။

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော် မေးပါရစေ၊ အဖေ သဘောထားက ဘယ်လို ရှိပါသလဲ’

‘အဖေ သဘောထားကတော့ ရှင်းပါတယ် သားရယ်၊ မင်း ပြောခဲ့သလို ပါပဲ၊ ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းမှားတွေကို အခြေခံပြီး မင်းတို့ ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင် ကျယ် ပြဿနာကြီးလို့ ထင်မိတာပါ၊ အဲဒီတော့ မင့်ကိစ္စ အတွက် အဖေ ဘက်က အထိုက်အလျောက် လျှော့သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါပြီ’

‘အဖေ တကယ် ပြောလိုက်တာလားဟင်’ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ နှင့် မေးမိပါတယ်။

‘အဖေ တကယ် ပြောတာပါကွာ၊ လူငယ် လူရွယ်တိုင်းဟာ ဒီလို အပျော် မယားမျိုး ထားကြမှာပေါ့၊ ဒါ သဘာဝပဲ၊ အခု နောက်ထပ် အဖေ ရ ထားတဲ့ သတင်းတွေအရ ဆိုရင် ငါ့သား မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယားလို မိန်းမမျိုးနှင့် တွေ့တာကိုပဲ ဝမ်းသာရဦးမလို ဖြစ်နေတယ်၊ တခြား မိန်းမတွေ နှင့်သာ ဆိုရင် မင်း အဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖေရယ်’

သားအဖ နှစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် အတော်ကြာကြာ ရပ်ပြီး စကား ပြောနေမိကြသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ညစာ စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတယ်။ ညစာ စားနေခိုက်မှာလည်း အဖေရဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူတွေဟာ အလွန် ချစ်စရာ ကြည့်ညိုစရာ ကောင်းနေပါတယ်။

ကျွန်တော် အဖို့တော့ အခု ကျွန်တော် သိလိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာ သတင်းကို မာဂရက်ဆီ ပြေးပြီး ပြောချင်လှပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ နာရီကိုပဲ မကြာခဏ မော့မော့ ကြည့်မိတယ်။ အဖေကလည်း ရိပ်မိပါတယ်။

‘ငါ့သား ပြန်ချင်လှပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အဖေနှင့် နေရတာ စိတ်မရှည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဪ မင်းတို့ အသက်အရွယ် လူငယ်တွေဟာ မဖြူစင် မသန့်ရှင်းတဲ့ မေတ္တာ အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ရိုးသား ဖြူစင်မှုကို အနစ်နာခံပြီး စတေးချင်ကြတာကိုး’

‘ဒီလိုတော့ မပြောပါနှင့် အဖေရယ်၊ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ် ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိလို့ ပြောတာပါ’

အဖေကတော့ အဖြေ မပေးဘူး။ ကျွန်တော့် စကားကို မှားတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ဝေဖန်ချင်ပုံ မပေါ်ဘူး။

အဖေ့ဘက်က သိပ်ပြီး လိုက်လိုက်လျောလျော ဖြစ်နေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လို့ မတော်ဘူး။ အားနာနာနှင့် နေလိုက်ရတာ လင်းခါနီး သွားရော ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထွက်လာစဉ်က မာဂရက်ဟာ သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စောစော ပြန်ခွင့် ပြုဖို့ပါ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ တစ်ခေါက် လာပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိလည်း ပေးလိုက်တယ်။

ရာသီဥတုကဖြင့် သာယာပါပေ။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘူတာ အထိ အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့မှာ တော့ ပျော်လို့ မဆုံး ဖြစ်နေဆဲပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ် ခရီးဟာ ကျွန်တော် မျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာတော့မှာပါကလား။ ကျွန်တော် အဖေ့ အပေါ်မှာလည်း သိပ်ကို ချစ်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်က ချစ်သလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

သားအဖချင်း ခွဲခါနီးကျတော့ အဖေက ‘ခဏလောက် နေလိုက်ပါဦး ကွာ’ လို့ ထပ်တားပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က ငြင်းတယ်။

‘မင်း သူ့ကို သိပ်ချစ်သလား’ တဲ့။ အဖေက မေးတယ်။

‘သိပ်ချစ်တယ် အဖေ၊ ရူးမတတ်ကို ချစ်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း သွားပါတော့’ တဲ့။ အဖေ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံ တစ်ခု အတွက် မတင်မကျ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံပဲ။ သူ့စိတ်တွေ သူ မဝေခွဲနိုင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ ဟန်မျိုး ပေါ်လွင်နေတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စကား တစ်ခုခု ပြောချင် နေတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောတော့ မလိုလို ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံကတော့ ထွက်မလာ ဘူး။ ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲပြီး ဖျစ်ညှစ်ထားရာက နောက်ကို ကပျာကယာ လှည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူ့နှုတ်က နှုတ်ဆက်စကားတော့ ပြောသွားတယ်။

‘မနက်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့ သားရယ်’ တဲ့။

[၂၂]

ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ မီးရထား သွားနေပုံက အားရစရာ မရှိဘူး။ နှေးလွန်း တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဆယ့် တစ်နာရီ ထိုးပြီ။

အိမ်ထဲမှာ မီးရောင် မမြင်ရဘူး။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကြိုးကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆွဲနေပေမယ့် အိမ်ထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မလာဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ အခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတာ အခုဟာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မာလီ ရောက်လာပြီး တံခါး ဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ နာနင်နီက ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်နှင့် ဆီးကြိုတယ်။ မာဂရက် အခန်းထဲမှာတော့ မာဂရက် မရှိဘူး။

- ‘မာဂရက် ဘယ်သွားသလဲ’
- ‘ပါရီ သွားနေပါတယ်’ နာနင်နီက ပေးတဲ့ အဖြေ။
- ‘ပါရီကို သွားတယ်၊ ဟုတ်လား’
- ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’
- ‘ဘယ်အချိန်က သွားတာလဲ’
- ‘ရှင် ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ သူလည်း သွားတာပဲ’
- ‘သူ ဘာများ မှာခဲ့သေးသလဲ’
- ‘ဘာမှ မမှာခဲ့ပါဘူး’
- နာနင်နီ ကျွန်တော့် အနားက ထွက်သွားတယ်။

မာဂရက် ကျွန်တော့် အပေါ် သံသယ ဝင်လို့ နောက်က လိုက်ချောင်း မယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားလေသလား။ အဖေ့ဆီ သွားမယ် ပြောပြီး တကယ် မသွားဘဲ လျှောက်လည်နေမှာ စိုးလို့ လိုက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ပရူးဒင့်စ်က အရေးကြီး ကိစ္စပေါ်လို့ စာရေးခေါ်တာကြောင့် လိုက်သွားရတာ များလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စ်နှင့် တွေ့ခဲ့သားပဲ။ သူ ဘာမှ မပြောပါ ဘူး။ တကယ်လို့ မာဂရက်ဆီ စာရေးခေါ်တယ် ဆိုရင် သူ အရိပ်အမြွက်တော့ ပြောမှာပဲ။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်က မာဂရက် သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ပရူးဒင့်စ်က ပြန်မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကို သတိရမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပရူးဒင့်စ်က မေးခဲ့တယ်။ ‘သူ ဒီကနေ့ မလာဘူးလား’ တဲ့။ ပြီး တော့ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပဲ ပရူးဒင့်စ် အမူအရာ ပျက်နေပုံကို သတိရ လာတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မာဂရက် ပါမလာဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ပရူးဒင့်စ်ဟာ စိတ်ရှုပ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။ သူတို့ချင်း ပါရီမှာ ဆုံဖို့ အချိန်းအချက်များ လုပ်ထားတာ ရှိသလား။ သေသေ ချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ချင်း အချိန်းအချက် လုပ်ထားပုံတော့ ရတယ်။

နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိတာက မာဂရက်ဟာ တစ်နေ့လုံး ငိုနေတယ်။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ငိုရတာလဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် စဉ်းစားရမယ့် ကိစ္စ တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အဖေနှင့် တွေ့ပြီး အဖေရဲ့ ဆက်ဆံပုံက သိပ်ပြီး တယုတယ ဖြစ်နေလို့သာ ဒီကိစ္စကို အခိုက်အတန့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ အမှန်က မေ့သင့်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုနေရသလဲ ဆိုတာ အခြေအမြစ်အထိ သိအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရမယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် သတိရသမျှ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို စုစည်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်းဟာ ပေါ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျွန်တော့် အဖေက ကျွန်တော့် အပေါ် လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံခဲ့တာတောင် အကြောင်းမဲ့မှ ဟုတ်ပါ လေစ ဆိုတဲ့ သံသယ ဝင်လာတယ်။

မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ပါရီ သွားဖို့ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်က သူ နေမကောင်းလို့ မသွားတော့ဘူးလို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ စောစောက မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်သွားအောင် ကြိုးစား

ပြီး ထိန်းခဲ့တယ်။ သူ့မှာ ဘာမှ မဖြစ်တော့တဲ့ အနေမျိုး ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ် လို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျခဲ့လေသလား။ မာဂရက်ရဲ့ လှည့်စားမှုကိုပဲ ခံခဲ့ရလေ သလား။ ကျွန်တော့်ကို ပါရီ မသွား သွားအောင် တိုက်တွန်း၊ ပါရီမှာ အချိန် ကြာကြာ နေအောင် လုပ်။ နောက်ပိုင်းကနေပြီး မာဂရက်က လူချင်း မဆုံမိအောင် စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပြီး လစ်ထွက်သွား။ အဲသလိုများ လုပ်တာလား။ သူ ပါရီ သွားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ နာနင်နီကို ဘာမှ မမှာခဲ့တာ ဘာသဘောလဲ။ ကျွန်တော့် အတွက် စာလေး တစ်စောင်လောက်မှ ရေးမထား ခဲ့ဘူး။ ဒါကကော ဘာကြောင့်လဲ။ သူ ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ။ သူ ဘာကြောင့် ပါရီကို ထွက်သွားရတာလဲ။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေများ ရှိနေသေးသလဲ။

ကျွန်တော်ဟာ အခန်းထဲမှာ ရပ်ပြီး ဒီမေးခွန်းတွေကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးနေမိတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က သန်းခေါင် နီးနေပြီ။ မာဂရက် ဒီည ပြန်လာနိုင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အချိန်က သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အစီအစဉ်တွေ အားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ဘက်ကလည်း ရောင်းစရာ ရှိတာတွေ ရောင်းချပစ်ဖို့ စီစဉ် ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံး ပြီးစီးခါမှ သူက လှည့်စားတယ် ဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီလိုတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

သူ ရောင်းဖို့ အပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း တွေကို ဝယ်မယ့်လူ ပေါ်လာပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ဈေးညှိရမယ့် ပြဿနာ ရှိလာလို့ အရေးတကြီး လိုက်သွားရတာများလား။ ဒီကိစ္စ ဆိုရင်ကော ကျွန်တော့် ကို အသိပေးရမှာပေါ့။ အသိပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အပြီးအပြတ် ရောင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ကြတုန်းက ကျွန်တော် က ရှေ့ရေးကို ကြည့်ပြီး သဘောတူခဲ့ရပေမယ့် အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သူ သိထားတယ်။ အဲဒီတော့ အခု တကယ် ရောင်းဖို့ ဖြစ်လာချိန်မှာ ဒီကိစ္စကို ထပ်ပြီး အသိပေးရင် ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ တွေးပြီး ကြိုကြိုတင် တင် အသိပေးတော့ဘဲ ထွက်သွားတာများလား။ အားလုံး ရောင်းချပြီးလို့ ကိစ္စ ပြတ်ပြီ ဆိုမှပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတော့မယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်

ချင်လည်း ဆုံးဖြတ်မယ်။ ကျွန်တော် ပရူးဒင်စီဆီ ရောက်တော့ ပရူးဒင်စီရဲ့ ပုံက မာဂရက်ကို စောင့်နေတဲ့ပုံ။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စအတွက် နှစ်ယောက် ဆုံကြဖို့ စောစောကတည်းက စီစဉ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။

ဒီလို ဆိုရင်လည်း အခုအချိန် အထိ မာဂရက် ဘာကြောင့် ပြန်မရောက်သေးတာလဲ။ ဒါကတော့ သူ့ကိစ္စက ကနေ့ တစ်နေ့တည်းနှင့် ပြီးပြတ်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ပရူးဒင်စီဆီမှာ ညအိပ်တာ ဖြစ်မယ်။ သူ့အနေနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ပူနေမှာ စိုးရိမ်ပြီး အခုလို အချိန်မတော်ကျခါမှ ပြန်ချင်လည်း ပြန်လာမှာ။ အတပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ သွားတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေတော့မှာပဲလို့ တွက်ချင် တွက်မယ်။

ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာ တစ်ခု ရှိနေတာက သူ ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ။ ဒါကျတော့လည်း တစ်နည်း တွက်လို့ ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းလို့သာ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းရတာကိုး။ ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေက သူ စုံမက်လွန်းလို့ ဝယ်ထားခဲ့တာပဲ။ နှမြောမှာပေါ့။ အခုလို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ရောင်းရတော့မယ် ဆိုတော့လည်း စိတ်က သိပ်နှမြောပြီး ငိုတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါဟာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ သဘာဝ တစ်ခုပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုးကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပါ။

ကျွန်တော် မာဂရက် ပြန်အလာကို စောင့်တယ်။ ပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီး လစ်သွားတာဟာ ဒါကြောင့် မဟုတ်လားလို့ မေးမယ်။ မေးရင်းနှင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ပြီး အနမ်းမိုး ရွာပစ်လိုက်မယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေကုန်မှန်း မသိ ကုန်လာတယ်။ မာဂရက်ကတော့ ပြန်ရောက်မလာဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သောက အရှိန်ဟာ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် တက်လာနေတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့် နှလုံးသား၊ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ကို ဒုက္ခ ပေးလာတယ်။ မာဂရက် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား။ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ရတ်တရက် ချက်ချင်း အကြီးအကျယ် ဖျားတာမျိုး။ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ပြီး အသက် ဆုံးရှုံးသည် အထိများ ဖြစ်သွားလေသလား။ မာဂရက်မှာ အသက် အန္တရာယ် ထိပါးလောက်အောင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး လာပို့သူများ ရောက်လာလေမလား။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က အခုလို မရေမရာ အတွေးမျိုးတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့်ပဲ မိုး

လင်းရတော့မယ့် အဖြစ်ပဲ။

မာဂရက် ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်ပြီလား။ ဒီအတွေးလည်း ဝင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ သဘော၊ သူ့ဆန္ဒအလျောက် ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားတာမျိုး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။

တစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်တော့ စောင့်လိုက်ဦးမှလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တီးတိုးပြောမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်နာရီ ထိုးလို့မှ မာဂရက် ပြန်ရောက်မလာရင်တော့ ကျွန်တော် အခုပုံအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ ပါရီကို လိုက်မှ။ ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး တွေးနေရာမှာကို ကြောက်လာတဲ့ အတွက် စာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်နေမယ် ဆိုပြီး စာအုပ် လိုက်ရှာတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ မာနွန် လက်စကော့ ဝတ္ထုကို ဖွင့်လျက်သား တင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ စာရွက်တွေပေါ်မှာ အစွန်းအထင်းတွေ ကွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အစွန်းအထင်းတွေက မျက်ရည်စတွေနှင့် တူတယ် လို့ပဲ စိတ်က ထင်တယ်။ ကျွန်တော် စာမျက်နှာ တချို့ကို လှန်လှောပြီး ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးရဲ့။ ဖတ်လို့ မရဘူး။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါနှင့်ပဲ စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်တင်ထားလိုက်တယ်။

အချိန်ကတော့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားပြီ။ ကောင်းကင်ကလည်း စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ မိုးသား မိုးတိမ်လိပ်တွေ လက်လာတယ်။ နွေဦးပေါက် ရာသီရဲ့ မိုးစက် မိုးပေါက်တွေဟာ ပြတင်းတံခါးတွေကို လာပြီး ရိုက်ခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ အိပ်ရာပေါ် ငေးမောနေမိတယ်။ တိတ်ဆိတ်လိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ အိပ်ရာဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ အိပ်ရာနှင့် မဟူတော့ဘူး။ သုသာန်က ဂူတစ်ခုလို ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အထင်က ပြန်ခြောက်တော့လည်း ကျွန်တော် ကြောက်လာတယ်။

တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်က အသံဗလံကို နားစွင့်မိတယ်။ သစ်ပင်တွေကြားက ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာနေတဲ့ လေသံက လွဲလို့ တခြား ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာလည်း လူစီးယာဉ်နှင့် တူတာဆိုလို့ ဘာ တစ်ခုမှ မမြင်ရဘူး။ နာရီဝက် တစ်ကြိမ် တီးတတ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နာရီစင်က နာရီထိုးသံ တစ်ချက်တော့ ကြားလိုက်ရတယ်။

အခုလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ တံခါးဖွင့်ထားတုန်း လူဆိုး သူဆိုး ဝင်လာရင် အခက်ပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတယ်။ အခုလို ညအချိန်မတော်ကြီးမှာ

တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာရင်လည်း အကောင်းဖြစ်ဖို့ နည်းတယ်။ ဖြစ်ရင် မကောင်း တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

နှစ်ချက် ထိုးပြီ။ ကျွန်တော် မိနစ် အနည်းငယ်တော့ ဆက်စောင့်သေး တယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက နာရီထိုးသံဟာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သလိုပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အပြင်ခန်းထဲမှာ တော့ နာနင်နီဟာ အလုပ်လုပ်ရင်း တန်းလန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေရှာတယ်။ တံခါး ဖွင့်သံ ကြားလိုက်တော့ အိပ်နေရာက လန့်နိုးလာပြီး မာဂရက် ပြန်လာပြီလား လို့ မေးတယ်။

‘မာဂရက် မရောက်သေးဘူး၊ သူ ပြန်လာရင် ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ ပါရီကို လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်’

‘ဒီအချိန်ကြီးမှာ ပါရီကို သွားမယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်လို လုပ်ပြီး သွားမှာလဲ၊ မြင်းရထား မရှိ ဘာမရှိနှင့်’

‘လမ်းလျှောက်သွားမယ်’

‘မိုးရွာနေတယ်’

‘ကိစ္စ မရှိဘူး’

‘သူ ပြန်ရောက်လာမှာပါ၊ တကယ်လို့ ရောက်မလာလည်း မနက်မိုးလင်း မှ လိုက်ပါ၊ အခုဟာက အချိန်မတော်ကြီးပဲ၊ လမ်းမှာ အသတ်ခံရရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘မပူပါနှင့်၊ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ မနက်ကျမှ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့၊ သွားမယ်’

နာနင်နီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကပျာကယာ မိုးကာအင်္ကျီ တစ်ထည် ပြေးယူပြီး ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် တင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မဒမ် အာနော်လ်ဆီ သွားပြီး မြင်းရထား တစ်စီး ရနိုင် မရနိုင် မေးပေးပါမယ်၊ ခဏ စောင့်ပါဦးလို့ ပြောရှာတယ်။ ကျွန်တော် သူ ပြောတာကို စိတ် မဝင် စားတော့ဘူး။ သူ သွားမေးနေလည်း အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမယ်လို့ တွက်တယ်။ လက်ရှိ အခြေအနေ အရ လမ်းလျှောက်သွားတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ လမ်းများများ လျှောက်လိုက်ရရင် မေ့သန်း နွမ်းနယ်ပြီး စောစောက အပြင်းအထန် ပီစီးနေတဲ့ သောကတွေဟာ လျော့နည်းသင့်သလောက် လျော့နည်းသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အန်တင်လမ်းက မာဂရက် အခန်းသွားကို ယူ၊ ကျွန်တော်နှင့် အတူ အိမ်ခြံဝ အထိ လိုက်လာတဲ့ နာနင်နီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

ပထမတော့ သွေးလည်း ပူသွားအောင် ဆိုပြီး ခပ်မှန်မှန် ပြေးသွားကြည့် တယ်။ မလွယ်ဘူး။ မိုးရေကြောင့် မြေကြီးဟာ ရွံ့တွေ ဖြစ်နေတော့ ပြေးရတာ နှစ်ဆလောက် ပိုပင်ပန်းနေတယ်။ နာရီဝက်လောက် ပြေးပြီးတဲ့နောက် ဆက် မပြေးနိုင်တော့လို့ ရပ်လိုက်ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနှင့် နစ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် ခဏ အမောဖြေပြီး ဆက်သွားတယ်။ မိုးမှောင်က ကျနေတော့ အလင်းရောင် လုံးဝ ကင်းမဲ့နေတယ်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတော့ ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေနှင့် ဝင်တိုက်မိမှာ ကြောက်လို့ သိပ်ပြီး သတိထားသွားရတယ်။

လမ်းမှာ နွားလှည်း တစ်စီး နှစ်စီးနှင့် ဆုံမိသေးတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့် နောက်မှာ အများကြီး ပြတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဘော်ဂျီဗယ်လ်ဘက်ကို ဦး တည်ပြီး ကဆုန်စိုင်းလာတဲ့ မြင်းရထား တစ်စီးကို မြင်လိုက်တော့ မာဂရက် ပါလာလိမ့်မယ် ထင်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးက နေပြီး မြင်းရထား ဖြတ်အသွားမှာ အသံကုန် ဟစ်ပြီး မာဂရက် နာမည်ကို ခေါ်မိသေး တယ်။ မြင်းရထားဆီကတော့ ဘာသံမှ ပြန်မလာဘူး။ သူ့လမ်း သူ ဆက် မောင်းသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးမှာ ရပ်ပြီး မြင်းရထား သွားရာနောက်ကို မျက်စိ တစ်ဆုံး ကြည့်နေမိသေးတယ်။ ကျွန်တော် အီတိုင်လီ ရောက်တဲ့အထိ နှစ်နာရီတိတိ လျှောက်ခဲ့ရတယ်။ ပါရီကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ အမောကို ပြေသွားတာပဲ။ အခု ကျွန်တော် လာခဲ့တဲ့ ခရီးမှာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက် လာတာက နည်းတယ်။ အပြေးအလွှား လျှောက်လာတာက များတယ်။

လမ်းတွေပေါ်မှာ သွားလာ လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ငြိမ်ဆိတ် နေတာပဲ။ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ မြို့တော်ကြီး တစ်မြို့ထဲမှာ လျှောက်သွား နေရတာနှင့် တူလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ အရုဏ်တက်တော့မယ်။ အရုဏ်ဦးရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ မသိမသာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီ။ ကျွန်တော် အန် တင်လမ်း ရောက်သွားချိန်မှာ ပါရီမြို့တော်ဟာ အိပ်မောကျနေရာက လှုပ်ရှား လူးလွန်စ ပြုနေပြီ။ ကျွန်တော် မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်သွားချိန်မှာ စိန့်ရီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းဆီက နာရီထိုးသံ ငါးချက် ကြားလိုက်ရတယ်။ အိမ်စောင့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြောလိုက်တယ်။ အိမ်စောင့်က ကျွန်တော့် ကို ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်ဆီ သွားတိုင်း ဖရန့်

နှစ်ဆယ် ပေးနေကျလူ ဆိုတော့ သူ မှတ်မိနေတာပေါ့။

ကျွန်တော် အချိန်ကုန်ခံ လေကုန်ခံပြီး မာဂရက် အိမ်ထဲ ရှိမရှိ အစောင့်ကို မေးမနေတော့ဘူး။ တံခါးဝက နေပြီး နားစွင့်ကြည့်တယ်။ အိမ်ထဲက ဘာသံဆို ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ တောပိုင်းက အိမ်ရဲ့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဟာ ဒီအိမ်အထိ ကူးစက်လာသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ လိုက်ကာတွေ၊ ခန်းဆီးတွေ ပိတ်ထားလိုက်တာ လုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲက ခန်းဆီးတွေကို ပထမ ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းဘက် သွားပြီး ခန်းဆီးအားလုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခန်းဆီးတွေလည်း ဖယ်လိုက်ရော အပြင်ဘက်က ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်ဟာ ပြေးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာခုတင်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသမျှ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းကို ဝင်ကြည့်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အဖြစ်ကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ရူးစေနိုင်လောက်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

ကျွန်တော် မာဂရက်ရဲ့ အလှပြင် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တစ်ဖက်က တင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပရူးဒင့်စ်ကို အော်ခေါ်ကြည့်တယ်။ ခေါ်တာမှ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် မဟုတ်ဘူး၊ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ခေါ်တာ။ ပြန်ထူးတဲ့ လူ တစ်ဦးတလေမှ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ကနေ့ နေ့လယ် မာဂရက် ပြန်လာ မလာ အိမ်စောင့်ကို မေးကြည့်တယ်။

‘ပြန်လာတယ် ခင်ဗျ၊ မဒမ် ပရူးဒင့်စ်နှင့် အတူတူ လာကြတာ’

‘ကျွန်တော့်ကို ဘာမှာ သွားသေးသလဲ’

‘ဘာမှ မှာမသွားပါဘူး’

‘ဒီကို လာပြီး သူတို့ ဘာလုပ်ကြသလဲ’

‘ဒီကို ရောက်လာပြီးတော့ မြင်းရထား တစ်စီးနှင့် ပြန်ထွက်သွားကြ

တာပဲ’

‘မြင်းရထားက ဘယ်လို ရထားမျိုးလဲ’

‘ကိုယ်ပိုင် ရထားမျိုးပဲ’

သူတို့ လုပ်နေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။

ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စ် အိမ်ရှေ့က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို သွားလှုပ်

တော့ အိမ်စောင့်က လှမ်းမေးတယ်။ ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’ တဲ့။

‘ပရူးဒင့်စ်နှင့် တွေ့ချင်လို့’

‘သူ ပြန်မရောက်သေးဘူး ခင်ဗျ’

‘မရောက်သေးတာ သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မနေ့ညကတည်းက သူ့ကို ပေးဖို့ ဆိုပြီး လာပေးထားတဲ့ စာ၊ အခုထက်ထိ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ ပြန်မရောက်လို့ မပေးရသေးပါဘူး’

အိမ်စောင့်က စာ တစ်စောင် ထုတ်ပြလို အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးက မာဂရက်ရဲ့ လက်ရေး။ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲက စာကို လှမ်းယူလိုက်မိတယ်။ ရေးထားတဲ့ လိပ်စာက...

‘မဒမ် ဒူဗာရှိုင်း ပရူးဒင့်စ်မှ တစ်ဆင့် အင်မ် ဒူဗဲလ် အာမန်းသို့’

‘ဒီစာဟာ ကျွန်တော့်ကို ပေးဖို့ စာပဲ’ ကျွန်တော်က အိမ်စောင့်ကို လှမ်းပြောပြီး စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာကို ပြလိုက်တယ်။

‘ဪ လူကြီးမင်းက အင်မ် ဒူဗဲလ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အား ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျား မဒမ် ပရူးဒင့်စ်ဆီ ခဏ ခဏ လာဖူးတာပဲ’

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်လည်း ရောက်ရော စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်တယ်။ အထဲက စာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိ တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့်မှာ မိုးကြိုး ပစ်ချလိုက်ရင်တောင်မှ အခုလောက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိမယ် မထင်ဘူး။

အာမန်း၊ ရှင် ဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ တခြား ယောက်ျား တစ်ဦးရဲ့ အပျော်မယား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ရှင်အဖေနှင့် နှမငယ်လေးဆီကို ပြန်သွားပါတော့။ သန့်ရှင်း ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မာဂရက် ဂေါတီးယားလို့ ခေါ်တဲ့ လမ်းစပျောက်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရှင် မကြာခင် မေ့သွားမှာပါ။ ရှင် တဒင်္ဂမျှ ချစ်ခဲ့တဲ့ ဒီမိန်းမဟာ ရှင်

ကြောင့် သူ အခိုက်အတန့်မျှ ရရှိ ခံစားလိုက်ရတဲ့ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု
လေး အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။

ကျွန်တော် သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးသွားပြီလို့ ထင်မိတယ်။
လမ်းပေါ်မှာ လဲကျသွားမှာ ကြောက်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်း
အားယူပြီး ထိန်းနေရတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ ဘာကိုမှ မြင်နိုင်စွမ်း
မရှိတော့ဘူး။ အတော်ကြီးကြာမှ သတိ ပြန်လည်သလို ဖြစ်လာတယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်ကိုလည်း ပြန်ပြီး သတိထားမိတယ်။ လူတွေ အားလုံး အသွားမပျက်
အလာမပျက် ရှိနေကြသားပဲ။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိတဲ့ လူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ ရှိပုံ မရဘူး။

ထိုးနှက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း
ကျိတ်ပြီး ကြွကြွခံနိုင်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ မလွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စပါ။ ချက်ချင်း ဆို
သလိုပဲ အဖေကို သတိရလာတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေဟာ ကျွန်တော်နှင့်
တစ်မြို့တည်း ရှိနေတာပဲ။ သူ့ဆီ သွားမယ်။ သူ့ဆီ ရောက်သွားလို့ ကျွန်တော့်
အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်ရရင် ကျွန်တော့် ဒုက္ခကို သူလည်း တတ်အားသရွေ့
ဝေမျှပြီး ခံမှာပဲ။

ကျွန်တော့်အဖြစ်က စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်နေတဲ့ အရူး တစ်ယောက်
နှင့်လည်း တူတယ်။ နောက်က လူတွေ ပိုင်းအလိုက်ခံနေရတဲ့ သူခိုး တစ်ယောက်
နှင့်လည်း တူတယ်။ ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ပြီး
ကျွန်တော့်အဖေ ရှိရာ ပါရီဟိုတယ်ဘက်ကို တအားကုန် ပြေးသွားနေမိတယ်။
အဖေရဲ့ အခန်းတံခါးမှာ သော့က တန်းလန်းချိတ်လျက်ပဲ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်
ပြီး ဝင်သွားတော့ အဖေဟာ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ အေးအေး
ဆေးဆေး စာထိုင်ဖတ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်တော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩ
သွားတဲ့ လက္ခဏာ မပြဘူး။ ကျွန်တော် အခုလို ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီ ရောက်လာ
လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ စကား လုံးဝ
မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်ပြီး အဖေ လက်ထဲ လဲကျ
သွားတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ စာဟာလည်း အဖေ လက်ထဲ
ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေအိပ်ရာ ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေမိပါတယ်။

ဘဝ ရေစီးကြောင်း တစ်ခုဟာ အတားအဆီး တစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် အရှိန်ပျက်ပြီး ရပ်တန့်သွားရပေမယ့် အချိန်တန်တော့လည်း သူ့မူလ လမ်းကြောင်း အတိုင်း ဆက်လက်ပြီး စီးဆင်းစမြဲပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝ ရေစီးကြောင်းဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ့်အရှိန်နှင့်ကိုယ် အေးအေးသာသာ စီးဆင်းနေရာက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ်လိုက်တဲ့ မှန်တိုင်း အရှိန်ကြောင့် ရပ်တန့်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အချိန်တန်တော့ ကျွန်တော့် ဘဝ ရေစီးကြောင်းဟာ မူလ လမ်းကြောင်း အတိုင်း အရှိန်အဟုန် မပျက် ပြန်ပြီး စီးမြဲတိုင်း စီးသွားနေပါတယ်။ အဲသလို အချိန်ကျတော့မှ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြီး သတိရလာမိတယ်။ တချို့ ဖြစ်ရပ်တွေကျတော့ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတဲ့ သံသယက ရှိနေဆဲပဲ။ တချို့ အဖြစ်တွေ ကျတော့ သတိရလိုက်တိုင်း နောင်တ တရားဟာ ဒွန်တွဲပြီး ပါလာတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မာဂရက်ကို ဘော်ဂျီဗယ်လ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ပါရီကို သွားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို မေ့လို့ မရ ဖြစ်နေရတယ်။ ဘာကြောင့်များ ထားခဲ့မိပါလိမ့်။ ထားခဲ့တယ် ဆိုဦးတော့ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း မပြန်ရတာလဲ။ တကယ် လို့သာ အဲဒီညက စောစောစီးစီး ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ရင် မာဂရက်နှင့် ကျွန်တော် အခုလို အဖြစ်မျိုး ရောက်ချင်မှ ရောက်မှာ။ ဒါကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေဆဲပဲ။

ကျွန်တော့် အဖြစ်တွေဟာ တကယ် ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အိပ်မက်ဆိုးတွေများလား ဆိုတဲ့ အတွေးကလည်း အခုထက်ထိ ပေါ်နေတုန်း

ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် ရေးခဲ့တဲ့ စာဟာ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒီစာက သက်သေခံနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ စာကို ခဏ ခဏ ထုတ်ဖတ်မိတယ်။ အဲသလို ဖတ်လိုက်မှပဲ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ အိပ်မက် မဟုတ်ပါလား ဆိုတဲ့ အသိ ပြန်ပြန်ပြီး ဝင်လာရတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီထိခိုက်မှုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ မထူနိုင် မထနိုင် မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဟိုနေ့က ဖိစီးခံခဲ့ရတဲ့ သောက၊ ပါရီ အရောက် မနားမနေ လမ်းလျှောက်ခဲ့ ရတဲ့ ပင်ပန်းမှုဒဏ်နှင့် မနက် အရုဏ်တက် အချိန်မှာ ရလိုက်တဲ့ သတင်းဆိုး။ ဒီ သုံးခု ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရှိန်ဟာ ကျွန်တော့် အတွက် ခေါင်း မထောင်နိုင်လောက်အောင်ကို ပြင်းထန် ကြီးမားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အဲသလို ဖြစ်သွားတော့ ပထမဆုံး အမြတ်ထွက်တဲ့ လူဟာ ကျွန်တော့် အဖေပဲ။ စီနယ်ကို သူနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ လူချင်း တွေ့ကတည်းက ခေါ်ခဲ့တာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဖို့ သဘောတူ လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဟာ အဖေနှင့် ခွန်းတုံ့ခွန်းလှယ် ပြန်ပြောနိုင် တဲ့ အခြေအနေကို မရှိခဲ့ဘူး။ အဖေ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ရုံက လွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ရဲ့ အဓိက လိုအပ်ချက်ကလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို ရရှိ ခံစားဖို့ပဲ။ ဒီ လိုအပ်ချက်ကို ပေးစွမ်း နိုင်တဲ့ လူကလည်း ကျွန်တော့်အနားမှာ အဖေပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ဆို ရင် ကျွန်တော်ဟာ အဖေ တောင်းသမျှ ကတိ အကုန်ပေးခဲ့တာပဲ။ အဖေက လည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ အားလည်း ပေးပါတယ်။ သူ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရ အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရှာပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှကို ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ညနေ ၁၂ နာရီလောက်ကျတော့ အဖေဟာ မြင်းရထား တစ်စီး စင်းလုံးငှားပြီး ကျွန်တော့် ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကိုရော၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုပါ သူ့ဘာသာသူ တစ်ဦးတည်း ထည့် သွင်း ထုပ်ပိုးပြီး မြင်းရထားပေါ် သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ပြီး တင် တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုလည်း ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်

ဟာကိုယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်စိအောက်မှာ ပါရီမြို့ဟာ ဝေးဝေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရာက နောက်ဆုံး ပျောက်သွားတယ်။ ပါရီမြို့လည်း ပျောက်သွားရော အထီးကျန်နိုင်လှတဲ့ လမ်းမကြီးကို သတိပြုမိတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့် ပါးပြင်တွေပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ တဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလာနေပြန်တယ်။

အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို အားပေးခြင်း၊ ဖျောင်းဖျံခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း မပြုတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ငိုနေတာကို ထိုင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ ငိုချင်သလောက် ငိုစမ်းပစေတော့လို့ လက်လွှတ်ထားတဲ့ သဘောပဲ။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲညှစ်ပြီး အားပေးတဲ့ အမူအရာ ပြတယ်။ ‘မင်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း အနားမှာ အဖေ ရှိပါသေးတယ်’ လို့ သတိပေးနေသလိုပဲ။

ညပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော် ခဏလေး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အဲဒီ တဒင်္ဂကလေး အတွင်းမှာပဲ မာဂရက်နှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော် နီးလာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြင်းရထားထဲ ရောက်နေတဲ့ အဖြစ်ကို မသိဘူး။ နောက်ကျမှ အဖြစ်မှန်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော် အဖေမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲဘူး။ စကားလည်း မပြောဝံ့ဘူး။ ‘ကဲ အဖေ ပြောတာ မမှန်ဘူးလား၊ ဒီမိန်းမမျိုးဟာ မင့်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မချစ်ပါဘူး’ လို့။ အဖေ ပါးစပ်က အဲဒီစကား ထွက်လာမှာကို ကျွန်တော် သိပ်ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ တော်ရှာပါတယ်။ သူ ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို မသုံးရှာဘူး။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို လုံးဝ တစ်ခွန်းမှ မဟာဘူး။ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပဲ စီနယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော့်နှမငယ်ကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်နေတဲ့ အချိန်မှာ နှမငယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မာဂရက် ရေးလိုက်တဲ့ စာကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်တော် နှမလေးဟာ အင်မတန်မှ နုနယ် ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အရွယ်ပါ။ အင်မတန်မှလည်း ဖြူစင် ရိုးသားတဲ့ အရွယ်ပါ။ နှမလေးနှင့်သာ နေရရင် ကျွန်တော့် ချစ်သူ မာဂရက်ကို မေ့သွားနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

အဖေဟာ ကျွန်တော် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားအောင် အမဲလိုက်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်တယ်။ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် အိမ်နားနီးချင်းတွေကို စည်းရုံးပြီး အမဲလိုက် ထွက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အများနှင့် ရောယောင်ပြီး ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ အခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ သူတစ်ပါး အသက်ကို

သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့တော့ ဘယ်လို ကြိုးစားလို့မှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရပါဘူး။

အမဲလိုက် အဖွဲ့တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း နေရာ သတ် မှတ်ပေးပြီး တာချပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျည်ဆန် မထည့်ရသေးတဲ့ အမဲပစ် သေနတ်ကို ဘေးချပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စိတ်ကူးလိုက် တွေးလိုက် နှင့် အချိန်ကုန် ရတယ်။ မိုးကောင်းကင်ထက်မှာ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် ယွင့်ပါနေတဲ့ တိမ်တွေဆီ ငေးမောနေမိတယ်။ ကျွန်တော့် အတွေးတွေဟာ ဘိမ်တွေနှင့် အတူ မျောပါပြီး အထီးကျန်နိုင်လှတဲ့ လွင်ပြင်တွေပေါ်မှာ လူးလိမ့် ခြားသွားနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အော်အော်ပြီး ခေါ်နေတဲ့ အသံကို နားထဲက ကြားနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ နေရာနှင့် ခြေလှမ်း ဘယ်လှမ်းလောက် အကွာမှာ ရှိနေတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြ နေတာကိုလည်း မြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလို့ မရဘူး။ ပုံတံက တလွင့်လွင့် မျောသွားနေပါတယ်။

အဖေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာနေတဲ့ သူပါ။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ငြိမ်သက်နေသလို ရှိပေမယ့် တည်ငြိမ်မှု လုံးဝ ကင်းမဲ့နေတဲ့ စိတ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို သူ သတိထားမိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်တော် မတွေးနိုင်အောင် အားထုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် အာရုံကို တစ်ခုက တစ်ခု အစဉ်ဆက်တိုက် ပြောင်းသွားနေအောင် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုး သုံးပြီး လုပ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော့် နှမငယ် ခမျာကတော့ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ဘာမှ မသိရှာ ဘူးပေါ့။ သူ သိထားတာက အစ်ကိုလုပ်တဲ့ လူဟာ အလွန် တက်တက်ကြွ ကြွ ရှိတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တယ်။ ဒါပဲ သိတာ။ အခုလို ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အဖြစ်၊ တွေတွေဝေဝေ ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်နှင့် မှိုင်နေတဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ သူ့စိတ်မှာ အံ့သြနေတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံလည်း ရတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အဖေဟာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ် ပူပန်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံ လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖေ စိတ်ထိခိုက်တာ မြင်ရပြန်တော့ လည်း ကျွန်တော် သနားမိတယ်။ ကျွန်တော့် နှုတ်က ဖွင့်ဟ မပြောပေမယ့် တစ်ခါတလေ အဖေလက်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ စိတ်ထဲက ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော် ပြတဲ့ အရိပ်အခြည်ကို အဖေကလည်း နားလည်မှာပါ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ တစ်လ ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ တစ်လလည်း ကုန်ရော ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားလည်း ကုန်ရော။ မာဂရက်ကို သတိရတဲ့ စိတ်ဟာ ပျောက်သွားတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုလို့သာ သတိရလာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ချစ်လျက်ပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ စိတ်ဟာ လျော့သွားတယ်လို့ ကို မရှိဘူး။ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးလို့သာ လာတယ်။ သိပ်ချစ်လွန်းတော့လည်း သူ့ကို မေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဖြစ်သင့်တာက ချစ်ရင်လည်း ချစ် မုန်းရင်လည်း မုန်း၊ ဒီ နှစ်လမ်း တစ်လမ်းကို ရွေးပါမှ ဖြစ်တော့မှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု လောလောဆယ်ကတော့ ကျွန်တော့် သူ့ကို မြင်ချင်တယ်။ မြင်ချင်တာမှ အခု ချက်ချင်းကို မြင်ချင်တာ။ ဒီဆန္ဒဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ဒီဆန္ဒကို ကျွန်တော် တွန်းလှန်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရဘူး။

ကျွန်တော် မာဂရက်ကို နောက် တစ်လ သို့မဟုတ် နောက် တစ်ပတ်ကျမှ တွေ့ရရင်ကော မဖြစ်ဘူးလားလို့ မေးလာရင် မဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ဖြေရမှာပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်တာက ကနေ့ဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျ တော့ ဆက်ဆက်ကို တွေ့ရ မြင်ရပါမှ။ မတွေ့ရရင် ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ဆင်းရဲရတော့မှာ။

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အဖေဆီ သွားပြီး ကိစ္စ တစ်ခု ရှိနေလို့ ပါရီကို သွားပါရစေလို့ ခွင့်ပန်တယ်။ ကိစ္စပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်း ပြန်လာပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိလည်း ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ပါရီကို သွားချင်နေတယ် ဆိုတာ အဖေ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ အဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြုပြီး မသွားဖို့ တားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွားမှ ဖြစ်မှာလို့ အကြောင်းပြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖေဘက်ကပဲ လျှော့ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တယုတယ ပွေ့ဖက်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်လာဖို့ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် တတွတ်တွတ် မှာရှာတယ်။

ကျွန်တော် ပါရီကို အသွားမှာ တစ်လမ်းလုံး အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ တစ်မှေးလောက် အိပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ မရဘူး။ ပါရီလည်း ရောက်ရော၊ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပဲ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်မေးခွန်း ထုတ်မိတယ်။ အမှန်တော့ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘူး။ ဘာလုပ်ရ မုန်းလည်း မသိဘူး။ တကယ်လို့ တစ်ခုခု လုပ်ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ

တစ်ခုခုဟာ မာဂရက်နှင့် ဆက်စပ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်မယ် ဆိုတာတော့ သိတယ်။

ကျွန်တော် လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ပြီး အဝတ်အစား လဲတယ်။ ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချင် အီလီဆီဘက် ထွက်ခဲ့တာပဲ။ ရာသီဥတု ကလည်း သာယာနေတယ်။ အချိန်ကလည်း စောသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်ရ တာ အကောင်းသား။ ဟိုရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်လည်း ကြာရော မာဂရက် မြင်းရထားလည်း လာရော။ သူ့ မြင်းရထား လာနေတာက ရွန်ပွိုင့်လမ်းဘက် ကနေပြီး ကျွန်တော့် လမ်းဘက်ကို လာနေတာ။ မြင်းတွေကတော့ ထပ်ဝယ် ထားတဲ့ မြင်းသစ်တွေပဲ။ ရထားကတော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ရထားပဲ။ ရထားထဲမှာတော့ မာဂရက် ပါမလာဘူး။ မာဂရက်ဟာ သူ့ မြင်းရထားနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိချင် ရှိနေမယ်လို့ တွေးမိတာနှင့် ဘေးဘီကို မျက်စိ ကစား လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ မလွဲဘူး။ မာဂရက်ဟာ အမျိုးသမီး တစ် ယောက်နှင့် တွဲပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ လမ်းလျှောက် လာနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူနှင့် တွဲလာတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် အလျင်က မတွေ့ဖူးဘူး။

သူ ကျွန်တော့် ရှေ့က အဖြတ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ရော သူ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်သွားသလား ထင်ရတယ်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်တော့ သန်းလာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြုံးက မချိတရီ ပြုံးလိုက်ရတဲ့ အပြုံး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း နှလုံးအခုန် မြန်လွန်းလို့ ရင်ကွဲမလားတောင် ထင်ရတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဟောင်းကလေး ကို တည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာပေးနှင့် အသာအယာကလေး ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်နိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူကတော့ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် သူ့အဖော်ကို ခေါ်ပြီး မြင်းရထားပေါ် တက်သွားလေရဲ့။

ကျွန်တော် မာဂရက် အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အခုလို ကျွန်တော်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်ရတဲ့ အတွက် အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို စိတ်ထိခိုက်တော့မှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကြောင့် ပါရီက ထွက်သွား တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို သူ မကြားဘဲ မနေဘူး၊ ကြားမှာပဲ။ ကြားတော့ လည်း သူနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ဆက်ရန် မရှိတော့ဘူးလို့ တွက်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကနေ့ ကျွန်တော့်ကို ပါရီမြို့ထဲမှာ ပြန်တွေ့ရပြန်ပြီ။ တွေ့တာ မှ ကျွန်တော်နှင့် မရှောင်သာ မတိမ်းသာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြတာ။ နှစ် ယောက်စလုံး ဖြူရော်ရော် မျက်နှာတွေနှင့်၊ ဣန္ဒြေ ခပ်ပျက်ပျက်။ ကျွန်တော် ပါရီကို ပြန်လာတာဟာ အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလို့သာ ပြန်လာတာ ဖြစ်မယ်

လို့ သူ တွေးမှာပဲ။ ဒီလို ဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းဟာ ဘာလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို လည်း သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး မေးမှာပဲ။

တကယ်လို့များပေါ့လေ။ မာဂရက်ကို စိတ်လက် မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေ တယ်လို့ ယူဆရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးနှင့်သာ တွေ့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို မသနားဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်မိမှာလည်း သေချာတယ်။ သူ့ကို ထိခိုက်အောင်၊ နစ်နာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ နည်းနည်း ကလေးမှ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခု သူ့ကို မြင်ရတာဖြင့် အလျင်က ပုံစံအတိုင်း ခပ်ပျော် ပျော်ပဲ ရှိနေပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် နေစဉ်က ကျွန်တော် မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေကို တစ်ဦးဦးက ပေးနေပြီ ဆိုတော့ ဟိုတစ်ချိန်ကလို စည်းစိမ် ယစ်တုန်းပဲ ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့် သိသာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွား ခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်မှုကို သိသိသာသာ ဖော်ပြခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်မိခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိက္ခာ ကျခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကြောင့် စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ သလောက် တော့ သူလည်း ခံစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။

သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ပြုခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဥပေက္ခာ မပြုနိုင် ဘူး။ လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် နာကျင်သလောက် သူ နာကျင်ရမယ်။ ကျွန်တော် ထိခိုက်သလောက် သူ ထိခိုက်ရမယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က တန်ပြန်မှု ဟာ မရှိ မဖြစ်ဘူး။ ရှိကို ရှိရမယ်။

ကျွန်တော့်ဘက်က တုံ့ပြန်တဲ့ အခါမှာလည်း အပြုံးမပျက် တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော် ပရူးဒင့်စ်ဆီကို ထွက်ခဲ့တယ်။ အိမ်စေ မိန်းမက ပရူးဒင့်စ် ဆီ သွားပြီး အကြောင်းကြားနေခိုက်မှာ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပရူးဒင့်စ် ထွက်လာပြီး သူ့ရဲ့ အလှပြင်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပရူးဒင့်စ် အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ထိုင်မိရော အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်း အထွက်က တံခါး အသာအယာ ဖွင့်သံရယ်၊ ခြေခပ်ဖော့ဖော့ နင်း သံရယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီး ရှောင်ခနဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပိတ် သွားသံရယ် အားလုံး ဆက်တိုက် ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ လာတာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား’ ကျွန်တော်က ပရူးဒင့်စ်ကို ခပ်တည်တည်ပဲ မေးတယ်။

‘နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မာဂရက်လည်း ဒီမှာ ရောက်နေတာ၊ ရှင် လာတယ် ဆိုတာ သိလို့ လစ်သွားတာ၊ အခုနက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံဟာ သူပေါ့’

‘သူက ကျွန်တော့်ကို အခုမှ ကြောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့’

‘အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က သူ့ကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပြီး ရှောင်သွားတာပါ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ’ ကျွန်တော်ဟာ ဒီစကားကို ပြောနေချိန်မှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ သက်ပြင်း တစ်ချက် ဂျူလိုက် ရပါသေးတယ်။ ‘ခင်ဗျား အမျိုးသမီးက သူ့ မြင်းရထား၊ သူ့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ နှင့် သူ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပြန်ရဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွာသွားတာပဲ၊ သူ လုပ်တာ မှန်တာပေါ့၊ သိပ်ကို မှန်တာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဆိုးစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ကနေ့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ခဲ့သားပဲ’

‘ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ’ ပရူးဒင့်စ်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်နှင့် ကြည့်တယ်။ တစ်ချိန်က မာဂရက် အပေါ်မှာ အရူးအမူး ချစ်ခဲ့တဲ့ လူဟာ ဒီလူမှ ဟုတ်ပါလေစ ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးလည်း သူ့ဦးနှောက်ထဲ ဝင်နေ ဟန် တူပါတယ်။

‘ချင် အီလီဆီမှာ တွေ့ခဲ့တာပါ၊ သူ့မှာ အဖော် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါတယ်၊ အမျိုးသမီးက ခပ်ချောချောပဲ၊ ခင်ဗျား သိသလား၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘အမျိုးသမီး ပုံပန်းက ဘယ်လိုလဲ’

‘သူ့အသားက ဝင်းဝင်းအိအိနှင့် အတော်ကလေး လှတယ်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကတော့ သွယ်လှလှပဲ၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် အတော်ကို ကြည့်လို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ’

‘ဪ အဲဒါ အိုလံပီ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးက တော်တော်ကို ချောတယ်’

‘သူ့ အခု ဘယ်သူနှင့် တွဲနေသလဲ’

‘အမြဲ တွဲနေတဲ့ လူတော့ မရှိသေးဘူး၊ ဟိုလူနှင့်တွဲ ဒီလူနှင့်တွဲပဲ’

‘နေတော့ ဘယ်မှာ နေလဲ’

‘ထရွန်ချက်လမ်းမှာ နေတယ်၊ ဘာလဲ၊ ရှင်က သူနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်နေပြီလား’

‘ဒါတော့ အခု ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမလဲ’

‘မာဂရက်ကျတော့ ဘယ်သွားထားမလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် လွန်ရာများ ကျနေမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် လုပ်ရက်တဲ့ စိတ် မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း သိနေသားပဲ၊ သူ ကျွန်တော့်အပေါ် လုပ်သွားပုံက ဘယ်လောက်များ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်သလဲ၊ မိန်းမရွှင် ဆိုတော့ မိန်းမရွှင်စိတ်နှင့် လုပ်တာလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် သူ လုပ်သွားပုံကို စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်မိခဲ့တာဟာ အရူးမို့ ချစ်မိခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ပြီး အတည်သွားကြတာဟာ အရူးအမိုက်မို့ပေါ့၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ စဉ်းစားစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုအမျိုးသမီးကို တကယ် စွဲနေပြန်ပြီ’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြောပုံ ပြောနည်းကို ခင်ဗျား ခန့်မှန်းကြည့်ရင် သိမှာပါ။ စိတ်ထဲက မပါပေမယ့် ခပ်တည်တည်ပဲ မာန်အပြည့်နှင့် ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောထွက်ဖို့ အတွက် အတော်ကြီး အားထုတ်ရပါတယ်။

‘မာဂရက်ဟာ ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ အခုအချိန်ထိ ချစ်တုန်းပါ၊ ကနေ့ရှင့်နှင့်လည်း ဆုံမိပြီးရော ကျွန်မဆီ တန်းလာပြီး ပြောတာပဲ၊ သူ ဒီကိုရောက်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လို့၊ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်၊ အဲသလောက်ကို ဣန္ဒြေပျက်တာ၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မာဂရက်ဟာ ရှင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် မကုန်သေးဘူး ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်’

‘ကဲ ဆိုပါဦး၊ သူက ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲ’

‘သူက ပြောတယ်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အာမန်းဟာ ရှင့်ဆီကို ရောက်အောင် လာမှာပဲ၊ သူ လာရင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပေးပါလို့ မှာသွားတယ်’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို အစကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပဲ၊ ပြောလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်လို့၊ သူဟာ သဘောမဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေတတ်တဲ့ တခြား မိန်းမတွေနှင့်တော့ အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ဘယ်လိုဟာမျိုး လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ သိသင့်ပါလျက်နှင့် မသိတာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ အခုလို သူ့ သဘောကို စောစောစီးစီး နားလည်လိုက်ရတော့ သူ့ဒုက္ခကို သိပ်မခံရတော့ဘူးပေါ့၊

တကယ်လို့များ သူ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်ပြီး အတူတူ နေလိုက်မိမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ပျက်မှာ သေချာတယ်’

‘ရှင့်ဘက်က အဲသလို စိတ်မျိုးနှင့် အဲသလို သဘောမျိုး ထားနိုင်တယ် ဆိုတာ မာဂရက် သိရရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ သူ ရှင့်ကို ခွာလိုက်တဲ့ အချိန်ဟာ တကယ် အချိန်ကောင်းပဲ။ ဟိုကောင်လေ၊ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ ရောင်းပေးဖို့ ခိုင်းထားတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကောင်ပေါ့။ အဲဒီနောက် မာဂရက်ရဲ့ အကြွေးရှင်တွေဆီ သွားပြီး အကြွေးအားလုံး ဘယ် လောက် ရှိတယ် ဆိုတာ လိုက်စုံစမ်းတယ်။ ကြွေးရှင်တွေကလည်း လန့်ဖျပ် ကုန်တာပေါ့။ အချိန်မီပေလို့ပေါ့။ အချိန်သာ နောက်ကျသွားရင် အဲဒီကောင်က မာဂရက်ကိုတောင် ရောင်းပစ်မှာ’

‘အခုကော၊ ကြွေးတွေ ကျေပြီလား’

‘အနည်းနှင့် အများတော့ ကျေသွားပြီ ဆိုရမှာပေါ့’

‘ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး ငွေထုတ်ပေးသလဲ’

‘အင်န် နယ်စားက ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးကျတော့ ငွေထုတ် ပေးချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ များလွန်းလို့ ခါတောင် ချနေရတယ်။ တိုတိုပြောရရင် သူက မာဂရက်ကို ဖရန့်ငွေ နှစ်သောင်း ထုတ်ပေးတယ်။ သူကလည်း သူ့ စိတ်ကူးနှင့် သူပေါ့။ မာဂရက်က သူ့ကို သဘောမကျဘူး ဆိုတာတော့ သူ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ မြင်းတွေကို ပြန်ဝယ်ပေးတယ်။ ပေါင်ထားတဲ့ စိန်ရွှေ ရတနာ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ပြန်ရွေးပေးတယ်။ မြို့စားကြီးက ပေးတဲ့ နှုန်းထား အဟိုင်း လစဉ်ပုံမှန် ငွေကြေး ထောက်ပံ့တယ်။ တကယ်လို့ သူ ပေးသမျှကို လက်ခံပြီး မာဂရက်က ခပ်အေးအေး နေသွားမယ် ဆိုရင် ပြဿနာ မပေါ်နိုင် တော့ဘူးပေါ့’

‘သူ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ။ တောက်လျှောက် ပါရီမှာပဲ နေသလား’

‘ပါရီမှာ နေတာပဲ။ ရှင် ထွက်သွားကတည်းက သူ ဘော်ဂျီဗယ်လ်ကို မပြန်တော့ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မပဲ သွားပြီး သိမ်းရတယ်။ ရှင့်ပစ္စည်းတွေ ကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ အခု ဒီမှာ ရှိနေတယ်။ ရှင် ယူချင်တဲ့ အချိန် လူလွတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်ပါ။ ရှင့်ပစ္စည်း အားလုံး စုံပါတယ်။ တစ်ခုပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဟို ရှင့်လက်မှတ်တိုက်လေးတွေ ထိုးထားတဲ့ သေတ္တာကလေးလေ။ အဲဒါကိုတော့ မာဂရက်က သူ အမှတ်တရ

သိမ်းထားချင်လို့ ဆိုပြီး ယူထားတယ်။ ရှင် ပြန်လိုချင်ရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ ဆီက ပြန်တောင်းပေးပါမယ်’

‘သူ သိမ်းထားချင်တယ် ဆိုလည်း ယူပါစေ’

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည် စို့လာရပြန်တယ်။ ဘော်ဂျီ ဗယ်လ် ရွာမှာ မာဂရက်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို အမှတ်တရ ယူထားချင်တယ် ဆိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိနေ သေးကြောင်း ပြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ တကယ်လို့များ အဲဒီအချိန်ကသာ မာဂရက် ရောက်လာရင် သူ့ကို လက်စားပြန်ချေမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ လုံးဝ ပျောက် သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်နေမိမှာ မလွဲဘူး။

‘ကျွန်တာတွေကတော့...’ ပရူးဒင့်စ်က ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ‘မာဂရက် ရဲ့ အနေအထိုင်ဟာ အလျင်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့ဘူး။ အခုလို အနေအထိုင် မျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ညဆိုလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နေတာ များတယ်။ ကပ္ပဲရှိသမျှ အကုန် လျှောက်သွားတာပဲ။ ညလယ် စာ စားပွဲတွေ ဆိုရင်လည်း သူ မရောက်တာ မရှိဘူး။ အခုဆိုရင် အလျင်တုန်း က သူ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တတ်နေပြီ။ အခု အရက် သောက် တယ်။ ဟိုတလောက ညလယ်စာ စားပွဲ တစ်ခုက အပြန်မှာ စိတ်ပန်း လှပန်း ဖြစ်ပြီး လဲသွားလိုက်တာ တစ်လလောက် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ဂရုတစိုက် ပြုစု ကုသပေးလို့ နေလည်း ကောင်းလာရော အလျင်ပုံစံအတိုင်း မဆင်မခြင် ပြန်နေတာပဲ။ သူ လုပ်ပုံ ကြည့်ရတာ သေသွားလည်း အေးတာပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်နှင့်များ လုပ်နေသလား မသိပါဘူး။ ရှင် သူ့ဆီ သွားလည်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသလား’

‘သွားတွေ တော့ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ။ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျား ဆီ လာတာက ခင်ဗျားကို ခင်လို့ သက်သက် အလည်လာတာပါ။ ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် မသိခင်ကတည်းက ခင်ဗျားနှင့် သိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် သိကျွမ်းပြီး သူ့ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ရ တာပါ။ အခု ကျွန်တော် သူ့ချစ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကိုတော့ မမေ့နိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီခဲ့တာပါပဲ။

မာဂရက် ရှင့်ကို ခွာသွားအောင် ကျွန်မ တော်တော် ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ဒီဟာ အတွက်လည်း ရှင် နောက်ကျတော့ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်မှာပါ’

‘ဒီလို ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူး နှစ်ထပ်ကွမ်း တင်ရမှာပေါ့ဗျာ’ ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ဒီမိန်းမနှင့် စကား ပြောချင်စိတ် ကုန်လာပြီ။ ဆက်ပြီး ပြောနေရင်လည်း အချိန်ကုန်ရုံ လေကုန်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပဲ။

‘ရှင် ပြန်တော့မလား’

‘ပြန်မယ်’

ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ သိရပြီပဲ။ ပြန်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့။

‘မြန်လှချည့်လား’

ပရူးဒင့်စ်က အိမ်တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန်တော် တခြား မသွားတော့ဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဒေါသကြောင့် ထွက်လာနေတဲ့ မျက် ရည်စတွေ အပြည့်။ နှလုံးသားထဲမှာတော့ လက်စားချေချင်တဲ့ ဆန္ဒက အပြည့်။ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ခုကို ပိုက်ပြီး ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ မာဂရက်ဟာ သူ့လို အတန်းအစား တခြား မိန်းမတွေ နှင့် ဘာများ ခြားနားလို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လှချည့်ရဲ့လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဘဝဟောင်းက သာယာမှုတွေကို မက်မောလွန်းတဲ့ ဆန္ဒကို သူ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ မြင်းရထားလေးနှင့် သွားရမှာ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေရမှာ ဆိုတဲ့ မက်မောမှုကြောင့် သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို သူ မေ့သွားရော။ အမှန်တော့ သူဟာ ကျွန်တော်က တန်ဖိုးထားလောက်အောင် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် မြင့်မားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီညကလည်း ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်လို့ မပျော်တိုင်း မာဂရက် ကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ လက်စားချေရမလဲလို့ အကွက်ချပြီး ကျကျနန စဉ်း စားတယ်။ အမှန်တော့လည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အလိုဆန္ဒ တစ်ခုခုကို ထိခိုက်လာရင် အလွန် အားနည်း သေးသိမ်သွားတတ်တဲ့ သတ္တဝါ တစ်မျိုးပါပဲလား။

ကျွန်တော် ကနေ့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အိုလံပီဟာ မာဂရက်ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်း အသင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဘော်ဂျီဗယ်လ်က ပါရီ ပြန်ရောက်မှ အတူသွား အတူလာ ဖြစ်လာရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီမိန်းမက ကပ္ပဲတစ်ခု လုပ်လိမ့် မယ် ဆိုတဲ့ သတင်း ကျွန်တော် ရတယ်။ အဲဒီ ကပ္ပဲကို မာဂရက် လာ မလာ

စုံစမ်းလိုက်တော့ လာလိမ့်မယ်လို့ သိရတယ်။ သူ လာရင် ကျွန်တော် သွားမယ်။ ကျွန်တော် ဖိတ်စာ တစ်စောင် ရအောင် လုံးပန်းတယ်။ ရလည်း ရတယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကပွဲခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ စုံတွဲတွေနှင့် ပြည့်နေပြီ။ အားလုံး ကနေကြပြီ။ စုံတွဲတွေ အများကြီးထဲမှာ အင်န် နယ်စားနှင့် မာဂရက်တို့ စုံတွဲကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ အင်န် နယ်စားရဲ့ အမူအရာကတော့ မာဂရက်နှင့် တွဲကနေရတဲ့ အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ‘ဒီ အမျိုးသမီးဟာ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးကွ’ လို့ နှုတ်က ဖော်ထုတ်ပြီး မကြွားပေမဲ့ ကြွားနေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သူ့မျက်နှာ မြင်တာနှင့် ချက်ချင်း ရိပ်မိနိုင်လောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် မျက်နှာချင်း တည့်တည့်ဆိုင်မိမယ့် နေရာ တစ်နေရာ ရွေးပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။ သူ ကနေတာကိုလည်း မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ခဏနေတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားရော။ မြင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မျက်နှာထား ပြောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ အခုမှပဲ သူ့ကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဟန်အမူအရာမျိုး နှင့် ဦးခေါင်း ညွတ်တယ် ဆိုရုံကလေး ညွတ်၊ လက်တစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် အသာကလေး မြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒီကပွဲပြီးရင် သူ အိမ်ပြန်မယ်၊ အိမ်ပြန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဟို လူချမ်းသာ တဏှာရူးကောင်နှင့်’ ဒီအတွေးဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ‘သူတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့...’ အတွေးက အဲဒီအပိုင်းကို တစ်ဆက်တည်း ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူလာတယ်။ ဒေါသ အရှိန်ကြောင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးရောင် လျှမ်းလာတယ်။ သူတို့ စုံတွဲကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်လာတယ်။

ကပွဲ ခဏ နားတော့ ကျွန်တော် အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးဆီ သွားပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ အမျိုးသမီးကဖြင့်လှပါပေ။ အတော့်ကို ချောတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ဖြောင့်စင်း တောင့်တင်းပုံက မာဂရက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာတယ်။ ကျွန်တော် အမျိုးသမီးနှင့် စကားကောင်းနေခိုက်မှာ မာဂရက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ စူးစိုက်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်အလှကို သတိပြုမိဟန်တူပါရဲ့။ ဒီလို အလှပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ရရင်လည်း အင်န် နယ်စား

လို ဘဝင် မြင့်နိုင် ဝင့်ကြွားနိုင်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒကို နိုးကြွစေတဲ့ နေရာမှာလည်း မာဂရက် ထက်တော့ ညံ့မယ် မထင်ပါဘူး။ အခု အချိန်ထိ တော့ဖြင့် သူ့မှာ ချစ်သူ မရှိသေးဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ လည်း ခဲယဉ်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်တဲ့ ငွေကြေး ပမာဏကို ပြနိုင်ရင် ရမှာပါ။

ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ အပျော်မယား ဖြစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ချိန်လည်း ကပွဲ စရော ကျွန်တော် အဲဒီ အမျိုးသမီးနှင့် တွဲကတယ်။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ မာဂရက်ဟာ သူ့ခြံထည်လေးကို ကပျာကသီ ပခုံးပေါ် တင်ပြီး ဖြူရော်ရော် မျက်နှာကလေး နှင့် ကပွဲခန်းက ထွက်သွားရှာတယ်။

ကျွန်တော့် အလုပ်က တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ အောင်မြင် သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဘူး။ အမျိုးသမီးကတော့ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ။ အခွင့်အရေး ယူမယ်ဆိုရင် ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိ တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုးကျတော့ မရဲဘူး။ တကယ်လို့များ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဘုရား မကြိုက်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်မိမှာ သေချာတယ်။

ညလယ်စာ စားပြီးတော့ လောင်းကစားပွဲ စတယ်။ ခန်းမထဲမှာလည်း ကျွန်တော် ကျွန်တော်နှင့် ဆူညံနေတာပဲ။ ကစားဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် အိုလံပီရဲ့ ဘေးက ဝင်ထိုင်ပြီး ကစားတယ်။ ပါတဲ့ ငွေတွေကို ပစ်စလက်ခတ် ချလောင်း နေတာ တွေတော့ အမျိုးသမီးရဲ့ အာရုံက ကျွန်တော့်အပေါ် ရောက်နေပြီ။ တဒဂ်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော် လူဝီ ရွှေဒဂ်ားပြား တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာ လောက် နိုင်လိုက်တယ်။ ရွှေဒဂ်ားပြားတွေကို ကျွန်တော်က လုံးဝ ဂရုမစိုက် တဲ့ အနေနှင့် ရှေ့မှာ ပုံထားတယ်။ အိုလံပီရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရွှေဒဂ်ားပြား တွေပေါ်က မခွာနိုင်ဘူး။ လောဘ အခိုးအငွေ့တွေကလည်း ထွက်နေတယ်။

ကစားဝိုင်းပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အာရုံ မစိုက်တဲ့ လူက ကျွန်တော် တစ်ဦး တည်းပဲ ရှိတာ။ ကျန်တဲ့ လူစုကတော့ ကစားဝိုင်းမှာပဲ မဲနေကြတာ။ ကျွန်တော် ကတော့ တစ်ဖက်က ကစားရင်းနှင့် အမျိုးသမီး အကဲကို လေ့လာနေတယ်။ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း ကျွန်တော်ပဲ အများဆုံး နိုင်နေတယ်။ အမျိုးသမီး မှာတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်အောင် ရှုံးနေပြီ။ နောက်ထပ် လောင်းစရာ

လည်း ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးနှင့် တူပါရဲ့။ ကျွန်တော်က သူ ကစားဖို့ ငွေထုတ် ပေးသေးတယ်။

မနက် ငါးနာရီ ထိုးတော့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်ကြတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းက လူဝီ ရွေဒဂါးပြား သုံးရာတိတိ နိုင်လိုက်တယ်။

ကစားသမား အားလုံး လှေကား ရောက်ကုန်ကြပြီ။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နောက်ချန်နေခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိ ကြဘူး။ အိုလံပီက ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ပြနေတယ်။ သူလည်း ပြန်လှည့်လာရော ကျွန်တော်က ဆီးပြောတယ်။

‘ကိုယ် မင်းနှင့် စကားပြောချင်တယ်’

‘မနက်ဖြန်ကျမှ ပြောပါ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အခု ပြောချင်တယ်’

‘ဘာပြောမှာလဲ’

‘ပြောတော့ သိမှာပေါ့’

ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သွားတယ်။

‘မင်း ရှုံးတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှုံးတယ်’

‘အိမ်မှာ ရှိသမျှ ငွေ ကုန်ရော မဟုတ်လား’

သူက အဖြေ မပေးဘူး၊ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေတယ်။

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောစမ်းပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပြားမှ မကျန်ဘူး’

‘ကိုယ် လူဝီ ဒဂါး သုံးရာ နိုင်တယ်၊ ဟောဒီမှာ၊ ကနေ့ည မင်းနှင့်

နေခွင့် ပေးမယ် ဆိုရင် ဒီငွေတွေ အားလုံးကို ယူလိုက်တော့’

ကျွန်တော်က ရွေဒဂါးပြားတွေကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။

‘ဘာပြုလို့ ရှင် ဒီစိတ်ကူးရတာလဲ’

‘ငါ မင်းကို ချစ်လို့ပေါ့၊ တကယ် ပြောတာပါ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် မာဂရက်ကို ချစ်လို့ပါ။ ကျွန်မနှင့် တွဲပြုပြီး ရှင် မာဂရက်ကို လက်စားချေမလို့ မဟုတ်လား၊ ရှင် ကျွန်မလို့ မိန်းမမျိုးကို လာ ညာလို့ မရပါဘူး၊ ရှင် ကံမကောင်းချင်တော့ ရှင်အကြံကို လက်ခံဖို့ မလွယ် ဘူး၊ ကျွန်မက အခုအချိန်ထိ ဒီလောကမှာ အတွေ့အကြုံ နည်းနေပါသေးတယ်’

‘ဒီလိုဆို မင်းက ငြင်းတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီလိုဆို ငါ့ဆီက ဘာမှ မယူဘဲကော လက်ခံမလား၊ အဲဒါကျတော့ လည်း ငါက လက်မခံနိုင်ပြန်ဘူး၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး အိုလံပီ၊ ဆိုပါတော့ ကိုယ့်အနေနှင့် ဒီငွေကို အိမ်ပြန်ယူသွားပြီး မင်းဆီကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပို့ခိုင်း၊ ပြီးတော့ ဒီစကား ပြောရင် မင်း သေချာပေါက် လက်ခံမှာ၊ ကိုယ် သိပါတယ်၊ အခုဟာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောချင်တယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပေးချင်တယ်၊ ဘာထူးလဲ၊ အတူတူပဲ၊ အရိုးများသော ချေးခါးသော လုပ် မနေသင့်ပါဘူး၊ မင်းဟာ မင်းလည်း ပြန်စဉ်းစားပေါ့၊ မင်းဟာ လှတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ငါ သဘောကျတယ်၊ သဘောကျတော့ အတူတူ နေချင်တယ်၊ ဘာများ ထူးဆန်းလို့တုံး’

မာဂရက်နှင့် အိုလံပီဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မာဂရက်နှင့် စတွေ့စဉ်က အခုလို စကားမျိုး မပြောဝံ့ခဲ့ဘူး။ တခြား မိန်းမ တွေကို ပြောချင် ပြောရဲမယ်၊ မာဂရက်ကိုတော့ မပြောဝံ့ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို ချစ်တယ်။ မာဂရက်မှာ တခြား မိန်းမတွေနှင့် မတူ တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး ရှိတယ် ဆိုတာလည်း သတိထားခဲ့မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လား တော့ မသိဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ အိုလံပီက ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတယ်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းကျမှ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ပြန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သူနှင့် ပျော်ပါးခဲ့ပေ မယ့် ချစ်မေတ္တာကို အရင်းခံတဲ့ စကား တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ဘူး။ သူကလည်း ကြားချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလိုက်တာ ဖရန်ဇွေ ခြောက်ထောင် ရလို့ လက်ခံတာပဲဟာ။ ဒီလောက်အထိ စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ညံ့ဖျင်းတာတောင်မှ ဒီအမျိုးသမီးနှင့် တွဲရဖို့ အတွက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဖျက် ဆီး ခံနေတဲ့ ယောကျ်ားတွေ ရှိနေသေးတယ်။ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အိုလံပီနှင့် တွဲမိကြတယ်။ အိုလံပီနှင့် မာဂရက်လည်း လူချင်း မဆုံကြတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွာ သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း အကွက်က ဝင်လာတာပဲ။ ကျွန်တော့် အပျော်မယား အိုလံပီကို မြင်းရထား တစ်စီး ဝယ်ပေးတယ်။ စိန်ထည် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးတယ်။ အိုလံပီနှင့် ကွဲပြီး သူ့အကျင့် သူ့စရိုက် နှင့် လျော်ညီအောင် ကစားဝိုင်းတွေ တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်း ထိုင်ပြီး ကစား တယ်။ ကျွန်တော့် သတင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ ပါရီမြို့ရဲ့ လူ့အထက်တန်းလွှာ

ဆိုတဲ့ လောကမှာ ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ပရူးဒင်စ် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေပုံတွေကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို လုံးလုံးလျားလျား မေ့သွားပြီလို့ ထင်လာ တယ်။ မာဂရက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိလား မသိလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က တိုက်ရိုက် ဖြစ်စေ၊ သွယ် ဝိုက်၍ ဖြစ်စေ သူ့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို မသိဟန် ဆောင်နေခဲ့တယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်တွေကြောင့် သူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဆင်းရဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင်လိုက်တာနှင့် သိနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိတိုင်း အကဲခတ်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ အလျင်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့ဘူး။ အမြဲတစေ ညှိုးငယ်နေတယ်။ အမြဲတစေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ တဖြည်း ဖြည်း အမုန်းဘက်ကို ပြောင်းဖို့ နီးစပ်လာနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မာဂရက်ဟာ တောင်းပန် အသနားခံတဲ့ အမူအရာမျိုးနှင့် ကြည့်နေတတ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ‘ရှင် ကျွန်မ အပေါ်မှာ ဒီလောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ပါနှင့်’ လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ အဲဒီအခါမျိုးကျတော့လည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ် ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာပြန်ရော။ သူ့အပေါ် ပြုနေမိ တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပြန်ရော။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက ခဏပါ။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်တွေက မာဂရက်ကို ထိခိုက်မှန်း သိလေ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးလုပ်ချင် လေပဲ။ အိုလံပီကလည်း အစတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ပထမကတော့ မာဂရက်ကို ထိခိုက်အောင် သိပ်မလုပ်ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ မာဂရက် အပေါ်မှာ ထောက်ထား ညှာတာမှု လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ စောင့်စည်းမှုတို့ သိက္ခာတို့ ဆိုတာ မထားတော့ဘူး။ မာဂရက်ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်နိုင် လေ ကျွန်တော့်ဆီက ငွေများများ ရလေပဲ ဆိုတဲ့ တွက်ကိန်းနှင့် ထင်ရာ မြင်ရာ လျှောက်လုပ်တော့တာပဲ။ အာဏာပိုင် တစ်ဦးဆီက ခွင့်ပြုမိန့် ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို အခါအခွင့် သင့်လာတိုင်း မာဂရက်ကို ထိပါးအောင် စော်ကားမော်ကား လုပ်တော့တာပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မာဂရက် ခမျာ ကပွဲတွေကိုလည်း မလာရဲတော့ဘူး။ ဇာတ်ရုံတွေကိုလည်း မလာရဲတော့ဘူး။ ဒီနေရာတွေကို ရောက်လာပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် အိုလံပီကို တွေ့မှာက သေချာနေတယ် မဟုတ်လား။ မာဂရက်ကို

တုံ့ပြန် လက်စားချေတဲ့ နေရာမှာ တိုက်ရိုက်နည်းတွေနှင့် အားမရတော့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တစ်တစ်ခွဲခွဲ ရေးထားတဲ့ ပစ်စာတွေ ပို့ပြီး ထိခိုက်အောင် လုပ်ကြသေးတယ်။ အရှက်မရှိ အကြောက်မရှိ ရေးရမယ် ပြောရ မယ် ဆိုရင် အိုလံပီကို မိတဲ့ မိန်းမ ရှိမယ် မထင်ဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်က လည်း မတားဘူး။ မနိမ်ဘူး။ မာဂရက်ကို ထိခိုက်ရင် ပြီးရော ဆိုတဲ့ အနေနှင့် အားပေးအားမြှောက် လုပ်လိုက်သေးတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အရူးပဲ။ အရက်တွေ မတန်တဆ သောက်၊ လူမှန်း သူမှန်း မသိအောင် မူးရူးပြီး ရာဇဝတ် ပြစ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေတယ်။ အခုလို လက်စားချေတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာဇာနည် သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်လောက် ထင်နေမိ တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက် နေရပြီ။

တစ်ညမှာ အိုလံပီဟာ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်နေရာကို သွားတယ်။ မာဂရက်နှင့် ဆုံမိကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘာတွေ ဖြစ်ကြတယ်တော့ မသိဘူး။ အိုလံပီက ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူနှင့် စကား များပြီး မေ့လဲသွားတဲ့ မာဂရက်ကိုလည်း ပွေ့ထုတ်သွားရတယ်လို့ သိရတယ်။ အိုလံပီက သူနှင့် မာဂရက် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပြတယ်။ ကျွန်တော် မပါလို့ မာဂရက်က သူ့ကို စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့တာလို့ တိုင်တယ်။ နောင်ကို ကျွန်တော် ပါသည် ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ဖြစ်စေ ကျွန် တော်နှင့် အမြဲတွဲနေတဲ့ ကျွန်တော့် ချစ်သူကို စော်ကား မော်ကား မလုပ်ပါ နှင့် ဆိုတဲ့စာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေးပြီး မာဂရက်ဆီ အမြန်ဆုံး ပို့ပေး ပါလို့ ပူဆာတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်း သဘောတူပြီး မာဂရက်ဆီ စာ တစ် စောင် ရေးလိုက်တယ်။ စာထဲမှာတော့ မာဂရက် စိတ်ထိခိုက်မယ့် စကားလုံး တွေ၊ နာကြည်းမယ့် အသုံးအနှုန်းတွေကို စနစ်တကျ ရှာဖွေ ရွေးချယ်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ချိန် ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိုးနှက်ချက်ဟာ အလွန် ပြင်းထန်ရမယ်လို့ တွက်ထားတယ်။ ဒီ ထိုးနှက်ချက်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ပြန်စာ တစ်စောင်တော့ ရေးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် အပြင် မထွက်တော့ဘဲ မာဂရက်ဆီက တုံ့ပြန်မှု ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်

မိတယ်။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီထိုးလောက် ကျတော့ အိမ်ရှေ့က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ပရူးဒင့်စ် ဝင်လာတာ တွေ့ရတာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ လာတာကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တဲ့ ဟန်အမူအရာနှင့် ဘာကိစ္စ လာတာလဲလို့ ဆီးမေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ အမူအရာက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိဘူး။ တက်တက်ကြွကြွလည်း မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မှ စိတ်ထိခိုက်တဲ့ လေသံနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ပါရီကို ပြန်ရောက်တာ သုံးပတ်လောက် ရှိပါပြီတဲ့။ ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်က စပြီး မာဂရက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်လာခဲ့ပါတယ်တဲ့။ လုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို မာဂရက် အနေနှင့် သည်းခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မနေ့ညက အဖြစ်နှင့် ကနေ့မနက် ရေးလိုက်တဲ့ စာကတော့ သူ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာကို လွန်သွားပါပြီတဲ့။ အခုဆိုရင် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ အိပ်ရာပေါ်က မထနိုင်တဲ့ အခြေအနေကိုတောင် ရောက်နေရပါတယ်တဲ့။ အတိုချုပ် ပြောရရင် ကျွန်တော် လုပ်နေတာတွေဟာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေထက် ပိုနေပါပြီတဲ့။ မာဂရက်ကို သနားသောအားဖြင့် ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်စေချင်ပါတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်က ပရူးဒင့်စ်ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ခင်ဗျားရဲ့ မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ကျုပ်ကို ကန်ထုတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ဘက်က ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိဘူး၊ သူကောင်းတယ် ထင်လို့ သူ့ပိုင် အခွင့်အရေးကို သုံးတာပဲ။ ကျုပ်က စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူ အဖြစ်နှင့် လူသိထင်ရှား ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို စော်ကားတာတော့ ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါမျိုးကျတော့ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်တယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်’

‘ဒီမှာ အာမန်း၊ ရှင် လုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူး’ ပရူးဒင့်စ်ကလည်း ပြန်ရှင်းတယ်။ ‘ရှင်ဟာ အသိဉာဏ်လည်း မရှိ၊ အသည်းနှလုံးလည်း မရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ လောင်းရိပ်မိနေတယ်၊ ရှင် သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ရှင် ချစ်နိုင်တာပဲ၊ ချစ်ပါ။ ကျွန်မတို့မှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မကာကွယ်နိုင်ရာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မေတ္တာရှိ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေတာကတော့ တရားလွန်တယ်လို့ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်’

‘မဒမ် ဂေါတီးယားကို ပြောလိုက်ပါ၊ သူ့ရဲ့ အချစ်တော်ကြီး အင်န်နယ်စားကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါလို့၊ ဒါဆိုရင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ညီမျှတဲ့ ပွဲ ဖြစ်သွားမှာပါ’

‘မာဂရက် အဲသလို အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ဆိုတာ ရှင် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သူ့ဘာသာ အေးအေး နေပါစေ။ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်ချင်ပါနှင့်တော့၊ ရှင် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း ထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် သူ့အခြေအနေ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားနေတယ် ဆိုတာကို မြင်ရရင် ရှင် ရှက်ဖို့ သိပ်ကောင်းနေပြီ။ အခုဆိုရင် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ သွေး မရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ချောင်းဆိုးတာကလည်း ကြောက်ခမန်း လိလိပဲ။ သူ့ခမျာ အသက်ရှည်ရှည် နေရမယ့် လက္ခဏာ မရှိတော့ဘူး’

ပရူးဒင့်စ်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးရင်းက ထပ် ပြောပြန်တယ်။

‘ရှင် ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သူ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် လာတွေ့စေ ချင်တယ်။ ဒါဆိုရင် သူ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားမှာပဲ’

‘ကျုပ် အင်နံ နယ်စားရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး’

‘အင်နံ နယ်စားလည်း မရှိပါဘူး၊ မာဂရက် ကိုယ်တိုင်က အင်နံ နယ်စားကို ကြည့်လို့မှ မရတာ’

‘တကယ်လို့ မာဂရက်က ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လှတယ် ဆိုရင် ကျုပ် နေတဲ့ နေရာကို သူ သိသားပဲ။ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ အန်တင် လမ်းထဲကို ခြေချဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးတော့ဘူး’

‘သူ လာရင် ရှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံမလား’

‘ဆက်ဆံမှာပေါ့၊ စိတ်ချပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်က ဒီကတိ ပေးရင်တော့ သူ လာမှာပဲ’

‘လာပါစေ’

‘ကနေ့ ရှင် အပြင် ထွက်ဦးမလား’

‘ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိဘူး၊ တစ်ညခင်းလုံး အိမ်မှာပဲ ရှိမယ်’

‘ကျွန်မ ဆက်ဆက် ပြောလိုက်မယ်’

ပရူးဒင့်စ် ပြန်သွားတယ်။
ကျွန်တော် ကနေ့ည မလာတော့ဘူးလို့ အိုလံပီဆီ အကြောင်းကြား စာတောင်မှ မရေးတော့ဘူး။ ဒီ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်တော် သိပ် အလေးအနက် မထားပါဘူး။ တစ်ပတ်မှ တစ်ညလောက်ပဲ သူ့ဆီသွား တာ။ ဒါတောင် မှန်ချင်မှ မှန်တာ။ သူကလည်း ကျွန်တော် လာတာ မလာတာ သိပ်ပြီး အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဇာတ် ဒီဇာတ်က ဇာတ်မင်းသား တစ်

ယောက်ယောက်နှင့် အပျော်ကျူးနေမှာ။

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး ညစာ စားပေမယ့် ကြာကြာ မနေဘူး။
ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခန်း ပြန်ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးထွန်းပြီး
ဂျိုးဇက်ကို အပြင်ထွက်လည်ခိုင်းလိုက်တယ်။

မာဂရက် ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ပြောမပြတတ်တော့ဘူး။ ကိုးနာရီလည်း
ထိုးခါနီးရော အိမ်ရှေ့က ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရတယ်။
ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး ဖွင့်ပေးတယ်။ စိတ်က
လှုပ်ရှားလွန်းအားကြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လဲကျမသွားအောင် မနည်း ထိန်း
နေရပါတယ်။

မာဂရက် ဝင်လာတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ချည်း ဝတ်ထားတယ်။ မျက်နှာကို ဖုံးလာတဲ့
အဝတ်ကအစ အနက်ရောင် ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ဘူး။
ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လို့ မျက်နှာမှာ ဖုံးထားတဲ့ အဝတ်ကို ဖယ်လိုက်တော့မှပဲ
သူ့မျက်နှာကို မြင်ရတော့တယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ သွေးဆုတ်နေတဲ့ မျက်နှာ
ပါ။ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သလိုဘဲ ဖြူဖွေးနေတယ်။

‘မာဂရက် ရောက်လာပါပြီ မောင်ရယ်’ တဲ့။ သူ့အသံကလည်း အား
မရှိတော့တဲ့ အသံမျိုး။ ‘မောင်က မာဂရက်ကို တွေ့ချင်သေးတယ် ဆိုလို့
မာဂရက် လာခဲ့ရတာပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ဝမ်းနည်း
က်လက် ငိုတော့တာပဲ။

ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွားတယ်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ကျွန်တော့် အသံကလည်း ခပ်တိုးတိုးပဲ။

သူ ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲထားတယ်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်
ဘူး။ ငိုနေရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် အသံမထွက်နိုင်ရှာဘူး။ မိနစ် အနည်းငယ်လောက်
ကြာတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သွားတယ်။

‘မာဂရက် အပေါ်မှာ မောင် ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် ပြုလိမ့်မယ်
မထင်ခဲ့ပါဘူး။ မောင်ရယ်၊ မာဂရက်ဟာ မောင့်ကို ထိခိုက်အောင် ဘာမှ
မလုပ်ခဲ့သေးပါဘူး’

‘ဘာမှ မလုပ်ခဲ့သေးဘူး၊ ဟုတ်လား’ ဒီမေးခွန်းကို မေးရင်း ကျွန်တော်

ပြုံးလှိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အပြုံးက အလွန် နာကြည်းတဲ့ အပြုံး။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူး သေးပါဘူး။ မာဂရက် လုပ်ခဲ့သမျှတွေဟာလည်း မလုပ် မဖြစ်အောင် တွန်းပို့ နေတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် လုပ်ခဲ့ရတာပါ’

တစ်ချိန်က ကိုယ် အင်မတန်မှ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ကိုယ် ရှေ့မှောက်မှာ အခုလို ကြေကွဲစရာ အဖြစ်မျိုးနှင့် ရောက်လာတာ မြင်ရရင် ဘယ်လိုများ ခံစားရမလဲ။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ခံစားမှု ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ ပြောမပြတ်တော့ဘူး။

နောက်ဆုံးအကြိမ် သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့စဉ်တုန်းကလည်း အခု သူ ထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ထိုင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ဖြင့် သူဟာ တခြားလူ တစ်ဦးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ရောက်နေပြီ။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ငုံ့ခဲ့ နမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဟာ တခြားလူ တစ်ဦးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် အထိအတွေ့ များနေပြီ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကတော့ သူ့ကို ချစ်တုန်းပဲ။ ချစ်တာမှ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ချစ်တာ။

ကျွန်တော် မာဂရက် ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ် ဆိုတာ သိနေတယ်။ ကိုယ် လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ကိုယ်ကပဲ စပြောရမှာ ဆိုတော့ ပြောလို့ မထွက် ဘူး။ မာဂရက်ကလည်း ကျွန်တော့် အခက်အခဲကို ရိပ်မိပုံ ရပါတယ်။ သူကပဲ စပြောတယ်။

‘မာဂရက် မောင့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ အချစ်ရယ်၊ မာဂရက်လေ မောင့်ဆီက တောင်းခံချင်တာ နှစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ တစ်ခုက မနေ့က ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စပါ။ မာဂရက် မနေ့က အိုလံပီကို ပြောမှား ဆိုမှား ရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက် တစ်ခုက မောင် မာဂရက်ကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်အောင် လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒီအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပါတော့လို့ မာဂရက် တောင်းပန်ပါ တယ်။ မောင့်စိတ်ထဲက ပါသည် ဖြစ်စေ မပါသည် ဖြစ်စေ မောင် လုပ်နေသမျှ တွေဟာ မာဂရက်ကိုတော့ ထိခိုက်နေတာ အမှန်ပါ။ ဒီဟာတွေကို ခံနိုင်တဲ့ အင်အားဟာ မာဂရက်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမယ့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်နေပါပြီ။ မောင် မာဂရက်ကို နည်းနည်းလေးမှ မသနား တော့ဘူးလား ဟင်၊ ကြင်နာ သနားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မရှိပါဘူး ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး တစ်ယောက်တောင် မာဂရက်လို မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ လက်စား ချေဖို့ ဆိုတာ မမြင်မြတ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုမှန်း သိမှာပါ။ မာဂရက် လက်ကို

မောင် စမ်းကြည့်စမ်းပါ။ မာဂရက် အခု ဖျားနေပါတယ်။ မာဂရက် အိပ်ရာထဲ နားနေရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ မောင့်ဆီကို လာခဲ့ရပါတယ်။ မာဂရက် အခု လာတာဟာ မာဂရက်ကို မောင့်မိတ်ဆွေ အဖြစ် လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ပါလို့ တောင်းပန်ဖို့ လာတာပါ။

ကျွန်တော် မာဂရက် လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်မိတယ်။ ပူနေလိုက်တာ ချစ်ချစ်တောက်ပဲ။ သိုးမွေး အနွေးထည် ဝတ်ထားတာတောင်မှ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာကို အခုမှပဲ သတိပြုမိတယ်။

ကျွန်တော် သူ ထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်ကို ဆောင်းမီးဖိုနား ရောက်အောင် အသာအယာ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်တယ်။

‘ငါ ဘယ်လောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကော မင်း သိရဲ့လား။ ဟိုညက ငါ မင်း ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ မင်း မရောက်လာတော့ ပါရီ အထိ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီရောက်တော့ မင်းကို မတွေ့ရဘူး။ မင်းကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတဲ့ လူဟာ သူ့ကို ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရူးသွပ်စေနိုင်လောက်တဲ့ စာနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ်။ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါလျက်နှင့် မင်း ငါ့ကို လှည့်ဖြားခဲ့တယ်။ လိမ်ခဲ့ ညာခဲ့ တယ်။ အသနား အကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာနှင့် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့တယ်’

‘ဒါတွေ ပြန်မပြောပါနှင့်တော့ မောင်ရယ်။ မာဂရက် ဒါတွေကို ပြန်ပြောဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက် မောင့်ကို ရန်သူ တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် တွေ့ချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ဆိုရင် မောင့်မှာ ချစ်သူလည်း ရှိနေပါပြီ။ မောင့်ချစ်သူဟာ အရွယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်။ လှလည်း အလွန် လှပါတယ်။ အများက ပြောကြတာကတော့ မောင်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို၊ မောင် သူနှင့် ပျော်အောင် နေပါ။ မာဂရက်ကို မေ့လိုက်ပါတော့’

‘မင်းကတော့ သိပ် ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ အင်းပေါ့လေ။ ပျော်မှာပေါ့’

‘မာဂရက် မျက်နှာကို မောင် သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး အချစ်ရယ်။ ဒီ မျက်နှာဟာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးလား။ ဒါလောက် တောင်မှ မောင် ခွဲခြားပြီး မသိနိုင်တော့ဘူးလား။ မာဂရက်ကို မလှောင်ချင်ပါနှင့် မောင်ရယ်’

‘ဒါကတော့ မင့်အပေါ်မှာ တည်နေတာပါ။ ပျော်အောင် လုပ်ခဲ့ရင် ပျော်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မပျော်ချင်လို့ မပျော်အောင် လုပ်ခဲ့တာတော့

ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက မာဂရက်ရဲ့ ဆန္ဒထက် ပိုပြီး အားကောင်းနေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မာဂရက် အညံ့ခံ အရှုံးပေးခဲ့ရတာပါ။ အင်မတန် လိုအပ်နေတဲ့ အရာ တစ်ခု ဖြစ်နေလို့ မာဂရက် လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ မာဂရက် ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ နောင်တစ်ချိန်ကျတော့ မောင် သိလာမှာပါ။ မောင် သိလာတဲ့ နေ့ကျရင် မာဂရက်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်လာမှာပါ’

‘ဘာကြောင့် မင်းက ဒီနေ့ ပြောမပြချင်တာလဲ’

‘ပြောပြလိုက်ရင် မောင်နှင့် မာဂရက်ကြားမှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမှု ဆိုတာ ပေါ်လာဦးမှာ ကြောက်လို့ပါ။ အဲဒီ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမှုဟာ မောင်ကို မခွဲမခွာသင့်သူတွေနှင့် ကွဲကွာသွားအောင် လုပ် တော့မှာ သေချာနေပါတယ်။ အခု အခြေအနေအတိုင်း ဆိုရင် မောင် မခွဲမခွာ သင့်တဲ့ လူတွေနှင့် မခွဲမခွာရဘူးပေါ့’

‘ဘယ်သူတွေကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘မာဂရက် မပြောနိုင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုတော့ မင်း လိမ်ညာနေတယ် ဆိုတာ သိသာတာပေါ့’

မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ထိုင်နေရာက ထပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီ ထွက်သွားတယ်။ သူ လုပ်သွားပုံကို ကျွန်တော် ဒီ အတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဟိုတစ်ချိန်က ကျွန်တော့်ကို သရော်နိုင် လှောင်နိုင် ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အခုတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု အပြည့်နှင့် ငိုယိုနေရရှာ တယ်။ အဲသလို နှိုင်းယှဉ်မိတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ သူ့အတွက် ကြေကွဲ ခြင်း ဖြစ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်က အပြေးအလွှား လိုက်သွားပြီး သူ့ရှေ့က ကာဆီးပြီး ရပ်လိုက်တယ်။

‘မင်း မသွားရဘူး’

‘ဘာကြောင့် မသွားရမှာလဲ’

‘ငါ မင်းကို ချစ်နေတုန်းပဲ၊ မင်း ဒီမှာပဲ မောင်နှင့်အတူ နေရမယ်’

‘မနက်ဖြန်ကျတော့ မာဂရက်ကို ပြန်မောင်းထုတ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ မလုပ်ပါနှင့်တော့၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အလိုဆန္ဒ တွေဟာ တခြားစီ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ၊ တခြားစီ ဖြစ်နေပြီသားဟာတွေကို ဇွတ်

အဓမ္မ မပေါင်းစပ်ချင်ပါနှင့်တော့၊ အခုလို မောင် မာဂရက်ကို မုန်းတီး ရွံရှာနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မာဂရက်ကို တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလို မပြောနှင့်၊ မောင် ဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး’ ဒီမိန်းမ အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့စိတ်၊ သူနှင့် ပြန်ပြီး ဆက်သွယ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေဟာ အသစ် ပြန်လည် နိုးကြွလာတယ်။ ‘ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးကို မောင် မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ မောင်တို့ အလျင်တုန်းက စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆက်နေကြမယ်’

မာဂရက်က ခေါင်းခါတယ်။

‘မာဂရက်ဟာ မောင့်ရဲ့ ကျေးကျွန် တစ်ယောက်ပါ။ မောင် မွေးကျွေးထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို မိန်းမမျိုးပါ။ မာဂရက်ကို မောင် သဘောကျသလို ပြုပါ၊ ရော့ပါ၊ မာဂရက် တစ်ကိုယ်လုံးကို ယူပါ၊ မာဂရက်ဟာ မောင့်လက်ခုပ်ထဲက ရေပါ’

မာဂရက်ဟာ သူ့အပေါ်အင်္ကျီနှင့် သူ့ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ် ပစ်တင်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပစ်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ ဒီခဏမှာပဲ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးလာတယ်။ ချောင်းဆိုးသံကလည်း အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ချောင်းသံ။

‘မာဂရက်ရဲ့ မြင်းရထားသမားကို ပြန်သွားနှင့်ဖို့ ပြောပေးပါ’ လို့ လှမ်းပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဆင်းသွားပြီး မြင်းရထားကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ မာဂရက်ဟာ မီးဖိုရှေ့မှာ လှဲနေတယ်။ အေးလွန်းအားကြီးလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို တယုတယ ပွေ့ချီပြီး အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ် အသာအယာ တင်၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားအောင် စောင်ခြံပေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ရာဘေးမှာ ထိုင်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ အအေး သက်သာသွားအောင် ပြုစုပေးတယ်။ သူကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေတယ်။

ဒီညဟာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ညတစ်ညပါ။ အခုလို နှစ်ကိုယ်ချင်း ဆုံမိကြပြန်တော့လည်း မာဂရက်ဟာ အလျင်ကလိပ်ပဲ။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ရှာတယ်လို့ ဆိုနိုင်လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့်လည်း သူ့ကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ တခြားလူ လက်ထဲ ရောက်မသွားအောင် သတ်ပစ်

လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့တောင်မှ တွေးမိခဲ့ပါသေးတယ်။

အရက် တက်လာချိန် အထိ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မအိပ်ကြသေးဘူး။ မာဂရက်ဟာ စကားတော့ မပြောဘူး။ တစ်ချိန်လုံးလိုလို မျက်ရည်ကျနေတာပဲ။

ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးကို မေ့သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မာဂရက်ကို ပြောမိတယ်။

‘မောင်တို့ ပါရီနှင့် ဝေးရာ သွားကြရအောင်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း’

ကျွန်တော့် စကား ကြားတော့ မာဂရက်ဟာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်။

‘ပါရီနှင့် ဝေးရာကို ပြေးရင် မာဂရက်တို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပါရီနှင့် ဝေးရာကို ပြေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ မာဂရက် အသက်နှင့် ကိုယ် မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မာဂရက်ဟာ မောင့်ရဲ့ ပျော်တော်ဆက် အဖြစ် နေသွားမှာ၊ နေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး မောင် တွေ့ချင်တဲ့ အချိန်မှာ မာဂရက်ဆီ လာပါ၊ မာဂရက် မောင့်ကို လက်ခံပြုစုဖို့ အသင့်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ အနာဂတ် ခရီးကို မာဂရက်ရဲ့ အနာဂတ် ခရီးနှင့် အဆက်အသွယ် မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မာဂရက်တို့ရဲ့ အနာဂတ် ဘဝ နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သာယာ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ မာဂရက် အနေနှင့်လည်း အခုလောလောဆယ် အချိန်ကလေးမှာ အလှမပျက် ရှိနေဦးမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားဖို့ပဲ စဉ်းစားပါ၊ ဒီထက်ပိုပြီး မစဉ်းစားပါနှင့်၊ မာဂရက်ဆီက ဒီထက် ပိုပြီးတော့လည်း မရချင်ပါနှင့်’

မာဂရက် ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ ပိုပြီး အထီးကျန်နိုင်သွားတယ်။ သူ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အိပ်ရာဘေး ကိုယ်ထိုင်ပြီး ငိုနေလိုက်တာ နှစ်နာရီ နီးပါးလောက် ကြာတယ်။ သူ အုံးသွားတဲ့ ခေါင်းအုံးကို ငေးမောပြီး ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်နေရင် ကောင်းပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။ သူ့ကို ချစ်တဲ့ စိတ်ရယ်၊ တခြားလူ တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေလို့ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်တဲ့ စိတ်ရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီစိတ်နှစ်ခုကြားမှာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အမိခံနေရပါတယ်။

ညနေ ငါးနာရီ ထိုးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်း

တိတိကျကျ မသိဘဲနှင့် အန်တင်လမ်းထဲ ရောက်သွားတယ်။

နာနင်နီက ဆီးကြိုပြီး တံခါးသော့ဖွင့်ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး လိုလို ချင်ချင် မရှိတဲ့ လေသံနှင့် ‘မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယားက ရှင့်ကို လက်ခံပြီး တွေ့နိုင်မယ် မထင်ဘူး’ လို့ ဆိုတယ်။

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘သူ့အခန်းမှာ အင်န် နယ်စား ရောက်နေတယ်။ အင်န် နယ်စားက အိမ်ထဲကို ဘယ်သူမှ အဝင်မခံရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားတယ်’

‘ဪ ဟုတ်လား’ ကျွန်တော် ယောင်တီးယောင်န ဖြစ်သွားတယ်။ ‘ကျုပ် သူ့ကို မေ့သွားတယ်’ လို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အမူးသမား တစ်ယောက်လိုပဲ ဒယီးဒယိုင် မမှန်တဲ့ ခြေလှမ်းနှင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ မနာလိုစိတ်ကလည်း ပြင်းထန် လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ဒီမနာလို ဝန်တိုစိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ဟာ အင်မတန်မှ ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော့် မျက်ကွယ်လည်း ရောက်ရော ကျွန်တော့်ကို ရယ်စရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး ရယ်နေမှာပဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောမိတယ်။ အင်န် နယ်စားနှင့် အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်ပါးကြည့်နေတဲ့ အဖြစ်ဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ပေါ်လာတယ်။ မနေ့ညက ကျွန်တော်နှင့် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို အင်န် နယ်စားနှင့် တွေ့တော့လည်း ပြောနေမှာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ဖရန်ဇွေ ငါးရာတန် တစ်ချပ်ကို စာအိတ် တစ်လုံးထဲ ထည့်၊ စာတစ်စောင် ရေးပြီး မာဂရက်ဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့ စာက

မင်းပြန်တာ မြန်လွန်းလို့ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မေ့သွားတယ်။ မနေ့ည က တစ်ညတာ ပျော်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျသင့်ငွေကို ပေးချေလိုက်ပါ တယ်။

စာလည်း ပို့ခိုင်းပြီးရော ကျွန်တော် အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အိုလံပီဆီ ရောက်သွားတယ်။ သူက ညစ်တီးညစ်ပတ် စုတ်တီးစုတ်ပဲ့ သီချင်းတွေ ဆိုပြပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖြေဖျော်တယ်။ အိုလံပီဟာ လှတော့ လှပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်မှ အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့ပြီး အသည်း နှလုံးလည်း မရှိ၊ အသိဉာဏ်လည်း မရှိ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ။

တချို့ ယောက်ျားတွေကတော့ ကျွန်တော် မာဂရက် အပေါ်မှာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သလို အိုလံပီ အပေါ်မှာလည်း တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ သူဟာ အလွန်ကို ယုတ်ညံ့ပြီး အောက်တန်း ကျတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်မိတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံ တောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မငြင်းပါဘူး။ သူ တောင်းသလောက် ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

မာဂရက်ဆီကတော့ ဘာအဖြေမှ ပြန်မလာဘူး။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ သာယာမှု ကင်းမဲ့နေရုံ တင် မကဘူး၊ တောက်လျှောက် လှုပ်ရှားနေတာပဲ။ ကိုးနာရီစွဲလောက်ကျတော့ လူတစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး စာအိတ် တစ်လုံး လာပေးတယ်။ စာအိတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော် မာဂရက်ဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာရယ်၊ ဖရန့်ငွေ ငါးရာတန် တစ်ချပ်ရယ်...။ ဒါပဲ ပါတယ်။ တခြား ဘာမှ ပါမလာဘူး။

‘မင့်ကို ဘယ်သူက ပို့ခိုင်းလိုက်တာလဲ’ ကျွန်တော်က မေးကြည့်တယ်။

‘အိမ်ဖော်မ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘိုလုံးမြို့ကို သွားမလို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ။ သူက သူတို့ မြင်းရထား အိမ်ထဲက ထွက်မှ ဒီစာကို သွားပို့ပါလို့ မှာခဲ့တယ်’

ကျွန်တော် အန်တင်လမ်းကို အမောတကော ပြေးလာခဲ့မိပါတယ်။

‘ခြောက်နာရီထိုးကတည်းက မဒမ် ဂေါတီးယား အင်္ဂလန်ကို သွားပါပြီ’ လို့ အိမ်စောင့်က ဆီးပြီး သတင်းပေးတယ်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ချစ်တာတွေ မုန်းတာတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပေတော့။ ပါရီမှာ ဆက်နေဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ပါရီမှာ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်း စရာလည်း မကျန်တော့ဘူး။ ဖြစ်ရပ် အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သက်သာ ရာ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အရှေ့ဖျား နိုင်ငံတွေဘက်ကို ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိကြတယ်။ ကျွန်တော် သူနှင့် လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဖေ့ကို ပြောပြတော့ အဖေကလည်း ချက်ချင်းပဲ သဘော တူတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေး ထုတ်ပေးတဲ့ အပြင် အရှေ့ဘက် နိုင်ငံ တချို့ မှာ ရှိနေတဲ့ သူ့ မိတ်ဆွေတွေဆီ မိတ်ဆက်စာတွေပါ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဆယ်ရက်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် မာဆေး သင်္ဘောဆိပ်ကို ခြေချမိခဲ့ ပါတယ်။

အလက်ဇင်းဒီးရီးယားမြို့ ရောက်တော့ ပြင်သစ်သံရုံးက စစ်သံမှူး တစ်

ယောက်နှင့် ဆုံမိကြတယ်။ ဟိုတုန်းက သူနှင့် ကျွန်တော် မာဂရက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲ တွေမှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့လို့ သိကျွမ်း ခင်မင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေါ့။ သူ့ဆီက ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းက မာဂရက် တစ်ယောက် အတော်ကြီးကို မကျန်းမမာ ဖြစ်နေရှာပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။

ကျွန်တော် သတင်းကြားကြားချင်းပဲ မာဂရက်ဆီ စာတစ်စောင် လှမ်း ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာရတော့ မာဂရက်ကလည်း စာတစ်စောင် ပြန်ရေးခဲ့ပါတယ်။ သူ ဘယ်လို ရေးခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား ဖတ်ပြီးလို့ သိပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် အဲဒီပြန်စာကို တူလွန်မြို့ရောက်မှ ရခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် စာလည်း ရရော ချက်ချင်းပဲ ပါရီကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ ခင်ဗျား သိခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကဲ အခုဆိုရင် ဂျူလီ ဒူးပရက်ဆီက တစ်ဆင့် ကျွန်တော် ရလာတဲ့ စာတချို့ကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ဖို့ လိုပါတော့တယ်။ ဒီစာတွေကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေနှင့် ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံး အဖြေဟာ ထွက်လာမှာပါ။

[၂၅]

အာမန်းသည် သူ၏ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို မရပ်မနား ပြောပြလိုက်ရသည့် အတွက် အတော်ကလေး ပင်ပန်းသွားဟန် တူသည်။ မာဂရက် ကိုယ်တိုင် ရေးထားခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းများကို ကျွန်တော့် လက်တွင်းသို့ ပေးပြီးနောက် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့နဖူးပေါ် အသာ အယာ တင်ကာ မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားပါသည်။ တွေးနေသလား၊ အိပ်နေ သလား၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ မိနစ် အနည်းငယ် ကြာတော့ သူ့ထံမှ အသက်ရှူသံ မှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ အိပ်ပျော် သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရပါသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ကျွန်တော် ဖတ်ရသမျှ ဖြစ်ပါသည်။ စကား အသုံး အနှုန်းများကို ကျွန်တော့် သဘောဆန္ဒနှင့် ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ထုတ် နုတ်ခြင်း မပြုဘဲ အရှိအတိုင်း ကူးယူထားခဲ့သမျှကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒီကနေ့ဟာ ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့။ မာဂရက် ဖျားနေတာ သုံးလေးရက် ရှိ သွားပြီ။ ဒီနေ့မနက်တော့ အိပ်ရာထဲက မထတော့ဘူး။ ရာသီဥတုကလည်း မှောင်မည်းနေတာပဲ။ ဆိုးရွားလိုက်တာ။ မာဂရက် စိတ်ကလည်း ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိလှဘူး။ အချစ်ရေ၊ မာဂရက်လေ မောင့်ကို သတိရနေမိတယ်။ မာဂရက် ဒီစာတွေ ရေးနေချိန်မှာ မောင် ဘယ်ဆီများ ရောက်နေပါလိမ့်။

သူတို့က မာဂရက်ကို ပြောကြတယ်။ မောင်ဟာ ပါရီနှင့် အလွန် အလွန် ကွာဝေးတဲ့ နေရာ တစ်နေရာမှာ ရောက်နေပြီတဲ့။ မောင်ကတော့ မာဂရက်ကို မေ့နေရောပေါ့။ မေ့ချင်လည်း မေ့ပါလေ၊ အရေးကြီးတာက မောင် ပျော်ပျော် နေဖို့ပါ။ ပျော်အောင် နေပါ အချစ်ရယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ တစ်ကွေ့မှာ မောင့်အချစ်ကြောင့် မာဂရက် ပျော်ရွှင်မှု ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ တဒဂံ အချိန်ကလေးကို မာဂရက် မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။

မာဂရက် မောင်အပေါ်မှာ ပြုခဲ့မိတဲ့ အပြုအမူတွေနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ မောင် နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ရှင်းပြချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ မာဂရက် ရင်ထဲမှာ အခုအချိန်ထိ ကိန်းအောင်းနေဆဲပါ။ ဒီဆန္ဒကို မာဂရက် မလွန် ဆန်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မောင့်အတွက် မာဂရက် စာတစ်စောင် ရေးခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက်လို မိန်းမတစ်ယောက်က ရေးခဲ့တဲ့ စာအပေါ်မှာ မောင် ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ။

ကနေ့လည်း မာဂရက် ဖျားနေတယ်။ မာဂရက်ဟာ ဒီအဖျားနှင့်ပဲ သေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မာဂရက်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေရလိမ့်မယ် လို့ ကြိုတင်ပြီး သိနေသလိုပဲ။ မာဂရက်ရဲ့ အမေဟာ အခု မာဂရက် ဖြစ်သလိုပဲ အိပ်ရာပေါ် လဲပြီး တရှောင်ရှောင် သေခဲ့ရတယ်။ မာဂရက် အခု ခံစားနေ တာဟာလည်း သူ ပေးခဲ့တဲ့ အမွေပါ။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် အပေါ်မှာ မောင် အထင်အမြင် လွဲမှားနေတဲ့ ကိစ္စတွေကို ရှင်းလင်းခွင့် မရဘဲတော့ မာဂရက် မသေချင်ဘူး။ မာဂရက်အပေါ်မှာ ဒီ သံသယ ရှိနေသေးရင် မောင် ပါရီ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မောင် စိတ်ဆင်းရဲရဦးမှာပဲ။ ‘ငါ အင်မတန် ချစ်ခဲ့ ပါလျက်နှင့် သူ ငါ့ အပေါ် ရက်စက်လေခြင်း’ ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် မောင့် စိတ်ဟာ အေးချမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

မာဂရက် မောင့်အတွက် ရေးခဲ့ချင်တဲ့ စာကတော့ ဒီစာပါပဲ။ ဒီစာကို မာဂရက် ထပ်ပြီး ရေးခြင်းအားဖြင့် မာဂရက်ဟာ မှန်ကန် မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သက်သေထူခဲ့ပါရစေ။

မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် ဘော်ဂျီဗယ်လ်ရွာမှာ နေကြတုန်း မမျှော်လင့် ဘဲ မောင့်အဖေ ဖြုန်းခနဲ ပါရီ ရောက်လာတာကို မောင် မှတ်မိဦးမှာပေါ့နော်။ သူ ရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရရုံနှင့် မာဂရက် ကြောက်လန့် နေတာကိုလည်း မောင် မေ့ဦးမယ် မထင်ပါဘူး။ မောင့်အဖေနှင့် တွေ့ပြီး ပြန်လာတဲ့ ညက မောင်တို့ သားအဖချင်း ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ရပုံတွေကို မောင်

ပြောပြခဲ့တာကော မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ရက်ကျတော့ မောင် ပါရီကို တစ်ခေါက် ထပ်သွားခဲ့တယ်လေ။ ဟိုရောက်တော့ ဟိုတယ်မှာ မောင့်အဖေ မရှိလို့ မောင် စောင့်နေရတယ်။ မောင့်အဖေကလည်း ပြန်ရောက်မလာဘူး။ အဲဒီလို မောင် ပါရီမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြန့်ကြာနေတုန်း မာဂရက်ဆီ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ မစ္စတာ ဒူဗဲလ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့တဲ့။ မာဂရက်ကို သူ စာတစ်စောင် ပေးသွားတယ်။

အခု မာဂရက်ရဲ့ ဒီစာနှင့် အတူ တွဲထားတဲ့ မောင့်အဖေရဲ့ စာထဲမှာ မနက်ဖြန်ကျရင် မောင့်ကို တခြား တစ်နေရာမှာ ရောက်အောင် အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီး လွှတ်လိုက်ပါတဲ့။ မောင့်အဖေက မာဂရက်နှင့် နှစ်ဦးချင်းတွေ့ပြီး အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ပြောချင်လို့ပါတဲ့။ အခုလို သူ စာရေးတယ်ဆိုတာကိုလည်း မောင် မသိပါစေနဲ့တဲ့။ အဲသလို ရေးထားပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မောင် ပါရီကို မသွားသွားအောင် မာဂရက် ဇွတ်အဓမ္မ တိုက်တွန်းခဲ့တာ မောင် ပြန်ပြီး သတိရမှာပါ။

မောင် ပါရီကို ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ မောင့်အဖေ ရောက်လာတာပဲ။ အင်မတန်မှ ဣန္ဒြေကြီးလှတဲ့ မောင့် အဖေ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့ မာဂရက် စိတ်ထဲက ဘယ်လို ခံစားရတယ် ဆိုတာ မာဂရက် ပြန်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ မောင့်အဖေဟာ အင်မတန်မှ ရှေးကျတဲ့ သဘောတရားဟောင်းကြီးကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လူပါ။ သူ့ သဘောတရားက ပြည့်တန်ဆာမ ဆိုရင် ဘယ်ပြည့်တန်ဆာမှ အသည်းနလုံး မရှိဘူး။ အသိဉာဏ် မရှိဘူး။ ငွေကြေး ရဖို့ကိုသာ အဓိက ထားတဲ့ စက်ရုပ်နှင့် အတူတူပဲလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူပါ။ သူ့ကို အသက်နှင့် ကိုယ် မြဲအောင် ကျွေးမွေး ပေးကမ်းနေတဲ့ လူ့ရဲ့ လက်ကိုတောင်မှ အသနား အကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာနှင့် ကိုက်ဝါးပြီး အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်တတ်တဲ့ စက်ရုပ်နှင့် ဘာမှ မထူးခြားဘူးလို့ လှေခဲစားထစ် တွက်ထားတဲ့ လူပါ။

မောင့်အဖေဟာ မာဂရက်ဆီကို အင်မတန်မှ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ စာ တစ်စောင် ရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲသလို ရေးခဲ့တာဟာ မာဂရက်က အတွေ့မခံမှာ ကြောက်လို့ ရေးခဲ့တာပါ။ လူကိုယ်တိုင် မာဂရက်နှင့် လာတွေ့တဲ့ အခါမှာတော့ မောင့်အဖေရဲ့ ကိုယ်နှုတ် အမူအရာတွေဟာ သူ့စာနှင့် တခြားစီပါ။ သူ့ အမူအရာဟာ ပထမတော့ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်းနှင့် ခပ်တည်တည်ပဲ။

မာဂရက်ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ အထိတောင်မှ ပြုမူ ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ အတွက် သူက ဧည့်သည်၊ မာဂရက်က အိမ်ရှင်၊ အိမ်ရှင်ကို မစော်ကားသင့်ဘူး ဆိုတာ သူ သိသွားအောင် မာဂရက်ဘက်က ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့ရပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ မိန်းမပေါ့ တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှနှင့် သူ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို လိုက်လျောပြီး ဒူးထောက် အညံ့ခံရမယ် ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိအောင် ပြခဲ့ ရပါတယ်။ မာဂရက် အနေနှင့် သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံနေတာဟာ သားလုပ်တဲ့သူ အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်လွန်းလို့သာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားအောင် လည်း မာဂရက် ဖွင့်ဟခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီကျတော့မှ မောင့်အဖေရဲ့ လေဟာ နည်းနည်း ပျော့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်ကြောင့် သူ့သားရဲ့ ဘဝ အပျက်အစီး မခံနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ အပေါ်စီးနှင့် ဆက်ပြောနေတုန်းပဲ။ မာဂရက်ဟာ သိပ်လှတာ မှန်ပါတယ်တဲ့။ သူ မငြင်းပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ၊ ဒီအလှကို ဗန်းပြပြီး အလားအလာ သိပ်ကောင်းနေတဲ့ လူငယ် တစ်ဦးရဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို ပျက်စီးအောင် မပျက်ဆီးပါနှင့်တဲ့။

ဒီလို စကားမျိုးတွေ ပြောလာတော့ မာဂရက်ဘက်က တစ်ခုပဲ လုပ်စရာ ရှိပါတော့တယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက် မောင့် ချစ်သူရယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်လာချိန်က စပြီး မောင့်ဆီက ငွေကြေး တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မတောင်းခံဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုယ် ထုခဲ့ ရောင်းချ ပေါင်နံ့ပြီး နေခဲ့ရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ရှင်းပြရပါတယ်။ မောင့်အဖေကို အပေါင်လက်မှတ်တွေနှင့် ပစ္စည်းရောင်း ပြေစာတွေကို သက်သေ အဖြစ် မာဂရက် ထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက်မှာ တင်နေတဲ့ အကြွေးကိုလည်း မာဂရက်ပိုင် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ ရောင်းပြီး ဆပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်းလည်း အသိပေးခဲ့ရပါတယ်။ အကြွေးတွေ ဆပ်ပြီးတဲ့နောက် မောင်နှင့် မာဂရက် ငွေကုန်ကြေးကျ မများအောင် ဘယ်လို နေထိုင် စားသောက်သွားမယ် ဆိုတာကိုလည်း သူ နားလည်အောင် ပြောပြခဲ့ရပါတယ်။ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး ထားရှိနေတဲ့ အချစ်ဟာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ အကြောင်း၊ မာဂရက်တို့ရဲ့ လက်ရှိ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုအကြောင်း၊ မောင်ဟာ မာဂရက်နှင့် အတူ လက်တွဲပြီး တည်ငြိမ် အေးဆေး ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝလေး တစ်ခု တည်ဆောက် သွားချင်စိတ် ပြင်းပြနေကြောင်း ရိုးရိုးသားသားနှင့် ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြခဲ့ရ

ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ သူဟာ ငြိမ်ကျသွားပါတယ်။ စောစောက တင်းမာမှုလည်း လျော့နည်းသွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးပြီး မာဂရက်လက်ကို ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ စောစောက ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံခဲ့မိတဲ့ အတွက် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆိုတဲ့ တောင်းပန်စကားကိုလည်း ပြောလာပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ သူ ပြောစရာ ရှိသမျှကို သာသာယာယာ ချေချေငံငံ နှင့် ပြောပါတယ်။

‘ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျုပ် တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဒီစကားကို မြိမ်းခြောက်ပြီး ပြောတယ်လို့လည်း မယူဆပါနှင့်၊ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ရပ် အနေနှင့် တောင်းဆိုနေတယ်လို့လည်း မယူဆပါနှင့်၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ခြုံကြည့်ပြီး အသနားခံတယ်လို့ ယူဆပြီး နားထောင်စေချင်ပါတယ်၊ မင်း ပြောသလို ဆိုရင် မင်းဟာ ကျုပ်သားအတွက် အများကြီး အနစ်နာခံထားရတဲ့ သဘော ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အခု မင်း အနစ်နာခံထားရတာထက် အဆ များစွာ ပိုကြီးမားပြီး အဆပေါင်းများစွာ မြင့်မြတ်တဲ့ အနစ်နာခံမှု စွန့်လွှတ်မှု တစ်ခုကို ပြုနိုင်မယ် ဆိုရင် ပြုပေးဖို့ ကျုပ် အသနားခံပါရစေ’

မောင့်အဖေရဲ့ စကားလမ်း ခင်းလာပုံကို ကြားကတည်းက မာဂရက်ဟာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ် အချစ်ရယ်။

မောင့်အဖေက မာဂရက် အနားထိ တိုးလာပြီး မာဂရက်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက် ကို တယုတယ ဆွဲကိုင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အလွန်တရာ-စိတ်နှလုံး ကြေကွဲတဲ့ အသံနှင့် သူ့စကားကို ဆက်ပါတယ်။

‘အခု ဦးလေး ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားရင် ကိုယ်ချင်းစာ တရား ကင်းမဲ့လှလေခြင်းလို့ ငါ့သမီး ထင်ချင်လည်း ထင်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲသလိုတော့ မထင်ပါနှင့်လို့ ဦးလေး ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ၊ ငါ့သမီး အနေနှင့် လူ့ဘဝမှာ အသည်းနှလုံး အတွက် မရှိမဖြစ်လို့ အသနား အညှာတာ ကင်းမဲ့စွာ နှင့် တောင်းခံရယူနေရတဲ့ လိုအပ်ချက်တွေဟာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ နားလည် ထားစေချင်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုအပ်ချက်ကြောင့် မတောင်း မဖြစ်လို့ တောင်းခံရသလို ပေးတဲ့လူကလည်း မပေး မဖြစ်လို့ ပေးရတဲ့ သဘောတွေ ရှိတတ်ပါတယ်၊ မင်းဟာ သဘောပြည့်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ၊ မိန်းမ အများစုမှာ မတွေ့နိုင်တဲ့ ရက်ရောမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု ဆိုတဲ့ အရည်အသွေး တွေ ရှိနေတာကိုလည်း ဦးလေး သတိပြုမိပါတယ်၊ လူ့လောကမှာ ချစ်သူ

ဆိုတာ တစ်ခုတည်း ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိသားစု ဆိုတာလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ အချစ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်း ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တာဝန် ဝတ္တရား ဆိုတာက ရှိနေပါသေးတယ်၊ မိမိရဲ့ စွဲလမ်းမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး စဉ်းစား တတ်တဲ့ အသက်အရွယ် ရှိသူလို မိမိရဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ အများရဲ့ လေးစားမှုကို ခံယူပြီး တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာနှင့် နေသွားနိုင် ဖို့ အတွက် သိက္ခာ ဆိုတဲ့ အရာကို ဦးစားပေးတတ်တဲ့ အသက်အရွယ်ဟာ လည်း ရှိနေပါတယ်။

‘ဦးလေးရဲ့ သား အာမန်းဟာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ မဲ့ သူ့အမေက သူ့အတွက် ထားခဲ့တဲ့ အမွေကို မင်းအတွက် စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပါတယ်၊ တကယ်လို့ မင်းက ကိုယ်ကျိုး စွန့်လွှတ်ပြီး ပေးအပ်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့ အရာကို သူ လက်ခံရတော့မယ် ဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဂုဏ်နှင့် သိက္ခာကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် သူ့အမေဆီက ရထားတဲ့ ဝင်ငွေကို မင်းအတွက် လွှဲပေးရမှာ သူ့တာဝန်ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အနစ်နာခံပြီး ပေးအပ်မယ့် အရာကို သူ လွယ်လွယ်နှင့် လက်ခံနိုင်မယ်လို့ ဦးလေးကတော့ မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မင်း ပေးတာကို သူ လက်ခံလိုက်ရင် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လွဲမှားတဲ့ အထင်အမြင် အယူအဆတွေနှင့် သူ့ကို ဝိုင်းပြီး သရော်ကြ ရှုတ်ချကြ ကဲ့ရဲ့ကြ ပြစ်တင်ကြနှင့် လုပ်ကြတော့မယ်၊ ဒီ ပြဿနာ ဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနှင့် ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဦးလေးတို့ မိသားစုပါ ရင်ဆိုင်ကြရမှာပါ၊ အာမန်းဟာ ဒီ အမျိုးသမီးကို အတော် ချစ်တာပါကလား၊ အမျိုးသမီးကလည်း အာမန်းကို အတော် ချစ်တာ ပဲနော်၊ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနစ်နာခံပြီး ချစ်ကြ ပါကလားလို့ မြင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ သိထားမှာက တစ်ချက်ပဲ ရှိ ပါတယ်၊ အာမန်း ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ သူ့အပျော်မယားက (ဒီစကားကို သုံးရတဲ့ အတွက် ဦးလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ မသုံးမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေ မို့ သုံးရတာပါ) ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး ပေးတဲ့ ငွေကို မရှက် မကြောက် ယူတယ်ကွာလို့ပဲ ပြောကြမှာ၊ ဒီနောက်တော့ မင်းတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေကျေ နပ်နပ် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စအတွက် ဝမ်းနည်းစရာတွေ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ ကြေကွဲစရာတွေ ပေါ်လာတော့မှာ သေချာပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကျတော့ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ မင်းကလည်း အသက်အရွယ် နုပျိုလန်းဆန်းမှုတွေ ကုန်ခန်း နေပြီ၊ ဦးလေးသားရဲ့ အနာဂတ် ဘဝခရီးကလည်း ပျက်သုဉ်းသွားပြီ၊ သူ့ရဲ့

အဖေ ဦးလေးမှာတော့ သားသမီး နှစ်ယောက်ဆီက ရရှိခံစား ရမယ့် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းမှုကို အပြည့်အဝ မရနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ဦးဆီကပဲ ရတော့မယ်။

‘မင်းဟာ အသက်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ လှလည်း လှပါတယ်၊ မင့်ဘဝဟာ သာတောင့်သာယာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားကျတော့လည်း မင်းဟာ မြင့်မြတ်ပါတယ်။ စေတနာ ရှေ့ထားပြီး ကောင်းမှု တစ်ခုကို ပြုလိုက် ရင် ဒီကောင်းမှုဟာ မင်းရဲ့ အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်တွေကို ဆေးကြော ပစ်နိုင်မှာပါ။ ဦးလေးရဲ့ သား အာမန်းဟာ မင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ခြောက်လ အတွင်းမှာ ဦးလေးကို သူ သတိမရတော့ဘူး။ ဦးလေး သူ့ဆီကို လေးကြိမ်တိတိ စာရေးခဲ့တယ်။ တစ်ကြိမ်မှ ပြန်စာ မရေးခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ သူ့စိတ်ကြောင့် ဦးလေး သေသွားရင်တောင်မှ သူ သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

‘မင်းရဲ့ နေမှု ထိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်၊ မင်းကို ချစ်နေတဲ့ အာမန်းကိုတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က အပေါင်း အသင်း သိပ်ပြီး လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို ထိခိုက် တော့မှာ၊ မင်းက မင်းရဲ့ ဘဝဟောင်းကို ဘယ်လိုပဲ စွန့်ပစ်ပါပြီ ပြောပြော ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်ကတော့ ဝိုင်းပယ်ကြမှာပဲ။ ဒါတွေကို ရေရှည် ကျတော့ အာမန်း ခံနိုင်မတဲ့လား။ အဲဒီလို ဖြစ်လာရင် သူ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ အာမန်း အခု လောင်းကစား တတ်နေပြီလို့ ကျုပ် သိထားရတယ်။ သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်စရာ ပြဿနာရယ်လို့ ရှိလာတဲ့ အခါမျိုးမှာ မင်းကို ဘာမှ အသိမပေးတော့ဘဲ သူ ကောင်းတယ်ထင်ရာ လုပ်တော့မှာ။

‘အာမန်းကို ချစ်လွန်းလို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတယ် ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ ဘဝဟောင်း ကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်း ပြန်မသွားပါဘူးလို့ ရဲရဲ အာမခံနိုင်ပါ့မလား။ သူ့ကို အခု မင်း ချစ်နေပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ထက် ပိုပြီး ချစ်ရတဲ့ လူကို မတွေ့ပါဘူးလို့ကော မင်း ပြောနိုင်ပါ့မလား။ အခုဆိုရင် မင်း အလွန် ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ မင်း ချစ်သူရဲ့ ရှေ့မှာ မင်းရဲ့ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ ရတဲ့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေ ရှိနေပြီ။ ဒီအနှောင့်အယှက် အဖျက် အဆီးတွေကြောင့် မင့်ချစ်သူရဲ့ ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လမ်းစဟာ ပိတ်တော့မယ်။ အသက်အရွယ် ကြီးလာတဲ့ တစ်နေ့ကျမှ မင်း ချစ်သူက ဒီ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေကို အပြစ်လို့ မြင်လာရင် မင်း ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရှင်းမလဲ။ ဒါတွေ အားလုံးကို မင်း ထည့်စဉ်းစားပါ။ ချစ်တာ တစ်ခု တည်း မကြည့်ပါနှင့်။ မင်း အာမန်းအပေါ်မှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့်

တကယ် ချစ်ပါတယ် ဆိုရင် သူ့အနာဂတ်ဘဝ ပျက်စီးမသွားအောင် မင်း အကျိုးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့။ အဲသလို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အနစ်နာ ခံတာဟာလည်း တကယ် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော် ပြသရာ ရောက် ပါတယ်။ အခုအချိန်ထိတော့ မင်းတို့အပေါ်မှာ ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုမှ မကျ လာသေးဘူး။ တစ်နေ့မှာတော့ ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုဟာ မလွဲမသွေ ရောက် လာမှာပါ။ ကျရောက်လာပြီ ဆိုရင်လည်း ဦးလေး ကြိုတင် ခန့်မှန်းထားတာ ထက် ပိုပြီး ကြီးမားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မင့်အပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိလာရင် အာမန်း တစ်ယောက် မနာလို ဝန်တို ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီလူကို သူ ရန်ပြုတော့မယ်။ နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်လား ခိုက်လား လုပ်တော့မယ်။ သူကပဲ သတ်မလား သူပဲ အသတ်ခံရမလား ဆိုတာ တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ သားရဲ့ အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး မင်းဆီ လာ အသနားခံနေတဲ့ ဖခင် တစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို မင်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့် စေချင်ပါတယ်။

‘ငါ့သမီးကို နောက်ဆုံး အနေနှင့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ဖွင့်ပြောပါရစေတော့၊ ဦးလေး ပါရီကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီး လိုက်လာရသလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား။ ဦးလေးမှာ သမီးလေး တစ်ယောက် ရှိ ပါတယ်။ အသက်ကလည်း နုနယ် ငယ်ရွယ်သေးတယ်။ လှလည်း အင်မတန် မှ လှတယ်။ အင်မတန်မှလည်း ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကလေးမကလေးပါ။ သူ့မှာ လည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာတော့ အချစ် ဆိုတာ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဦးလေးကိုယ်တိုင် အာမန်းဆီ စာရေးပြီး အသိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ရှိသမျှ မင့်အပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အာမန်းဟာ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ သဘောထားကို အကြောင်းမပြန်ခဲ့ဘူး။ ဦးလေး သမီးဟာ မကြာခင် လက်ထပ်ပါတော့မယ်။ သူ ချစ်တဲ့ လူနှင့်ပဲ လက်ထပ်ကြ မှာပါ။ သူဟာ အင်မတန်မှ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားတဲ့ မိသားစုထဲကို ရောက်သွား တော့မယ့် အခြေအနေ ရှိပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်နေချိန်မှာ ဦးလေးဘက်ကလည်း ယောက်ျားလေးဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေထက် ဂုဏ်သိက္ခာ မမြင့်မားသည့် တိုင်အောင် နိမ့်ကျလို့တော့ မသင့်တော်ပါဘူး။ မကြာခင်မှာ ဦးလေးရဲ့ သမက် ဖြစ်လာတော့မယ့် ယောက်ျားလေးရဲ့ မိဘတွေ အနေနှင့် ပါရီမှာ အာမန်း ဘာတွေ လုပ်လို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိသွားကြပါတယ်။ သိသွားတယ် ဆိုရင်ပဲ အာမန်း အနေနှင့် အခုအတိုင်း ဆက်လုပ်နေမယ် ဆိုရင် သူ့သား

နှင့် ဦးလေးသမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကိစ္စကို ပျက်သိမ်းရလိမ့်မယ်လို့ အရေးဆိုလာကြတယ်။ ငါ့သမီး စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့၊ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ဦးလေးသမီးရဲ့ အနာဂတ် ဘဝကို အပျက်ခံရတော့မှာလား။ ဦးလေးသမီးဟာ မင်းကိုလည်း မသိဘူး၊ မင်းကိုလည်း ထိခိုက် နစ်နာအောင် ဘာ တစ်ခုမှ မပြုခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာတော့ ထိခိုက်ရတော့မယ်၊ သူ မျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ အနာဂတ် ဘဝ သာယာရေးဟာ ပြိုကွဲ ပျက်စီးရတော့မယ်၊ သူ့ရဲ့ ဘဝဟာ မင်းလက်ထဲ ရောက်နေပါတယ်၊ မင်း လက်ခုပ်တွင်းက ရေလို မင်း သွန်ချင်လည်း သွန် မှောက်လိုလည်း မှောက် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ပါ။ သူ့ဘဝကို ပျက်စီးသွားအောင် မင်း လုပ်ရက်မလား မာဂရက်ရယ်၊ ဦးလေးသမီးရဲ့ ဘဝကိုတော့ဖြင့် မပျက်ဆီးပါနှင့်လို့ ဦးလေး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်'

မာဂရက် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် အချစ်ရယ်။ မာဂရက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဆုပ်လည်း စူး၊ စားလည်း ရူး ဆိုတဲ့ အဖြစ်။ ရှေ့တိုးရင် ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်ရင် လှည်းတုတ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်။ မာဂရက် တစ်ခု စဉ်းစားမိလိုက်ပါတယ်။ မောင့်အဖေဟာ မာဂရက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲလို့သာ မပြောတာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မာဂရက်ဟာ ကြေးစား မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်လို့ အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီးသားပါ။ မာဂရက်က ဘယ်လောက်ပဲ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ် ပြောပြော မောင့်အဖေကတော့ မောင်နှင့် မာဂရက်နှင့်ဟာ မိုးနှင့် မြေကြီးလောက် ကွာခြားတယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ မာဂရက်ရဲ့ အတိတ် ဘဝက မကောင်းခဲ့တော့ မောင့်ရဲ့ အနာဂတ် ဘဝနှင့် ပေါင်းစပ်ဖို့ ဆိုတာ မမျှော်လင့်သင့်ဘူးလို့ သူ တွက်ထားပြီးသားပါ။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် မာဂရက်ကတော့ မောင့်ကို ချစ်နေတုန်းပါပဲ အချစ်ရယ်။

မောင့်အဖေရဲ့ နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ ဆက်ဆံမှုရယ်၊ သူ့စကားတွေကြောင့် မာဂရက် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အသိတရားရယ်၊ သူ့အပေါ်မှာ လေးစားကြည့်ညိုမိတဲ့ စိတ်ရယ် ဒါတွေအားလုံး ပေါင်းစပ်မိတဲ့ အခါကျတော့ မာဂရက် စိတ်ဟာ သူ့ အလိုဆန္ဒကို မငြင်းပယ်ချင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့သော အခါမှာ ဒီအဘိုးကြီးဟာ သူ့သမီးကို မာဂရက် နာမည် ပြောပြပြီး ဒီနာမည်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးဟာ ငါ့သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သူ့အတွက် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့ပေးပါလို့ တိုက်တွန်းမှာပဲ။ အဲဒီလို တိုက်တွန်းတယ် ဆိုရင် မာဂရက်ရဲ့ စိတ်အာရုံမှာ ဒီအဖြစ် ထင်ဟပ်လာတဲ့ အခါကျတော့ မာဂရက် ရင်ထဲမှာ သာယာ ကြည်နူးမှုကို ခံစားလာရုံတင် မကဘူး၊ ကိုယ် ပြုခွင့်

ရလာတဲ့ ကောင်းမှု တစ်ခု အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

အခုလို ရေးပြန်တော့လည်း မောင့်အနေနှင့် အကျယ်ချဲ့ပြီး အပိုတွေ လျှောက်ရေးနေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်။ အဲဒီ အချိန်က မာဂရက် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ အတိုင်း အပိုအလို မရှိ ပြန်ပြောပြနေ တာပါ။ အဲဒီအချိန်က မာဂရက် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှု အသစ်ကလေးတွေဟာ မောင်နှင့် မာဂရက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားနိုင်တဲ့ အထိ အစွမ်းသတ္တိ ထက်မြက်ခဲ့ပါတယ်။

‘အခု ကျွန်မ မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေစေချင်ပါ တယ်ရှင်။’ မာဂရက်ဟာ ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မောင့် အဖေကို မေးပါတယ်။ ‘ကျွန်မ ဦးလေးရဲ့ သားအပေါ်မှာ တကယ် ချစ်တယ် ဆိုတာ ယုံရဲ့လား?’

‘ဦးလေး ယုံပါတယ်’

‘သူ့ဆီက ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်တယ် ဆိုတာကော ယုံပါရဲ့လား?’

‘ယုံပါတယ်ကွယ်’

‘ဦးလေးရဲ့ သားကို ကျွန်မ ချစ်တာဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟောင်းကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာပြီး ဘဝသစ် ထူထောင်သွားတော့မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် နှင့် ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကော ယုံကြည်ပါရဲ့လား?’

‘သံသယ မရှိပါဘူးကွယ်’

‘ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်မကို ဦးလေးရဲ့ သမီး တစ်ယောက်လို သဘောထား လိုက်ပါတော့၊ ဦးလေးရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကြောင့် ကျွန်မမှာ ကျွန်မရဲ့ အချစ်စိတ် ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိလာပါပြီ။ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း မှာ ဦးလေးရဲ့ သားဟာ ဦးလေးရဲ့ လက်ထဲကို ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အခိုက်အတန့်တော့ဖြင့် သူ စိတ်ချမ်းသာချင်မှ ချမ်းသာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်တာတော့ ကောင်းသွားမှာပါ’

‘သမီးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားဟာ မြင့်မြတ်လှပါတယ်ကွယ်’ မောင့်အဖေ ဟာ မာဂရက်ကို တယုတယ ပွေ့ဖက်ပြီး မာဂရက်ရဲ့ နဖူးပြင်ကို ညင်ညင် သာသာ နမ်းတယ်။ ‘ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုကျ ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ သမီးရဲ့ စေတနာ အတွက် ဘုရားသခင်က မြတ်သော ဆုကို ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး တစ်ခု စိုးရိမ်မိတယ်။ ဦးလေးသားက သမီးရဲ့ စကားကို နားဝင်ပါ့မလား?’

‘ဒါအတွက်တော့ မပူပါနှင့်၊ စိတ်အေးအေး ထားပါ၊ သူ ကျွန်မကို မုန်းသွားပါစေမယ်’

မောင်နှင့် မာဂရက်ကြားမှာ မာဂရက် ကိုယ်တိုင် တံတိုင်းကြီး တစ်ခု ကာမှ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီတံတိုင်းဟာ မောင်ရော မာဂရက်ပါ ကျော်လွှားလို့ မရနိုင်တဲ့ တံတိုင်းကြီး ဖြစ်ပါမှ။

မာဂရက် ချက်ချင်းပဲ ပရူးဒင့်စ်ဆီ စာ တစ်စောင် ကောက်ရေးတယ်။ ပရူးဒင့်စ်က တစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်းနေတဲ့ အင်န် နယ်စားရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို မာဂရက် လက်ခံကြောင်း၊ ကနေ့ည အင်န် နယ်စားရယ်၊ ပရူးဒင့်စ်ရယ်၊ မာဂရက်ရယ် သုံးဦး ဆုံပြီး ညလယ်စာ စားဖို့ စီစဉ်ထားစေလိုကြောင်း အသိပေး လိုက်တဲ့ စာပါ။ မာဂရက် စာကို အိတ်ထဲ ထည့်၊ ကျကျနန လုံခြုံအောင် ပိတ်ပြီး မောင့်အဖေ လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပါရီ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာအတိုင်း ဆက်ဆက် ပို့ပေးပါလို့လည်း မှာလိုက်တယ်။ စာထဲမှာ မာဂရက် ဘာရေးထားတယ် ဆိုတာ မောင့်အဖေကို မာဂရက် ပြောမပြဘူး။

မောင့်အဖေက စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲလို့ မေးပါတယ်။

‘ဦးလေးသားရဲ့ ကောင်းကျိုး အတွက် ရေးထားတာပါ’ မာဂရက်က လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မောင့်အဖေဟာ မာဂရက်ရဲ့ နဖူးပြင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး ခပ်ဖွဖွ ကလေး နမ်းပါတယ်။ မောင့်အဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ နဖူးပြင်ထက်ကို ကျလာပါတယ်။ မာဂရက် အတိတ် ဘဝက ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးဖို့ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ရေစင် ဖျန်းပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အင်မတန် ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ပြီး မိမိကိုယ် မိမိ မချစ် မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အပြစ် တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပြစ်ကို ကျူးလွန်ရတဲ့ အတွက် ဂုဏ် မငယ်ဘူးလို့ မာဂရက် ထင်ပါတယ်။

မောင့်အဖေဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးပေါ်မှာ အရိုးသားဆုံးနှင့် အဖြောင့် မတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးပါလို့ မောင် တစ်ချိန်က မာဂရက်ကို ပြောခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ဘယ်သားသမီး မဆို ကိုယ့်မိဘအပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ထင်တတ်ကြပါ တယ်။ ဒါဟာ အလွန် သဘာဝ ကျတဲ့ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပါ အချစ်ရယ်။

မောင့်အဖေဟာ သူ စီးလာတဲ့ အငှားမြင်းရထားနှင့်ပဲ ပါရီကို ပြန်သွားခဲ့ ပါတယ်။

မာဂရက်ဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ပါ။ မောင် ပြန်ရောက်လာလို့ မောင့်မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရော မာဂရက် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကိစ္စကို ပြန်မပြင်တော့ပါဘူး။

ငါ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ မှန်ရဲ့လား။ ဒီမေးခွန်းဟာ ဒီကနေ့ မာဂရက် ကိုယ် မာဂရက် ပြန်မေးနေတဲ့ မေးခွန်းပါ။ အခုလို အဖျားဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေချိန်မှာ ဒီမေးခွန်းဟာ အစဉ်မပြတ် မာဂရက်ကို ဒုက္ခပေးနေပါတယ်။ မာဂရက် မောင့်ကို အသက်သေသည် အထိ မခွဲမခွာ နေခဲ့ရင် မာဂရက် ဘဝ ဟာ ပိုပြီး ကောင်းလေမလား...။

မာဂရက်တို့ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာဖို့ နီးကပ်လာချိန်မှာ မာဂရက် ဘယ် လောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ အထူးတလည် ချဲ့ထွင်ပြီး ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ မာဂရက်မှာ ပြစ်ရာ မျက်မြင် သက်သေ တစ်ဦး ရှိပါတယ်။ အဲဒီ မျက်မြင်သက်သေကတော့ မောင်ပါပဲ အချစ်ရယ်။ မာဂရက် ရဲ့ အဖြစ်ကို မောင်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မောင့်အဖေကတော့ မာဂရက်တို့ အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ ရှိနေရင်လည်း သူ့အနေနှင့် မာဂရက်ဘက်က ထောက်ထောက်ခံခံ ပြောပေးနိုင်တာပေါ့။ မာဂရက်လေ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ အဖြစ်မှန် အားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် မောင့်ကို ဖွင့်ပြီး ပြောပြလိုက် ချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက် ပြောသမျှကို မောင် ယုံကြည် လက်ခံလိုက်ရင် ကောင်းပါရဲ့။ မယုံကြည်လိုက်ရင် မောင် မာဂရက်ကို မုန်းတီး ရွံရှာပြီး အမုန်းနှင့် ခွဲခွာသွားမှာ ကြောက်နေမိတယ်။

မာဂရက် မောင့်ကို ခွဲခွာနိုင်တဲ့ ခွန်အား မရှိတာ အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မောင့်အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိနှင့် အင်အားကို ပေးသနားဖို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းခဲ့ရပါတယ်။ မောင်ကတော့ ယုံချင် မှ ယုံမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကျလာတော့ မာဂရက် မောင့်ကို ခွဲခွာနိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒါဟာ မာဂရက် လိုချင်တဲ့ အရာကို ဘုရားသခင်က ပေးသနားကြောင်း သိသာနိုင်စေတဲ့ သက်သေခံ တစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီညက ညလယ်စာ စားချိန် အထိ မာဂရက်ကိုယ် မာဂရက် ထိန်း သိမ်းနိုင်တဲ့ အင်အား မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ မာဂရက်ကိုယ် မာဂရက် ဘာလုပ်နေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာလည်း ရေရေရာရာ

ပြတ်ပြတ်သားသား မတွေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ချီတုံချီတုံနှင့် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ဆဲ
ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မာဂရက် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်မှာကို စိုးရိမ်
မိတယ်။ မာဂရက် ဂေါတီးယား ဆိုတဲ့ မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူ
အသစ် တစ်ယောက်နှင့် အိပ်ဖို့အတွက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်
နေတယ်။ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းနေတယ် ဆိုရင် ကြားရတဲ့ လူတိုင်းက ရယ်
ကြမှာပဲ။ မာဂရက် အဲဒီညက အရာရာတိုင်းကို မေ့ပစ်ဖို့ အတွက် အရက်
သောက်မိခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာက နိုးတော့ မာဂရက်ဟာ
နယ်စားရဲ့ ဘေးမှာ ရောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

အခု မာဂရက် ရေးသမျှတွေဟာ အားလုံး အမှန်တွေချည်းပါ။ မာဂရက်
ရေးခဲ့သမျှကို ဖတ်ပြီး မောင့်ဘာသာ မောင် ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်သင့်
ရင်လည်း မောင် မာဂရက်နှင့် ခွဲခွာတဲ့ အချိန်က စပြီး မာဂရက် အပေါ်မှာ
ပြုခဲ့တဲ့ မောင့်အမှားတွေကို မာဂရက်က လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဆိုတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် မချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် အတူတကွ နေထိုင် ပေါင်းသင်းရခြင်း ဆိုတဲ့ အလွန်တရာ ကြီးမား ပြင်းထန်လှတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုးကြီးကို ခံစားခဲ့ရတဲ့ တစ်ညတာ လွန်မြောက်ပြီး တဲ့နောက် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မောင်ရော မာဂရက်ပါ သိခဲ့ကြပြီပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောင် မသိတာ တစ်ခုတော့ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါလည်း တခြား တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ အတွက် မာဂရက် ဘယ်လောက် အထိ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

မောင့်အဖေနှင့် အတူတူ မောင် ပါရီက ပြန်သွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကို မာဂရက် ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် မာဂရက်နှင့် ကြာကြာ ခွဲပြီး မနေ နိုင်ဘူး ဆိုတာ မာဂရက် သေချာပေါက် သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ချင် အီလီဆီဘက်မှာ မာဂရက် မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲက မကောင်းခဲ့ပေမဲ့ အံ့ဩစိတ်ကတော့ မဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ နေ့တွေ ရက်တွေဟာ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်လာခဲ့တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ မောင့်ဆီက မာဂရက် စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် နာကြည်းအောင် လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ် တစ်ခုဟာ မှန် မှန် ရောက်လာနေတာပဲ။ မာဂရက်ကတော့ မောင် ပြုသမျှကို အပြုံးအရယ် မပျက် ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မောင် ပြုသမျှကို ကြည့်ပြီး 'ဪ အခုအချိန်ထိ သူ ငါ့ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေတုန်းပါလား' လို့လည်း သဘောပေါက် နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။

မာဂရက်ရဲ့ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ သတ္တိကို မောင် မအံ့ဩပါနှင့်။ မောင်အချစ်
ဟာ မာဂရက်ရဲ့ နှလုံးသားကို မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထား ထားနိုင်အောင် လမ်းဖွင့်
ပေးထားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖြစ်လာသမျှကို ကြံကြံခံနိုင်လောက်
တဲ့ အင်အားကတော့ မာဂရက်မှာ အမြဲတစေ ရှိနေနိုင်ပါ့မလား။

မောင်အတွက် မာဂရက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်နှင့် မောင် ပြန်ရောက်လာ
တဲ့ အချိန်ကြားမှာ အတော်ကို ကုန်ခဲ့လွန်းလှတဲ့ အချိန် တစ်ချိန် ရှိခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ မာဂရက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးမသွားအောင်
နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ထိန်းခဲ့ရပါတယ်။ ပရူးဒင့်စ် ကိုယ်တိုင် မောင်ကို ပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။ မာဂရက်ဟာ တစ်ညမှ အိပ်တယ်လို့ မရှိဘူး။ ကပွဲ ဇာတ်ပွဲ
ညစာ စားပွဲ ပွဲမှန်သမျှ အကုန်လျှောက်သွားတာပဲ။ အရက်ဆိုလည်း မငြင်းတော့
ဘူး။ သောက်လိုက်တာပဲ။ ဒီလို နေတာ ထိုင်တာ လုပ်တာ ကိုင်တာတွေဟာ
လွန်ကဲမှုတွေမှန်း မာဂရက် သိပါတယ်။ ဒီလို လွန်ကဲမှုတွေ များများ လုပ်ပေး
ရင် မြန်မြန် သေမှာပဲ။ မြန်မြန် သေရင် မြန်မြန် ဝင့်ကျွတ်တာပေါ့ ဆိုတဲ့
အတွေးက ရှိနေတော့ လွန်ကဲမှု မှန်သမျှကို မာဂရက် လျှော့တယ်လို့ မရှိခဲ့ပါ
ဘူး။ အစွန်းရောက်မှုတွေ သိပ်များလာတော့ မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ
တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆိုးရွားလာခဲ့ပါတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ကို မောင်ဆီ လွှတ်လိုက်
တဲ့ အချိန်မှာ မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်
မဟန်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီ။ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မီးစာကုန်
ဆီခန်း ၁၀ ရောက်နေပါပြီ။

နောက်ဆုံးအကြိမ် မောင်နှင့် မာဂရက် ဆုံစည်းမိခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို
သတိတရ ဖြစ်အောင် ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီညက တစ်ညတာ
လောက် အတူတူ နေကြဖို့ တောင်းဆိုလာတဲ့ မောင်အသံကို ကြားတော့ မာ
ဂရက် မလိုက်လျောဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို
ပေါင်းစပ်မယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကတော့ မာဂရက်မှာ လုံးဝ မရှိတော့ပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် မောင်အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး
တစ်ညတာမျှ နေခဲ့ပေမယ့် နောက်ညတွေမှာတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ စိတ်
အလိုလိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မောင်က မာဂရက်ကို တစ်ညတာ အခ
ကြေးငွေ ပေးခဲ့တယ်နော်။ ဒါကတော့ မောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပါ။
ဒါပေမဲ့ တစ်ညကလေး ပျော်ပါး ခွင့်ရတဲ့ အတွက် မောင် ပေးခဲ့တဲ့ ဈေးနှုန်းက

တခြားလူတွေ ပေးတာထက် များနေပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မောင် ပေးသလောက် မပေးကြပါဘူး။

ဒီနောက်တော့ မာဂရက် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။ အိုလံပီဟာ အင်န် နယ်စားနှင့် ပြေလည်ပြီး မာဂရက် နေရာကို ရသွားခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက် ဘာကြောင့် သူ့ကို ခွာတယ် ဆိုတာလည်း အိုလံပီက ပြောပြလို့ သူ သိသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျီနယ်စားဟာ လန်ဒန်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဂျီနယ်စားဟာ မာဂရက်လို အထက်တန်းစား မိန်းမရှင်မတွေနှင့် အလွန် တရင်းတနှီး နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အကူအညီ လိုရင်လည်း ပေးတတ်တဲ့ လူပါ။ မာဂရက် သူနှင့်ပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ့ အကူအညီနှင့် မာဂရက် လန်ဒန်ကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ မာဂရက်ကို ကြင်ကြင် နာနာနှင့် ခရီးဦးကြို ပြုပြီး လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ သူ့အပိုင်းအပိုင်းထဲက မိတ်ဆွေ တွေနှင့်လည်း သိကျွမ်း ခင်မင်သွားအောင် မိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက်ကို ဂုဏ်မငယ်စေခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ မာဂရက် လန်ဒန် ရောက်တဲ့နေ့မှာ မာဂရက်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနှင့် ညလယ်စာ စားပွဲကြီး တစ်ခု လုပ်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ညလယ်စာ စားပွဲကြီးလည်း ပြီးရော မာဂရက်ကို သဘောကျ သွားတဲ့ သူ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို မာဂရက် ပါသွားခဲ့ရပါတယ်။

မာဂရက်မှာ တခြား လုပ်ကိုင် စားသောက်စရာ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ အချစ်ရယ်။ ဒါလုပ်ရင်းနှင့်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာဂရက် သေအောင် သတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ်၊ အမှည့်ကြွေ ကြွေတော့မလို ဖြစ်နေတဲ့ မာဂရက်ကိုယ် မာဂရက် မြန်မြန် သေအောင် အားထုတ်နေတာဟာ အလုပ်ပို တစ်ခုကို လုပ်နေတာနှင့် မတူဘူးလား။

မာဂရက်ဟာ စိတ်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဘဝ ရောက်လာပါတယ်။ အတွေး မရှိတော့တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း တစ်ခု ဘဝ ရောက်လာပါတယ်။ မာဂရက် နေရတဲ့ ဘဝဟာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ စက်ရုပ် တစ်ရုပ်ရဲ့ ဘဝနှင့် ဘာမှ မခြားနားတော့ပါဘူး။ မာဂရက် ပါရီကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ မောင်သတင်း စုံစမ်းလိုက်တော့ ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု သွားဖို့ ပြင်သစ် နိုင်ငံက ထွက်သွားပြီတဲ့။ မာဂရက်မှာ တွယ်တာစရာ ကင်းမဲ့သွားပါ ပြီ။ မာဂရက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေမှု အတွက် မြို့စားကြီးကို ပြန် ကပ်မိအောင် မာဂရက် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မာဂရက် လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ သူ့စိတ်ကို အင်မတန် နာကြည်းအောင် လုပ်ခဲ့

တာနှင့် အတူတူပဲ မဟုတ်လား။

မာဂရက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ အားအင်ကလည်း တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လာနေတယ်။ အသားအရေကလည်း ဖြူဖပ် ဖြူရော်၊ မျက်နှာကလည်း ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု အပြည့်၊ လူကလည်း အလျင်ကလို စိုစို ပြည့်ပြည့် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ယောက်ျားတွေ ဆိုတာကလည်း ရောင်းကုန် အဖြစ်နှင့် ရောင်းနေတဲ့ အချစ် ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကို ဝယ်တဲ့ အခါမှာ သေသေချာချာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီးမှ ဝယ်ချင်ကြတာ။ ပါရီလို မြို့မှာ ဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီလို မိန်းမမျိုး ဆိုရင် ကျန်းမာမှု၊ စိုပြည်မှု၊ တောင့်တင်း ဖြောင့်စင်းမှု။ မာဂရက်လို ပိန်ခြောက်ခြောက် ဆိုရင် သူတို့ အနား မကပ်ချင် ကြတော့ဘူး။ မာဂရက်ကို သူတို့ အားလုံး မေ့သွားကြပြီ။ အခု မာဂရက် ရေးခဲ့တာတွေဟာ မနေ့က အချိန်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းပါပဲ။

အခုဆိုရင် မာဂရက် သိပ်ဖျားနေတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ဖျားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အပြင်းအထန် ဖျားတာ။ လက်ထဲမှာ သုံးစရာ ပိုက်ဆံကလည်း တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ မြို့စားကြီးဆီ စာတစ်စောင် ရေးပြီး ငွေနည်းနည်းလောက် ပေးဖို့တော့ တောင်းထားတယ်။ ကြွေးရှင်တွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ အသနား အညှာတာ ကင်းမဲ့လွန်းကြပါတယ်။ မြို့စားကြီးဆီက ငွေမှ ရပါ့မလား။ ဘာကြောင့်များ မောင် ပါရီမှာ မရှိရတာလဲ အချစ်ရယ်။ မောင်သာ ရှိရင်လေ မာဂရက်ကို လာကြည့်မှာ။ မောင် လာတယ် ဆိုရင်လည်း မာဂရက် အားတက် လာမှာပဲ။

ဒီဇင်ဘာ ၂၀

ရာသီဥတုကဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်းပါပေ။ ဆီးနှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေတယ်။ မာဂရက်ကတော့ အဖော် မရှိဘူး။ တစ်ယောက်တည်း။ မာဂရက်လေ အခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျားနေတာ သုံးရက် ရှိသွားပြီ။ မာဂရက် မောင့်အတွက် စာကလေး တစ်လုံးတောင်မှ မရေးနိုင်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြား ရေးစရာတော့ မရှိပါဘူး။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင့်ဆီက စာကလေး တစ်စောင်များ ရောက်လာ လေမလားလို့ မဝံ့မရဲ စိတ်နှင့် မျှော်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာကတော့ ရောက် မလာပါဘူး။ မာဂရက် မျှော်တဲ့ စာဟာ ဘယ်တော့မှလည်း ရောက်လာမယ် မထင်ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ တစ်ဖက်သားကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်

လောက်အောင် ပြင်းထန် မာကျောလှပါကလား။ မြို့စားကြီးဆိုကလည်း ဘာ အဖြေမှ မာဂရက် မရဘူး။

ပရူးဒင့်စံကလည်း မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်း တချို့ကို သွားပေါင်ရပြန်ပြီ။

မာဂရက်ကလည်း အချိန်ရှိသမျှ သွေးပဲ အန်နေတယ်။ မာဂရက် အဖြစ်ကို မောင်သာ မြင်ရင်တော့ သနားမှာပါ။ မောင်လည်းပဲ မာဂရက်လိုပဲ။ အခုလို အေးမြတဲ့ ဆောင်းရာသီ မဟုတ်ဘဲ ပူနွေး ကြည်လင်တဲ့ မိုးသား ကောင်းကင် အောက်မှာသာ ဆိုရင် ပျော်မှာပဲ။ မာဂရက် ကနေ အိပ်ရာထဲမှာချည့် ခွေမနေဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ် ထပြီး မာဂရက် အခန်း ပြတင်းပေါက်က နေပြီး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပါရီမြို့ရဲ့ ဘဝကို မျှော်ကြည့်မိပါတယ်။ ပါရီမြို့ရဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဘဝဟာ မာဂရက်နှင့် အဆက်အစပ် မရှိတော့ပါကလား။

မာဂရက်နှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်နေတဲ့ လူတချို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကို မာဂရက် မြင်ရတယ်။ သူတို့ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်တော့လည်း ဘာကိုမှ ဂရုမမူကြသလိုပဲ။ မာဂရက်ရဲ့ ပြတင်းပေါက် တံခါးဆီကို ယောင်လို တောင် မော့မကြည့်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူငယ် တချို့ကတော့ မာဂရက် အခြေအနေကိုလာပြီး စုံစမ်းကြ လေ့လာကြပါတယ်။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မာဂရက် နေမကောင်း ဖြစ်တော့ လူချင်းလည်း ကောင်းကောင်း မသိဘဲနှင့် မာဂရက်ရဲ့ အခြေအနေကို မောင်ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် တကူးတကန့် လာလာပြီး မေးဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီနောက်တော့ မာဂရက်တို့ချင်း ဆုံမိခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ဦးသား မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ ခြောက်လတိတိ အတူတူ နေခဲ့ကြတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနှင့် သူ လိုက်လျောနိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် လိုက်လျောပြီး မောင့်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ဖြင့် မောင်ဟာ မာဂရက်နှင့် အလွန် အလွန် ကွာလှမ်းတဲ့ နေရာ တစ်နေရာမှာ ရောက်နေပြီ။ မောင် ရောက်နေရာ အရပ်က နေပြီး မာဂရက်ကိုများ ကျိန်ဆဲနေလေမလား။ မာဂရက် ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို အေးမြစေနိုင်မယ့် အားပေးစကား ဆိုလို့ မောင်ဆီက တစ်ခွန်းမှ မကြားရတော့ဘူး။ ဒါလည်းပဲ မောင် မာဂရက်နှင့် ဝေးကွာနေလို့ပါ။ တကယ် လို့သာ မောင် ပါရီမှာ ရှိနေမယ် ဆိုရင် မောင်ဟာ မာဂရက် အိပ်ရာဘေးက တစ်ဖဝါးမှ ခွာမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီဇင်ဘာ ၂၅

ဆရာဝန်က မာဂရက်ကို ပြောတယ်။ နေ့စဉ် စာမရေးရဘူးတဲ့။ အမှန်တော့

လည်း သူ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်တွေ
ဟာ မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို တိုးစေတာပဲ ရှိတယ်။ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို ပြန်
စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ရောဂါဟာ တစ်ဆဲ တိုးလာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
မနေ့က မာဂရက် စာတစ်စောင် ရတယ်။ ဒီစာဟာ မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို
ကြည်လင် သာယာစေခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကနေ့အဖို့ မောင့်အတွက်
ရေးစရာ အကြောင်းအရာလေး တစ်ခု ရလာလို့ ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ ဒီစာဟာ
မောင့်အဖေဆီက စာပေါ့။ စာထဲမှာတော့ အခုလို ရေးထားတယ်။

မဒမ်

မင်း ဖျားနေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို ဦးလေး အခုပဲ ကြား
ရတယ်။ ဦးလေး ပါရီမှာ ဆိုရင်တော့ မင်းဆီကို ရောက်အောင် လာ
မှာပါ။ ဦးလေးသား အာမန်း တစ်ယောက် ဒီမှာ ရှိနေရင်လည်း မင်း
ဆီကို ဦးလေး လွှတ်ပေးမှာပါ။ အခု လောလောဆယ် ဦးလေးက
လည်း မင်းဆီ မလာနိုင်ဘူး။ အခုတော့ အာမန်းကလည်း မရှိဘူး။
မိုင် ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာလောက် ဝေးကွာတဲ့ ဒေသ တစ်ခုမှာ ရောက်
နေတယ်။ ဦးလေး စာရေးပြီး မေးနိုင်တာက လွဲလို့ လူကိုယ်တိုင်
မလာနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဦးလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်း အတော်
ကလေး နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ သိရတော့ ဦးလေး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါတယ်။ မင်း မြန်မြန် ပြန်ပြီး နေကောင်းလာပါစေလို့ ဦးလေး
ဆုတောင်းနေပါတယ်။

ဦးလေးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ အင်မ်၊
အိပ်ချ် မင်းဆီကို လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ဦးလေး လွှတ်လိုက်တာပါ။
ဦးလေး လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စကို သူ ပြောပြပါလိမ့်မယ်။

မင်းရဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး
အင်မ်၊ ဒူဗဲလ်

သူ ရေးလိုက်တဲ့ စာကတော့ အဲဒါပါပဲ။ မောင့်အဖေဟာ လူတစ်ဖက်
သား အပေါ် သနားကရုဏာ ထားတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။
သူ့ကို ချစ်ပါ မောင်ရယ်။ ဒီလောကမှာ ချစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ အရေအတွက်ဟာ သိပ်နည်းပါတယ်။ မောင့်အဖေ ရေးလိုက်တဲ့
စာကို ဖတ်ရတာ သိပ်ကို အားတက်ရပါတယ်။ သူ့ လက်မှတ် ထိုးထားတဲ့
သူ့ လက်ရေးနှင့် စာဟာ မာဂရက်ရဲ့ ဆရာဝန်တွေက ပေးနေတဲ့ ဆေးစာ

တွေထက် ပိုပြီး မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို သက်သာစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကနေ့မနက်ပဲ အင်မ်၊ အိပ်ချ် မာဂရက်ဆီ ရောက်လာပါတယ်။ သူနှင့် အတူ မောင့်အဖေက မာဂရက် အတွက် ပေးလိုက်တဲ့ ဖရန့်ငွေ သုံးထောင် ပါလာခဲ့ပါတယ်။ မာဂရက် ဒီငွေကို လက်မခံဘဲ ငြင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်မ်၊ အိပ်ချ်က မာဂရက်ရဲ့ စိတ်ကို ရိပ်စားမိဟန် တူပါရဲ့။ ဒီငွေကို လက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်ရင် အင်မ် ဒူဗဲလ်က သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ် သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့။ အင်မ် ဒူဗဲလ်က အခု လောလောဆယ် ဒီငွေကို ပေးဖို့ တာဝန်အပြင် နောက်ပိုင်း မာဂရက်မှာ အသုံးလိုလာရင် လိုလာသလို ငွေကြေး အကူအညီ ပေးသွားရမယ် ဆိုတဲ့ တာဝန်ကိုပါ သူ့ကို ပေးအပ်ထားကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ မာဂရက် လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ မောင့်အဖေဆီက ကူညီ ထောက်ပံ့တဲ့ ငွေကို လက်ခံတာဟာ သူတောင်းစား ပိုက်ဆံခံတာနှင့် တူမယ် တော့ မထင်ပါဘူး။ မောင် ပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မာဂရက် ဘဝ တစ်ပါး ကူးပြောင်းသွားနှင့်ပြီ ဆိုရင် မာဂရက် မောင့်အတွက် ရေးခဲ့တဲ့ ဒီ စာကို မောင့်အဖေ ဖတ်ပါစေ။ သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မျက်ရည် ကျခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အဖေအတွက် ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း ဆု တောင်း သွားပါတယ်လို့လည်း ပြောပြလိုက်ပါ။

ဇန်နဝါရီ ၄

ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ရက်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ မာဂရက်ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ဟာ ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်း ကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဒုစရိုက်မှုတွေကြောင့် ရောဂါဒဏ်ကို နှစ်ဆလောက် နီးပါး ခံစားနေရတယ်လို့ မာဂရက် ထင်မိပါ တယ်။

ညစဉ်ညတိုင်း မာဂရက်ရဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူကတော့ ရှိပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ အသက်တောင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ မာဂရက်ရဲ့ အသက်ကလေးဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ချောင်းဆိုးနှင့် အမော ကြားမှာ ယဲ့ယဲ့ကလေးပဲ လူးလွန့် လှုပ်ရှားနေရပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ မာဂရက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တချို့က ပိုပေးလိုက် တဲ့ ချိုချိုထုပ်တွေရယ်၊ တခြား လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေရယ် ရှိနေပါတယ်။ တချို့ကတော့ တကယ် မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာနှင့် ပို့ကြတာ ဟုတ်မယ် မထင်

ပါဘူး။ မာဂရက် ပြန်ပြီး နေကောင်းလာရင် သူတို့ရဲ့ အပျော်မယား ဖြစ်လာဖို့ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ပို့ကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်လို့သာ ရောဂါဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရတဲ့ မာဂရက် အခြေအနေကို မြင်ရရင် ကြောက်လန့် တကြား ဖြစ်ပြီး ပြေးကြမှာပါ။

ပရူးဒင့်စ်ကလည်း တခြား လူတွေနှင့် ရောပြီး နှစ်သစ်ကူး လက်ဆောင် ပို့လိုက်ပါသေးတယ်။

မာဂရက် နည်းနည်း သက်သာလာပြန်တယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ နောက် ရက်အနည်းငယ်လောက် ကြာရင် ရာသီဥတုကလည်း အခုလို ဆက်ပြီး သာယာ နေမယ် ဆိုရင် အပြင်ကို အညောင်းပြေ အညာပြေ ထွက်နိုင်တယ်လို့ ပြောသွား တယ်။

ဇန်နဝါရီ ၈

မနေ့က မာဂရက် မြင်းရထားနှင့် အပြင်ထွက်တယ်။ ရာသီဥတုကဖြင့် သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ချင် အီလီဆီမှာလည်း လူတွေ ပြည့်နေတယ်။ မာ ဂရက်တော့ ဒီကနေ့ကို နွေဦးရာသီရဲ့ ပထမ အပြုံးလို့ ခေါ်လိုက်ချင်တယ်။ မာဂရက် အဖို့တော့ မြင်မြင်သမျှ အရာတိုင်းဟာ ကျက်သရေ အပြည့်ပဲ။ နေ ရောင်ခြည်ဟာ သာယာမှု၊ အေးမြမှုနှင့် ချမ်းမြေ့မှုတွေကို အများကြီး ပေးနိုင် စွမ်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ မာဂရက် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။

မာဂရက်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးဖူးခဲ့တဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေကို အားလုံးလိုလိုပဲ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ အားလုံး ပျော်လို့ ရွှင်လို့ပါပဲ။ သူတို့ အားလုံး သာယာမှုထဲမှာ နစ်မြောနေကြတယ်။ သူတို့ ပျော်နေတာကိုတောင်မှ ပျော်မှန်း မသိတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိမလဲ။ အိုလံပီဟာ အင်န် နယ်စား ဝယ်ပေးထားတဲ့ မြင်းရထားကြီးနှင့် မာဂရက်ရှေ့က ထည်ထည်ဝါဝါ ခုံခုံညားညားကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက မာဂရက်ဘက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သွားတယ်။ သူ့အကြည့်က မာဂရက်ကို စော်ကားမော်ကား လုပ်တဲ့ အကြည့်ပါ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးတွေနှင့် မာဂရက် သိပ်ပြီး ကင်းကွာ နေတယ် ဆိုတာ သူ သိပ်ပြီး သိပ်မရဘူး။ မာဂရက်နှင့် ခင်မင်လာတာ ကြာ ပြီ ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က မာဂရက်ကို သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ညလယ်စာ ကျွေးချင်တယ်။ လက်ခံပါလို့ လာပြောတယ်။ မာဂရက် ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ သူကတော့ မာဂရက်ကို

ကြည့်ပြီး အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားပုံ ရတယ်။

လေးနာရီ ထိုးတော့ မာဂရက် အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ ညစာစားရတာ မြိန် လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ အပြင် ခဏတစ်ဖြုတ် ထွက်လိုက်ရလို့ ထင်ပါရဲ့။ အတော် ကလေး လန်းဆန်းပြီး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတယ်။ တခြား လူသား တွေရဲ့ ဘဝနှင့် သာယာ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မြင်ရခြင်းဟာလည်း လူတစ်ယောက် ရဲ့ အထီးကျန် ဘဝကို သက်သာစေနိုင်ပါတယ်။

ဇန်နဝါရီ ၁၀

မာဂရက် အဖို့တော့ နေကောင်းသွားဖို့ မျှော်လင့်ရတာဟာ အိပ်မက် တစ်ခု မက်နေရသလိုပါပဲ။ မာဂရက် အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲရပြန်ပြီ။ မာဂရက် တစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း ပလာစတာတွေနှင့် အပြည့်။ တကယ်လို့များ တစ်ချိန်က ဈေးအများ ကြီး ပေးခဲ့ရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရောင်းချင်တယ် ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လောက်များ ပေးကြမလဲ မပြောတတ်ဘူး။

ဇန်နဝါရီ ၁၂

မာဂရက် ဖျားတုန်းပဲ။ အမြဲတစေ ဖျားနေတော့တာပဲ။

မနေ့က အင်န် နယ်စား မာဂရက်ဆီ ငွေပို့ခိုင်းတယ်။ မာဂရက် လက်မခံဘူး။ မာဂရက် သူ့ဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ မောင် ပါရီက နေပြီး အဝေးကို ရောက်သွားတာဟာ ဒီလူကြောင့် မဟုတ်လား။

မာဂရက်တို့ ဘော်ဂျီဗယ်လ်မှာ နေခဲ့ကြတုန်းက သိပ်ပျော်တာပဲနော်။ အဲဒီ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ အခု ဘယ်ကိုများ ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

မာဂရက် ဒီအခန်းထဲကနေပြီး အသက်ရှင်လျက် ထွက်လာနိုင်မယ် ဆိုရင် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်အတူတူ နေခဲ့ကြတဲ့ အိမ်ကလေးဆီကို သွားလိုက် ဦးမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ အသက်သေသည် အထိ အရိုးထုပ်ပြီး နေတော့မယ်။ မနက်ဖြန်ခါ မောင့်အတွက် ရေးနေကျ စာမှ ရေးနိုင်ပါ့မလား။

ဇန်နဝါရီ ၂၅

မာဂရက် မအိပ်နိုင်တာ ဆယ့်တစ်ည ရှိသွားပြီ။ အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ မာဂရက် အသက် ထွက်တော့မယ်လို့ အချိန်ရှိသမျှ ထင်နေမိပါ တယ်။ ဆရာဝန်က မာဂရက်ကို ဖောင်တိန် မကိုင်ရဘူးလို့ အတင်းအကျပ်

တားမြစ်တယ်။ မာဂရက်ကို နေ့ရော ညပါ အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်ပေးနေ ရှာတဲ့ ဂျူလီ ခူးပရက်က မောင့်အတွက် စာလေးငါးကြောင်းလောက် ရေးဖို့ ခွင့်ပြုတာနှင့် အခုစာကို ရေးဖြစ်သွားပါတယ်။ မာဂရက် မသေခင် မောင် ပြန် မလာနိုင်ဘူးလား ဟင်။ မာဂရက်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ တည်ရှိခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ မောင်သာ ပြန်ရောက်လာရင် မာဂရက် နေကောင်း ချင် ကောင်းလာမှာ။

ဇန်နဝါရီ ၂၈

ကနေ့မနက် ဆူဆူညံညံ အသံ တစ်သံကြောင့် မာဂရက် အိပ်ရာက လန်နီးရ ပါတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ မာဂရက်ကို စောင့်ကြည့်ရင်းနှင့် အိပ်ပျော် နေရှာတဲ့ ဂျူလီဟာ ဆူဆူညံညံ အသံဗလံတွေ ထွက်ပေါ်လာနေတဲ့ ထမင်းစား ခန်းဘက်ကို ပြေးသွားခဲ့တယ်။ မာဂရက် နားထဲကို ယောက်ျားတွေရဲ့ ဆူသံ ပူသံတွေ ဝင်လာတယ်။ ဂျူလီက တောင်းပန်နေသံလည်း ကြားရတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ တောင်းပန်လို့ မရပါဘူး။ ခဏနေတော့ ဂျူလီဟာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငို ကြွေးရင်း ပြန်ရောက်လာတယ်။

သူတို့ မာဂရက်ပိုင် ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဖို့ လာကြတာ။ သူတို့ တရား တယ် ထင်သလို လုပ်ကြပါစေတော့လို့ မာဂရက်က ဂျူလီကို ပြောပါတယ်။ ဘီးလစ် စာရေးကြီး မာဂရက် အခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။ သူ့ခေါင်းက ဦး ထုပ်ကိုတောင်မှ မချွတ်တော့ဘူး။ ဟိုတုန်းက အခြေအနေမျိုး ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုကို ပြချင်လွန်းလို့ ဦးထုပ်ကလေး ချွတ် ခါးကလေး ညွတ်ပြီး ဝင်လာမှာပေါ့။ အခုတော့ သူ့ဟန်ပန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ရရမစိုက် တော့တဲ့ ဟန်ပန် အမူအရာ အပြည့်ပါပဲ။ သူ မာဂရက် အခန်းထဲ ခပ်တည်တည် ဝင်လာပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲတွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဖွင့်တယ်။ သူ မြင်တွေ့ရသမျှ ပစ္စည်းတွေကို စာရင်း လုပ်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိနေပါသေးလား ဆိုတဲ့ အသိတရားတောင် ထားဖော် မရဘူး။ ကံအားလျော်စွာ ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားတဲ့ ရက်ရောမှုကလေးကြောင့် အိပ်ရာပေါ် ခဏတစ်ဖြုတ် နေခွင့်ရနေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ အဖြစ်ကို လူလူသူသူ ကြင်နာ ထောက်ထားရစကောင်းမှန်း မသိဘူး။

သူ မပြန်ခင် မာဂရက်ကိုတော့ တစ်ခု ပြောသွားပါတယ်။ မာဂရက် ဘက်က ကိုးရက်အတွင်း အသနားခံစာ တင်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်တဲ့။ ဒီအချက်လေး

ကို ဂရုတစိုက် အသိပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်တော့ မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လူတစ်ယောက် ထားသွားတယ်။ ဘုရား ဘုရား။ သူတို့ မာဂရက်ကို ဘာတွေများ ဆက်လုပ်ကြဦးမှာပါလိမ့်။ သူတို့ အခုလို လာပြီး လုပ်သွားတာတွေ တွေ့ရ မြင်ရတော့ မာဂရက် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲရတာနှင့်အမျှ ရောဂါကလည်း တိုးလာရတယ်။ ပရူးဒင့်စ်က မောင့်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေဆီ သွားပြီး ငွေကြေး အကူအညီ တောင်းချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က မလွှတ်ဘူး။

မာဂရက် ဒီနေ့မနက်ပဲ မောင့်ဆီက စာ ရပါတယ်။ မာဂရက် မျှော်နေတဲ့ စာပါ။ မာဂရက် ပြန်စာ မောင့်ဆီ အချိန်မီ ရောက်ရဲ့လား။ မောင် မာဂရက်ကို လာတွေ့ဦးမှာလား ဟင်။ မာဂရက် အဖို့တော့ ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့နေ့ တစ်နေ့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်လောက် အတွင်းက မာဂရက် ခံစားခဲ့သမျှတွေကို မေ့သွားတယ်။ မာဂရက် ချက်ချင်း နေကောင်းသွားသလိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လောကမှာ အမြဲတမ်း စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေရတဲ့ လူရယ်လို့ တစ်ဦးတလေမှ မရှိနိုင်ပါဘူး။

မာဂရက်လည်း မသေဘူး၊ မောင်လည်းပဲ ပြန်ရောက်လာမယ်၊ မာဂရက် အနေနှင့် နွေဦးရာသီရဲ့ အလှကိုလည်း ကြည့်ခွင့်ရမယ်၊ မောင်ကလည်း မာဂရက်ကို ချစ်တုန်းပဲ၊ နှစ်ဦးသား ပြန်လည် ဆုံစည်းမိပြီး ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသွားကြရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

မာဂရက်ဟာ အရူး တစ်ယောက်ပါလား။ အခုအချိန်ထိ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းပဲ။ အမှန်တော့ မာဂရက်ဟာ ဖောင်တိုက်ကိုတောင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မကိုင်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝပါ။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ မာဂရက်ကတော့ မောင့်ကို အချစ် မပျက်ပါဘူး။ မောင် ပြန်ရောက်လာပြီး မာဂရက်နှင့်အတူ လက်တွဲမိကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ ယုံကြည်နေတုန်းပဲ။ မာဂရက်ဟာ ဒီမျှော်လင့်ချက်ကလေး တစ်ခုနှင့် အသက် ရှင်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါလား။

ဖေဖော်ဝါရီ ၄

မာဂရက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဂျီ နယ်စား ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူ့အပျော်မယားက သူ့ကို သစ္စာဖောက်သွားပြန်သတဲ့။ သူ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။ သူ့အနေနှင့် တကယ် ချစ်ရှာတာကိုး။ သူ မာဂရက်ဆီ ရောက်လာပြီး ဒီအကြောင်းတွေ

ကို ပြောပြတယ်။ သူကတော့ ငွေကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးတတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘီးလစ်စာရေးကို ခေါ်ပြီး မာဂရက် ပေးစရာ ရှိနေတဲ့ ငွေတွေကို စိုက်ထုတ်ပေးပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေ အတွက် အစောင့်ချထားတဲ့ လူကိုလည်း သူပဲ မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

မာဂရက် သူ့ကို မောင့်အကြောင်း ပြောပြမိတယ်။ မောင် ပြန်ရောက်လာရင် မာဂရက် အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါမယ်လို့ သူက ကတိပေးရှာတယ်။ တစ်ချိန်က မာဂရက် သူ့ရဲ့ အပျော်မယား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို မေ့သွားတယ်။ သူကလည်း ဒီအကြောင်းကို စပ်လိုတောင် မပြောရှာပါဘူး။ သူဟာ တကယ်တော့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပါ။

မြို့စားကြီးကတော့ မနေ့က လူတစ်ယောက် လွှတ်ပြီး မာဂရက် အခြေအနေကို စုံစမ်းခိုင်းပါတယ်။ ကနေ့မနက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လာကြည့်တယ်။ အဘိုးကြီးကတော့ အသက်သာ ကြီးတယ် သူ့ကျန်းမာရေးကဖြင့် ကောင်းတုန်းပဲ။ သူ ဘယ်လိုများ အသက်ရှင်နေပါလိမ့်။ မာဂရက် မပြောတတ်တော့ဘူး။ သူ မာဂရက်နှင့် သုံးနာရီတိတိ နေသွားတယ်။ စကားအခွန်း နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်အောင် ပြောမသွားဘူး။ အချိန်ရှိသမျှ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နေသွားတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အသွေးအသားတွေ ဆုတ်ခန်းနေတာ ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျရှာတယ်။ မာဂရက်ကို ကြည့်ပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့သမီးကို သတိရဟန် တူပါရဲ့။ သူ့အဖို့တော့ သူ့သမီး နှစ်ကြိမ် သေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့ခမျာ ခါးကလည်း ကိုင်းနေပြီ။ ဦးခေါင်းကလည်း စွင့်စွင့် မတ်မတ် မထူမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ မျက်လုံးတွေကလည်း ချိုင့်ဝင်နေပြီ။ ခါးကိုင်း နားထိုင်း အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထလောက်အောင် အသက် ကြီးလာပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်ဟာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရွှင်လန်းနိုင်တော့မှာလဲ။ သူ မာဂရက်ကို နည်းနည်းကလေးမှ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ရောဂါရဲ့ ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရတဲ့ မာဂရက် အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ဝမ်းသာနေလေမလား။ သူကတော့ အသက်သာ ကြီးတာ အခုအချိန်ထိ သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ် သူ ရပ်ပြီး သူ သွားလိုရာ သွားနေနိုင်တုန်းပဲ။ သူ့ထက် အသက်အများကြီး ငယ်တဲ့ မာဂရက်ကတော့ ရောဂါဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်က မထနိုင်တော့ဘူး။

ရာသီဥတုကလည်း ပြန်ပြီး ဆိုးလာပြန်ပြီ။ ဘယ်သူမှ မာဂရက်ဆီ မလာကြပါဘူး။ ဂျူလီကတော့ မာဂရက် အနားက မခွာပါဘူး။ တစ်ချိန်လုံးလိုလို

ပဲ မာဂရက် အနားမှာ ရှိနေပါတယ်။ ပရူးဒင့်စ် တစ်ယောက်လည်း မပေါ်လာဘူး။ အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြုပြီး ရှောင်နေတာပဲ။

အခုတော့ဖြင့် မာဂရက်ဟာ သေဘက်ကို နီးနေပါပြီ။ ဆရာဝန်ရဲ့ စကားအရ ဆိုရင် မာဂရက် ရောဂါ အခြေအနေက သက်သာလာတယ်လို့မှ မရှိတာ။ တစ်နေ့တခြား ဆိုးလို့သာ လာနေတာပဲ။ မာဂရက်လေ မောင့်အဖေ စကား နားထောင်ပြီး သူ့အလို လိုက်ခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းလို့ နောင်တရမိတယ်။ တစ်နှစ်လောက်တော့ဖြင့် မောင်နှင့် အတူတူ နေပြီး မောင့်ရဲ့ အနာဂတ်ဘယ်လို တည်ဆောက်သွားနိုင်မလဲ ဆိုတာ လက်တွေ့ စောင့်ကြည့်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲသလိုသာ ဆိုရင် အနည်းဆုံး မာဂရက်ဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ လူရဲ့ လက်ကို ကိုင်ပြီး သေနိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း မောင်နှင့်သာ မခွဲမခွာ နေလိုက်မိမယ် ဆိုရင် မာဂရက် အခုလို မြန်မြန်သေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အိုလေ၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရတာပါ။

ဖေဖော်ဝါရီ ၅

လာပါတော့ အချစ်ရယ်။ ပြန်လာမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်သာ ပြန်လာပါတော့။ မာဂရက် ရောဂါဒဏ် ခံစားရတာဟာ ကြောက်စရာပါလား မောင်ရယ်။ မာဂရက် သေရပါတော့မယ်။ ဘုရား ဘုရား၊ ဘုရား ကယ်မတော်မူပါ။

မာဂရက်လေ မနေ့က သိပ်ပြီး စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မြို့စားကြီး ကနေ မနက်ခင်း တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်တယ်။ သေမင်းရဲ့ အမေ့ အလျှော့ကို ခံနေရသလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒီအဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး မာဂရက် မြန်မြန် သေလိမ့်မယ်လို့ ထင်လာမိပါတယ်။

မာဂရက် တစ်ကိုယ်လုံး စားသောက် ဝါးမျိုးနေတဲ့ အပူရှိန်ဟာ ပြင်းလွန်းလှပါတယ်။ မာဂရက် မနေနိုင်တော့ဘူး။ မာဂရက်ကို အဝတ်အစား လဲပေးဖို့ ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ မာဂရက်ကို ဗောဒီးဗီးလီး ဇာတ်ရုံ ပို့ခိုင်းတယ်။ ဂျူလီ က မာဂရက် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါထူထူ ဖို့ပေးတယ်။ လူသေ မျက်နှာနှင့် တူနေမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ မာဂရက် မောင်နှင့် အမှတ်မထင် စတွေ့ပြီး ဆုံမိခဲ့ကြဖူးတဲ့ နေရာကို သတိရမိတယ်။ တစ်ချိန်လုံး မာဂရက် မျက်စိတွေဟာ အထူးတန်း ပွဲကြည့်စင်ဘက်က မောင် ထိုင်နေကျ နေရာက ခွာလို့ မရပါဘူး။ အခုတော့ဖြင့် အဲဒီထိုင်ခုံမှာ တောသားဟန် ပေါက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်

ထိုင်နေတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်က ပြောနေတဲ့ ပြက်လုံးတွေကို ကြားတိုင်း အော်အော်ပြီး ရယ်နေတယ်။ မာဂရက်ကို သူတို့ အိမ်ပြန်သယ်လာတော့ အသေကောင် တစ်ကောင်နှင့် ဘာမှ မခြားပါဘူး။ တစ်ညလုံး ဆိုးလိုက်တဲ့ ချောင်းအဆက်မပြတ်ပဲ။ တစ်ညလုံး အန်လိုက်တဲ့ သွေး မရပ်မနားပဲ။ ကနေ့ မာဂရက် စကား မပြောနိုင်တော့ဘူး။ လက်ကိုတောင် မနည်းကြီး ကြီးစားပြီး လှုပ်မှ လှုပ်လို့ ရတော့တယ်။ ဘုရား ဘုရား။ မာဂရက် သေရတော့မှာပါလား။ သေမှာဖြင့်လည်း သေပါတော့။ အခု ခံစားနေရတာထက် ပိုပြီး ခံစားနိုင်တဲ့ အင်အား မာဂရက်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ တကယ်လို့များသာ...

ဤစာကြောင်း နောက်တွင် ရှိနေသော မာဂရက် ရေးခဲ့သည့် စာလုံးများမှာ ပီပီပြင်ပြင် မရှိတော့ပါ။ ဖတ်၍ မရတော့ပါ။ ဤစာ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက် ရေးသားခဲ့သော စာများမှာ မာဂရက်၏ စာများ မဟုတ်တော့ပါ။ မာဂရက်၏ မိတ်ဆွေ ဂျူလီ ဒူးပရက် ရေးခဲ့သော စာများ ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈

မွန်စီယာ အာမန်း

ဇာတ်ရုံကို သွားချင်လွန်းလို့ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ အတင်းအကျပ် ပူဆာတဲ့ နေ့မှာပဲ မာဂရက်ရဲ့ အခြေအနေဟာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ရုံက ပြန်ရောက်တော့ သူ့အသံ မထွက်တော့ဘူး။ ခြေလက်တွေလည်း မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေ ဘယ်လောက် အထိ ပြင်းပြင်းပြပြ ခံစားနေရတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့ မသိတော့ဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ အင်မတန်မှလည်း ပြင်းထန်တယ်။ အင်မတန်မှလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လန့်တောင် လန့်မိတယ်။

ကျွန်မ ရှင့်ကို သူ့အနားမှာ ရှိစေချင်တာ အလွန်ပဲ။ သူ့ ဝေဒနာက တော့ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လှပါတယ်။ သူ ခံစားနေရတာ မြင်ရရင် စိတ်သက်သာစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပါးစပ်က စကား ပြောနိုင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကတော့ ရှင်နာမည်ပဲ။

ဆံရာဝန်ကတော့ သူ ကြာကြာ မနေရတော့ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။

ရောဂါ အပြင်းထန်ဆုံး အချိန်မှာတော့ မြို့စားကြီးလည်း ရောက်မလာတော့ဘူး။ သူက ဆရာဝန်ကို ပြောသွားတယ်တဲ့။ မာဂရက် ဝေဒနာ ခံစားရပုံကို သူ မကြည့်ရက်တော့ဘူးလို့။

မဒမ် ဒုဗန္တိန်း ပရူးဒင့်စံကတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီမိန်းမက မာဂရက်ဆီက သူ လိုသလောက် ငွေရနေတုန်းကတော့ မာဂရက် အနားက ခွာတယ်လို့ မရှိဘူး။ တောက်လျှောက် မာဂရက်ကို မှီပြီး စားသောက်နေတာ အများ သိပါတယ်။ မာဂရက်ကို မှီလို့ မရမှန်းလည်း သိရော မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာတောင် လာပြီး မေးဖော် ကြည့်ဖော် မရတော့ဘူး။ တကယ်တော့ လူတိုင်းလိုလိုပဲ မာဂရက်ကို ခွာကြတယ်။ မွန်စီယာ ဂျီနယ်စား တစ်ယောက်က တော့ တော်ရှာပါတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အကြွေးကို သူ ဆပ်နိုင်သလောက် စိုက် ဆပ်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ လန်ဒန် ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်မတို့ဆီကို ငွေ အသင့်အတင့် ထပ်ပို့ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ သူကတော့ သူ တတ်အားသရွေ့ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူစုက လောဘ သတ်နိုင်ကြတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဖို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာကြ ပြန်တယ်။ အကြွေးရှင်တွေကဖြင့် တကယ့် ဘီလူး သရဲတွေပါပဲ။ မာဂရက် အသေကို ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ မာဂရက် သေရင် မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လေလံပစ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနှင့်ပေါ့။

ကျွန်မအနေနှင့် အဲသလို မဖြစ်စေချင်လို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ပါ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီးလစ် စာရေးကြီးက အလကားပဲ၊ လုပ်မနေနှင့်တော့ လို့ ပြောပါတယ်။ သူ သေရတော့မယ့် အတူတူ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဘာကြောင့် သူ့ ဆွေမျိုးတွေ အတွက် စုဆောင်းထားချင်နေရတာလဲ၊ သူ့ ဆွေမျိုးတွေက သူ့ကို ဂရုစိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူကလည်း သူ့ဆွေမျိုးတွေကို လုံးဝ ထည့်ပြီး စဉ်းစားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာလို့ ဘီးလစ် စာရေးကြီးက ပြောပါတယ်။ ရောဂါ ဝေဒနာ တစ်ဖက်၊ ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုက တစ်ဖက်နှင့် ဘယ်လောက် အထိ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ရှိမလဲ ဆိုတာ ရှင် ခန့်မှန်းကြည့်လို့တောင် ရမယ် မထင်ဘူး။

မနေ့က ဆိုရင် ကျွန်မတို့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ ပန်းကန်တွေ၊ စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ စတဲ့ ရှိသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးကလည်း အပေါင်ဆိုင်မှာ။ ကျန်တာတွေကလည်း တချို့ တစ်ဝက်က ရောင်းစားပြီးပြီ။ တချို့တစ်ဝက်ကျတော့ စာရင်းအင်း လုပ်ပြီး ကြွေးရှင်တွေက

သိမ်းထားတယ်။ ပေါင်စရာ ရောင်းစရာ ပစ္စည်း ဆိုလို့ လက်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရှိတော့ဘူး။ မာဂရက်ဟာ သတိရနေဆဲ ဆိုတော့ ဒီအဖြစ်တွေကို သိနေ မြင်နေရတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၊ သူ့စိတ်နှင့် သူ့အသည်းနှလုံးဟာ အဆမတန် ပြင်းထန်လွန်းလှတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးကို ခံစားသွားရတာပါ။ သူ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရှာတယ်။ သူ့ပါးတွေဟာ ဟိုတုန်းကလို ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ပိန်လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ လူရုပ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး။ သူ့ကို မြင်ရင် ရှင်တောင်မှ မှတ်မိမယ် မထင်ဘူး။ ရှင်အတွက် သူ စာမရေးနိုင်တော့တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်မက တာဝန် ယူပြီး ရေးပေးဖို့ ကျွန်မဆီ ကတိတောင်းတယ်။ ကျွန်မ သူ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ရေးပေးပါတယ်။ သူ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ သူ့မျက်စိတွေ ကျွန်မကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့မျက်စိတွေကို သေခြင်း ဆိုတဲ့ တိမ်သလာက ဖုံးအုပ်ထားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ အပြုံး မပျက်ဘူး။ သူ့အတွေးနှင့် သူ့စိတ်ဟာ ရှင်ဆီ ရောက်နေကြဟန် တူပါရဲ့။

တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်တိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဝင်းလက် တောက်ပလာတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အခန်းထဲကို ရှင် ဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေဟန် တူပါရဲ့။ ရှင် မဟုတ်မှန်း သိသွားတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေတယ်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၊ ညသန်းခေါင်

ကျွန်မတို့အဖို့ ဒီကနေ့ဟာ အလွန် အလွန်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ မွန်စီယာ အာမန်းရယ်။ ကနေ့မနက် ဆိုရင် မာဂရက်ဟာ အသက်ကို မှန်မှန် မရှုနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာဝန်က သူ့ကို သွေးဖောက်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့်လား မသိဘူး၊ အသံ နည်းနည်း ထွက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ပင့်ပြီး အာပတ်ဖြေထားနှင့်ဖို့ ဆရာဝန်က မာဂရက်ကို အကြံပေးတယ်။ မာဂရက်ကလည်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ဆရာဝန်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ စိန်ရဲ့ ချုံကျောင်းကို ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ပင့်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။

ဒီအခိုက်မှာပဲ မာဂရက်က ကျွန်မကို သူ့ ခုတင်နား ခေါ်ပြီး ဗီရိုတစ်လုံး ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ ဗီရိုထဲက ခေါင်းဆောင်း တစ်ခုနှင့် အင်္ကျီ တစ်ထည် ထုတ်ခိုင်းတယ်။

‘ကျွန်မ အာပတ်ဖြေပြီးပြီးချင်း သေမှာပါ။ သေရင် ကျွန်မကို ဒီဟာလေး တွေတော့ ဝတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါဟာ သေခါနီး မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒပါပဲ’

ပြီးတော့ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျွန်မကို ဖက်ပြီး ထပ်ပြောတယ်။

‘ကျွန်မ စကားတော့ နည်းနည်း ပြောနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စကားပြော လိုက်ရင် အသက်ရှူလို့ မရဘူး၊ အသက်ရှူ ရပ်ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်မ ရင် သိပ်ကျပ်တာပဲ၊ အသက်ရှူရတာ မဝဘူး၊ လေများများ ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်’

ကျွန်မ မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်း ထပြီ ပြတင်းပေါက် တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ဘုန်းကြီး ကြွလာတယ်။ ကျွန်မ ဘုန်းကြီးဆီ သွားပြီး ခရီးဦးကြို ပြုပါတယ်။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေ တယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခရီးဦးကြို အပြု မခံရမှာ စိုးရိမ်နေဟန် တူပါရဲ့။

‘ရဲရဲသာ ဝင်ခဲ့ပါ ဘုရား’ လို့ ကျွန်မက လှမ်းပြီး လျှောက်လိုက်ပါ တယ်။

ဘုန်းကြီးဟာ မာဂရက် အခန်းထဲမှာ ခဏပဲ ကြာပါတယ်။ သူ ပြန် ထွက်လာတော့ ကျွန်မကို လှမ်းပြောတယ်။

‘သူဟာ ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် အသက်ရှင်ပြီး နေခဲ့ ပေမယ့် သေတော့ မြတ်သော ခရစ်ယာန် တစ်ဦး အဖြစ်နှင့် သေရမှာပါ’

နောက် မိနစ် အနည်းငယ် ကြာတော့ ဓမ္မတေး ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားရယ်၊ ဝတ်ပြုသမားရယ်၊ ဘုန်းကြီးရယ် အားလုံး ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဝတ်ပြုသမားက ရှေ့ဆုံးကနေပြီး လက်ထဲက ခေါင်းလောင်းကို အဆက်မပြတ် ထိုးသွားတယ်။ အဖဘုရားသခင်ဟာ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေတဲ့ လူဆီ ကြွရောက်လာပြီ ဆို တာ သိအောင် ကြေညာသွားတဲ့ သဘောပါ။

လျှို့ဝှက်ရမယ့် စကားတွေကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုရာ နေရာ တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ မာဂရက်ရဲ့ အခန်းထဲကို သူတို့ သုံးဦးစလုံး ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ကလေး။ အခုတော့လည်း သီဆိုသွားတဲ့ ဓမ္မတေးသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ဟာ ဘုရားကျောင်းနှင့် တူသလို ဖြစ်လာတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မြောနေပြီ ဖြစ်တဲ့ မာဂရက်ရဲ့ နဖူး၊ လက်နှင့် ခြေတွေကို ဆီသုတ်လိမ်း ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆုတောင်းစာကိုလည်း ရွတ်ဖတ် ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ မာဂရက်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားဖို့ အသင့်

ဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်နှင့် အသက်မွေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် သူ့ စိတ်စေတနာကတော့ ကောင်းရှာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ ကောင်းကင်ဘုံကို မလွဲမသွေ ရောက်လိမ့် မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သံသယ မဖြစ်မိပါဘူး။

အာပတ်ဖြေပြီးတဲ့ အချိန်က စပြီး မာဂရက်ဆီက ဘာသံမှ မကြားတော့ ပါဘူး။ စကားလည်း တစ်လုံးမှ မပြောတော့ဘူး။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မရှိ တော့ဘူး။ ငြိမ်သက်နေတယ်။ ကျွန်မ အနေနှင့် သူ သေပြီလို့ ထင်လိုက်မိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ အခါ နှစ်ဆယ်ထက် နည်းမယ် မထင်ဘူး။ တစ်ချက် တစ်ချက် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ထွက်လာနေတဲ့ အသက်ရှူသံကိုသာ မကြားရရင် သူ သေပြီလို့ ကျွန်မ တွက်မိမှာ အမှန်ပဲ။

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၊ ညနေ ၅ နာရီ

ကိစ္စအားလုံး အဆုံးသတ်သွားပါပြီ။

ညနေ နှစ်နာရီလောက်မှာ မာဂရက် ရောဂါ ဖောက်လာပါတယ်။ အထန်ပြင်းဆုံးသော ဝေဒနာကို နောက်ဆုံး အနေနှင့် ခံစားနေရရှာပါပြီ။ အာဇာနည် သူရဲကောင်းလို့ သမုတ်ခံထားရတဲ့ လူ တစ်ယောက်တောင်မှ ဒီ လောက် ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာရဲ့ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုကို ခံစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ နှုတ်က ထွက်လာနေတဲ့ အသံကို ကြားရရုံမျှ နှင့် သူ ခံစားနေရတဲ့ ပြင်းထန် ဆိုးရွားမှု အတိုင်းအတာကို သိရှိနိုင်လောက် ပါတယ်။ သူ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေရာက နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် ထထိုင်ပါ သေးတယ်။ သူရဲ့ အသက် ဝိညာဉ်ကလေးကို ပြန်လှယူဖို့ ကြိုးစားနေသလိုပဲ။

နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် ရှင့်နာမည်ကို တမ်းတပါသေးတယ်။ နောက် တော့ အားလုံးဟာ ငြိမ်ဆိတ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ အားအင် ကုန်ခန်း မောဟိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲကျသွားရှာတယ်။ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။ အသက် ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သွားပါပြီ။

ကျွန်မ သူ့အနား သွားပြီး သူ့ကို ခေါ်ပါတယ်။ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့မျက်လုံးတွေကို အသာအယာကလေး ပိတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီး တော့ သူ့နဖူးကို ခပ်ဖွဖွကလေးပဲ တယုတယ နမ်းလိုက်ပါတယ်။

သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ မာဂရက်ရယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ချမ်းသာသုခ နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို ပို့ပေးနိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ သူတော်စင် အမျိုးသမီး

တစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိတယ်။

ကျွန်မကို သူ မှာထားခဲ့တဲ့ အတိုင်း အဝတ်အစား ဝတ်ပေးပြီး စိန်ရိုချ် ကျောင်းဘက်ကို ဘုန်းကြီးပင့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်း ရောက် တော့ ဘုရားသခင်ကို ဆီမီး နှစ်တိုင် ပူဇော်ပြီး တစ်နာရီ နီးပါးလောက် မာဂရက် အတွက် ဘုရားဝတ်ပြု၊ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ စတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုခဲ့ပါတယ်။

သူ ထားခဲ့တဲ့ ငွေကို ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားတွေကို ပေးကမ်း စွန့်ကြဲပြီး သူ့အတွက် ဒါနပြုလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး မသိပါဘူး။ နားလည်း မလည်လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မာဂရက် အတွက် ကျခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်ဟာ အလွန် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ကြောင်း ဘုရားသခင် သိမှာပါ။ ကျွန်မ ပို့သခဲ့တဲ့ မေတ္တာ ဖြူစင်ကြောင်းကိုလည်း ဘုရားသခင် သိမှာပါ။ ကျွန်မ စွန့်ကြဲခဲ့တဲ့ အလှူဒါနဟာလည်း အင်မတန်မှ ရိုးသား ဖြူစင်ကြောင်း ဘုရားသခင် သိမှာပါ။ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကြောင့် ဘုရားသခင်ဟာ မာဂရက် အပေါ်မှာ ကရုဏာ တရား ထားတော်မူလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂

ကနေ့ မာဂရက်ကို သင်္ကြိုဟ်တယ်။ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝတူ သူငယ်ချင်း အမြောက် အမြားဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ လူစုထဲက တချို့ကတော့ ပကတိ ဖြူစင် ရိုးသားတဲ့ စိတ်စေတနာနှင့် မာဂရက် အတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျကြရှာတယ်။ အသုဘချတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကနေ မွန်မာထရီ သုသာန် ရောက်တဲ့ အထိ လိုက်ပို့သူ နှစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ တစ်ဦးကတော့ မာဂရက် ကိစ္စအတွက် လန်ဒန်က နေပြီး တကူးတကန့် ရောက်လာတဲ့ ဂျိနယ်စား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယကတော့ အိုမင်း မစွမ်း ဖြစ်ပြီး လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်လို့ လူတွဲနှစ်ယောက် အကူ အညီနှင့် လိုက်လာခဲ့တဲ့ မြို့စားကြီးပါပဲ။

ကျွန်မ ဒီစာကို မာဂရက်ရဲ့ အိမ်မှာပဲ ပြီးပြတ်အောင် ရေးပါတယ်။ ဒီစာ ရေးနေချိန် အထိ ကျွန်မမှာ မျက်ရည် မဆည်နိုင်သေးပါဘူး။ ကျွန်မ အတွက် လာချပေးထားတဲ့ ညစာဟာ ကျွန်မနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားချင်စိတ် မရှိလို့ ယောင်လို့မှ လှည့်မကြည့်မိပါဘူး။

ကျွန်မ ဘာမှ မစားဘဲ နေတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက် ရှိနေပြီလို့ သိထား
တဲ့ နာနင်နီက စိတ်ပူပြီး လာပို့ထားတာပါ။

အင်မတန်မှ စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှတဲ့ မာဂရက်
ရဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကြာကြာ ထိန်းသိမ်း မထားချင်ပါဘူး။ ပြီး
တော့လည်း ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝနှင့် ဘာမှ သိပ်ပြီး ထူးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ တော်တော်ကြာ ကျွန်မ
ပါ မာဂရက်လို ဖြစ်သွားရင် မခက်ပါလား။ ဒါကြောင့်မို့ ဖြစ်ပြီးစ ပူပူနွေးနွေး
အချိန်မှာ အသေးစိတ် ရေးထားလိုက်ရင် မမှားနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ တွက်ပါတယ်။
ရှင် ပြန်လာမှ ပြောပြမယ် ဆိုပြီး နေလိုက်ရင် အချိန်တွေ ကြာညောင်းသွားတာ
နှင့်အမျှ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

[၂၇]

‘ခင်ဗျား စာတွေ အားလုံး ဖတ်ပြီးပြီလား’

ကျွန်တော် သူ ပေးထားသော စာများကို ဖတ်ပြီးသည့် အချိန်တွင် အာမန်းက မေးပါသည်။

‘အားလုံး ဖတ်ပြီးပြီ၊ ဒီစာထဲမှာ ရေးထားသမျှ အချက်အလက် အားလုံး ဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်ဟာ မလွန်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ရဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်သွားပြီ’

‘ရေးထားသမျှ အားလုံး အမှန်တွေချည်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ စာက သက်သေခံထားပါတယ်’

အာမန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို အတန်ကြာမျှ သတိတရ ပြောနေမိကြပါသေးသည်။ နောက်တော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် နားနားနေနေ နေရန် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် အကဲခတ်၍ ရသလောက် ဆိုလျှင် အာမန်းသည် ယခုအချိန်ထိ စိတ်ထိခိုက်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို အစမှ အဆုံး ပြောပြလိုက်ရသဖြင့် စိတ်လက်တော့ အတော် ပေါ့ပါးသွားဟန် တူပါသည်။ ယခင်ကနှင့် စာလျှင် အနည်းငယ်မျှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် လက္ခဏာ ရှိပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ပရူးဒင်စ်နှင့် ဂျူလီ ဒူးပရက်တို့ထံ တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း သွားခဲ့ကြပါသေးသည်။

ပရူးဒင်စ်မှာ ကုန်းကောက်စရာမှ မကျန်တော့အောင် ဆင်းရဲ ကျပ်တည်း

လျက် ရှိပါသည်။ သူ ယခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်သွားခြင်းမှာ မာဂရက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်ဟု သူက ကျွန်တော်တို့အား ရှင်းပြနေပါသည်။ မာဂရက် ဖျားနာပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေသည့် အချိန် အတောအတွင်း မာဂရက် လိုသည့် ငွေကြေးကို သူက ရှာဖွေပေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ရှာဖွေပေးသည် ဆိုရာ၌ သူ ကိုယ်တိုင် ဟိုလူထံ ဒီလူထံ သွား၍ ကတိ ဝန်ခံချက်များ ပြုလုပ်ပြီး ချေးငှားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မာဂရက်ထံမှ ငွေလည်း ပြန်မရ၊ ငွေလက်ခံ ရရှိကြောင်း ပြောစာများလည်း မပေးခဲ့သဖြင့် ကြားက တာဝန်ခံ၍ ချေးငှားပေးခဲ့ရသော သူ့ခေါင်းပေါ်ချည်း ပုံကျခဲ့သဖြင့် သူ့မှာ ယခု အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။

ပရူးဒင့်စ်သည် ဤ လံကြုတ်ဇာတ်ကို နေရာအနှံ့ သွား၍ လူတိုင်းကို ပြောပြကာ သူ လိုသောငွေ ချေးလေ့ ရှိသည်။ ယခုလည်း အာမန်းထံမှ ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင် ရအောင် ယူသွားခဲ့သည်။ အာမန်း အနေဖြင့် ပရူးဒင့်စ်၏ လံကြုတ်ဇာတ်ကို မယုံပါ။ မယုံသော်လည်း လူ့လောက အတွင်းမှ အပြီး အပိုင် ထွက်ခွာသွားရာပြီ ဖြစ်သော မာဂရက် မျက်နှာကို ထောက်၍ ယုံကြည်လေဟန် ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ပရူးဒင့်စ်ဆီမှ အပြန်တွင် ဂျူလီ ဒူးပရက်ထံ ဝင်ကြပါသည်။ ဂျူလီ ဒူးပရက်နှင့် ပရူးဒင့်စ်တို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး များစွာ ခြားနားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့သောအခါ ဂျူလီ ဒူးပရက်သည် သူ့မိတ်ဆွေ မာဂရက်ကို သတိရပြီး မျက်ရည်ကျပါသေးသည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မာဂရက်၏ ဂူရှိရာသို့ ရောက်ကြပါသည်။ ဧပြီလ၏ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်များသည် မာဂရက်၏ အုတ်ဂူထက်သို့ သွယ်တန်း စီးဆင်းကာ ဖြာကျလျက် ရှိနေပါသည်။ နွေဦးပေါက်၏ အလှတစ်ပါး ဖြစ်သော ပုရစ်ဖူးတံများသည် ထွက်ပြုလျက် ရှိနေကြပါပြီ။

အာမန်းတွင် လုပ်စရာ တာဝန်တစ်ခု ကျန်နေပါသေးသည်။ ထို တာဝန်မှာ အခြား မဟုတ်ပါ။ သူ့အဖေထံ ပြန်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သူနှင့် လိုက်လည်စေချင်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီနယ်သို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ အာမန်း၏ ဖခင် မွန်စီယာ ဒူဗဲလ်နှင့် တွေ့ကြရပါသည်။ မွန်စီယာ ဒူဗဲလ်၏ ပုံပန်းမှာ အာမန်းက ကျွန်တော်အား ပြောပြထားသည့် ရုပ်ပုံလွှာ အတိုင်း အရပ်မြင့်မြင့် ခုံခုံညားညား

ဥပဓိရုပ် ကောင်းကောင်းနှင့် သနား ကြင်နာတတ်သော ပုံပန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့သား အာမန်းကို ပြန်တွေ့ရသည့်အခါ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင် ဈာန်ရှာသည်။ ကျွန်တော့် လက်ကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အားပါးတရ ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ မိဘမေတ္တာ ဆိုသည်မှာ အခြားသူများ၏ မေတ္တာထက် ကြီးမား နက်ရှိုင်းပြီး အေးမြသည်ဟုပင် ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြုမိပါသည်။

မွန်စီယာ ဒူဗဲလ်၏ သမီး ဘလန်ချီ၏ မျက်လုံးများမှာ သူ့ဖခင် မျက်လုံးများနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပါးစပ်နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများမှ ထွက်လာသမျှ စကားများသည် ရိုးသားဖြူစင် ဖြောင့်မတ်သည့် သဘောကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ဘလန်ချီသည် အစ်ကို ဖြစ်သူ အာမန်းအား ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းသော အပြုံးပန်းဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုသည်။ မာဂရက် ဂေါတီးယား ခေါ်သော ကြေးစား မိန်းမရွှင် တစ်ဦးက သူ့သိက္ခာ၊ သူ့ဂုဏ်နှင့် သူ့နာမည်ကို မထိခိုက်စေလိုသော စိတ်စေတနာဖြင့် သူ့ဘဝ အပျက်ခံသွားသည့် အဖြစ်ကို သူ နည်းနည်းကလေးမှ သိပုံမရပါ။

ကျွန်တော်သည် အာမန်းတို့ မိသားစုနှင့် ရက်အတော်ကြာမျှ နေခဲ့ပါ သည်။ ကြေမ္မ ပျက်ပြုန်း သွားနိုင်လောက်သည့် အထိ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ရသော အာမန်း၏ နှလုံးသားသည် ဖခင်နှင့် နှမငယ်တို့၏ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံရသဖြင့် ပြန်လည် ပျောက်ကင်းသွားနိုင်စရာ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော် ပါရီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အာမန်း ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဤဝတ္ထုကို ရေးပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် အနှစ်သာရ တစ်ခုတော့ ရှိနေပါသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ဤ အဖြစ်အပျက်သည် မမှန်ကန်ပါ ဟု ပြောလာပါမူ ကျွန်တော့်ဘက်က အမှန်ပါဟု အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ပါသည်။ တကယ်တော့လည်း ဤဝတ္ထုသည် တကယ် ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကို အခြေခံ၍ မာဂရက်လို ကြေးစား မိန်းမတိုင်းသည် မာဂရက် စွန့်လွှတ်ခဲ့သလို စွန့်လွှတ်နိုင်သော စိတ်စေတနာ နှင့် သတ္တိ ရှိပါသည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုသော သဘော မရှိပါ။ ထိုကဲ့သို့ ကောက်ချက်ချ၍လည်း မရနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း မာဂရက်လို အတန်းအစား ကြေးစား မိန်းမများထဲမှ တစ်ယောက်တလေတော့ဖြင့် သူ့ဘဝ လမ်းခရီးတွင် ယခုလို စစ်မှန်သော အချစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ပြီး ထိုအချစ်အတွက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ခံကာ နောက်ဆုံး၌ ထိုအချစ် အတွက်ပင် အသက်ကို

စွန့်လွှတ်သွားတတ်သည် အဖြစ်မျိုး ရှိတတ်သည်ကိုတော့ နားလည်စေချင် ပါသည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ကျွန်တော် သိရသမျှကို စာဖတ်သူအား ပြော ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့် တာဝန်မှာ သိသမျှကို ပြောပြရန်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြုပြင်ရေးသမား တစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း အပယ်ခံ အောက်တန်းစား နင်းပြား ဆိုသည့် လူတန်းစား၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များကို ကြားရပါမူ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထား၍ ပြန်ပြောချင်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မာဂရက်၏ အဖြစ်သည် ခြွင်းချက်ထား၍ အသိအမှတ်ပြုရမည့် အဖြစ် တစ်ခုဟု ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ ခြွင်းချက်အဖြစ် လက်ခံရမည့် အဖြစ်သာ မဟုတ်လျှင် သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အပင်ပန်းခံ၍ ဒုက္ခခံ၍ ရေးနေစရာ မလို ဟုပင် ဆိုရပါမည်။

မောင်ထွန်းသူ